

**ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР
ТАЙНИТЕ НА ВИЛА
„МИМОЗА“**

Превод от английски: Мария Цочева, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Мъжът беше рус, висок и определено красив, с мускулесто тяло, което, облечено в дрехи, изглеждаше толкова добре, колкото би изглеждало и без тях. Той паркира взетата под наем кола — бял *Линкълн Таун*, а не *Ферари* или джип *Чероки*, които биха подхождали на самоувереното му, леко арогантно поведение — пред входа за пристигащи пътници на летището в Сан Франциско и нетърпеливо погледна часовника си. Вечерният полет от Хонолулу закъсняваше, а той не можеше да поеме риска да остане на паркинга повече от няколко минути. Може да бъде забелязан, някое ченге може да реши да премести колата му, да го глоби.

Той влезе бързо в сградата и погледна информационното табло. Самолетът бе кацнал преди пет минути.

Излезе отново навън, облегна се на колата, пъхнал ръце в джобовете си, и се загледа във вратата. Усмихна се, когато най-накрая я видя. Меката ѝ медноруса коса се залюля над раменете ѝ и тя бързо се упъти към редицата таксита. Дори не го забеляза, не чу стъпките му зад гърба си. Изохка изумено, когато острата игла се заби в ръката ѝ. Ужасените ѝ кафяви очи го разпознаха, а той ѝ се усмихна. Без да издаде нито звук повече, тя се отпусна в ръцете му и той с лекота я набути на задната седалка на колата.

Бързо метна едно одеяло отгоре ѝ, седна зад волана и се вмъкна в потока от коли, който бавно пълзеше към града. Сви рамене и запали цигара. Какво толкова, по дяволите, разполагаше с достатъчно време! Всъщност разполагаше с *достатъчно* време, за да я убие.

Четирийсет минути по-късно той паркира колата на *Бетъри*, излезе навън, отвори задната врата и погледна момичето. Провери пулса, повдигна клепачите ѝ. Беше в безсъзнание. Не можеше да причини никакви неприятности. Избути я на пода, покри я с одеялото и заключи вратата. После запали цигара, нехайно зави зад ъгъла и се запъти към *Ил Форнайо*.

Заведението беше препълнено. Силният шум отекваше около него, блъскаше се в стените и отскачаше обратно. Той си проправи път до бара, поръча си *Карта Бланка* и малка пица с *моцарела*^[1], аншоа, маслини и подправки. Докато чакаше да му сервират, провери *Икзаминър* резултатите от баскетболните мачове. После, тъй като никога не можеше да устои на желанието да похапне нещо сладко, си поръча тирамису^[2].

— Това е десертът, който най-много се доближава до представата ми за рая. — Младата жена, която седеше до него, му се усмихна. — И аз никога не мога да му устоя — призна тя.

После отпи от маргаритата^[3] си. Косата ѝ беше червена и дълга до раменете, а тя самата беше приблизително на възрастта на момичето, което бе оставил упоено в безсъзнание в колата си.

Той сви рамене и поиска сметката.

— Няма нищо лошо в това, ако не се прекалява.

Тя го бе заговорила и сега нетърпеливо очакваше реакцията му, но той се извърна и тръгна към касата до вратата. Почувства любопитния ѝ поглед, прикован върху гърба му, чу смеха ѝ, представи си я как свива рамене, сякаш за да покаже, че не ѝ пука. Но тя бе красавица и не бе свикнала на подобни откази. Само че тази вечер просто бе попаднала на неподходящия мъж.

Той отключи колата. Повдигна одеялото и отново провери момичето. Все още бе в безсъзнание. Мъжът седна зад волана и с лекота се включи в движението по *Ембаркадеро*. Знаеше къде точно отива, но все още беше много рано — имаше твърде оживен трафик, прекалено много хора и светлини.

Започна бавно да обикаля из града, няколко пъти мина по един и същ маршрут, докато накрая се упъти на север. Мина покрай квартал със скъпи и елегантни имения, покрай игрище за голф и продължи нагоре по пътя към билото на стръмна, обрасла с дървета, клисура.

Спря колата и издърпа момичето от пода. Тя се олюля и той, ругаейки натежалото ѝ, безчувствено тяло, я помъкна нагоре през дърветата, като ту я влачеше, ту я носеше. Спря едва когато стигна до малкото сечище на билото на клисурата. Мъглата се бе вдигнала. Луната осветяваше скалите, храсталаците и бързия поток, който ниско долу криволичеше, проправяйки си път в основата на дефилето. Мъжът се поколеба, сетил се с копнеж за пистолета в джоба си. Но

всичко трябваше да изглежда като злополука. Това бе единственият начин.

Той повдигна момичето и го изправи на краката му. За миг го задържа в ръцете си, опитвайки се да запази равновесие. После с все сила го бутна в пропастта.

То не издаде нито звук. Даже не разбра какво се случва.

Луната се скри зад облаците, мъглата изпълзя отново и го обви в призрачната си паяжина. Той напрегнато се ослуша, опитвайки се да долови шума от падането. Доволно изпусна насъбралия се в гърдите му въздух, спусна се между дърветата и се върна при колата. Бавно потегли в гъстата мъгла към анонимността и разкоша на апартамента си в един от най-люксовите хотели в града.

[1] Силно пикантно италианско сирене. — Б.пр. ↑

[2] Вид екзотичен десерт. — Б.пр. ↑

[3] Алкохолен коктейл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Франко Махони, детектив в отдел *Убийства* на полицейското управление в Сан Франциско, наблюдаваше безучастно мъжете от спасителния отряд на пожарната, които се спускаха надолу по склона на клисурата *Митчъл*, опитвайки се да достигнат тялото на момичето. Не че тялото се виждаше кой знае колко добре — само кракът, обут в червен сандал, и едната ръка стърчаха изпод храстите, които бяха спрели падането ѝ, но не бяха успели да спасят живота ѝ. Сега тя просто щеше да се превърне в поредния случай, вписан най-вероятно в статистиката на неразкритите убийства. Махони бе виждал всичко това и преди, но сега имаше работа за вършене. Трябваше да открие убиеца.

Погледна часовника си. Осем сутринта. Смяната му почти изтичаше и той с тъга си помисли за колегите си, които имаха повече късмет от него и вече уморено поемаха към къщи или към закусвалнята на Бранън, където щяха да си поръчат закуска, да обсъдят престъпленията, на които бяха станали свидетели през нощта, или просто да поговорят мръсотии, за да се разтоварят и изпуснат парата. Нощта се бе оказала прекалено дълга: убийство на наркоман в безлюдна алея, намушкване в мизерна стаичка под наем, при което от трупа на дребничкия китаец бе изтекла толкова кръв, колкото не можеше да се види и в месарски магазин, един мъж, подхвърлен на магистралата и прегазен от няколко коли, който в крайна сметка се бе оказал предварително застрелян. Обаждането за момичето в клисурата *Митчъл* бе постъпило в седем и трийсет и четири часа сутринта. Негов ред бе да поеме случая, негов бе лошият късмет това да се случи точно в края на смяната му. Понякога имаше нощи, в които се питаше дали бе постъпил правилно, като бе станал полицай.

Той въздъхна, докато оглеждаше внимателно сечището по билото на клисурата. Беше претърпкано със служители от пожарната и Отдела по здравеопазване, със санитарии, патоанатома, техниците от лабораторията и телевизионните екипи заедно с цялото им оборудване — кабели, лебедки, стълби, носилки, банки с кислород, системи за

вливане и камери. Влажното, тревисто сечище се бе превърнало в море от кал.

Преди пристигането на спасителните отряди бе разполагал с време само колкото да прецени, че няма следи от борба по сечището, а сега вече всички важни улики вече бяха изчезнали, стъпкани в калта.

Няколко униформени ченгета, приковали погледи в земята, се ровеха из храсталаците, но Махони бе сигурен, че няма да намерят нищо. Никакви откъснати копчета или влакна, закачени по клоните, никакви гилзи, никакви *съвършени* следи.

Що се отнася до евентуалните улики, сцената на убийството бе убийствено безнадеждна. Той се ухили, мислено прощавайки си тавтологията. Агата Кристи щеше да намери поне един съвършен отпечатък, с копнеж си помисли той. *А аз си останах само с тялото.*

В момента, когато пристигнаха спасителните служби, тялото придоби първостепенно значение. Всички трябваше да изчакат, докато то бъде издърпано, дори ако това означаваше да се стъпчат всички улики. Жената в клисурата все още имаше своите права, макар и вероятно за последен път. После щеше да се превърне в поредната Джейн Доу^[1], с етикет на пръста на крака, щеше да бъде напъхана в един от стоманените хладилници на градската морга, където щеше да изчака съдебният лекар да я разпори, опитвайки се да открие някакви доказателства за смъртта ѝ. Или пък щеше да остане там, докато някой разтревожен родител или скърбящ — може и привидно — роднина си спомни, че леля Фло или сестра му Джолийн, или пък братовчедката Пеги Сю не се е мяркала напоследък и тръгне да разпитва за нея.

Махони с неохота се обърна с лице към телевизионните камери и съобщи накратко онова, което знаеше: че тялото на жената е било открито рано сутринта от някакъв мъж, тръгнал да разхожда кучетата си. Не, мъжът не е заподозрян. И до момента не разполагат с никакви заподозрени. Благодаря ви и довиждане.

Франко Махони бе ченге от четиринайсет години, седем от крито работеше като детектив в отдел *Убийства*. За него говореха, че е един от най-добрите — човек, който педантично пресява всяка информация и довежда случаите си докрай. Известен бе като полицаи, който никога не се отказва от дадено разследване. Можеха да минат години от извършването на неразкрито убийство, без Махони да забрави за него. Нощем, в леглото, си припомняше фактите и доказателствата по тях и

понякога в главата му изведнъж нещо прещракваше. Беше пипнал извършителите на няколко убийства, заведени като неразрешени, благодарение на изключителната си настойчивост, упорита работа и интуиция.

Имаше усет по отношение на убийците.

— Сякаш мога да ги помириша, момчета. Те са като развалено месо. В това се крие тайната на успехите ми. — Той често повтаряше тези думи пред репортерите, които много го обичаха, защото запазваше чувството си за хумор при всякакви обстоятелства и винаги можеше да им предложи интересна информация. Освен това изглеждаше добре на телевизионния екран. Съвършеният мъжествен полицаи.

— Издърпахме я — изкрещя шефът на спасителния отряд.

Франко се загледа в носилката, която бавно се издигаше нагоре. Не се и опитваше да си спомни колко жертви на убийства бе виждал. Както всяко ченге, и той знаеше, че съзнателното дистанциране от жертвата е единственият начин да запази разсъдъка си. Когато жертвата беше дете, подобно дистанциране бе невъзможно. Много трудно бе и когато ставаше дума за млада жена като тази.

Тя вероятно беше на около двацет и четири години. Лицето ѝ беше подуто и обезобразено — осеяно с лилави натъртвания и яркочервени участъци гола плът без кожа. По носа и ушите ѝ имаше засъхнала кръв, признак за фрактура на черепа. Меднорусата ѝ коса бе сплъстена, покрита с тъмна, съсирена кръв. Може да е била красива, горчиво си помисли Махони. Забавна, свободна. До миналата нощ, когато някакво долно копеле решило да отнеме живота ѝ.

Носилката се показва на повърхността и той отстъпи назад, за да направи път на санитарите. Изкашля се и започна да си води бележки. *Бяла жена. Вероятна възраст — двацет и четири години. Приблизителна височина — сто и седемдесет сантиметра. Тегло — петдесет и два килограма. Коса — червена...*

— Исусе, човече, напипвам пулс. Тя все още е жива!

Санитарите се скупчиха около носилката, с трескава бързина включиха система в ръката ѝ, подадоха ѝ кислород, обездвижиха счупения ѝ череп. Бързо надянаха специални панталони на краката ѝ и ги надуха, за да упражнят натиск върху кръвния поток и да повишат

кръвното налягане в горната част на тялото и главата ѝ, после я обвиха в бляскаво алуминиево противошоково фолио.

— Чакайте малко. — Франко се вгледа в двете редици дупки по дясната ѝ ръка. — Какво е това?

Санитарите внимателно огледаха раните.

— По дяволите, Махони, това са следи от зъби. Струва ми се, че е била ухапана от куче. Голямо при това.

Махони ги последва през дърветата. Санитарите бързо занесоха младата жена до чакащата линейка и я вкараха вътре.

— Смятате ли, че ще оживее? — попита той. Единият санитар сви рамене.

— Не зная даже дали ще успеем да я стабилизираме достатъчно, за да я закараме до болницата.

Махони въздъхна и изпрати един униформен полицај в травматологичното отделение на Обединената болница в Сан Франциско.

— Ще стоиш пред операционната — нареди той. — Искам да ме уведомиш, ако дойде в съзнание. — Случаят вече не бе негово задължение. Той беше детектив от отдел *Убийства*. Имаше нужда от труп, за да започне да си върши работата.

— Все още нямат нужда от нас, Махони — подхвърли патологоанатомът Пийт Престън, докато се качваше в колата си. Неговата работа също започваше след смъртта.

— Не още, Пийт — отвърна Махони. — Но имам усещането, че това ще се окаже убийство. — Той въздъхна, опитвайки се да се отърси от събитията на ранното утро. — Искаш ли да те черпя едно кафе?

[1] Полицейска формулировка — име, което се дава на жена с неустановена самоличност в процеса на разследване на престъпление. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Както обикновено Фил Фостър се събуди в седем и трийсет сутринта в апартамента си на *Пасифик Хайтс*, в който живееше сама. Не ѝ се налагаше да изключва алармата на часовника, защото не ползваше такава. Това беше част от медицинското ѝ обучение. Беше се научила да заспива веднага щом намери десетина свободни минутки и да се буди със същата лекота.

Днес ставам на трийсет и седем години, помисли си тя на път за банята. *Странно как пълзи времето, но смешното е, че аз все се чувствам само на трийсет и шест*. Тя се поспря и огледа бляскавия си апартамент. Погледна огромните прозорци и гледката, която се откриваше към залива Сан Франциско, обходи с поглед лавиците с книги, интересните рисунки и скулптори от млади американски художници. Възхити се на старинните копринени килими, разпръснати по бледожълтите дървени подове на банята и кухнята, обзаведени по последна дума на съвременните технологии. Само стомана и халоген. Бяло, сиво и черно.

Някои хора считаха дома ѝ, съвсем съзнателно лишен от ярки цветове, за бездушен, но Фил смяташе, че живот му придават не цветовете, а килимите, произведенията на изкуството и книгите. Останалото беше просто фон, инструментите на ежедневието, предназначени да ни служат, а не да бъдат излагани на показ. *Семпло, но красиво*, вероятно би възкликнала с одобрение нечия баба. И всичко бе купено и платено от самата нея, със собствени средства.

Дрехите ѝ бяха в същия пестелив стил: едноцветни, дискретни, макар и много елегантни, тоалети от японски дизайнери. Тя често се появяваше по телевизията и на публични представяния на книги из цялата страна. Всички познаваха бляскавата ѝ черна коса, вдигната високо на стегнат кок, бледата кожа, яркочервеното червило и широко отворените ѝ дълбоки сини очи. Освен че беше преуспяващ психиатър, тя бе написала и няколко популярни книги, които се продаваха в милионни тиражи: *Доктор Фил разсъждава върху: Брака. Доктор Фил*

разсъждава върху: *Менопаузата. Съперничеството между децата в семейството. Разводът, Наркотиците, алкохолът и насилието в семейството.* Доктор Фил може да обясни с най-прости думи всяка психична травма, за която се сетите, може да ви каже как да се справите с нея, как да я преодолеете. Опра^[1] я обожаваше.

Тя се изкъпа, замислена за деня, в който ѝ предстоеше сутринта да приема пациенти в Обединената болница на Сан Франциско, където работеше безплатно, след обяд да работи в Медицинския център на Университета в Калифорния, където беше консултант, а от четири и трийсет до седем и трийсет да преглежда частните си пациенти. На път за вкъщи ще се опита да се пребори с уличното движение. Ще се изкъпе, а после ще изпие чаша червено вино.

След това, загърната в пухкавия си халат, освободила черната си коса от стегнатия кок, изчистила лицето си от грима и женските хитрости, ще вечеря. Сама. *Отново.*

В момента обаче тя подсушаваше косата си с хавлиена кърпа и гледаше ранните новини по телевизията. Политически скандали; движението по пътищата; времето... плюс някаква новина, получена току-що. Още едно убийство. Един детектив с мъжествена външност обясняваше, че жертвата е млада жена, открита в една клисура от мъж, който разхождал кучетата си.

Фил като хипнотизирана наблюдаваше кадри от операцията на спасителните отряди, които слизаха към тялото на жената, полузакрито от листата на голям храст. После я сложиха на носилка и започнаха да я издигат нагоре. Фил зърна за миг кичури медночервена коса, отпусната встрани бледа ръка, крак, от големия пръст на който все още висеше червен кожен сандал.

Потрепери и изключи телевизора, ужасена от нездравото си любопитство. Тя, естествено, бе виждала достатъчно мъртви хора по време на медицинската си практика като стажант и специализант, но смъртта на това момиче ѝ се струваше противоестествена и отвратителна. То изглеждаше толкова уязвимо, а вездесъщите телевизионни камери се възползваха грубо от последните ѝ мигове на този свят. Предишната вечер момичето е било живо и вероятно е излязло с приятели. Разхождало се е, смяло се е, може да е било поканено на вечеря или танци. Бедното създание. Фил знаеше, че

мъртвата сигурно беше нечие *малко момиченце*. А тази майка днес, без съмнение, щеше да научи ужасната истина.

— По дяволите! — яростно възкликна Фил. Включи сешоара и ядосано погледна отражението си в огледалото на банята. Животът на моменти се превръщаше в истинско мъчение, както можеха да потвърдят много от пациентите ѝ, но всичко останало беше по-добро от случилото се с това нещастно момиче.

Фил изсуши косата си, вдигна я нагоре и я изпъна толкова силно, че чак я заболя глава, после я нави в стегнат кок на тила си. Облече се бързо. Носеше само най-необходимото копринено бельо. Беше слаба и елегантна и тялото ѝ не се нуждаеше от банели и ликра. А коприната беше разкошът, който си позволяваше, тайната, която криеше под строгата фасада от бели и черни тоалети, с които се представяше пред света. Понякога споделяше тази си тайна, но напоследък и това не се случваше често. Тя сви рамене и закопча сакото на черния си костюм. Какво толкова, по дяволите! Работата ѝ определяше правилата, освен това безбрачието беше на мода.

Наведе се към огледалото и внимателно сложи червило *Палома*, което употребяваше. Без яркото червило устата ѝ изглеждаше мека и уязвима. Оцветени в ослепителното кадифеномеко червено, устните ѝ изразяваха категорично послание. Тя беше жена, с която трябваше да се съобразяват. Жена на върха на професията си. Жена, която знаеше какво трябва да свърши във всяка една минутка от напрегнатия си ден. Макар че понякога, с болка си помисли тя, нощите ѝ бяха малко самотни.

Сложи си малки обеци от злато и оникс. Никакви други бижута — само един мъжки ръчен часовник, който беше достатъчно голям, за да може да се ориентира за времето, без да вдига ръка и без пациентите ѝ да си мислят, че не сваля очи от часовника.

Взе черната си дамска чанта, потърси ключовете си и за последен път огледа работната си униформа.

Грабна голямата черна чанта, в която бяха картоните на пациентите ѝ за деня, слезе с асансьора и отключи малката си кола — черен *Лексус*, толкова дискретен на вид, колкото и самата тя. После пое към истинския свят — Обединената болница на Сан Франциско, която се намиреше на *Потреро Хил*.

Беше едва осем и двайсет, а първият ѝ пациент щеше да дойде в девет. Тя се запъти към кафенето, за да изпие чашата кафе, която не бе успяла да преглътне по-рано сутринта след репортажа за мъртвото момиче. По средата на коридора Фил промени решението си. В италианското магазинче надолу по улицата предлагаха по-силно кафе... и по-изкусителни сладкиши.

Едва излязла от сградата, тя чу пронизителния вой на линейка. Обърна се да види какво става. Санитарите изхвърчаха на секундата, а само миг по-късно вече тичаха край носилката, придържайки системата, която се вливаше в ръката на пациентката, към очакващата ги група от лекари и сестри. Тялото беше обвито в бляскаво алуминиево фолио. Фил зърна за миг нараненото пепелявосиво лице, здраво затворените очи, сплъстената и окървавена медноруса коса. *Момичето от клисурата.*

Тя не е мъртва в края на краищата, с изненада си помисли Фил. После, припомнила си восъчнобледия цвят на кожата ѝ, мрачно додаде: *Не още.*

Италианските сладкиши вече не ѝ се струваха толкова примамливи, както преди минута. Тя се обърна и отново влезе в болницата. Вървеше с наведена глава и мислеше за младата жена, за родителите, които ще бъдат извикани край болничното ѝ легло, за шансовете ѝ да живее. Очевидно бе, че е претърпяла сериозни наранявания на главата, а само един господ знаеше какви още рани имаше — и вътрешни, и външни.

Горкото, нещастно момиче, тъжно си помисли Фил.

Тръсна глава, за да прогони тези мисли, взе си чаша кафе от машината и се запъти по блестящите коридори към кабинета си, за да започне работния си ден.

В дванайсет и половина вече бе разговаряла с осем пациенти и умираше от глад. Докато събираше бележките си и картоните и ги прибираще в голямата черна чанта, тя си мечтаеше за сандвич с фокача^[2], домати, пилешко месо и пресен босилек. Преди да стигне до вратата, тя се поколеба и нерешително погледна към телефона. Все още не можеше да се отърси от мислите за младата жена, която бе видяла. По време на всичките ѝ разговори тази сутрин образът на

момичето изплуваше в съзнанието ѝ — кракът с веселия червен сандал, който висеше, закачен на големия пръст, нараненото лице, безцветно като лунен пейзаж, окървавената глава. Фил потрепери, бързо излезе от кабинета си и пое към травматологичното отделение.

Дежурната сестра я разпозна и се усмихна.

— Имате предвид онази Джейн Доу, която бе докарана в осем и двайсет и две тази сутрин? — Тя веднага откликна на запитването на Фил. — Когато я открили там долу, в клисурата, всички решили, че е мъртва, но когато я изтеглили горе, видели, че все още има пулс. А също така счупени ребра, вътрешни кръвоизливи и няколко фрактури на черепа в областта на лявото слепоочие. Веднага я вкараха в операционната и все още е там. — Сестрата вдигна поглед от бележките си. — Сигурна съм, че правят всичко възможно, за да я спасят — окуражително додаде тя. После внезапно застана нащрек. — Познавате ли я?

Фил отрицателно поклати глава.

— Видях спасителната операция по телевизията тази сутрин. И оттогава не може да ми излезе от ума.

— Представям си. — В гласа на сестрата се долавяше разбиране. — Жалко, че не я познавате, защото не разполагаме с никаква информация за нея. Предполагам, че ченгетата претърсват клисурата, опитвайки се да открият дамската ѝ чанта или някакви други следи. Но доколкото аз знам, тя все още си е само една Джейн Доу.

— Може би ще публикуват снимката ѝ във вестниците — предположи Фил, като не преставаше да мисли за майката, която все още не знаеше, че детето ѝ е толкова близо до смъртта. Беше сигурна, че в подобна ситуация майката, гласът ѝ, самото ѝ присъствие в стаята на болната можеха да се окажат от изключително значение. Внезапно ѝ се стори, че е ужасно важно да открие тази жена, да я доведе в болницата.

— Няма да има никакви снимки — отвърна сестрата. — Не и в този вид. Даже родната ѝ майка няма да я разпознае.

Фил въздъхна със съжаление, благодари и се обърна да си ходи. Беше глупаво от нейна страна да проявява такъв интерес. Та тя дори не познаваше младата жена. И въпреки това се надяваше момичето да оцелее. Напълно забравила за сандвича с фокача, тя бавно пое в натовареното движение към университетския медицински център.

По-късно през деня прие и частните си пациенти, но за пръв път в практиката си установи, че на моменти губи концентрацията си. Изпита истинско облекчение, когато пациентът за седем часа не се появи. Едва когато си тръгна за вкъщи, Фил се сети, че не бе хапвала през целия ден.

Нищо чудно, че се разсейваше вкъщи, ядосано си помисли тя, измъчвана от вина заради пациентите, на които не бе дала всичко от себе си. Зави по Самсон, после по Ембаркадеро и намери местенце за паркиране точно пред Ил Форнайо.

Както обикновено ресторантът беше претъпкан.

— Мога да ви намеря място до бара, докторе — каза ѝ управителката. Фил често се отбиваше тук след работа, особено пък когато бе прекалено уморена, за да си приготви вечеря вкъщи, и целият персонал я познаваше добре. — Има едно тихо ъгълче, където никой няма да ви безпокои.

Управителката я заведе до мястото в далечния край на бара и ѝ подаде менюто. Фил си поръча чаша червено вино. Един брой на *Кроникъл* лежеше на бара. На първа страница бе публикувана снимка от спасителната операция в клисурата *Митчъл*. Заглавието гласеше:

ЖЕНСКО ТЯЛО, НАМЕРЕНО В ПРОПАСТ

Фил с изненада прочете статията, а после си спомни, че в началото всички бяха помислили момичето за мъртво. Вероятно утре, освен ако не се появи някоя по-важна новина, вестникът щеше да я върне в света на живите. При положение че момичето наистина не умре.

Фил разрови спагетите, които ѝ сервираха, като си мислеше за празния апартамент, в който трябва да се прибере, припомнила си внезапно, че днес е трийсет и седмият ѝ рожден ден. Импулсивно си поръча чаша шампанско, но почти веднага съжали за това. Един рожден ден, отпразнуван в самота, не беше истински рожден ден.

Разлисти вестника, като се поспря да прочете една статия, описваща примамливо пътуване до Париж. *Париж*. Самото име сякаш бе изпълнено с обещания: за пролет и разцъфнали кестени, за кафенета, сгушени под дърветата, за разходки край Сена. Красив мъж в леглото, с когото да сподели чаша силно горещо кафе на следващата сутрин...

Мечти в една дъждовна вечер в Сан Франциско.

Тя отново въздъхна. Смътно си спомняше, че по-късно през годината предстоеше някаква конференция на психиатри в Париж. Може би щеше да намери малко време, за да отиде. Почувствала се по-добре, Фил поиска сметката, напудри носа си и сложи още малко червило на устните си.

Когато стана да си върви, жената, която седеше до нея, се извърна и ѝ се усмихна. Червената коса се залюля около раменете ѝ и Фил с болка и мъка си помисли за момичето, което се люшкаше между живота и смъртта в интензивното отделение на Обединената болница в Сан Франциско.

Позвъни в болницата от колата си. Операцията беше протекла успешно, но момичето бе в кома. Лекарите все още не знаеха със сигурност дали има някакви мозъчни увреждания. Можеше да мине известно време, преди да преценят това.

Фил бавно караше към къщи, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Спомняше си неща, които искаше да забрави, неща, които, като добър психиатър, бе оставила зад гърба си: страха, вината, скръбта... А сега заради едно пребито червенокосо момиче, което лежеше в болницата, всички спомени я връхлетяха изведнъж.

Глупачка, яростно възкликна тя. Ти си ужасна глупачка, Фил Фостър.

[1] Известна телевизионна водеща в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Вид хляб, питка. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 3

Момичето се спускаше с главоломна скорост по някакъв тъмен тунел, все по-бързо и по-бързо се носеше към ярката светлина, която блестеше в края му. Тя имаше нужда от тази светлина, отчаяно се нуждаеше от нея, но колкото и бързо да се спускаше по тунела, светлинката си оставаше все толкова далеч. Но тя знаеше, че не бива да се отказва, трябва да я догони... там беше мястото ѝ. По-бързо, повтаряше си тя, по-бързо полети към нея... а после започна да пада. Господи, как падаше, носеше се надолу с разперени ръце. Вятърът свистеше в ушите ѝ, докато тя се сгромолясваше в пропастта, от която знаеше, че никога няма да се измъкне.

— Не — изпищя тя. — Не, не, не...

— Всичко е наред, скъпа, ти си добре. Не се притеснявай за нищо.

Тя се опита да отвори очи, но клепачите ѝ тежаха като олово. Не можеше да се помръдне, не чувстваше нищо. Нямахше смисъл да бърза толкова да достигне светлинката. В края на краищата вече бе мъртва.

— Не искам да умирам — извика тя, задавена от мъка. — Не искам да бъда...

— Не си мъртва, скъпа. — Сестрата се опита да я успокои. — Намираш се в болницата. Претърпяла си злополука, но ще се справиш. Не се притеснявай за нищо.

Момичето не ѝ повярва. Знаеше, че пропастта я очаква.

— Защо тогава не мога да отворя очи? — дрезгаво прошепна тя.

— И това ще стане, скъпа. Ще ги отвориш. Нужно е малко време. Сега трябва само да лежиш спокойно. Да си почиваш. Лекарят ще дойде всеки момент.

Момичето лежеше неподвижно, заслушано в звуците около себе си: тихото бръмчене и пиукане на машините, шумоленето на колосан памучен плат, леките стъпки на сестрата и потропването на гумените ѝ подметки. Освен това долавяше и най-различни миризми: болничната миризма на дезинфектанти и сапун. И някакъв приятен, сладък аромат

на цветя, който ѝ се струваше натрапчиво познат. Толкова уханен, толкова деликатен, толкова... *познат*. Но тя не можеше да си спомни какъв точно.

В безсилието си завъртя глава на възглавницата и изпъшка, когато в основата на черепа ѝ я проряза болка, остра като нож, а после избухна някъде в мозъка ѝ.

— Лежи спокойно, скъпа. — Сестрата я натисна върху възглавницата. — Ето, лекарят дойде. — В гласа ѝ се прокрадна облекчение.

Момичето разпозна звука на нечии забързани стъпки, хладна ръка докосна нейната, внимателни пръсти премериха пулса ѝ.

— Е, млада госпожице, много сме щастливи, че отново си сред нас. — Гласът на лекаря беше звънлив, съзнателно весел, окуражителен.

— Защо? — попита тя с новия си, странно предрезгавял глас. — Нима смятахте, че ще умра?

Той се разсмя искрено и непринудено и тя се усети, че собствената ѝ уста се разтяга в усмивка.

— Ние полагаме дяволски сериозни усилия, за да не позволим на красивите пациентки да измират в ръцете ни — пошегува се той.

— Мъжки шовинист — прошепна тя и го чу да се смее отново. — Истината — примоли се тя. — Моля ви, кажете ми истината.

Почувства колебанието му. После чу думите му:

— Претърпяла си злополука. Била си ранена. Счупени ребра. Разкъсан далак... трябваше да го махнем...

— Главата ми — продължи да настоява тя. — Какво се е случило с главата ми?

— Фрактури на черепа. На две места. Оперирахме те и оправихме всичко. Сега си като нова.

— Тогава защо — жаловито проплака тя — не мога да отворя очи?

Той повдигна левия ѝ клепач и насочи сноп светлина към окото ѝ. Тя го усети някъде в задната част на мозъка си, светлината задейства спомените ѝ за слънцето, за ярки летни дни. Може би в края на краищата бе излязла от тъмния тунел?

— Истински ли сте? — прошепна тя, все още неспособна да повярва на онова, което бе чула.

Той стисна и двете ѝ ръце. Пръстите му бяха силни, човешки, вдъхващи сигурност и спокойствие.

— Намираш се в Обединената болница на Сан Франциско. Беше в кома почти три седмици. Но си напълно жива. Единственото, което трябва да направиш сега, е да оздравееш. И не се притеснявай, че не можеш да отвориш очи. Съвсем скоро и това ще стане и тогава ще можеш да ни видиш. Междувременно си почини. Може би по-късно пак ще си поговорим. Тогава ще ни кажеш коя си.

— И коя съм аз?

— По-късно — настоя той. — Не мисли за това сега.

Тя чу стъпките му, които се отдалечаваха от леглото, чу го да прошепва няколко думи на сестрата, долови затварянето на вратата. Последва пълна тишина и тя разбра, че е сама.

Лекарят каза, че е претърпяла злополука. Три седмици в кома. В Сан Франциско. В Сан Франциско ли се намираше домът ѝ? В продължение на минута тя обмисли тази възможност. През съзнанието ѝ пробягаха смътни спомени за *Телеграф Хил*, за сградата *Трансамерика*, за моста *Голдън Гейт*. *Познаваш този град*, победоносно заключи тя. Но защо нямаше никакъв спомен за тази болница? Не знаеше нито къде се намира, нито пък какво се бе случило, за да се озове в болничната стая.

Злополука. Тя се замисли над думата, представяйки си автомобилна катастрофа, остроото скърцане на метал, пронизителния трясък на счупено стъкло, свирене на спирачки и миризма на изгоряла гума, но всичко това беше като филм без герой — не означаваше нищо за нея. Не си спомняше. Момичето потрепери. *А може би така беше по-добре*.

Лекарят ѝ каза, че е имала наранявания на главата, претърпяла е мозъчна операция... Неспокойно помръдна глава, острата болка отново запълзя нагоре в мозъка ѝ и тя простена. И тогава се сети. Не може да отвори очи, защото лицето ѝ е било размазано. Държаха я упоена, защото не искаха да види следите от ужасните наранявания...

Опита се да повдигне ръка, да опипа лицето си, да проследи белезите с пръстите си, но ръката ѝ бе прикована с игли към системата и апаратите, с които я поддържаха.

През затворените ѝ клепачи се процедиха сълзи на отчаяние, оставиха горещи, солени следи по бузите ѝ, стекоха се в ушите ѝ.

Приличам на малко дете, помисли си тя. Лежа в леглото си, плача в тъмнината, викам майка си... само че нямаше никаква майка.

— Мамо? — несигурно промълви тя. Знаеше обаче, че майка ѝ не е тук. Опита се да извика образа ѝ в съзнанието си, но не успя. *Това е страшно, озадачено си помисли тя. Мога да си спомня как изглежда сградата Трансам, представям си моста Голдън Гейт, но не мога да си спомня лицето на собствената си майка. Не мога да си спомня името ѝ дори.*

Моето име. Опита се да се пребори с тъмнината в главата си, да намери отговор на този въпрос. Нямаше такъв. Само пустотата и тъмният тунел, който заплашваше да я повлече отново, далеч от светлината, далеч от спомените. *Далеч от живота.*

— Скоро ще се справиш, скъпа. — В гласа на сестрата се долавяше усмивка. — Може би утре ще свалим някои системи, ще те откачим от част от машините. А ако си послушна, може да получиш и малко сладолед за вечеря.

— Не обичам сладолед — автоматично отвърна тя.

— Е, тогава замразено кисело мляко. Него го обичаш, нали?

Обичаше ли го? Не можеше да си спомни, макар че само преди миг се бе сетила, че не обича сладолед.

Паниката я принуди да отвори очи. Клепачите ѝ бавно се повдигнаха, подобно на завеса в кинотеатър, и пред погледа ѝ се откри затъмнената стая, която, въпреки всичко, ѝ се стори прекалено ярка. Постепенно всичко застана на фокус. Някаква жена се наведе над нея, светлината зад главата ѝ блестеше като ореол.

Имаше лице на мадона. Бледа кожа, тъмна коса; червени устни, на които играеше дружелюбна усмивка. Почувства хладната ѝ ръка върху челото си. Мадоната проговори:

— Здравей. Радвам се най-после да те видя будна. Аз съм Фил Фостър.

Момичето се вкопчи в ръката ѝ така, сякаш тя бе единствената ѝ връзка с живота.

— Фил — прошепна тя. — Ти сигурно ме познаваш. *Кажу ми коя съм.*

ГЛАВА 4

Махони се облегна на въртящия се стол. Намираше се в стаята на отдел *Убийства* на четвъртия етаж в сградата на полицейското управление и мислеше върху информацията, която току-що бе прочел за онази Джейн Доу, която бяха намерили в клисурата. Данните, с които разполагаха, не бяха много. Това поне бе сигурно. Многобройни рани, две фрактури на черепа, които може да са предизвикани от удар с тъп предмет. От друга страна, може да са в резултат от ударите в скалите.

После идваха следите от ухапване. Очевидно е вдигнала ръка, за да се предпази от нападението на кучето. А то несъмнено е било голямо.

— Вероятно става дума за ротвайлер или доберман — заявиха експертите, с които се бе консултирал. — Но не и питбул. Те имат различна захапка. А и никога не пускат, след като захапят веднъж.

Нима я бе нападнал някой бездомен ротвайлер? Гонил я е до ръба на пропастта, а тя, без да мисли, е отстъпила назад и е полетяла в бездната. Той поклати глава — не мислеше, че е станало така. С такова куче винаги имаше и човек. Той ли бе насъскал кучето срещу нея? Може би е възнамерявал да я изнасили, а след това да я убие?

Махони уморено сви рамене. Светът беше пълен с откачени типове. Всичко бе възможно.

Той още веднъж прегледа всички подробности. Все още не бяха идентифицирали жената. В болницата денонощно дежуреше униформен полицаи и щом той все още нищо не бе докладвал през този ден, момичето вероятно продължаваше да е в кома. Никой не знаеше със сигурност дали ще оцелее.

Махони обмисли възможността за самоубийство и реши, че е изключено. Ако на някого му се прииска да се хвърли отвисоко в Сан Франциско, едва ли ще избере клисурата *Митчъл*.

Не, това си беше чист опит за убийство. *Опит*, благодарение на храстите, които бяха спрели стремителното ѝ падане, и на чудесата на

съвременната неврохирургия. Иначе щеше да си бъде истинско убийство. А Господ му е свидетел, че нищо не се доказва по-трудно от *опит* за убийство. Той чудесно знаеше, че в случая престъплението вероятно ще бъде заведено като и *сериозно нападение*. И в двата случая момичето губеше. Щеше да изгуби или живота си, или удовлетворението да изпрати нападателя си в затвора за много години.

Махони бутна стола назад, изправи се и се приближи до кафемашината. Пиеше кафето си черно без захар. Отпи, веднага си помисли, че го предпочита по-силно, но после реши, че предвид на количествата, които изпиваше всеки ден, досега да се е превърнал в трепереща развалина, ако кафето бе по вкуса му.

Махони беше едър мъж, на трийсет и девет години, фанатик на тема фитнес, който прекарваше всяка свободна минута в гимнастическия салон или бягаше по хълмовете. Беше участвал в два от маратоните в Сан Франциско и сега кроеше планове за маратона в Ню Йорк. Може би ще се включи през следващата година, ако успее да намери достатъчно свободно време, за да тренира, и ако успее да се отърве от навика да пие толкова много кафе. И въпреки това пристрастеността му към кафето беше за предпочитане в сравнение с пристрастеността на италианците от семейството на майка му, които пиеха повече грапа^[1] от всеки друг, когото Махони познаваше, но никога не падаха под масата. Или пък с алкохолните предпочитания на ирландската половина от семейството, от страна на баща му, които можеха да изпоят *Галуей Бей* в края на дълга нощ, без изобщо да фъфлят и да забравят думите.

Той се подпря на стената, отпиваше от кафето и наблюдаваше суматохата, която цареше в отдела в ранната петъчна вечер: дузина телефони звъняха едновременно, един алкохолик, сварил да се накваси рано-рано, ръсеше нецензурни мръсотии в килията за временно задържане, наблизо разпитваха някакъв мъж с празен и безизразен поглед, обезумели от притеснения родители настоятелно молеха да намерят сина им, тийнейджър, до тях стояха един заподозрян в умишлен палеж и някакъв младеж, обвинен в намушкване с нож. Махони си помисли, че всеки, който иска да стане ченге, трябва да има търпението на светец, но това бе нещо, за което не ги предупреждаваха в полицейското училище. Не ги предупреждаваха и за това, че полицаите не бива никога да приемат нещо за даденост. Не си

спомняше колко пъти вече е потвърждавал истинността на тази максима. *Защото, приятели*, мислеше си той, докато си пробиваше път към бюрото, за да вдигне звънящия телефон, *абсолютно нищо в истинския живот не е такова, каквото изглежда*.

— Да? — Той се облегна назад, вдигна краката си на бюрото и притиснал слушалката между рамото и ухото си, продължи да отпива от кафето. — Коя лекарка? Тук ли е в момента? Добре, кажи й, че идвам веднага.

Махони отново прегледа бележките си. Някой си доктор Фостър бе определен от неврохирурга да помогне при възстановяването на Джейн Доу. До този момент Махони не знаеше, че става дума за жена. Той въздъхна, когато изведнъж осъзна коя точно е доктор Фостър. Жена, и много известна при това. Страхотно. Точно това му трябваше в напрегнатата петъчна вечер, и то когато работеше върху опит за убийство без никакви улики. Предполагаше, че той е един от малкото хора в тази страна, които никога не са я гледали по телевизията и не са чели нито една от книгите й. А и не виждаше как би могла да им помогне в този момент. Разбираше, че ако момичето излезе от комата, доктор Фил Фостър ще се опита да я предпази от въпросите му. А той знаеше, че има работа за вършене. И че ще иска да я разпита, възможно най-скоро, преди да е забравила всичко.

Реши да остави доктор Фостър да го почака малко. Да подложи дамата психиатър на малък тест. Да види дали тя ще успее да запази самообладание и дали няма да реши да се прави на велика пред обикновеното просто ченге.

Фил бе пристигнала в управлението направо от болницата. Неврохирургът я бе информирал, че Махони настоява да разпита момичето веднага щом тя излезе от комата, а Фил искаше да му обясни лично, че не бива да прави това. Поне не веднага. Тя крачеше по коридора, като нетърпеливо надничаше през стъклените врати към организирания хаос, който цареше зад тях. Помисли си, че обстановката малко й напомня за болницата — неочаквана порция от истинския живот, която я изтръгва от безопасността и сигурността на нейното внимателно планирано и контролирано ежедневие.

Нетърпеливо погледна часовника си. По дяволите, къде се губи този човек! Чакаше го вече десет минути, а бе изтощена от умора. Може би това се дължеше на факта, че бе наблюдавала как момичето

се връща към живота — подобно на плувец, който изплува на повърхността от морските дълбини. Господи, какво облекчение бе изпитала! И последвалата тревога, обхванала я в момента, в който осъзна, че момичето не помни името си дори. Както и да е, Фил не спираше да благодари на Бог, че пациентката е жива, че двигателната ѝ система функционира нормално, че разсъждава съвсем разумно, макар че за момента, напълно разбираемо при това, бе много притеснена и разстроена.

— Госпожа Фостър?

Тя се извърна и срещна типично ирландските сини очи на Франко Махони. *Очи, които не се усмихват*, забеляза тя. Протегна му ръка.

— Надявам се, че не прекъсвам работата, но бих искала да поговорим за вашата Джейн Доу. Жената от клисурата.

Погледът му се напрегна.

— Тя събуди ли се? Бях помолил да ме информират в момента, в който тя излезе от...

— И аз съм тук, за да ви кажа точно това, господин Махони.

— Детектив — поправи я той.

— *Детектив* Махони — въздъхна Фил.

Усещаше, че той ще създава проблеми. Освен това беше красив. Особено за жени, които харесват едри, тъмни мъже, с набола половиндневна брада. Беше висок около сто и деветдесет сантиметра, имаше широки рамене, тесен таз, а пистолетът се подаваше от кобура му. Черната му, гъста и леко вълниста коса бе сресана назад, имаше изваян нос, здрава челюст, широка, сговорчива уста, а в ъгълчетата на морскосините му очи се бяха образували бръчки, които подсказваха, че притежателят им често се усмихва. Макар че в този момент бе трудно да се повярва в това. Разговорът им вървеше към открита конфронтация, в това нямаше никакво съмнение.

— Тя дойде в съзнание преди около час. Разговарях с неврохирурга и той е съгласен, че е твърде рано да я подлагате на разпит. Момичето все още е много болно. И разстроено.

Махони въздъхна с раздразнение.

— Госпожо Фостър...

— Доктор Фостър.

Сините му очи проблеснаха подигравателно.

— *Доктор Фостър.* Сама разбирате, че сме изправени пред сериозен опит за убийство. Работата ми е да хвана извършителя на престъплението. Убиеца.

— Момичето не е мъртво.

— *Евентуалният убиец* — коригира се той, а в гласа му се прокраднаха нетърпеливи нотки.

— *А моята работа е да ѝ помогна да възстанови здравето си. Душевното си здраве, детектив Махони.* Като оставим настрана значителните физически наранявания, които е претърпяла, тя е понесла и сериозна душевна травма. Ако, както вие предполагате, не става дума за обикновена злополука и някой наистина се е опитал да я убие, и сам можете да си представите през какъв ад преминава в момента, опитвайки се да си спомни.

— *Опитвайки се да си спомни?*

— Точно така, детектив, вашата Джейн Доу не си спомня дори собственото име.

— Исусе...

Той се отпусна в стола си, пренебрегвайки събеседничката си. Тя го изгледа с каменно изражение.

После се наведе над бюрото му и го дари с най-женствената си, умолителна усмивка.

— Съжалявам, детектив Махони, но става дума за доброто на момичето. Представете си, че тя беше ваша съпруга или дъщеря. Не бихте искали да се сблъска със суровите факти за случилото се, преди да се е възстановила достатъчно, за да понесе шока. — Тя тъжно сви рамене. — Тази млада жена страда от реакционна амнезия — загуба на паметта за събитията, предшествващи травмата. Причинена е очевидно от нараняванията на черепа, но аз съм сигурна, че душевната травма от нападението също играе определена роля. В подобни случаи паметта често се връща изведнъж. Може би утре сутринта тя ще си спомни всичко, може би ще настоява да ви разкаже всичко, да се добере до цялата истина. Ако това не стане, аз ще се опитам да ѝ помогна. Междувременно ще ви помоля да бъдете търпелив с нас. Моля ви.

Той въздъхна.

— Добре. Щом така смятате.

Времената може и да се променят, с раздражение си помисли тя, но не и мъжете. Или поне не всички.

— Предполагам, че сте права — неохотно призна той. — Но ще трябва да се съгласите, че и аз съм не по-малко загрижен от вас, доктор Фостър. Някой се е опитал да я убие. Ако тя умре, моята работа е да изправя този човек пред съда. А за да направя това, ще се нуждая от помощта ѝ.

— Какво знаете за нея в този момент? Освен вероятната ѝ възраст и външни отличителни белези?

— Мога да ви отговоря с две думи. Не много. Когато я намерихме, беше облечена с дънки *Ливайс* и бяла тениска. Наблизо бе намерен син кашмирен пуловер. И сандали.

Фил си спомни червения сандал, който висеше окаяно от пръста на момичето. Тя потрепери.

— Никакви бижута? Часовник, венчална халка?

— Само перлени обеци.

— Истински перли?

Той кимна.

— Малки, но истински. Така твърдят специалистите. Но пък тя би могла да ги е купила отвсякъде. Същото е с дънките и тениската. Кашмиреният пуловер няма етикет, а сандалите са френски. Скъпи, подобно на обеците и пуловера, но човек би могъл да си ги купи от всеки по-добър магазин в страната. Или даже във Франция. Не намерихме дамска чанта. Претърсихме обстойно цялата клисура. Не открихме нищо. Не е постъпило съобщение за изчезнала жена, която да отговаря на описанието ѝ. Отпечатъците от пръстите ѝ не са картотекирани. Все още не се е появил никой, който да твърди, че я познава.

— Кажете ми тогава, Махони, кое ви кара да мислите, че някой се е опитал да я убие?

Той я изгледа продължително. В погледа му се прокрадваше раздражение. После заговори преднамерено бавно, сякаш обясняваше нещо на дете:

— Клисурата е доста отдалечена от града и е нужна кола, за да се стигне дотам. Никаква кола не бе намерена на местопрестъплението. Тя не живее в района, така че не можем да предположим, че е излязла да разходи кучетата си. Значи е била заведена там насила и хвърлена в пропастта. Или, което ми изглежда по-вероятно, блъсната от билото.

— Не е била изнасилена. — Фил знаеше това от медицинския картон на момичето.

Той сви рамене.

— Може да се е съпротивлявала и онзи тип да е превъртял. Случва се. Много по-често, отколкото допускате — мрачно додаде той.

— Значи не разполагате с никакви улики?

— Никакви. Освен следите от ухапване. И онова, което самата тя би могла да ни каже.

— А това ни връща към причината, поради която пожелах да ви видя. — Тя отново му се усмихна и леко, типично по женски, сви рамене.

— Точно така — грубо рече той и се изправи, което беше знак, че тя трябва да си върви. — Разполагате с четирийсет и осем часа. След това ще поговорим отново и ще преценим какво можем да предприемем.

Изпрати я до вратата.

— Благодаря — саркастично рече тя, докато Махони отваряше вратата. — Благодаря за съдействието.

Той я изпрати с поглед, като не пропусна да забележи дългите ѝ, стройни крака и поклащането на бедрата под черния костюм.

— Ей, Фостър — провикна се след нея. Тя се поколеба, после бавно се обърна.

— Обръщението е *доктор* — ледено процеди Фил.

— Да. *Докторе*. Зад ъгъла, точно до болницата, има един много приятен италиански ресторант. Може би бихме могли да отидем заедно, след като разпитам момичето. Да похапнем. Да сравним наблюденията и впечатленията си?

Тя се разсмя на мъжката му наглост.

— Е, благодаря за поканата, детектив Махони — отвърна му сладко. — Ще трябва да помисля и да преценя какво *мога да предприема*.

Фил се върна в болницата в осем часа на следващата сутрин, натоварена с цветя. Цяла нощ бе размишлявала върху онова, което вероятно се бе случило с момичето, озадачено се бе питала кое е то в действителност, притеснявала се бе защо все още никой не бе дошъл

да я потърси. Нямахте разтревожена майка, която търси изгубената си дъщеря, нито съпруг, нито любовник. Нямахте колеги от службата, нито някоя приятелка. Момичето беше като невидимо — беше там, но никой не можеше да го види.

Тази съботна сутрин обаче пациентката си беше на мястото. Седеше в леглото и се хранеше. Фил изпита истински шок, когато видя обръснатата ѝ глава, ярките белези, които преминаваха през целия ѝ череп, все още натъртеното и подуто, но безусловно красиво лице.

— Браво! — възкликна Фил и се усмихна с неподправено удоволствие. — Днес изглеждаш страхотно. — Наведе се напред, целуна я по бузите и остави цветята в скута ѝ. — За теб са.

Очите на момичето се разшириха от удоволствие. Тя вдигна букета и зарови нос в цветовете.

— *Мимоза* — прошепна тя. — Такъв божествен аромат. Усетих го, когато дойдох в съзнание за пръв път. Сигурно ти си ги донесла?

Фил забеляза, че момичето разпозна цветята, но не направи никакъв коментар. Седна до леглото и прие кафето, предложено ѝ от сестрата.

— Как е пациентката ви? — попита Фил и благодари с усмивка за кафето.

— По-добре, отколкото можехме да очакваме, докторе. И сама виждате колко бързо се възстановява.

— Снощи се намирах в някакъв тунел. — Момичето с отчаяние погледна Фил. — Помислих си, че може би съм мъртва. Беше толкова тъмно и ужасно. Не можех да избягам. А после започнах да падам. Падах и падах в някаква пропаст и знаех, че никога няма да се измъкна оттам...

— Е, както виждаш, вече си сред нас. Било е само лош сън.

— Фил? — Момичето я погледна в очите. — Какво се е случило с мен?

Фил се поколеба, но съзнаваше, че трябва да ѝ каже истината.

— Всъщност не е било само сън. Ти наистина си паднала. Търкулнала си се по склона на една камениста клисура. За щастие, там има много храсти, които са спрели падането ти. Те са спасили живота ти.

Момичето погледна надолу. Беше озадачено.

— Може би точно това си спомням... падането... непрекъснато мисля за най-различни неща, опитвам се да си спомня. Понякога успявам. Спомних си подробности от Сан Франциско — някои сгради и моста. Но не мога да се сетя къде живея. Спомням си вкуса на замразеното кисело мляко и зная, че не обичам сладолед. Помня, че харесвам червения цвят, но не зная дали имам червена рокля. Разпознавам аромата на *Мимоза*, но не помня къде съм го долавяла преди. Запомних теб, сестрите и лекарите от снощи, но не си спомням нито един човек от миналото ми. — Повдигна огромните си, изпълнени с уплаха, кафяви очи. — Какво ще правя?

Фил окуражително я потупа по ръката.

— Добре, а сега ме чуй. Ти излезе от комата само преди няколко часа. Минали са едва три седмици от нараняванията и операцията. Не е нужно да си спомняш каквото и да било точно в този момент. Така че престани да се тревожиш за това. Съвсем скоро ще си спомниш всичко. А дотогава съсредоточи вниманието си върху някои по-дребни неща. Помисли за книгите, които може би си обичала, за музиката, която си предпочитала, за любимите ти художници, за дрехите, които си обличала.

— Твоите дрехи ми харесват.

Фил се разсмя. Беше събота и тя не беше с работната си униформа. Носеше черни дънки, черни обувки, бяла риза и черно кожено яке.

— Особено колана. От Туксън ли е?

Фил я изгледа с изненада. Коланът беше ръчна изработка — черна кожа и тока от сребро и тюркоаз.

— От Санта Фе. — Беше доволна от този пробив. — Ти го разпозна.

— Да, предполагам, че е така. — Момичето изглеждаше изненадано и Фил се разсмя.

— Виждаш ли, паметта ти вече започва да се връща. — Фил се опитваше да я успокои.

— Някои неща просто изскачат без никакви усилия от моя страна. Сякаш през цялото време са си били в главата ми — рече момичето. — Като аромата на *Мимоза* и колана.

— Точно така става обикновено. А аз вече трябва да тръгна. Не искам да те преуморя и да попреча на добрата работа на другите

лекари.

— Фил?

Фил я погледна въпросително.

— Защо дойде да ме видиш? Щом не ме познаваш?

Фил се поколеба. Не искаше да ѝ казва, че я е видяла по телевизията. Имаше и още една причина, която тя не желаше да обсъжда с когото и да било.

— Бях в болницата, когато те докараха. Разтревожих се за теб. Аз съм психиатър и работя в тази болница три дни седмично.

Момичето се усмихна накриво.

— Психиатър. Е, предполагам, че съм попаднала точно при когото трябва. А ти си се сдобила с още една откачена пациентка, докторе. — Очите ѝ се разшириха от изумление. — Доктор Фил Фостър? — възкликна тя. — Това си ти. Но ти си много известна.

— Ето, спомни си още нещо.

— Точно така — кимна момичето, доволно от себе си. — Има още нещо, което съм сигурна, че никога няма да забравя. Красивото ти усмихнато лице, което видях, веднага щом излязох от тунела на отчаянието.

Кафявите ѝ очи преливаха от благодарност и Фил преглътна, опитвайки се да прикрие чувствата си.

— Радвам се, че бях до теб в този момент — тихо промълви тя. — Ще се видим по-късно, млада госпожице.

— Фил? — Почти бе преполовила пътя до вратата, когато момичето я повика. — Само още нещо. Имаш ли огледало? Искам да видя как изглеждам. Все още не мога да ставам от леглото, а в тази болница сякаш никой не носи със себе си джобно огледалце.

Фил се поколеба. Знаеше, че е опасно. Първо, защото момичето бе излязло от кома едва преди няколко часа. Второ, защото изглеждаше ужасно зле с натъртеното си, подуто лице и обръсната глава. И трето, защото съществуваше възможност тя внезапно да разпознае себе си и да си припомни случилото се. А все още бе прекалено рано за това. Шокът щеше да е твърде силен.

— Може би утре — обеща тя и ѝ махна за довиждане. — Ще ти донеса огледало.

[1] Италианска гроздова ракия. — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

— Ти си млада. — Доктор Нийдмън дойде да поговори с момичето по-късно на следващата сутрин. — Здрава като кон. Само един счупен череп не може да те убие.

— Но конете ги *застрелват*, за да ги убият, нали? — проплака тя. — А мен са ме бутнали от някаква скала.

Нийдмън въздъхна. Детектив Махони се бе обадил и бе настоял да разпита момичето по-рано същата сутрин. Ето защо тя бе толкова разстроена.

— Не вярвай на всичко, което ти казват ченгетата. — Лекарят се усмихна окуражително. — Може би просто си излязла да се поразходиш и си паднала. В края на краищата, кой би поискал да нарани толкова хубаво момиче като теб?

— Не зная — простичко отвърна тя. — Но пък и не зная коя съм. Ако можех да разбера коя съм, може би щях да се сетя защо някой би искал да ме убие.

Някой почука на вратата и в следващия миг Фил Фостър влезе в стаята. Ядосаните ѝ сини очи срещнаха погледа на Нийдмън.

— Чух, че Махони е бил тук — сърдито започна тя. — Поиска ли разрешение, за да говори с пациентката?

— За нещастие, поиска. Каза, че си му отпуснала четирийсет и осем часа и че всяка пропусната минута прави работата му все по-трудна. Сега, когато пациентката е вече в съзнание, седи в леглото си и е напълно контактна, той подхвърли, че може да ни обвини, че се опитваме да пречим на разследването. Трябваше да се съглася, макар че не одобрявам методите му.

Фил изсумтя сърдито. Тя подаде един пакет от *Сакс*^[1] на момичето и я целуна по бузата.

— За теб е. За да те поразкрасим преди момента на истината. — После се обърна към Нийдмън: — Днес нашата пациентка ще види ръкоделието ти.

Нийдмън се разсмя и се изправи да си върви.

— Извинявай за подстрижката. — Той се обърна към болната. — Но съм най-добрият в нашия бизнес. След няколко месеца няма дори да си спомняш, че сме те кърпили.

— О, надявам се да е така — отвърна тя. Изглеждаше разтревожена и те двамата се разсмяха.

— Най-напред ще свалим болничната нощница и ще те облечем в нещо по-красиво — рече Фил. — Сестрата ще ти помогне да се преоблечеш, а аз ще се върна след минута.

Момичето я изпрати с поглед, пълен с изумление. После отвори пакета и разви бялата хартия. Усмихна се с удоволствие, когато видя бледорозовата коприна и дантела.

— Колко е красива — промълви тя и докосна с ръка гладката тъкан. — Прекрасна е.

Фил стоеше пред телефонния автомат във фоайето и нетърпеливо потропваше с крак, докато чакаше Франко Махони да отговори на обаждането ѝ.

— Ти наруши уговорката ни, Махони — заяви тя, когато той най-после се обади. — Избърза със седем часа. Да не говорим за повторната *преценка*, за която се бяхме споразумели.

— Обсъдих всичко с лекуващия хирург — отвърна ѝ хладно той. — Той ми даде разрешение. Естествено, ако не ми бе позволил, нямаше да проведа разпита.

Фил скръцна със зъби. Той беше арогантно, високомерно копеле и може би бе причинил неописуема вреда на пациентката ѝ.

— По дяволите, човече, какво я пита? Защо поне не ми позволи да присъствам и аз?

— Ей, ей, аз не съм някой грубиян. Държах се съвсем внимателно. Изобщо не съм я притискал, за бога! Попитах я какво знае за случилото се и тя ми каза *нищо*. Попитах я как се казва, а тя отговори, че не знае. Не можах да преценя дали говори истината, или просто го увърта. Ти си специалист по тези въпроси, ти ще ми кажеш.

— Разбира се, че не го увърта, идиот такъв! Момичето е силно травмирано. Не си спомня нищо, защото подсъзнателно не желае да си спомни. Избутала е всичко в дълбините на съзнанието си и е поставила знак *Влизането забранено*. А аз съм убедена, че паметта ѝ няма да се възвърне изведнъж просто ей така. Не и преди да се случи нещо, което да раздвижи спомените ѝ.

— И какво ще стане тогава?

— Какво ще стане ли? — Фил се замисли. — Ами дано да има някой край нея, за да събере парчетата, на които ще се разпадне, когато узнае всичко. — Още докато го казваше, Фил знаеше, че тя ще е този някой.

Затвори телефона и бавно се върна в стаята на пациентката.

Тя седеше усмихната, облечена в новата розова нощница. Вгледа се настойчиво в лицето на Фил, опитвайки се да долови реакцията ѝ.

— Сега изглеждаш по-добре — кимна одобрително Фил. — Реших, че това може би е единственият период в живота ти, в който можеш да си позволиш да носиш розово. — Тя се усмихна. — Когато косата ти порасне, отново ще се върнеш към сините тонове.

— Красива е. Благодаря ти. Но не беше нужно... Искам да кажа, че аз не съм ти никаква.

— Разбира се, че си. Ти си много важна за всички в тази болница. Дойде при нас изпотрошена, а ние те сглобихме отново. Е, готова ли си да видиш как изглеждаш?

Неспокойните очи на момичето срещнаха погледа ѝ.

— Толкова ли е зле? — прошепна тя, внезапно уплашена.

— Не изглеждаш прекрасно — призна Фил. — Истината е, че лицето ти е подуто и лошо натъртено, но нямаш сериозни увреждания. Все още си имаш носа, с който си се родила, ушите ти са на мястото си, не си изгубила нито един зъб. С други думи, не се е случило нищо, което времето и порасналата ти коса да не могат да поправят. Само се подготви за белезите, които ще видиш по черепа си. И за това, че главата ти е съвсем *гола*.

Фил вдигна огледалото. Момичето се огледа. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Спокойно — ласкаво промълви Фил.

— Но аз не я познавам — мъчително прошепна тя. — Не познавам *това* момиче.

Фил извади една книжна кърпичка и избърса сълзите ѝ.

— Ще я познаеш. Някой ден, съвсем скоро. Аз ще ти помогна да намериш себе си. Обещавам. А и в този момент ти не приличаш съвсем на себе си. — Даде си сметка, че ѝ говори като на малко момиче. А после изведнъж усети, че е готова да заплаче.

— Защо си толкова добра с мен? — попита момичето и притисна глава към хладната ръка на Фил. — Аз съм никоя. Нищо. Човек без самоличност, без име. Не е нужно да си толкова добра с мен. Ти си много заета, преуспяваща, известна. Защо си губиш време то с мен?

— Защото имам златно сърце — отвърна шеговито Фил.

— Не, не е това. Има и още нещо, нали?

Фил кимна.

— Ще ми кажеш ли?

Сега момичето държеше ръката ѝ. Ролите се бяха сменили. Фил усети болка в гърдите, мускулите на врата ѝ се схванаха от напрежение.

Когато заговори, гласът ѝ леко трепереше.

— Може би някой ден. Когато се почувстваш по-добре. — Тя се овладя и бързо додаде: — Май забравих правилата. Ти си пациентката. А аз съм лекарят, който е тук, за да ти помогне. Не обратното.

Погледнаха се в очите. Фил преглътна сълзите си и посегна за кърпичка.

— Ако след случилото се все още си готова да ме приемеш за свой лекар, може и наистина да се окажеш луда.

— Гримът ти тече — нежно рече момичето.

— Е, толкова за спиралите, които не се размазвали.

Двете се усмихнаха, Фил протегна ръце и я прегърна.

— Просто почувствах, че имаш нужда от близък приятел. Защо да не съм аз?

— Не мога да се сетя за някой по-добър.

Очите им отново се срещнаха.

— Освен може би мама — замислено додаде момичето.

[1] Верига престижни магазини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Странно е да бъдеш напълно анонимен, мислеше си момичето, докато разглеждаше лицето си в огледалото седмица по-късно. Странно, но и някак си сигурно. В края на краищата, ако никой не знае коя е тя, тогава никой няма да се опита да я убие? А и защо изобщо някой би искал да я убие? Какво беше извършила, как бе предизвикала толкова гняв и насилие?

Погледна към червените белези по ръката си — там, където според лекарите е била ухапана от куче. Поне това би трябвало да си спомни. Детектив Махони ѝ бе казал, че кучето е било голямо. Ротвайлер или доберман. Дали познава някого с такова куче, беше попитал той. Тя можа само да поклати отрицателно глава, а после изохка от силната болка, предизвикана от това движение.

— Съжалявам — рече Махони и тя прочете съчувствието в топлите му сини очи. — Наистина не искам да ти причинявам болка. Но твоята лекарка и аз, двамата заедно, трябва да намерим начин да разберем коя си. Аз трябва да разбуля миналото ти, а тя работи върху бъдещето ти. Нуждаем се само от малко помощ от твоя страна.

— Опитвам се — отвърна тя, като отчаяно се мъчеше да пробие мрака, обгърнал спомените ѝ, да си спомни нещо. — Единственото, за което мога да мисля в момента, е, че вие изобщо не приличате на полицаи.

Той се усмихна и около очите му се появиха бръчици.

— Коженото яке е само маскировка. За да заблудя лошите, да ги накарам да повярват, че съм един от тях.

— Никога няма да го повярват. — Тя се усмихна в отговор. — Изглеждате твърде добре, за да сте престъпник.

— Ще се изненадаш колко много престъпници изглеждат наистина добре. И благодарение на външния си вид успяват да убедят хубавите момичета, като теб например, да ги изпратят до вкъщи. Или пък да излязат заедно.

Тя съзнаваше, че той се опитва да изкопчи някакъв отговор от нея, и ѝ се искаше да можеше да му помогне.

— Може би не съм била от момичетата, които всеки тип може да забърше на бара и да изпрати до вкъщи. — В гласа ѝ се прокрадна съмнение. — Наистина ли смятате, че може да съм била чак толкова глупава?

— Не, не мисля. Но ти си дяволски привлекателна. Кой знае, някой може да те е проследил.

Този разговор не водеше доникъде и тя го чу да въздиша, когато погледна няколкото кратки думи, които бе записал в бележника си.

— Съжалявам — обади се тя. — Наистина искам да помогна. Искам да узная коя съм. Може би не си спомням, защото така се чувствам в по-голяма безопасност. Ако никой не знае коя съм, никой няма да пожелае да ме убие.

Той сви рамене и се изправи да си върви.

— Сподели това с доктор Фил — посъветва я Махони. — Подобни разсъждения са по-скоро нейна работа. Ще ми се обаче да те попитам само още нещо. Когато те намерихме, ти беше облечена съвсем леко — твърде леко за климата на Сан Франциско в началото на март. А и останалата част от страната беше стегната от лед и студ, с изключение само на някои по-топли кътчета. Може би току-що си била пристигнала от място с по-топъл климат? Мексико? А може би Флорида? Или Хаваите? Далечния изток? Проверих всички авиолинии, но изобщо не можеш да си представиш колко много жени пътуват сами до тези ваканционни курорти и колко много полети има всеки ден. Проучваме всички възможности, но ако тази нощ случайно сънуваш, че летиш със самолет, просто ме уведоми за номера на полета. Ще ми спестиш ужасно много време.

Махони ѝ намигна закачливо и излезе през вратата, а тя се разсмя въпреки болката, която ѝ причиняваше всяко по-рязко движение.

Но все още не можеше да разпознае лицето си в огледалото. Не можеше да си спомни и да е пътувала със самолет. Не беше разпознала и дрехите, с които е била облечена в онази нощ и които Махони ѝ бе показал.

Тя с ужас се бе отдръпнала при вида на тениската и пуловера, напоени с кръв, беше докоснала червения кожен сандал, прочела бе

етикета от вътрешната му страна: *Стефан Келиан, Париж*. Поколеба се за миг, прокара пръст по етикета, като през цялото време усещаше погледа на Махони, прикован върху лицето ѝ.

— Париж? — Тя напрегнато се ровеше в мозъка си, опитвайки се да открие обяснение за вълнението, което тази дума предизвика в душата ѝ. Но там нямаше нищо и тя избухна в сълзи.

Фил пристигна точно в този момент и буквално изблъска Махони от стаята.

— Звяр — развика се тя след него и думата отекна в болничния коридор.

— Остави ме на мира, докторе! — каза той, отстъпвайки, разперил умолително ръце. — Аз съм само един човек, който си върши работата.

— Ооох! — Фил сякаш изгуби дар слово от гняв, а сълзите на момичето преминаха в смях при вида на изкривеното ѝ от ярост лице.

Точно тогава Фил ѝ предложи да я хипнотизира.

— Проведохме всички възможни тестове, опитахме всичко — заяви Фил — и да си призная честно, не сме стигнали доникъде. Реактивните амнезии като твоята често се повлияват от хипнозата. Но смяташ ли, че си готова за това?

— Дали съм готова за *истината*? Била тя добра или лоша?

Фил кимна съчувствено.

— Добра или лоша. Искам да знаеш, че и в двата случая можеш да разчиташ на подкрепа от моя страна. Каквото и да се случи.

— Зная. — Познаваха се съвсем отскоро, но инстинктивната връзка, възникнала между тях, бе прераснала в приятелство. Едната жена се опитваше да се освободи от миналото си, а другата се стараше да го разбули.

Фил връхлетя през вратата, понесла голям букет мимози. Днес трябваше да се състои експериментът.

— Цветята първи извикаха някакъв спомен в главата ти — поясни тя и остави букета на масата. — Може и сега да помогнат.

Тя дръпна завесите и седна на леглото в затъмнената стая.

— Нервна ли си? — Обърна се към момичето и я потупа по ръката, опитвайки се да я успокои.

Пациентката кимна.

— Няма от какво да се притесняваш. Само се отпусни. Изпразни съзнанието си, и слушай гласа ми.

Момичето се подчини. Гласът на Фил беше нисък, ласкав, ритмичен. Очите на момичето се затвориха и тя се пренесе назад във времето, преди много, твърде много години...

— Къде си сега? — внимателно я попита Фил. Момичето с изумление си пое дъх.

— О, това е едно красиво място. Толкова е прекрасно. Това е мястото, което обичам най-много на света. — Гласът ѝ беше по детски тънък и игрив.

— И къде е това?

— Много, много далеч. О, да, много е далеч, там е толкова спокойно...

— Знаеш ли къде се намира?

В гласа ѝ се прокрадна неувереност.

— Къде... не зная... не съм сигурна...

Фил видя, че е дезориентирана, и бързо продължи:

— Каж ми какво виждаш на това прекрасно място.

— Виждам дете, седнало на стълбите на прекрасна розова вила. Чувам песента на стотици пойни птички. Усещам хладния допир на мрамора под краката ми и ласкавите лъчи на слънцето, които гаят лицето ми. И, о... долавям аромата на *Мимоза*... Чува се само песните на птиците, шумоленето на ветреца в клоните на високите дървета... и... още нещо.

Фил се наведе напред. Изражението на момичето рязко се промени — невинното щастие изчезна и лицето ѝ замръзна от страх.

— Какво е то? — настойчиво попита Фил. — Можеш да ми кажеш. Можеш да ми повериш тайната си...

— Стъпки по чакъла. Някой идва по алеята. Приближава все по-близо... Огромен тъмен облак надвисва над мен, задушавя ме, закрива от погледа ми красивата розова вила и светлината... Остава само ароматът на *Мимоза*...

По бузите ѝ потекоха сълзи. Фил я наблюдава мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Бедното дете — промълви тя. — Знаеш ли кой идва по алеята? Момичето поклати глава и продължи да плаче мълчаливо.

— Ти ли си детето?

Тя отново отрицателно поклати глава.

— Не зная. Просто не зная.

— Знаеш ли на колко години е детето?

— Non, je ne connait pas^[1]. — Фил премигна от изненада.

— Ти ми отговори на френски. Добре ли говориш този език?

— Oui. C'est le meme pour moi, francais ou anglais.^[2]

— А можеш ли да ми кажеш къде се научи да говориш френски толкова добре?

— Аз... не зная.

Отново се разстрои и Фил ѝ зададе един последен въпрос:

— Името ти френско ли е?

— Моето име? Аз нямам име... не зная...

— Всичко е наред. Не се разстройвай. Но искам да запомниш всичко, което ми разказа за розовата вила. Сега можеш ли да се събудиш? Хайде, отвори очи. Погледни ме.

Момичето рязко отвори очи. Вдигна ръка и докосна влажните си бузи.

— Сълзи? — учуди се тя. — Защо съм плакала?

— Peut-etre vos memoires sont triste!^[3]

— Triste? — Тя с изумление се вгледа във Фил. После възкликна:

— Мили боже, аз разговарях с теб на френски. *Какво* означава това, Фил? — Тя я погледна умолително. — Моля те, кажи ми.

Фил ѝ преразказа онова, което самата тя бе разказала за вилата.

— Спомняш ли си да ти се е случвало нещо подобно!

Момичето сърдито тръсна глава.

— О, боже, ще ми се да може да си спомня нещо.

— Не се разстройвай. Отбелязахме известен прогрес. Бих казала, че направихме първия пробив.

— Наистина ли? Сериозно ли говориш? — изглеждаше трогателно щастлива от този малък лъч на надежда, който Фил ѝ предлагаше. — Казах ли ти името си?

Фил се разсмя.

— Не, не си. Но не можем вечно да продължим да те наричаме Джейн Доу. Защо просто не помислиш и не си избереш някое име? Каквото си пожелаеш. Спомни си всички червенокоси хубавици в човешката история.

— Беатрис... — замислено промълви младата жена след кратък размисъл. — Нали знаеш, Данте и Беатриче. Тя е достатъчно известна. Освен това не се възприемам като Рита Хейуърд или кралица Елизабет Първа.

— Ммм, Беатрис... Беа. Звучи добре. А какво ще кажеш за Френч^[4]. Това бе първото важно нещо, което си спомни.

— Беа Френч. Звучи страхотно. — Тя доволно се разсмя и временно забрави ужаса, който изпитваше при мисълта, че не знае коя е. — Сега може би отново ще се превърна в човешко същество, ще престана да бъде никоя.

[1] Не, не зная (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Да. За мен няма значение, дали е френски или английски (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Може би спомените ти са тъжни. — Б.пр. ↑

[4] Името идва от английската дума French, което означава „френски“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Беше седем часът вечерта, две седмици по-късно, и Махони току-що бе свършил смяната си. С три часа по-късно, както обикновено.

— Знаеш ли, правиш го само за да ни накараш да изглеждаме лоши ченгета в сравнение с теб — оплака се детектив Валентино Бенедети. — Защо не можеш да свършиш навреме като всички останали?

Той беше висок мъж с червендалесто лице, бирено коремче и плоски ходила — проклятието на живота му и повод за повечето шеги, които колегите му ченгета си разменяха в управлението. Освен това се славеше като човек, който работи най-малко часове. Все успяваше да се измъкне. Освен в случаите, в които беше сигурен, че ще му платят допълнителния труд.

Двамата седяха на бара в закувалнята на Хан Ран, опитвайки се да разрешат проблемите на деня на чаша бира.

— Защо пиеш този светъл боклук, а не истинска бира? И що за ченге си ти, Махони?

— *Уморено ченге*, Бенедети. Ето какво съм. Днес прекарах четири часа в съда, опитвайки се да вкарам в затвора един долен престъпник, който първо обрал баба си, а после я завързал за леглото със собствените ѝ чорапи. Изненада, изненада — тя взела, че умряла. Той пледира, че е невинен. Завързал я просто ей така, на майтап. Фактът, че чорапът бил завързан около врата ѝ и тя се задушила до смърт пред очите му, не означавал нищо. Изнесе представлението на живота си. Каза, че е само на деветнайсет години, че обичал старата дама, че тя му била като майка. В действителност бил добро момче — случилото се било само *моментна лудория*. Подсигурил си бе цяла тайфа свидетели, които да потвърдят това. Най-безсрамните лъжци, които би могъл да срещнеш някъде. Получи две години условно и петдесет часа общественополезен труд. Исусе, Бенедети! Задаваш ли си понякога въпроса защо си станал ченге?

Пресушиха мълчаливо бирите си, замислени за несъвършенствата на американската съдебна система. Бенедети поръча още две, а барманът им ги плъзна по плота заедно с купичка солени бисквитки.

— Научи ли нещо повече за момичето, което бе намерено в клисурата *Митчъл*? — попита Бенедети и отпи голяма глътка *Будвайзер*^[1]. — Зная, че не е мъртва, и технически погледнато вече не е твой проблем. Просто се чудех дали нападателят няма пак да се появи. Нали знаеш, той ще се върне и ще се опита да я убие отново, в случай че тя си спомни нещо и го каже на полицията.

Махони поклати отрицателно глава.

— Бях много зает през последните няколко седмици. Не стигнахме доникъде с проверката на авиокомпаниите. Няма съобщение за изчезнали хора. Отпечатъците й не са регистрирани. Никой не е питал за нея и доколкото зная, тя все още е в болницата и се възстановява от черепните травми. Все пак има нещо интересно — ухапването от куче.

Махони въздъхна тежко.

— В този район има много големи къщи и повечето от тях имат кучета пазачи. Накарах моите хора да направят проверка и изведнъж се оказа, че всички кучета са сладки и безобидни домашни любимци. В нощта на нападението всички са си били в хубавите къщи, където са получили редовната си порция *Алпо*, пържола и любов от привързаните към тях стопани. Това поне твърдят собствениците им, а аз не мога да докажа обратното. Пък и всички те са солидни граждани, семейства със завидно богатство и престиж, стълбовете на обществото.

Той се ухили подигравателно.

— Но ти и аз знаем някои неща за тези стълбове на обществото, нали, Бенедети? Научили сме се никога да не преценяваме един човек по кройката на дрехите и количеството пари в банковата му сметка. Защото под лъскавата фасада той си е просто човек.

— Като теб и мен — мрачно отвърна Бенедети и поръча още няколко бири. — Само без голямата банкова сметка.

Махони вдигна ръка.

— Аз не искам повече, приятел. Смятам да се обадя в болницата и да проверя дали ще мога да посетя моята Джейн Доу, преди да са

затворили отделението за през нощта. Благодаря за бирата.

Той прекоси претъпканото заведение и стигна до телефонния автомат. Избра болницата, представи се и помоли да го свържат със сестринския пулт на етажa, на който се намираше момичето.

— Пациентката спи, детектив Махони — осведоми го сестрата. — Но доктор Нийдмън току-що приключи с визитацията. Желаете ли да разговаряте с него?

— Разбира се. И благодаря.

Нийдмън вдигна телефона. В гласа му се долавяше раздразнение.

— Няма да ви бавя, сър — изрече бързо Махони. — Просто се чудех дали не разполагате с някаква нова информация относно нашата Джейн Доу от клисурата *Митчъл*.

— А, имате предвид Беа Френч — уморено отклик на Нийдмън.

— Моля?_ Беа Френч?_ — Махони едва не се разкрещя. Никой не си бе направил труда да се свърже с него и да го уведоми, че тя си е спомнила коя е. — Това ли е името й?

— Не точно. Измислиха го двете с Фил Фостър. След като доктор Фостър я хипнотизира и откри, че момичето говори перфектен френски, те решиха, че името е особено подходящо.

Махони усети, че кръвното му налягане се покачва стремително. По дяволите! Добрата доктор Фостър бе избързала и бе хипнотизирала момичето, без дори да му каже. Само един господ знае какво още бе открила. Щеше да се пръсне от гняв. Това беше първата истинска следа, с която разполагаха, а той научаваше последен.

Поблагодари на Нийдмън, затвори телефона и погледна часовника си. Беше почти осем и трийсет.

Запъти се към паркинга, като по навик наблюдаваше хлапетиите, които се мотаеха по тротоара. Те бързо изчезнаха в тъмнината. Познаваше няколко от тях и предположи, че пак са намислили нещо, щом се мотаят наоколо в дъжда, но не беше дежурен. А и бързаше. Тази нощ хлапетата щяха да си отдъхнат.

Спортният му *Мустанг*, модел 69-а година, запали от раз и той отдели няколко секунди да се порадва на бръмченето на двигателя, който работеше като часовник. После рязко потегли, гумите му остро изсвириха, адреналинът му се покачи.

Фил Фостър живееше на много елегантна улица, в много елегантна сграда на *Пасифик Хайтс*. Махони паркира върху двойната

жълта линия и погледна навеса над входа, униформения портиер, безупречно поддържаната фасада на сградата. Подсвирна с уста. Доктор Фостър се справяше добре.

Пъхнал ръце в джобовете на дънките си, той бавно пое към входа. Портиерът го наблюдаваше подозрително до момента, в който Махони му показва значката си. После веднага му отвори. Махони огледа мраморното фоайе, застлано с огромен ориенталски килим, големите огледала с позлатени рамки, в които се оглеждаха вази, пълни със свежи цветя, античните корнизи и столове с дебели тапицерии. Запита се какъв ли е месечният наем на докторката.

Изчака портиерът да телефонира на доктор Фостър, за да я попита дали ще го приеме.

— Можете да се качите — неохотно рече той, когато най-после се обърна към Махони. Не беше свикнал да посреща полицаи в тази тиха сграда на охолно богатство. — Апартамент 10Б.

Махони внимателно прекоси ориенталския килим и влезе в облицования с дървена ламперия асансьор. Докато асансьорът се носеше безшумно нагоре, той се огледа в огледалото. Приглади черната си коса, изтръска дъждовните капки от кожата си яке и си помисли за онова, което му се искаше да каже на лекарката по повод на Беа Френч. Все още кипеше от яд.

Вратата на апартамент 10Б беше отворена и той влезе. Фил беше облечена в широка бяла роба, не носеше грим, а черната ѝ коса бе пусната свободно по раменете. Беше се свила на едно черно канапе. Изглеждаше изцедена и съсипана от изтощение. Погледна го, но не стана да го посрещне.

— На какво дължа тази чест, Махони? — уморено попита тя. — Не е ли малко късничко за посещения от полицията?

Без да се усмихва, настръхнал от гняв, той я изгледа продължително.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че смяташ да хипнотизираш момичето! Защо не ме уведоми за резултата? Как става така, че аз последен научавам за случилото се с Беа Френч?

Сапфирените ѝ очи станаха катраненочерни от внезапно обхваналата я ярост.

— Как се осмеляваш да ми крещиш така! — не му остана дължна тя. — Не ми ли каза самият ти, че тя вече не е твоя грижа?

Освен ако умре, разбира се. Тогава ще дойде твоят небесен миг. Умното, мъжествено ченге, любимецът на медиите ще разкрие поредното убийство. Е, съжалявам, че трябва да те разочаровам, Махони, но тя *не* умря. Съвсем жива си е и сега аз отговарям за нея. Не ти.

Той се надвеси над нея, все още с ръце в джобовете. Очите му срещнаха нейните, после рече съвсем тихо:

— И какво смяташ, че ще си помисли нашият убиец, когато разбере, че Беа все още е жива? Че, в края на краищата, не е успял да я убие? Ти си по-умната, докторке. Ти ми кажи. Който и да е той, нападателят я иска мъртва. Как гласеше старата поговорка? *Ако не успееш от първия път, опитай отново*. Запомни го от мен, докторке. Той ще опита отново.

Шокирана от думите му, тя го изгледа мълчаливо. Той внезапно си даде сметка, че тя изглежда много уязвима, лицето ѝ беше изпито и бледо.

Махони се обърна и огледа разкошния в своята дискретност безупречен апартамент. Всичко блестеше, нещата бяха внимателно подредени, всеки предмет си беше на мястото. Той свали коженото си яке, преметна го върху облегалката на един стол, който изглеждаше така, сякаш никой не е седял на него, и влезе право в кухнята, обзаведена с искряща стомана и гранит.

Отвори хладилника, провери съдържанието му и започна да вади провизии от шкафовете.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — Гласът ѝ трепереше от възмущение и умора.

— На теб на какво ти прилича? Приготвям вечеря, защото ти изглеждаш така, сякаш нямаш достатъчно сили за това.

— Приготвяш вечеря! Не съм те канила на вечеря. Даже и едно питие няма да ти предложи!

Той се усмихна подигравателно.

— Знаеш ли кое ти пречи, Фостър? По цял ден седиш на задника си. А може би проблемът ти е в цялото това лежане на кушетката? Трябва да работиш на открито, да тренираш, да тичаш. Да накараш всичките тези ендорфини да работят за теб. Да развиваш мозъчните си клетки.

— Като теб, предполагам. — Тя скочи от канапето и се надвеси застрашително над черния гранитен плот, който отделяше кухнята.

Той вдигна поглед от домати, които режеше.

— Ти мислиш, че съм просто едно невежо момче, израсло по улиците, нали? Някакъв тип, станал детектив по най-трудния начин? И знаеш ли какво? Имаш право. Беше трудно. — Той изразително сви широките си рамене. — Спечелих стипендия за *Бъркли*^[2], но междуременно работех всяка работа, която успях да намеря, защото трябваше и да се храня. Дипломирах се с почетна степен по английска литература. Дисертацията ми беше за влиянието на европейските поети от периода на Романтизма върху американския подход към междуличностните отношения днес. По време на втората ми година в *Станфорд*^[3] реших, че искам да стана ченге, а не професор. — Хладният му поглед срещна нейния. — Казвам ти това само за да знаеш кой точно съм, докторке.

Фил го изгледа мълчаливо. Беше навил нагоре ръкавите на ризата си. Режеше домати и тихо си подсвиркваше ария от *Травиата*. Тя се отпусна на един стол и засрамено скри лице в ръцете си.

— Съжалявам — промълви. — Но съм толкова уморена... Беше много дълъг ден. Дълга седмица, месец, година... А и ти също сгреши. Аз съм тази, която е израснала по улиците.

Той сложи зеленчуците в един тиган, сипа малко зехтин, после скръсти ръце и се облегна на плота в очакване да чуе историята ѝ. Но бледото ѝ лице изведнъж се затвори, стегна се от спомена за стара болка, която тя очевидно не смяташе да сподели. Поне не в този момент.

— Толкова съм заета да се занимавам с проблемите на всички останали, че не ми остава никакво време — най-сетне заключи тя и с недоумение поклати глава. — Нямам време за себе си. Пренасям работата си у дома.

Той огледа студената, свършена в своята красота, стая.

— Да. И сам виждам това. Апартаментът изглежда така, сякаш си забравила да живееш в него.

Той взе бутилка червено вино от рафта и погледна етикета.

— Добро вино — измърмори одобрително и ѝ наля пълна чаша. — Моята майка, италианката, обичаше да повтаря, че чаша червено

вино зачервява бузите на момичетата и възпламенява сърцата им. Винаги съм се надявал, че това е истина.

Тя се усмихна и отпи, загледана уморено в чашата.

Махони прекоси стаята и разгледа колекцията ѝ от компактдискове. В следващия момент из луксозните, смълчани стаи, подобно на освежителен полъх, се разнесе чистият глас на Калас, която изпълняваше ария от *Норма*.

Петнайсет минути по-късно Фил седеше срещу него на кухненската маса, а пред нея димеше чиния с ароматни спагети с доматиен сос.

— Извинявай, но не можах да намеря никакъв хляб. — Той наля вино в чашите им. — С изключение на една изсъхнала коричка, която сигурно е останала отпреди седмица. Предполагам, че не ядеш много хляб. Постоянно се грижиш за теглото си, нали?

— Не е вярно! — възмути се тя. — Обичам фокача и хляб с маслини и квас. И не мисля постоянно за фигурата си. Слава богу, не ми се налага да го правя. Все още не.

Той се усмихна, а тя нави спагети около вилицата си и ги опита. Твърде късно осъзна, че той просто я дразни.

— Въпросът е в това, че не се храня често у дома. — Почувства се длъжна да му обясни: — Обикновено се прибирам късно и просто хапвам нещо по пътя.

— Защо не го направи и тази вечер?

— Бях толкова уморена, че изобщо не ми бе до ядене — честно си призна тя.

— Или прекалено самотна — вметна той, отпи от виното си и продължи да я наблюдава.

Тя го погледна за миг, но не каза нищо. Махони прекоси стаята, за да смени компактдиска. Фил го проследи с поглед, като си мислеше, че той стъпва като атлет. Беше гъвкав и подвижен. Като пантера. Само че за разлика от истинските пантери, се прокрадваше из джунглата на градските улици. После изведнъж се сети за онова, което ѝ бе казал за убиеца, и изпита внезапен страх за Беа.

Той се върна, седна срещу нея и продължи да я наблюдава как яде, като от време на време отпиваше от виното си.

Тя изяде спагетите и доволно въздъхна.

— Бяха чудесни. Това е първата домашно сготвена храна, която ям от почти година насам. — Фил се облегна назад и го погледна в очите. — Какво искаш от живота, Махони — попита го тя, внезапно изпълнена с любопитство.

Той се разсмя.

— О, да стана полицейски комисар някой ден. Или може би да се кандидатирам за кмет. Мечти като на всяко друго ченге с червена кръв. А ти?

— Какво аз?

— Ти какво искаш от живота, докторе?

Тя широко разпери ръце, сочейки красивия апартамент, безценните килими, произведенията на изкуството.

— Какво повече би могла да желае една жена? — отбранително заяви тя. — Имам си всичко.

— И отстрани изглежда точно така, докторе — рече той, изправи се рязко и облече якето си.

Тя го изгледа вбесена. Не ѝ го каза направо, но Фил знаеше какво си мисли. Че може би иска в живота ѝ да има мъж, който да я обича; деца; щастлив, преливащ от веселие дом; едно или две кучета...

По дяволите, какво ѝ ставаше! Защо позволява на този мъжествен, влюбен в операта, атлетичен полицаец — поет, да анализира живота ѝ? Та тя се е погрижила за всичко, животът ѝ е съвършено организиран и подреден, нали?

— Уморена си — рече той и ѝ подаде ръка. — Благодаря за вечерята. И за компанията. Дръж ме в течение на всичко, което става с Беа.

Новото име на момичето прозвуча странно, произнесено от Махони. Казвайки името ѝ, той сякаш отново я връщаше към живота.

Това е като възкресяване, помисли си тя, докато затваряше вратата след него.

Доктор Нийдмън я чакаше на следващата сутрин.

— Нашата пациентка вече е добре, доктор Фостър. Всъщност достатъчно добре, за да бъде изписана. — Той вдигна поглед от записките си. — Въпросът обаче е къде да я пратим, след като я изпишем. Разбрах от детектив Махони, че разследването не е довело

доникъде. И тъй като и вие като че ли ударихте на камък, аз просто не зная какво да правя с нея. Не мога да я затворя в психиатрична клиника, защото, като изключим загубата на паметта, тя е съвсем нормална. От друга страна, как ще се справи сама, ако просто я прехвърлим на Отдела за социални грижи?

Фил си помисли за Беа с обръснатата глава и ужасните белези, Беа, която не знае нищо за себе си, не знае дори какво точно се бе случило с нея. Представи си я съвсем сама на улицата, спомни си какво ѝ бе казал Махони предишната вечер — ако убиецът разбере, че е жива, може да се опита да я убие отново. А може би той вече бе научил за възстановяването ѝ от вестниците. Може би само я чакаше да излезе от болницата...

— Беа може да остане при мен — предложи бързо тя. — В края на краищата, аз съм човекът, отговорен за нейното възстановяване.

Нийдмън изненадано вдигна гъстите си, рошави вежди.

— Това не е ли малко прекалено, доктор Фостър? Много повече от служебен дълг?

— Аз я харесвам — отбранително заяви Фил. — Ние станаме приятелки. Отношенията ни не са само между лекар и пациент.

— Разбирам. Е, тя е прекрасна млада дама и аз съм доволен от предложението ви. То съвсем определено ми помага да разреша дилемата, пред която бях изправен. Предполагам, че ще я изпишем следващия уикенд. Това устройва ли ви?

Фил отиде да сподели с Беа добрите новини.

— Минаха шест седмици. Сигурно ти е омръзнало да се взираш в тези четири стени, така че ти предлагам, за разнообразие, да дойдеш да погледаш моите. Там поне гледката е по-хубава. Но за храната не гарантирам. — Спомни си вкусните спагети на Махони и се усмихна.

Беа радостно се разсмя.

— Повярвай ми, *всичко* останало е по-добро от болничната храна. Но, Фил, сигурна ли си, че искаш да го направиш? Искам да кажа, че това е ужасно вмешателство в живота ти... взимаш в дома си една напълно непозната...

— Ей, ей, какво се опитваш да ми кажеш? Напълно непозната? Недей забравя, че точно в този момент аз те познавам по-добре от всеки друг. Освен това те харесвам. Сигурно ще ми бъде забавно да си имам съквартирантка. Не съм имала това удоволствие от годините в

колежа. — Тя се разсмя и огледа голата болнична стая. — Поне няма да си съперничим за гардеробите. Място има достатъчно.

Вечерта Махони дойде отново и изненада Фил. Този път ѝ донесе подарък — очарователно сиамско котенце. То изглеждаше съвсем мъничко в огромните му ръце, мъркаше спокойно, уверено, че ще бъде обгърнато с любов.

— Реших, че апартаментът ти е твърде празен и самотен — обясни той. — Котката ще отвлича вниманието ти, няма да ти оставя време да се занимаваш прекалено със себе си. Приеми я като средство за терапия. И не допускай грешка в отношенията си към нея — котките от тази порода се възприемат като човешки същества. Ще правиш онова, което ти показва. Щом иска да играе, ще играеш. Когато пожелае да яде, ще ѝ дадеш храната. Приискат ли ѝ се ласки, ще я прегърнеш. Така че, кажи ми веднага, докторке, готова ли си да правиш това? В противен случай ще я върна на собственичката ѝ.

— И коя е тя? — Големите сини очи на малкото котенце се втренчиха в нейните.

— Моята леля София. Живее в Сакраменто.

— И ти си изминал целия път до Сакраменто и обратно само за да ми донесеш това малко котенце?

Махони възприе изумлението ѝ съвсем спокойно.

— Сметнах, че имаш нужда от някого, за когото да се грижиш. Знаеш ли, самата мисъл, че трябва да мислиш за някой друг, та дори и за едно малко котенце, отвлича мислите ти от самата теб.

Тя го погледна обвинително.

— Искаш да ме направиш *по-човечна*.

Той се ухили.

— Предполагам, че може да се каже и така. Както и да е. Котето се казва Коко. Реших, че е много шик. Като теб.

— Това е много личен подарък, Махони — внимателно рече тя. Котето вече пълзеше нагоре по рамото ѝ, завираше влажното си носле във врата ѝ, дърпаше с лапичка косата ѝ. Тя се разсмя. — Но леля ти София определено си разбира от работата.

— Значи искаш да го задържиш? — Той изглеждаше загрижен. — Запомни, то се нуждае от любов И привързаност.

Фил го изглежда скептично.

— Предполагам, че противно на онова, което си мислиш, мога да ѝ дам достатъчно и от двете. А какво бих могла да предложа на теб като отплата за подаръка?

— Може би една вечеря...

Тя се разсмя и притисна котето към гърдите си.

— Налагаш много тежки условия, детектив Махони. Между другото, ще си имам съквартирантка.

— Зная. Разговарях с Нийдмън. Кога?

— През уикенда. Сметнах, че може би ще работя по-пълноценно с нея, ако тя се нанесе при мен. Освен това се сетих за онова, което ти ми каза за убиеца, и си помислих, че тук Беа ще е в безопасност. Поне докато си спомни коя е. А и тя няма никакви пари, макар че, кой знае, може да се окаже някоя богата наследница.

— Подобна възможност е едно на няколко милиона, но аз още преди много години се научих, по най-трудния начин при това, никога да не пренебрегвам и най-малко вероятните възможности. Котенцето ще си има нужда от съд, който да използва за тоалетна. И ако искаш един приятелски съвет, докторке, осигури му го веднага, за да знае какво се очаква от него. След това няма да имаш никакви проблеми.

— Говориш като експерт.

— Ами да, аз самият имам три котки у дома. Котките, операта и готвенето не ми позволяват да се занимавам прекалено със себе си. Е, по-добре да тръгвам. След половин час трябва да съм в съда. Доскоро, докторе. — Той се поспря до вратата. — Между другото, поех по тази френска следа и сега проверявам паспортите и документите при имиграционните власти. Ако Беа е францужойка, скоро ще разберем коя е.

[1] Известна марка бира в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски университет. — Б.пр. ↑

[3] Също известен университетски център. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Беа се чувстваше истински аматьор в играта, наречена живот. Знаеше как да се справя с ежедневните задължения, знаеше да готви, знаеше дори каква музика предпочита. Що се отнася до готвенето, не беше кой знае какъв специалист, но си спомняше някои рецепти, много от които бяха френски. Разпознаваше и лицата на известните телевизионни журналисти, спомняше си имената на авторите, чиито книги обичаше, помнеше филмите, които бе гледала. Но не знаеше къде ги бе виждала всички тези лица, къде бе чела книгите, в кои киносалони бе гледала филмите.

— Не се безпокой за това — повтаряше ѝ Фил. — Постепенно ще си спомниш всичко. Не забравяй, че си тук, за да си починеш и да се възстановиш. Искам отново да станеш силна, да започнеш да се радваш на живота.

Но макар че Фил изглеждаше напълно уверена, Беа не беше толкова сигурна, че паметта ѝ ще се върне. Всеки път, когато се опитваше да насочи мислите си назад в миналото, тя се сблъскваше с все същата непробиваема пустота. Сякаш съзнанието ѝ бе обгърнато от същия облак, който бе затъмнил хоризонта на детето — онова дете, което бе сънувала да седи на стълбите на розовата вила. Защото тя бе убедена, че всичко е било просто сън. Ако тази вила наистина съществуваше, тя щеше да си я спомни. А ако детето беше самата тя, със сигурност щеше да разбере коя е.

Не беше споделила с Фил тези свои размишления. Докторката продължаваше да смята, че са направили пробив. Естествено, фактът, че тя говореше английски и френски с еднаква лекота, беше забележително откритие. И макар специалистите, изследвали акцента ѝ, да бяха стигнали до заключението, че тя говори добър *парижки* френски, Беа изобщо не си спомняше да е била някога в Париж. Способността ѝ да говори френски бе единственият сигурен факт от миналото. Освен ако ставаше дума не за истински спомен, а за някаква

условна реакция, за нещо, заключено в компютъра на мозъка ѝ, което никога нямаше да изчезне. Също като умениято да готви.

Фил ѝ бе споменала, че френският е придобивка, която може да се окаже полезна по-късно, но бе отказала да ѝ обясни защо. Но Беа не искаше да мисли за бъдещето. Искеше да си остане в настоящето.

Живееше при Фил вече цял месец и през това време почти не бе излизала от апартамента. Тази вечер обаче Фил щеше да я води на пазар. Беа не беше сигурна дали идеята ѝ харесва, или не. Мисълта за претъпканите магазини, за хората, които ще се взират в едва поникналата ѝ коса, за необходимостта да избира дрехи, да ходи по улиците, да се храни в ресторант... всичко това я ужасяваше. *Истинският* живот я ужасяваше. Харесваше ѝ да си седи тук, в апартамента на Фил. Беше голям, светъл, просторен. *Безопасен*.

Махони позвъни отдолу, за да оповести появата си. Беше му станало навик да се отбива при тях от време на време.

— Дойдох да видя как е котката — оправда се той.

— Всъщност, за да посетиш *Фил* — подразни го Беа. После се разсмя, забелязала смущението му. — Хайде, детектив Махони, признай си. Не бих могла да те виня, тя е страхотна. И прекрасна. И щедра.

— И голяма досадница от време на време. — Махони се ухили и остави котето да се катери по крака му, впило нокти в дънките му. После го взе, сложи го върху дланта на голямата си ръка, а то високомерно се огледа, сякаш за да демонстрира победата си.

— А и как би могла да знаеш, че не работя под прикритие? Идвам уж да видя Коко, но в действителност проверявам теб? Осведомявам се дали си си спомнила всичко, дали не криеш нещо от мен.

— Нищо не крия — сериозно отвърна Беа. — Наистина не мога да си спомня абсолютно нищо за миналото. Даже — тя се поколеба, на лицето ѝ се изписа моментен страх — и човека, който се е опитал да ме убие.

Вратата се затръшна след Фил, която се прибра по-рано от обикновено, за да заведе Беа на пазар. Откакто Беа се нанесе в апартамента, в живота на Фил настъпиха драстични промени. Стана така, че тя, отявлената самотница, която не споделяше емоциите си с никого и ценеше своето уединение и независимост повече от всичко на

света, сега споделяше дома си с жертва на опит за убийство и сиамска котка. На всичко отгоре, това ѝ харесваше. Харесваше ѝ, че има на кого да каже *здравей*, когато се прибере у дома, че от кухнята се носят апетитни миризми, а Коко нетърпеливо се втурва да я посрещне, като драска с нокти по лакираните дъски на пода. Даже космите на котката, които полепваха по черното ѝ сако, не я дразнеха.

През тези няколко седмици, които прекараха заедно, те двете се бяха научили да си помагат. Фил, талантливата психиатърка, която се бе заровила в работа, за да заключи чувствата и погребее миналото си, и Беа, момичето, което нямаше минало, а бъдещето ѝ бе под угроза.

Фил се провикна от вратата, за да поздрави, и хвърли шлифера си върху канапето, вместо да го закачи в гардероба — нещо, което сигурно щеше да направи преди няколко седмици. Днес щеше да започне истинското връщане на Беа към живота. Фил имаше планове за нея. А по време на вечерята, след като приключат с покупките, щеше да ги сподели с момичето.

Въздъхна, когато видя Махони да седи редом с Беа.

— Пак ли ти, Махони? — саркастично рече тя. — Как ли успяват да се справят в полицейското управление без теб? Или само минаваш отгук и продължаваш, за да разрешиш престъплението на века?

Махони въздъхна пресилено и Беа се ухили, развеселена от словесния двубой. Мъжът скръсти ръце и започна да рецитира с мелодраматичен глас:

*И ако дамата на вашето сърце
избухне в гняв свиреп,
сграбчете здраво малката ръка
и я оставете да беснее,
и впийте поглед в блесналите ѝ очи,
опийте се от безподобната им прелест.*

После додаде с тържествена сериозност:

— Докторке, все някой трябва да ти каже, че агресивността не ти подхожда. Струва ми се, че Суинбърн^[1] предлага най-сполучливия отговор.

— Аз не съм *дамата на твоето сърце*, така че не ми декламирай стихове от европейски поети, Махони. И ако си тук, за да настояваш за онази вечеря, която все още ти дължа, със съжаление трябва да ти кажа, че вече съм заета.

Махони се ухили.

— Да, Беа ми каза. Пазаруване и вечеря. Съжалявам, че не мога да ви придружа. Дойдох само да се уверя, че се отнасяте с Коко добре. И да ви кажа, че ударих на камък в имиграционните служби. Проверихме всяка францужойка от възрастовата група на Беа, влязла в страната преди... инцидента. Без успех. Междувременно, аз продължавам да работя върху хилядите имена на жени, пътували до Сан Франциско в седмицата преди злополуката. Проверяваме всяко име и го съпоставяме с реалната личност зад него. Направихме запитване и относно частните самолети. През онази нощ е имало много такива. От Мексико, Бахамските острови, Палм Дезърт, Хаваите. Всички са били пилотирани от собствениците си и на борда на нито един от тях не е имало пасажер от женски пол.

Беа изглеждаше сломена. Тайно се бе надявала, че той ще намери името ѝ в списъците на авиокомпаниите.

Махони съчувствено потупа Беа по рамото и каза:

— Трябва да вървя. Иначе ще закъснея, няма да успея да разреша престъплението на века и ще пропусна възможността да стана кмет!

Фил държеше котето и той се поспря до нея, за да го почеше зад ушичките:

— Изглеждаш добре, докторке. — На лицето му грейна одобрителна усмивка.

— О, благодаря, Махони. — Тя продължи със саркастичния тон. — Но не съм сигурна, че ми харесват двусмислените ти комплименти.

Той се разсмя и тръгна към вратата. Почувствала очите му върху себе си, тя извърна глава към него.

— Макар че не съм съвсем сигурен — замислено рече той. — Не зная дали от всичкото това седене, за което те предупредих, или от домашната храна, но задникът ти ми изглежда по-голям.

— Простак! — кресна тя, а той, смеейки се, затръшна вратата след себе си. — Животно! Тъпанар!

Вратата се отвори отново и той провря глава през процепа. Изглеждаше шокиран.

— Ама какво е това, докторке? Да прибягваш към такъв език! Трябва да си зададеш въпроса какво означава това...

— О, ти... ченге такова — разкрещя се тя, а той отново изчезна, като не преставаше да се смее.

Беа също се смееше и въпреки яда си Фил се присъедини към нея.

— Защо го харесвам? — запита сама себе си. — Този самонадеян мъжкар!

Но той бе успял да разсмее Беа, а това беше добре. Момичето бе готово за първото си истинско излизане. Фил я огледа внимателно и остана доволна от онова, което видя.

Меднорусата коса на Беа бе израснала и вече закриваше отвратителните белези. Сега падаше леко около лицето ѝ, което напомняше за младата Одри Хепбърн. Кадифеномеките ѝ очи бяха два нюанса по-светли от косата, а кожата ѝ вече не бе безцветна като лунен пейзаж, а приличаше на прясна сметана. Все още бе твърде слаба, разбира се. Костите ѝ прозираха под кожата, глезените ѝ бяха прекалено тънки, вените под дългата шия и китките на ръцете ѝ синееха. Но в сравнение с онова, което беше преди месец, сега изглеждаше великолепно.

Облечена бе с дънките и ризата, които Фил ѝ бе купила, но Фил подозираше, че ще изпита истинско удоволствие, когато започнат да избират други дрехи за гардероба ѝ. И сега се оказа права, разбира се. Всяка дреха изглеждаше чудесно върху високата, елегантна фигура на Беа.

Те обходиха всички щандове в най-добрите магазини и бутици въпреки протестите на Беа, Фил настоя да ѝ купят дрехи за всички възможни случаи — от ежедневно облекло до тоалети за коктейл.

— Но къде ще облека всички тези прекрасни дрехи? — попита Беа, докато си пробиваха път към колата, натоварени с пакети и кутии.

— Точно това възнамерявам да ти кажа по време на вечерята — бързо отвърна Фил. — Ако някога е имало две жени, които да са си заслужили вечерята, това сме ние. Храбро се преборихме с магазините, особено ти, и излязохме като победители, натоварени с трофеи. А сега е време да празнуваме.

Имаха запазена маса в *Старс* и Беа наметна новото си, бронзово на цвят, кожено сако над дънките и тениската. Сложи си кехлибарените

обеци, които бе купила по настояване на Фил, както и от червилото, препоръчано им от продавачката.

— Я се погледни само! — доволно възкликна Фил, когато седнаха в ресторанта. — Всички се обърнаха да те видят.

— Аз си помислих, че гледат теб. — Беа предпазливо се огледа. — Това е чудесно — радостно изрече тя. — Но ми се иска да не беше харчила толкова много пари заради мен, Фил. Обещавам, че ще ти ги върна. Някой ден. Когато си намеря работа.

— Като стана дума за работа, точно за това исках да разговарям с теб.

Беа с изненада изгледа Фил, която внимателно проучи менюто и поръча бутилка вино.

— За твоё здраве, скъпа Беа. — Фил вдигна чашата си. — За твоё възстановяване и за нашето приятелство.

— Аз съм тази, която трябва да пие за твоё здраве. И да ти благодаря. За всичко. За това, че ми даде покрив над главата, за хубавите дрехи. — Преизпълнена с благодарност, погледна към Фил и додаде тихо: — За това, че успях да запазя разсъдъка си.

— Време е за втория етап от твоё възстановяване — заяви Фил. — Идеята ми може да ти се стори малко страшничка, но с нея ще постигнем две неща. В момента и двете са изключително важни за теб.

Беа се притесни. Не желаше никакви промени, искаше животът ѝ да продължи по същия начин. Фил побърза да обясни:

— Имам една приятелка, Мили Ренуик. Богата е като Рокфелер и е луда колкото си иска. Едновременно с това е най-големият оптимист, когото познавам. Живее в Ню Йорк и си търси секретарка — някой, който да урежда срещите ѝ, да следи за ангажиментите ѝ, да провежда телефонните ѝ разговори, да я придружава в пътуванията ѝ. — Тя се разсмя, припомнила си нещо. — С една дума, момиче за всичко. Тя е стара мърморана, но когато човек я опознае, разбира, че това е най-повърхностното впечатление. Както и да е. Та Мили е запланувала някакво пътуване до Париж. И тъй като ти говориш френски, а Мили не може да каже и една дума на този език, та даже и животът ѝ да зависеше от това, кой би бил по-подходящ от теб за тази работа?

Стомахът на Беа се сви от страх при мисълта за това пътуване. Не искаше да ходи в Ню Йорк, боеше се да отиде в Париж.

— Познавам Мили добре — продължи Фил. — Помагала съм ѝ по време на няколкото лични драми, които преживя, помогнах ѝ да се справи с чувството за вина, което изпитва, когато безразборно харчи многото си пари. Но можеш да си сигурна, че тя раздава за благотворителност почти толкова, колкото харчи за себе си. Няма пощедра жена на този свят от Мили Ренуик. Обаче те предупреждавам, че е особена. Истински оригинал. Господ е счупил калъпа, след като е създал Мили. Искам да отидеш в Ню Йорк сама и да се срещнеш с нея. Да направиш първата стъпка съвсем сама. Ако имаш сериозно намерение да се върнеш в истинския, реалния живот, сега е моментът да го направиш. — Тя нетърпеливо се вгледа в очите на Беа. — Е? Какво ще кажеш?

Въпреки страховете си, Беа съзнаваше, че Фил има право. Усмихна се, макар и с малко тъга.

— Ето защо ми бяха необходими всичките тези елегантни дрехи.

— Мили има толкова дрехи, че може да открие собствен магазин. Освен това посещава най-известните ресторанти, най-скъпите хотели, най-престижните курорти. Няма да ти е лошо с нея, Беа, нали?

Двете се разсмяха, а после Беа я погледна отново.

— Ти спомена, че идеята да работя за Мили е добра по две причини. Коя е втората?

Очите им се срещнаха над масата.

— Искам да те махна от Сан Франциско. Да те изпратя далеч от опасността.

Очите на Беа помръкнаха от страх.

— Смяташ, че *той* може да се върне? Да се опита да ме убие отново? — Това беше мисъл, която я бе притеснявала неведнъж през последния месец.

— При Мили ще бъдеш в пълна безопасност — успокои я Фил. — Там никой не те познава, никой не знае за случилото се с теб. Скоро ще заминете за Париж. А и има още нещо. Мислех си, че когато отидеш във Франция, паметта ти може постепенно да се възвърне.

— И какво ще правя тогава? — прошепна Беа, обхваната от ужас. — Какво ще стане, ако си спомня коя съм? Ако си спомня кой се е опитал да ме убие?

— Единственото, което трябва да направиш, е да ми позвъниш и аз ще пристигна веднага — обеща Фил. — Можеш да разчиташ на мен.

А и бездруго имам покана за участие в една конференция, която ще се проведе в Париж през следващия месец. Дотогава няма много време. Сега вече ще я очаквам с нетърпение. Защото ще мога да видя не само Париж, но и теб, и Мили.

Фил уведоми Беа, че ще лети за Ню Йорк във вторник. Само след два дни.

— Така че не разполагаме с време да променим решението си — твърдо заяви тя, защото знаеше, че Беа не иска да заминава. Освен това си даваше сметка, че апартаментът ѝ ще изглежда празен без нея. Не ѝ се щеше да се разделя с момичето, макар да беше сигурна, че това е най-правилното решение.

В деня преди заминаването ѝ Фил направи снимка на Беа — тя изглеждаше висока и елегантна в новия си ментовозелен костюм и като малко момиченце бе прегърнала котето с две ръце и го бе притиснала към брадичката си. Усмивваше се колебливо, в очите ѝ прозираше тревога, но Фил смяташе, че изглежда изумително красива. Купи сребърна рамка за снимката и я постави на шкафчето до леглото си. Сякаш това бе снимката на собствената ѝ дъщеря.

— Не се подвеждай по външния вид на Мили и по онова, което говори, защото няма да издържиш и един ден с нея. — Това бяха последните ѝ думи, преди да се разделят.

Беа съвсем скоро разбра какво точно е искала да ѝ каже.

[1] Суинбърн (1837–1909) — английски поет и критик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Животът в Манхатън сякаш беше замрял, блокиран напълно от проливния дъжд и ураганните ветрове. Повредените светофари предизвикаха задръствания, а таксите просто нямаше. Беа беше принудена да извърви пеша десетте преки до апартамента на бъдещата си работодателка, който се намираше на *Пето авеню*, точно срещу *Сентръл парк*. Мокра до кости и обрулена от вятъра, тя все пак успя да пристигне точно навреме.

Апартаментът на Ренуик заемаше целия етаж и в момента, когато Беа излезе от асансьора, Мили лично ѝ отвори вратата.

— Какво те забави толкова? — попита тя, обърна се и бързо прекоси в елегантното антре. Влезе в просторна стая, цялата покрита със златист бродат. С непроницаемо изражение махна на Беа да я последва. — Закъсня. Надявам се, че това не ти е навик? Проклетият иконом току-що напусна, камериерката избяга миналата седмица с някои от най-скъпите ми бижута, а новата готвачка филипинка почти не разбира английски. Направо ще откача от тези неприятности, така да знаеш!

Дребна и пълничка, с момичешки златисти къдрици, тя беше облечена в богато разкроена вишневочервена рокля и обувки с високи токове. Широката ѝ уста бе обилно начервена, гримът — прекалено силен, а по разкривените ѝ от артрит пръсти блестяха огромни пръстени с камъни във всички възможни цветове. Приличаше на многоцветна дъга, но бе очевидно, че стилът на обличане си е само неин.

Фил бе предупредила Беа, че Мили Ренуик е богата, разглеждана жена на неопределена възраст. Според Фил единственото нещо, което се знае със сигурност, е, че годините ѝ са повече, отколкото твърди. Подробностите, които разказва за миналото си, се променят според случая и аудиторията — веднъж се представя за наследница на влиятелно старо семейство, останала съвсем рано сираче, а друг път убеждава околните, че е проникателна бизнесдама. Понякога твърди,

че е комарджийка с много късмет, а след това иска да ѝ повярват, че е бедното малко богато момиче.

На проницателната Мили ѝ бе необходима само част от минутата, за да разгледа лицето на Беа.

— Е — продължи тя с дрезгавия си глас — досега не бях срещала човек, който повече от теб да се нуждае от работа. Изглеждаш така, сякаш едно хубаво ядене ще ти дойде добре. — Извади една цигара от смачкан пакет *Марлборо*. Без да обръща внимание на елегантната златка запалка, оставена на масичката до нея, тя извади евтин кибрит от джоба си и запали. Махна с ръка, за да изгаси клечката, и вдиша дима с настървението на заклет пушач.

Огледа внимателно мократа млада жена, от която се стичаше вода и капеше по китайския копринен килим. Задави се от кашлица, а след това саркастично отбеляза:

— Освен с психиатрия, с какво друго се занимава Фил напоследък? Да не би да е започнала работа в службата за бездомни животни?

Беа вирна брадичка, завъртя се и възмутено се отправи към вратата.

— Мисля, че ще е по-добре да си вървя.

— О, за бога! — Мили с раздражение изтръска цигарата си в голям кристален пепелник, препълнен с фасове, изпушени до филтъра. — Няма да можеш да живееш с мен, ако си толкова докачлива. Съблечи си палтото, свали тези ужасни прогизнали обувки и седни. Тук, до огъня. Ела, разкажи ми за себе си.

Отправи към Беа усмивка, изпълнена с толкова искрена топлота и мошенически чар, полуизвинителна, полузакачлива, че Беа с изненада установи, че не може да не ѝ се подчини. Съвсем скоро щеше да разбере, че Милисът Ренуик беше много противоречива личност. В един момент хората я обожаваха, в следващия — не можеха да я понасят. В един момент беше самата доброта, в следващия ставаше непоносима. Също като малкото момиченце от детското стихотворение, което имало къдрица в средата на челцето си. Беа послушно изхлузи мокрите си обувки и ги сложи на мраморния под в антрето, където нямаше опасност да съсипят нещо. После се върна в библиотеката и предпазливо седна на едно канапе с дамаска от златист брокат.

Любопитните очи на Милисънт, черни като касис, срещнаха нейните.

— Е? — с очакване изрече тя. — Фил ми разказа историята ти в най-общи линии, но не съм запозната с подробностите.

— Няма много за разказване. Претърпяла съм злополука. Полицаяте смятат, че може би не става дума за случаен инцидент. Според тях някой се е опитал да ме убие.

Беа повдигна мократа си коса и показа на Мили белезите по черепа си, докато ѝ разказваше историята.

— Сега съм добре — побърза да успокои Мили, защото много искаше да получи работата. — Единственият проблем е... че не си спомням нищо. Не помня и коя съм.

— От полицията не ти ли помогнаха?

— Никой не е съобщавал за изчезнала жена, която да отговаря на описанието ми. Сякаш никой не го е грижа дали съм жива или мъртва. С изключение на Фил. И детектив Махони, разбира се.

Мили замислено дръпна от цигарата си, после я загаси върху купчината от фасове в кристалния пепелник.

— Ами значи си жена без минало. — Взря се в Беа, после се усмихна и заяви: — Идеалната компаньонка за една жена без бъдеще. Можеш веднага да започнеш работа и първата ти задача е да ми донесеш друг пакет цигари от стаята ми. След това ще прием чай. Кажи на филипинката в кухнята да приготви две чаши *Ърл Грей*^[1]. И този път да не е прекалено силен, защото ще я убия. И сандвичи. С пушена съомга и салата от яйца. Тънки сандвичи, без никакви препечени кори — тя знае как ги обичам. После се заеми с телефона и ми намери нов иконом. Не ми е приятно сама да посрещам гостите си. — Погледна огромния си, осеян с диаманти, часовник. — А след това ще е почти време за първата чаша шампанско. — Тя завъртя очи към небето и направи изразителна гримаса. — Господи, защо дори на моята възраст продължавам да смятам, че чаша шампанско преди залез-слънце е първата стъпка към упадък? При положение че не давам пет пари за това, какво мислят хората за мен. Както и да е, не алкохолът ще ме убие, а тези проклети цигари...

Беа обходи огромния четиринайсетстаен апартамент с изглед към *Сентръл парк*. Красивата ѝ стая, боядисана в синьо и бяло, беше точно до огромната спалня на Мили.

— Достатъчно си близо, за да се провикна, ако имам нужда от нещо — весело я осведоми Мили.

Тя седеше на леглото на Беа, наблюдаваше я как разопакова багажа си, като не пропускаше да вметне по някоя критична забележка за всяка дреха, която Беа зачакваше в гардероба.

— Ммм, не си падаш много по ярките цветове, нали, скъпа? — саркастично заяви тя, докато оглеждаше поредната ленена рокля в дискретен, неутрален цвят — Как очакваш да те забележат, ако се обличаш все в бежово? Усецам влиянието на Фил в цялата тази работа. Знаеш ли, единствените цветове, които съм я виждала да носи, са бяло и черно. Ако аз трябва да се обличам така, ще полудея. — Тя се усмихна, издуха цигарения дим и продължи самодоволно: — Винаги съм знаела, че ярките цветове са най-сигурния начин да привлечеш вниманието на някой мъж. Розовото е за предпочитане. И няколко истински диаманта, разбира се. Но пък предполагам, че след всичко, което си преживяла, едва ли държиш да бъдеш забелязана точно в този момент. — Съчувствено потупа ръката на Беа. — Не се тревожи, мило момиче. При Мили си в пълна безопасност.

Беа се усмихна с благодарност. Вече започваше да разбира, че животът ѝ с Мили ще бъде серия от изненади, но беше уверена, че под грубата ѝ външност се крие много добро сърце.

— А и на кого ли толкова са му притрябвали тези мъже? — възкликна Мили, вдигнала пред очите си един медночервен пуловер, който почти съвпаднаше с цвета на косата на Беа. После неодобрително поклати глава. — Аз съм се женила три пъти, мило момиче. Първият ми съпруг беше състезател по поло. Вторият — жокей. А третият — плейбой от международен мащаб. И нека да ти кажа, че няма нищо по-скучно от един плейбой. След него реших, че три опита са повече от достатъчни. Бракът не е за мен. Не че след това не съм имала романтични увлечения — тъмните ѝ очи закачливо заблестяха — но поне не се жених повече.

Беа се засмя заедно с нея, а Мили я подкани нетърпеливо:

— Хайде, побързай, мило момиче. Трябва да се преоблечеш. Отиваме на обяд в *Льо Сирк*^[2]. Сложи си най-елегантния от тези ужасни бежови костюми, залепи широка усмивка на лицето си и се пригответи да се насладиш на най-вкусната храна в Ню Йорк. И искам да си поръчаш от най-питателните блюда. Имаш нужда да понапълнееш.

А и довечера сме на благотворителна вечеря в Уолдорф^[3]. Ще говори самият президент. Реших, че може да е интересно, и купих цяла маса, така че ще мога да те представя на много хора.

Сърцето на Беа се сви само при мисълта за това, а Мили веднага се досети за страховете ѝ и бързо додаде:

— Ти, разбира се, ще се справиш. Аз просто ще им кажа, че съвсем наскоро си претърпяла злополука и паметта ти е малко объркана. — После едва не се задави от смях и продължи: — Като се изключи амнезията, ти си една съвършено нормална млада жена.

През следващите две трескави седмици Беа бе понесена от безкрайна въртележка от обеди, вечери за набиране на средства, благотворителни балове. Даже свикна с Мили, която постоянно се оплакваше от простичкия ѝ вкус по отношение на дрехите, от малкото грим, който използваше, от нежеланието да закусва обилно сутрин.

— Ти си същата като майка ми — заяви един ден Беа, отказвайки десерта по време на поредния елегантен обяд.

— Даже и майка ти не би се отказала от десерта в *Лютес*^[4]. — Мили я погледна нехайно и попита: — Между другото, що за жена е майка ти?

Обхваната от неподправена паника, Беа се вгледа в Мили.

— Аз току-що го казах, нали? Това за майка ми? Но сега, когато се опитвам да си я представя, да си спомня гласа ѝ, с който казваше: *Ако не си изядеш закуската, няма да станеш голяма и силна*, в главата ми не изниква никакъв образ, никакъв спомен. Там сякаш няма нищо.

Тя извиси глас, обхваната от паника, и Мили успокояващо я потупа по ръката. Фил я бе помолила да внимава за признаци на възвръщане на паметта на Беа, но до този момент не си беше давала сметка колко силно може да се разстрои момичето, ако това се случи.

— Бедното дете — тихичко промълви тя. Гласът ѝ нямаше нищо общо с обичайното ѝ весело и твърде високо бърборене. — Сигурно се чувстваш ужасно самотна. А можеш да си сигурна, че и аз зная какво е самота. Ще трябва просто да се ободряваме една друга, нали? В края на краищата, следващата седмица заминаваме за Париж, а според мен Франция е най-доброто място, което може да вдъхне живот и да запали огън в сърцето на всяко младо момиче.

Беа искрено се надяваше, че Мили има право.

- [1] Много скъп английски чай. — Б.пр. ↑
- [2] Много известен и скъп ресторант в Ню Йорк. — Б.пр. ↑
- [3] Изискан и претенциозен нюйоркски ресторант. — Б.пр. ↑
- [4] Изискан и претенциозен нюйоркски ресторант. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Няколко дни по-късно Махони телефонира на Фил.

— Очаквам да изпълниш ангажимента си — поверително изрече той. — Спомняш ли си? Обещала си ми една вечеря.

— Като отплата за Коко. Помня. И тъй като съм жена, която винаги плаща дълговете си, Махони, можеш да назовеш времето и мястото.

Той долови усмивката ѝ.

— Утре. Където и да е, стига да не е закусвалня на *Макдоналдс*.

Тя се разсмя.

— Утре — съгласи се Фил. — Ела да ме вземеш в седем и трийсет.

— Седем и трийсет — повтори той и отпусна палците си, които бе стискал през цялото време. Когато позвъни, не бе съвсем убеден, че тя ще приеме, и сега не можеше да се начуди на късмета си.

— И Махони... Няма да сме в *Макдоналдс*, но все пак постарай се да изглеждаш прилично поне този път.

Той се разсмя на глас и затвори телефона.

Точно в седем и трийсет на следващата вечер Махони позвъни на вратата ѝ. Тя отвори и сякаш замръзна на мястото си, оглеждайки елегантния му тъмен костюм, бялата риза, ярката, осеяна с червени цветя, копринена вратовръзка. Тъмната му коса все още бе влажна и по нея личаха следите от гребена. Ако бе пожелала, можеше да се огледа в излъсканите му до блясък обувки. В едната си ръка държеше букет цветя, а в другата — малка кафява книжна торба.

— Изглеждаш като ченге, което се преструва на солиден гражданин — развеселено заяви тя.

— Да? Е, и ти не изглеждаш никак зле — отвърна той и се ухили, когато я забеляза да се изчервява. Тази вечер тъмната ѝ коса падаше свободно по раменете. Както винаги, беше облечена в черно, но ефирната ѝ рокля беше с ниско изрязано деколте и къса пола. От нея се разнасяше аромат на лилии и гардении.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ с възхищение, докато ѝ подаваше букета.

— Миришеш по-уханно и от истинска роза — рече той.

— Парфюмът е *Белоджа* — равнодушно отвърна тя. — Малко е старомоден, но чудесно съответства на настроението ми тази вечер. Благодаря за красивите рози.

Те бяха розови с лек нюанс на кремаво, а кадифените им листенца едва започваха да се разтварят.

— Наричат се *Океана* — поясни той. — Реших, че приличат на градинските рози, но са малко по-старомодни. Също като твоя парфюм. Изглежда, че правилно съм доловил настроението на вечерта.

Махони подаде книжната торбичка на котката, която се умилкваше около краката му и мъркаше.

— А това е за теб, Коко. За да имаш с какво да се занимаваш, докато докторката отсъства.

И двамата се разсмяха, когато котето бързо извади мишката играчка от разкъсаната торба, подхвърли я във въздуха и скочи след нея. Фил му предложи чаша шампанско.

— Превъзходен избор — заяви той с убедеността на ценител, след като отпи малка глътчица. — Макар да не е от най-модерните марки. *Лоран Перие* е стара винарска къща, а шампанското ѝ *Гран Сиекъл* се нарежда сред най-добрите вина.

Фил го изгледа с изумление.

— Няма ли да спреш да ме изненадваш, Махони? — попита тя. — Никога не бих разпознала *Гран Сиекъл* само от една глътка. Как, за бога, го правиш?

Той безгрижно сви рамене.

— Това е само едно от многото неща, които учим в полицейското училище. — Усмихна се закачливо. — Не, не е това. След колежа прекарах една година във Франция и през част от престоя си брах грозде в Еперне. Там във всеки бар и кафене се сервира шампанско и аз постепенно опитах всички видове. Толкова много ми хареса, че се постарях да посетя всички по-големи винарски изби. Имам много чувствително небце, зная какво точно ми харесва. Случи се така, че това шампанско е измежду любимите ми марки. — Той отново сви рамене. — Както виждаш няма никаква тайна. Само едно щастливо съвпадение — избрала си любимото ми вино.

— Започвам да си мисля, че май щеше да е по-добре, ако ти беше приготвил вечерята — замислено рече тя. — Трудно е да те изненада човек.

— Когато кажеш, докторе. Само свирни и аз ще дойда на часа, за да те накарам да изпробваш италианските ми специалитети. Ризото а ла Марсела Хазан с диви гъби, провансалската супа на Роже Верже^[1], студената му салата от домати, картофи, варени яйца, маслини и аншоа, старомодната вегетарианска лазаня на майка ми. И най-добрите десерти, които могат да се намерят от тази страна на Рим.

— Тирамису? — шеговито попита тя. Това беше един от любимите ѝ десерти.

— Не го обичам, но щом на теб ти харесва, докторе, ще го имаш.

— Не и тази вечер. — Тя взе сакото си. — Става късно.

Махони изразително повдигна вежди, забелязал дългата черна лимузина, която ги очакваше до тротоара. Тя го погледна и се усмихна присмехулно, докато шофьорът държеше вратата отворена.

— Не си си помислил, че ще ти позволя да пиеш и да шофираш след това, нали? В края на краищата, не желая аз да съм отговорна за провала ти да станеш кмет.

Махони неспокойно се огледа, преди да се настани до нея.

— Добре поне, че е черна — нервно заяви той. — Ако някой от колегите ми ме види, може би ще имам късмета да си помисли, че се връщам от погребение. А не че си докарвам допълнително доходи като сводник. Докторе, лимузината не влизаше в сделката. Бях помолил за една простичка вечеря.

— И точно това ще получиш — спокойно отвърна тя. — Най-добрата простичка вечеря, която си ял от известно време насам. Обзалагам се. Макар че може и да греша — додаде тя, спомнила си спагетите му. — А ще имаш ли нещо против, ако *само* за вечерта, ме наричаш Фил вместо докторке? Името ми някак си е по-подходящо за случая.

Той кимна тържествено, докато лимузината ги отнасяше на север — извън града по посока на графство Марин.

— Така да бъде, Фил. — Махони стисна ръката ѝ. — Запознай се с Франк. И знаеш ли какво? Много лесно е човек да свикне с този начин на живот. Красиви жени, лимузини, страхотни вечери... Може би съм умрял и съм се пренесъл в рая.

— Не разчитай на това, Франко — предупреди го тя. Беше необичайно топла майска вечер и през отворените прозорци на *Ларк Грийк Ин* нахлуваше уханен пролетен въздух. Свещите на масата примигваха от лекия ветрец, а Фил и Махони отпиваха с наслада калифорнийско мерло.

— Остричко, но хубаво — заяви Махони. — Като теб.

— Благодаря ти, Франко. Каж ми защо в комплиментите ти винаги има някакъв подтекст?

Той въздъхна пресилено.

— Не зная, Фил. Предполагам, че ще трябва да ме анализиращ, за да разбереш какво не е наред с психиката ми.

— Нищо й няма на психиката ти — му отговори тя в същия дух. — Бедата е в главата ти. Главозамаял си се от цялото това внимание на медиите. — Наведе се към него заинтригувана. — Каж ми как го правиш? Как се справяш с всичките тези неразрешени престъпления?

— Упорита работа. Интуиция. Старателно пресяване на фактите. Добро зрение — необходимо е при оглеждане на местопрестъплението И лоша памет за ежедневните ужасии, с които се сблъскваме. — Той се намръщи. — В работата на ченгето от отдел *Убийства* няма никакъв блясък, докторе, освен онзи, създаван от медиите.

— Защо тогава предпочете тази работа вместо университетската кариера?

— Моят ирландски прапрадядо е бил ченге, а също и италианският ми дядо и баща ми. Изглежда, не съм успял да се преборя с гените.

— Или си искал да правиш добро — тихо предположи тя. — Да помагаш на ближните си.

Той се разсмя.

— Сигурно. Ще се съглася с теб. *Свети Франко*. На момчетата много ще им хареса. Фил, истината е, че аз съм само едно изнемогващо от работа ченге, което поради някаква причина, която още не съм си обяснил, намира удовлетворение във факта, че понякога залавя убийци и разни други откачалки, които си мислят, че могат да се правят на Господ Бог и да отнемат животи просто ей така. Или за пет долара, или защото жертвата ги погледнала накриво. Обичам да залавям изнасилвачи, които застрелват жертвите си, за да не ги издадат. Или хлапета, които завързват бабите си с чорап през гърлото и

ги гледат как умират пред очите им. И то само за да отмъкнат нещастните им спестявания. Сто и петдесет долара, скрити под матрака. И за какво са му на това хлапе тези пари? За да си купи чифт маратонки *Найки* и евтино кожено яке, с което да впечатли момичето на приятеля си. А ако ѝ купи и една кола, тя може да се навие да го изчука.

Красивото лице на Франко потъмня и Фил с ужас се вгледа в мрачните му очи.

— Съжалявам — тихо рече той. — Но ти попита.

— Разбирам.

Махони я погледна с възхищение. Пламъчетата на свещите се полюляваха от ветреца и хвърляха отблясъците си точно върху лицето ѝ. Белите ѝ рамене, извивката на гърдите се очертаваха деликатно на фона на мекия черен шифон на роклята.

— Би трябвало да се обличаш в червено — весело рече той, сменяйки темата на разговора и настроението. — Много ще отива на тена ти.

Тя смутено сведе поглед. Разговорът им изведнъж стана твърде личен.

— Червеното е за проститутките от Лас Вегас — хладно отсъди тя. — Или за натруфени стари дами, предприели околосветска обиколка с кораб.

— Сериозно! — В очите му се четеше открит присмех. — Някои от нас смятаме, че червеното е цветът на любовта и на посланията с пожелания за празника на Свети Валентин. Чудя се какво ли би казала за това една известна психиатърка, която познавам?

— Вероятно би ти казала, че на твоята възраст продължаваш да си глупав романтик, Франко Махони.

И двамата се разсмяха, а той си помисли, че разсъдливата ѝ независимост му допада извънредно много. Продължиха да разговарят, припирайки се, докато хапваха печеното пиле, за което Махони се закле, че сигурно е било отгледано от истински ценител и сготвено от истинска баба, която си разбира от занаята.

— И аз самият не бих могъл да го приготвя по-добре — заяви той и въздъхна доволно. — Много добър избор, доктор Фил. Познаваш ме по-добре, отколкото си мислех.

— Това ми е работата. — На лицето ѝ заигра закачлива усмивка. — Но настоявам да опиташ и пудинга с хляб и масло. Той е просто ненадминат.

— Щом казвате, мадам. Както виждаш, аз съм като глина в ръцете ти. — После се разсмя от сърце. Очевидно искрено се забавляваше. — Току-виж съм свикнал да ти бъда момче играчка — лимузини, вино, вечеря, красива компаньонка, която плаща за всичко. Макар че това ми се струва малко екстравагантно, като имам предвид, че трябваше да е просто отплата за едно котенце.

— Не какво да е котенце. — Тя се пресегна през масата, хвана ръката му и той я погледна с изненада. — Ти, разбира се, беше прав онази вечер. Съвсем точно прецени глупавия ми празен и егоистично подреден живот. Аз никога не бих се осмелила да бъда толкова откровена със самата себе си. И сигурно никога нямаше да престана да мисля за миналото, никога нямаше да започна да живея в настоящето. Но благодарение на теб, на Коко и на Беа целият ми живот се промени.

Той се вгледа изпитателно в очите ѝ.

— Искаш ли да ми разкажеш за миналото си?

Тя погледна надолу и взе да очертава с нокът инкрустациите по дръжката на ножа. Когато проговори колебливо, гласът ѝ бе толкова нисък, че той трябваше да се наведе напред, за да я чува.

— Някога бях омъжена. И двамата бяхме твърде млади, разбира се. Бяхме стажанти в Обединената болница в Чикаго. Тя сигурно е най-натоварената болница в страната, особено през уикенда. Нощната смяна в събота наричахме *Съботен нощен специалитет*, макар че и петъците не бяха по-добри. Хората излизаха от домовете си, пиеха, биеха се, намушкваха се с ножове. Срегнахме се там в залата за спешна помощ, над един пациент с множество прободни рани. Той беше завършил в *Станфорд*, а аз в *Йейл*. Намразихме се от пръв поглед и с течение на времето, разбира се, се влюбихме.

Тя се усмихна тъжно, припомнила си сладостта и чистотата на младостта и любовта.

— Той беше старомоден и държеше на брака. Искаше и деца. И съпруга, която да си седи у дома и да се грижи за семейството. Детето се появи веднага. Момиченце. Толкова красиво, толкова сладко. — Тя вдигна поглед към него и лицето ѝ изведнъж се озари от любовта към детето ѝ. — О, Франко, нали знаеш, че повечето бебета непрекъснато

плачат? Но не и тя. Тя беше истинска мечта от първия си ден на този свят.

Семейството на съпруга ми беше заможно — те издържаха сина си по време на обучението в медицинското училище. При мен нещата стояха по-иначе. Изоставили са ме, когато съм била съвсем малка. Почти не познавам собствената си майка, да не говорим пък за баща ми. Когато майка ми замина, от Социални грижи ме заведоха в съда и ме повериха на грижите на приемни родители. От три до седемнайсетгодишната си възраст живях при няколко различни семейства. И толкова много тъгувах за майка си през всичките тези години. Дори и сега... трудно е човек да свикне с мисълта, че не е желан.

Както и сам се досещаш, бях твърдо решена да не допусна нещо подобно да се случи с малкото ми момиченце. Отказах се от амбициите си и се превърнах във всеотдайна майка, която по цял ден се грижеше за детето си в малка красива къщичка в Диаборн. Съпругът ми работеше по осемнайсет часа на ден и беше постоянно съсипан от изтощение. Аз го разбирах. В края на краищата и аз бях работила там. Един ден му казах, че трябва да заминем на почивка. Само двамата.

Последва дълга пауза. Фил мълчаливо се взираше в масата. Франко чакаше, без да смее да проговори.

Най-накрая, със задавен от емоции глас, тя продължи шепнешком.

— Оставихме дъщеря ми при баба ѝ и дядо ѝ в Сан Диего и я целунахме за довиждане. Тя ни помахаша с малката си пълничка ръчичка, изпрати ни няколко въздушни целувки и ние отлетяхме за Мексико. Синьо небе, море, съвършено спокойствие, една седмица само за нас двамата.

Франко усети жестоката рана, зейнала в душата ѝ, когато тя вдигна към него опустошените си сини очи. Той се пресегна и хвана ръцете ѝ. Искаше му се да я прегърне, да я притисне към себе си, да ѝ каже, че всичко е наред...

— Бяхме изкарали там два дни, когато ни се обади по телефона. Детето беше болно. Лекарите се съмнявали за менингит. Единственият полет, който можехме да вземем, беше едва на следващата сутрин. Нямахме чартъри...

— Не ми казвай — прошепна Франко и стисна ледените ѝ ръце.
— Твърде болезнено е. Разбирам.

Фил сякаш не го чу. Очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Тя умря, преди да пристигнем при нея. Беше само на две години. А аз можех да си мисля само за това, че тя сигурно ме е викала... А аз не бях там. *Нейната майчица не беше там.*

— О, боже — промълви Махони, разтърсен от мъката ѝ.

Фил отчаяно се опитваше да се овладее.

— Бяха ми необходими години, за да се науча да се справям с тази скръб. Понякога се питам дали преживяното не ме прави по-добра в работата ми. Дали болката не ми помага? Опитвам се да не мисля за това, но когато видях Беа по телевизията, още когато всички я смятаха за мъртва, цялата мъка и болка ме връхлетяха отново. Помислих си за майка ѝ, която не е до нея, представих си как ѝ казват, че дъщеря ѝ е мъртва...

— Благодаря ти, че ми разказа всичко това — простичко рече Франко.

Фил кимна.

— Съпругът ми също го преживя много тежко. Той смяташе, че трябва да имаме друго дете, но аз просто не можах да понеса мисълта за това. Върнах се в медицинското училище, после в болничната месомелачка... Разведохме се няколко години по-късно. Сега той е преуспяващ интернист. Живее в Сан Диего. Женен е и има четири деца. А аз съм доктор Фил, която се занимава с всичко друго, но не и със себе си.

— А може би е дошъл моментът, когато трябва да направиш точно това. Да помислиш повече за себе си. Както и за Беа. Животът е даден, за да го живеем, Фил, а ти си жена, която може да даде много на околните. Престани да се самоизмъчваш, отнеси се към себе си с повече любов.

— И тогава може би и някой друг ще ме обикне? — Тя успя да се усмихне. — Помните ли ме? Аз бях ледената кралица! О, не мисля така, Франко. Моят живот е вече предначертан.

Той се взря в нея. Беше невероятно красива. Сълзите блестяха по дългите ѝ черни мигли. Сочните ѝ устни трепереха от болката на прекършената любов и чувството за вина, което не можеше да преодолее. Махони изведнъж си даде сметка, че под непобедимата

фасада на Фил Фостър се криеше най-уязвимата жена, която бе познавал някога. Най-смелата и най-самотната. Някой ден фасадата просто щеше да се пропука.

Той стисна ръцете ѝ по-силно и се наведе да целуне пръстите ѝ. Надяваше се, че може би ще е наблизко, когато това се случи.

— Е, сега ме познаваш такава, каквато съм. Мисля, че говорихме достатъчно за миналото. — Тя премигна, за да прогони сълзите, и го дари с лъчезарна усмивка. — Хайде да поговорим за Беа.

Фил издърпа ръцете си от неговите и приглади назад черната си коса.

— Хайде все пак да си поръчаме от онзи пудинг — весело предложи тя и той за пореден път се възхити от куража ѝ и се възмути от глупостта ѝ.

Тя му разказа, че Мили е обсебила всичкото време на Беа, но пък на нея много ѝ харесвало, защото все още не знаела коя е и каква е.

— В живота ѝ зее такава огромна празнота — продължи Фил. — И това я изпълва с ужас. Тя просто не може да открие опора за съществуването си. Всички тези подробности, които ни изграждат като личности — родители, сестри, братя, братовчеди. Училища, колежи, клакьорски състави, футболни мачове. Тя не знае какъв е бил животът ѝ. И това я подлудява. Затова се опитва да не мисли за миналото и да живее само в настоящия момент. А утре двете заминават за Париж.

— Смятам, че това е добре за нея. По-добре, отколкото да се мотае из апартамента ти и да очаква паметта ѝ да се върне. Или убиецът да я нападне отново.

Очите на Фил се разшириха. В гласа ѝ прозвуча уплаха.

— Не смяташ сериозно, че ще го направи, нали?

— Какво да ти кажа? — Махони безпомощно разпери ръце. — Освен че ударихме на камък във всички наши запитвания и сега делото официално е замразено. Прибавено към списъка с неразрешените случаи. Налага се мнението, че това е било случайно извършен опит за убийство. Колегите ми смятат, че всеки е могъл да стане жертва на това нападение. Само че се е случило с Беа.

— А ти какво смяташ?

Фил изглеждаше толкова уплашена, че на Махони му се прииска да я обгърне с ръка, да я успокои, да я увери, че ще намери убиеца, че

ще подреди всичко така, че никой да не се бои повече. Но знаеше, че не може да ѝ обещае нито едно от тези неща.

— Не съм съгласен. Смятам, че това е напълно съзнателен и внимателно подготвен опит за убийство. Онзи тип е познавал Беа и поради някаква причина е искал да я отстрани от пътя си. Това, което трябва да открием, е *защо*. Боя се обаче, че няма голяма надежда това да стане, ако Беа не възвърне паметта си. Детективската работа е петдесет процента къртовски труд и петдесет процента интуиция — горчиво додаде той. — С течение на времето се научавах да разпознавах злодеите дори и в случаите, когато те изглеждат напълно нормални. Обикновени, свестни хора, също като теб и мен. Но известната доктор Фостър би трябвало да знае по-добре от всеки друг какво става в умовете на хората. В тези дълбоки, тъмни глъбини. Какви типове се крият зад приличния външен вид, чара и скъпите дрехи. Съпрузи, които пребиват жените си, родители, които тормозят децата си, убийци. Всички те са само хора, също като теб и мен.

— Говори само за себе си — заяви тя. — И непременно ме уведоми какъв приятен, симпатичен, очарователен млад мъж се е опитал да убие Беа. И *защо*?

— Не съм се отказал — увери я той. — Това поне мога да ти обещаая.

Мъглата, спуснала се над града, увиваше с призрачната си паяжина колата, докато пътуваха към дома. Фил затвори очи и уморено отпусна глава на седалката.

— Каж ми, че лимузината не беше добра идея, Махони — промърмори тя.

— Не беше добра идея, докторе. — Той веднага се подчини и тя изпъшка.

— Все още съм в очакване — додаде тя.

— На какво?

Тя подпря глава на рамото му, а той се усмихна, загледан право напред, към осветените етажи на града.

— На куплет от някое стихотворение, разбира се. Зная, че никога не пропускаш възможността да се изявиш. А и не ти липсва дар слово.

— Права си. — Замисли се за момент, а после каза: — Какво ще кажеш за това?

*Пленителна като нощта
под ясни звездни небеса,
тя в хубостта си съчета
от ден лице, от мрак коса
и поглед, пълен с бистрота
като разискрена роса.*

— Байрон — поясни Махони.

— Зная. — Тя бе отворила очи и го гледаше.

— Може би малко сантиментален, но много подходящ за случая стих. Исках да прозвучи като комплимент за моята домакиня, която е красива като нощта.

Очите ѝ се усмихваха в тъмнината.

— Благодаря, Махони — прошепна тя.

— Франко, ако обичаш. — Прочете топлотата в очите ѝ и нежно я потупа по ръката.

Лимузината спря пред сградата, в която живееше Фил, Махони изскочи от колата и отвори вратата на дамата си, преди още шофьорът да е успял да реагира. Франко погледна лицето ѝ, отпуснато на възглавничките на седалката. Под очите ѝ имаше тъмни виолетови кръгове. Червилото ѝ се бе изтрило. Помисли си, че тя изглежда като уморено момиче. Хвана я за ръка и я изпрати до вратата.

— Иди да поспиш.

Наведе глава и леко я целуна по бузата, вдишвайки парфюма ѝ.

— Благодаря за чудесната вечер, докторе. Беше истинско удоволствие.

Тя кимна.

— Ти ме караш да се смея, Махони. А това ми харесва.

Той се ухили.

— Това е част от работата ми, мадам. Аз съм тук само за да ви служа.

— В такъв случай можеш да ми служиш, като ме поканиш на вечеря. Следващия път.

— Да, мадам. Имаш я, докторе. Когато пожелаеш.

После тръгна към колата. Фил го изпрати с поглед. Когато се обърна, за да я погледне отново, тя тихичко рече:

— Махони, благодаря ти, че ме изслуша. И за всичко, което правиш за Беа. Зная, че ако някой може да намери убиеца, това си ти. Той подигравателно отдаде чест и започна да рецитира:

*И затова, негоден да развличам
като любовник тез лениви дни,
ще проявя способността си на злодей
и ще отрова техните забави.*

— Шекспир. *Ричард Трети*.

Тя изразително завъртя очи към небето и му махна за довиждане. Но той забеляза усмивката, която играеше на лицето ѝ, докато затваряше вратата.

Шофьорът на лимузината трепна, когато Махони му каза да го закара до стария градски затвор.

— Искях само да проверя дали си буден — побърза да го успокои Махони и се ухили. — Остави ме пред полицейското управление.

— Това е същата сграда, нали?

— Да, на същото място.

Искаше отново да прегледа материалите по делото на Беа. Сигурен беше, че там някъде има нещо, което да му помогне да разгадае тайната.

[1] Провансалска супа, сгъстена със счукан чесън и подправена с босилек. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Мили и Беа, които бяха отседнали в апартамента на *Шанел* в парижкия *Риц*, прекараха няколко дни наред при моделиерите от *Авеню Монтен*, където поръчаха есенния гардероб на Мили, а после обходиха антикварните магазинчета по левия бряг. Пазаруването им напомняше на ураганна буря. Мили просто купуваше всичко, което привличаше погледа ѝ, а после обикновено съжаляваше за повечето неща.

— Истината, мило момиче, е, че баща ми произвеждаше водопроводни муфи в Питсбърг, също като баща му преди него.

Няколко нощи по-късно двете седяха в бара на хотела, пиеха по едно питие преди вечеря, а Мили внимателно разглеждаше посетителите, опитвайки се да открие познати.

— Благодарение на тях мога да си позволя всичко това — призна ѝ Мили. — Татко бе натрупал значително състояние, преди да стане злополуката в предприятието, която отне живота му. Беше все още млад мъж, а майка ми остана още по-млада вдовица с четиригодишна дъщеря и куп пари. Мама беше срамежлива жена и нямаше много приятели, а животът, който водехме, бе твърде самотен за едно дете на моята възраст. — Тя въздъхна замислено и отпи от своето кампари със сода. — Може би е по-добре, че не можеш да си спомниш детството, Беа. Току-виж се оказало толкова нещастно, колкото моето.

— Не мисля така — отвърна Беа. — Не изпитвам никакви лоши чувства по отношение на миналото си. — Беше навикнала с внезапните, груби и опипващи почвата въпроси на Мили. Знаеше, че тя следва инструкциите на Фил и се опитва да помогне, до този момент без особен успех. Единственият положителен резултат от пътуването бе откритието на Беа, че в Париж се чувства като у дома си. Езикът ѝ беше като роден. Говореше го толкова гладко, че парижаните ѝ правеха възможно най-големия комплимент — възприемаха я за една от тях.

Мили махна на някакъв познат в другия край на залата. Където и да отиде, тя винаги откриваше по някой познат. После продължи:

— Може би провинциалното ми викторианско възпитание е причина за постоянния ми копнеж към промените в живота, вълнението, суетата. Винаги съм обожавала хората, баловете, дрехите, бижутата. Знаеш колко обичам блясъка и украшенията. Е, когато бях момиче, копнеех за червена коприна, а получавах тъмночервено кадифе, исках рубини вместо гранат; диаманти, а не опали. Обожавах скъпите хотели, в които майка ми ме водеше от време на време, прехласвах се по искрящите полилеи, по пенливото шампанско, което се лееше. Даже когато бях съвсем малка, предпочитах орхидеите пред чаените рози, блестящите златни гривни пред скромните украшения от слонова кост.

Все още си спомням мама, която ми повтаряше: *Трябва да изядеш всичките картофи и зеленчуци, Милисънт, преди да си поръчаш десерт.* — Мили презрително изсумтя. — Ето защо бях кръгла като тиква и много ниска при това. И знаеш ли какво, Беа? — Тя се наведе напред и произнесе с висок, поверителен шепот: — Трябваше да стана на осемнайсет години, за да облека за пръв път копринено бельо. След смъртта на майка ми.

Нямах никакви близки. Само един далечен братовчед от Охайо, който ми писа, за да ми изкаже съболезнованията си, и никога повече не се свърза с мен. Така че не ми се налагаше да се съобразявам с никого. Само със себе си. — Тя даде знак на келнера за сметката и я подписа със замах. — Но аз не се боях да поема юздите на живота си и да препусна в галоп. Не, госпожице. Не и Мили Ренуик.

Наследих всичките пари — продължи да разказва Мили в наетата кола, докато пътуваха към Робюшон. — Голямата къща в Питсбърг, която ненавиждах, с отвратителните ориенталски килими и сребърните полилеи. Плюс петдесетте милиона долара, които вървяха заедно с нея. И позволи ми да ти кажа, Беа, че през трийсетте години петдесет милиона долара бяха страшно много пари. Особено за едно младо момиче. Аз бях наследница. Изгодна партия.

Тя едва не се задави от смях при тази мисъл.

— Напуснах къщата, магнах се от Питсбърг и се преместих в Манхатън. Наех апартамент в *Плаза*, ангажирах специалист, който да ме научи да пазарувам, и си купих цял нов гардероб. Премених се от главата до петите. — Тя въздъхна с наслада, припомнила си онези дни.

— И всичко беше от коприна, макар че и атлазът не беше лош. И всичко беше в неподражаемо ярки цветове.

— Поисках да направят нов обков на старите диаманти на майка ми в *Бучелати*, накупих си огромно количество бляскави бижута с камъни във всички възможни цветове — обеци, огърлици, гривни, пръстени, часовници. След това отидох на фризьор и четири часа покъсно излязох оттам с платиненоруса коса. Като на Джин Харлоу. По онова време тя беше страшно популярна, мило момиче.

Мили сърдечно потупа коляното на Беа.

— От години не съм разказвала тази история на никого. Само на Фил. Навремето тя ми каза, че ще е по-полезно да излея душата си, и ето, най-после намерих някой, който е достатъчно глупав, за да пожелае да чуе цялата истина за мен. — Тя замислено наклони главата си, обгърнатата от яркоруси къдрици. — Е, *приблизителната* истина — коригира се бързо. — И тогава, мило момиче, започнах да си търся съпруг. Намерих го сред играчите на поло в Палм Бийч. Купих си един замък, истинско бижу, и се омъжих за красив мъж, два пъти по-възрастен от мен — капитан на гостуващ аржентински отбор. Естествено, не бе нужно Фил да ми казва, че вероятно съм се опитвала да си намеря баща. Както и да е, той не се задържа дълго. *Не беше добър в леглото, мило момиче!* — прошепна тя с обичайния си висок, конфиденциален шепот и Беа се изсмя. — Не че аз бях кой знае колко добра по онова време. Но макар и абсолютна новачка, съзнавах, че сексът трябва да е нещо по-въълнуващо от онова, което получавах. Защо иначе толкова много хора щяха да го правят?

Пристигнаха в ресторанта и тя уверено влезе вътре, ръкува се с управителя и поздрави сервитьорите по име.

— Не знаех, че толкова често идваш в Париж. — В гласа на Беа се долавяше изумление. — Навсякъде, където отидем, те познават.

— Това не се дължи само на сините ми очи, мило момиче. Аз раздавам феноменални бакшиши — проникателно заяви Мили. — Мога да си го позволя, а щом това прави хората щастливи, защо не?

— Парите наистина не означават нищо за теб, нали? — с изненада заключи Беа.

— Не вярвай в това нито за минута, мило момиче. Парите са *всичко* за мен. Благодарение на тях можах да си купя много

удоволствия в този живот. Освен това обичам да си мисля, че винаги съм ги споделяла с околните.

— Фил каза, че си шампионка, когато става дума за благородни каузи.

— Наистина ли? Значи тя е изключение. Всички знаят, че аз съм само една лекомислена, богата стара квачка, която пилее времето и парите си в преследване на себични каузи. И точно затова сме тук тази вечер — заяви тя и поръча вечеря и за двете, защото нейната преценка бе най-важна и меродавна.

Беа се разсмя и огледа изключителния ресторант. Мили ѝ бе казала, че той е един от най-добрите в Париж, и в момента, в който опита храната, Беа разбра, че това е самата истина. Макар че не преставаше да се пита с изумление как Мили успява да се храни и да говори, без да спре през цялото време.

— След Палм Бийч се преместих в Саратога и се запалих по конни състезания — продължи Мили. — Много обичах вълнението и възбудата по време на надбягванията. И все още ги обичам. Там се запознах с втория си съпруг.

Тя дъвчеше пълнения морски костур, потънала в спомени.

— Той, разбира се, беше дребен мъж. Иначе не би бил жокей. Макар че най-важният му атрибут въобще не беше от малките. Научи ме на едно — друго в леглото, скъпо момиче. Нищо че понякога ме третираше като кон. Не можех да се освободя от усещането, че иска да ме впрегне — нали знаеш: седло, стремена и камшик, а после да ме заведе в обора и да се погрижи за мен — да ме срещи, да ми даде зоб... Такива ми ти неща. Подобна връзка, естествено, не можеше да продължи дълго, но пък и никога не съм искала това. Аз самата не се отличавах с постоянство. В края на краищата, бях само на двайсет и две години и все още имаше какво да науча за живота и мъжете.

След него се появи плейбойт. Имаше титла — беше почти фалшива, но не съвсем. Беше третият син в семейството, а най-големият му брат в действителност беше граф. Но той самият беше най-красивият мъж, когото бях виждала някога. И беше съвършено обществено животно — беше присъствал на всяко по-важно светско събитие през последните двайсет години. Реших, че е идеалната партия за мен, защото по онова време си бях поставила за цел да се прочуя като купонджийката на десетилетието. Нали разбираш, в стил

Скот Фицджералд. И като стана дума за Фицджералд, аз, разбира се, се запознах с него и с откачената му жена на Лазурния бряг. А също така и с Шанел. И с Пикасо, този палав мъж. И с Кокто.

Тя въздъхна, припомнила си безгрижните години на Лазурния бряг.

— Тогава там имаше само малки рибарски селца, скъпо момиче, и безкрайни слънчеви дни. Хотел *Кап* беше съвсем малък, но въпреки това се славеше като най-шикозното място по крайбрежието. Само че ме очакваше изненада. Застаряващият плейбой се отказа от купонджийските си навици в момента, когато се ожени за богатата млада наследница. Изведнъж му се прииска да се засели в провинцията, да живее в голям замък, да го обслужват слуги, облечени в ливреи. Започна дори да прави планове за влизане в политиката. А аз се разкарах толкова бързо, че той не можа да разбере какво става.

Тя избухна в смях при този спомен.

— После се върнах в Щатите и купих апартамента на *Пето авеню*. Запазих и къщата си в Палм Бийч, макар че рядко я използвах. Просто не можех да стоя дълго на едно място — животът другаде ми се струваше по-интересен и аз постоянно бях на път. Кръстосвах океаните с околосветски лайнери, прелитах от континент на континент с хидроплани и клиперите на *Пан Ам*. Такива бяха онези дни — замислено рече тя, докато похапваше десерт и пиеше кафе. — Сега полетите са много отегчителни. Всички летят с *Конкорд* или с частни свръхзвукови самолети *Гълфстрийм*. Сега, Беа, сигурно разбираш защо ме познават във всички по-големи хотели по света. Навсякъде ме посрещат с разтворени обятия и, надявам се, с искрена привързаност. С някои от тях се познаваме вече четирийсет години, знаем се от времето, когато бяхме млади и безгрижни. Аз винаги съм щедра с тях и те, изглежда, ме намират за забавна и се примиряват с ексцентричността и възискателността ми. Също като теб, скъпо момиче — додаде тя и ласкаво потупа Беа по бузата.

Беа я погледна и се усмихна щастливо.

— Разбира се, че те смятат за забавна — лоялно потвърди тя. — Благодаря ти, че ми разказа историята на живота си.

— Но не го направих безвъзмездно — предупреди Мили и запали цигара *Марлборо*. — В някой от близките дни очаквам и ти да ми разкажеш живота си.

Усмихната, Беа обеща да направи всичко възможно, за да си го спомни. Помисли си, че Мили Ренуик е страхотна жена. Разбираше, че милионите са ѝ купили само мимолетно щастие и много самота. През целия си живот бе обикаляла скъпите хотели по света с надеждата, че топлотата, с която я посрещат навсякъде, се дължи не само на огромните ѝ сметки и щедрите бакшиши, но и на факта, че хората от персонала изпитват истинска привързаност към нея и се радват да я видят отново.

— Вероятно ранната смърт на баща ми, когато бях съвсем малка, обяснява най-добре историята на живота ми. — Очите на Мили внезапно овлажняха. — Предполагам, че ми е липсвал през целия ми живот. А разказът ми за Лазурния бряг ме накара да изпитам носталгия по тези места. — Тя избърса сълзите си и погледна Беа. Очите ѝ изведнъж заблестяха от някаква нова идея. — Защо утре не заминем за там?

— Но Фил пристига в Париж след няколко седмици — възрази Беа.

— И несъмнено ще е заета по цял ден, че и до полунощ с тази конференция. След като свърши, ще може да дойде при нас в хотел *Kan*. Там всички ме познават. Ще се грижат за мен като за любимата си блудна дъщеря.

Беа вече бе разбрала, че е безсмислено да спори. Мили никога не променяше решенията си. Значи заминаваха за хотел *Kan*. Още на следващия ден.

ГЛАВА 12

Беше началото на юни, а *Лазурният бряг* напълно отговаряше на репутацията си — бездънно ведро небе, спокойно яносиньо море, ослепително слънце. Мили правилно бе предположила, че персоналят на хотел *Кап* ще я посрещне като стара приятелка. Тя с удоволствие се отдаде на турнири по бридж с новите си приятели, а Беа прекарваше следобедите, като мързелуваше край басейна с изглед към Средиземно море и придобиваше лек златист тен.

Когато, седмица по-късно, Беа внимателно се погледна в огледалото, тя си помисли, че изглежда по-различна: като *нова жена*. Тръсна глава, за да поразроши косата си, която, бухнала, заприлича на медночервена хризантема. Вече беше достатъчно дълга, за да пада над очите ѝ и да образува малка опашчица на тила ѝ, но тя реши да не я подстригва. Разсмя се на глас, докато ѝ се възхищаваше. Беше толкова щастлива, че отново има коса, че кой знае дали изобщо щеше да я подстриже някога.

Докато Мили си поспиваше до късно в пищния си апартамент, Беа си запълваше сутрините с разходки из пазарните улички на Антиб и Ница. Тя с възхищение се скиташе между сергиите, обгърнати от омайния аромат на рози и лилии, отрупани със свежи, покрити с утринна роса, праскови и кайсии, патладжани и маслини. После се смесваше с елегантните жени, които обсъждаха достъпните цени на ленени костюми и поли с парижки етикети, на евтините бижута и нанизите с ярко оцветени стъклени мъниста.

След това сядаше на терасата на някое кафене, а страховете и притесненията ѝ изчезваха подобно на пращинки, попаднали в ярък слънчев лъч. Поръчваше си *cafe creme*^[1] и кроасан и щастливо наблюдаваше света около себе си. Болницата, счупеният череп, мъжът, който се бе опитал да я убие, ѝ се струваха отдалечени на светлинни години. Преследваше я единствено мрачният страх, че не си спомня миналото, понякога я навестяваше кошмарът с тъмния тунел, в който тя падаше и падаше, и падаше...

Имаше ноци, в които, цялата разтреперана, скачаше от леглото и се втурваше към отворения прозорец, за да погледне среднощното синьо небе, да усети свежия полъх на хладния ветреца върху пламналата си кожа, да изчака сърцето ѝ да спре да блъска като обезумяло и отново да се почувства нормална. Или поне толкова нормална, колкото бе възможно в ситуацията ѝ на млада жена, която не знае коя е. Понякога обаче спокойствието и красотата на нощите не успяваха да я успокоят. В такива моменти я връхлиташе отчаяние и тя ридаеше до разсъмване, когато, изтощена от умора, най-сетне се унасяше в сън. Никога не каза на Мили за тези ужасни ноци. Не искаше да я товари с проблемите си. А Мили, дори и да забелязваше преbledнялото лице и подпухналите очи на Беа, не казваше нито дума по въпроса.

Беа не желаше да тревожи и Фил. Реши, че новата ѝ приятелка вече е направила достатъчно за нея. Сега зависеше само от нея самата дали ще успее да се справи с новия си живот.

Мили бе взела под наем бял открит *мерцедес*, който Беа шофираше и с който двете обиколиха цялото крайбрежие и хълмовете зад него. Мили бе неизчерпаем източник на спомени за *добрите стари дни*, за времето на нейната младост, прекарано в забавления, вечери, танци, флиртове и хазарт.

— Тогава тези места все още не бяха покварени, скъпо момиче — говореше тя, изпълнена с носталгия. — Да можеше да видиш как изглеждаше тогава този бряг, осеян не със сегашните градове и високите сгради, а с малки рибарски селца. Предполагам, че и старостта си има своите предимства. Нещата, които човек е видял и направил, спомените. Тях никой не може да ти отнеме.

Мили се впусна в трескавия светски живот на Ривиерата. Издирваше старите си приятели, запознаваше се с нови, присъстваше на тържествени вечери и галаконцерти, забавляваше се от душа. И понеже беше жена, която може да си позволи да задоволява всичките си капризи и прищевки, тя изведнъж обяви, че възнамерява да си купи къща някъде по брега.

Беа направи всичко възможно, за да я разубеди, изтъквайки, че това вероятно е поредният каприз, за който по-късно горчиво ще се разкайва, но Мили бе непреклонна. Вече бе решила, че иска да прекарва летата на Ривиерата.

— Също като в старите дни.

Същата тази сутрин смятаха да поогледат някои къщи, опитвайки се да открият най-подходящата за себе си, и Мили бе облечена според случая. С ефирната си рокля в зелено и розово, със златистите си къдрици, които се подаваха изпод голямата розова сламена шапка, тя приличаше на пухкава тропическа птица.

Огледа критично Беа, облечена съвсем семпло с тъмносини копринени шорти и бяла тениска.

— Винаги трябва да носиш шапка, Беа — предупреди я тя. — Повярвай ми! В противен случай горчиво ще съжеляваш, когато станеш на четирийсет. Кожата ти ще се набръчка — Беа послушно измъкна една бейзболна шапка с емблемата на янките, а Мили се разсмя. — Е, не точно това имах предвид, скъпо момиче. Но на теб дори и тази шапка ти стои добре.

Беа ги откара до една елегантна кантора за продажба на недвижими имоти в Кан и Мили заяви на раболепния, претенциозно облечен агент, че желае *нещо, което да притежава класа*.

— Не си правете труда да ми показвате от ония, приличащи на бели кутийки, къщи, целите облицовани с мрамор, с плъзгащи се стъклени врати и двор с размерите на пощенска марка — предупреди го тя. — Аз искам просторни тераси и балюстради, истински френски врати, арки и колони. И гледка към Средиземно море. *Класа*, мили човече. Това е, което искам. — Агентът надменно повдигнал едната си вежда, я информира, че тяхната фирма предлага само най-доброто.

Няколко дни по-късно обаче, след като бяха огледали няколко дузини къщи, и тя, и агентът, бяха изтощени и започваха да губят търпение.

— Ще поверя тази задача на теб, Беа — заяви Мили и се върна към удобствата на хотела и удоволствията около масата за бридж. — Ти чудесно знаеш какво искам, мило момиче. Намери ни нещо красиво.

Беа прекара следващите няколко дни, кръстосвайки щастливо крайбрежието, и макар че огледа доста имоти, все още не бе намерила онова, което търсеше. Обикаляше из хълмовете край Венс, когато забеляза буреносните облаци, които се събираха застрашително над билото на планината. Температурата и влажността на въздуха се

покачваха и тя реши да спре в някое кафене и да изпие нещо разхладително.

Площадът на малкото селце беше безлюден и единственият друг посетител в кафенето беше някакъв млад мъж, изцяло погълнат от онова, което пишеше.

Беа отпиваше от чашата си и го наблюдаваше, заинтригувана от онова, което бе обсебило цялото му внимание. Беше *почти* красавец, призна си тя. Не беше много висок и имаше разрошена къдрава кестенява коса, която изглеждаше така, сякаш той твърде често прекарваше пръсти през нея.

Лицето му, с изпъкнали скули, беше интересно, а устните му сигурно щяха да бъдат описани като *изящно оформени* в някой любовен роман. Беа предположи, че е на около трийсет години, реши, че вероятно е писател, и се зачуди дали е известен и дали би трябвало да го познава.

Тя подскочи, когато една светкавица внезапно раздра притъмнялото небе. Последва тътенът на гръмотевица и веднага заваля. Изведнъж се изви вятър, който разпиля листите на мъжа, и тя се втурна да ги събере, преди да са се намокрили. Той ѝ благодари на френски, но по акцента му Беа разбра, че е англичанин.

Последва нова светкавица и дъждът заваля като из ведро. Двамата побягнаха от терасата, за да се скрият в кафенето.

— По-добре да изчакаме тук, докато бурята премине — каза той и се усмихна. — Позволете ми да ви почерпя едно питие. Така ще ви се отблагодаря, че спасихте безценния ми ръкопис.

Седнаха на малкия, олющен дървен бар, поръчаха си вино *розе* и той ѝ каза, че името му е Ник Ласел. После я попита откъде е.

Беа го изгледа безизразно. Толкова обикновен въпрос, толкова лесен. За всеки друг.

— От Сан Франциско, предполагам — най-сетне отвърна тя.

Той я изгледа с любопитство.

— Не ми изглеждате много убедена.

— О, напротив — бързо заяви тя, смутена от случилото се. — Разбира се, че съм оттам.

— Сигурно прекарвате ваканцията си тук.

— Нещо такова. Предполага се, че съм на работа, макар че онова, което върша, по-скоро прилича на ваканционно безделие. — Разказа

му за Мили и за нескончаемите партии бридж в хотел *Кап*. После му обясни, че Мили иска да си купи вила и че от нея се очаква да открие къщата, която да задоволи всичките ѝ изисквания.

— А вие какво правите тук? — най-накрая попита тя.

— Събирам материал за книгата си. За престъпленията по Ривиерата от началото на века до наши дни. Престъпления от страст, насилие, крупни кражби, убийства. Разрешени и неразрешени. — Той се усмихна. — Ще се изненадате, ако разберете колко много са неразгаданите престъпления.

Застрашителният тътен на гръмотевиците продължаваше, той погледна часовника си, а след това я изгледа с надежда.

— Бурята няма да спре скоро. Искате ли да обядваме заедно?

Кафенето се бе напълнило и те се сместиха на една малка масичка до прозореца. Беа се взираше в дъжда, който се лееше върху калдъръмения площад, когато внезапно осъзна, че истински се забавлява. Ник Ласел беше приятен, беше млад и привлекателен и не спря да говори по време на обилния обяд, който заведението предлагаше само за седемдесет и пет франка.

По време на супата я осведоми, че майка му е францужойка, а баща му — англичанин.

Произхождаше от едно от онези *стари* семейства с име, но без пари с усмивка поясни той.

— Аз бях най-бедният в *училището за богати момчета* в Швейцария, в което ме изпратиха да уча. Никакви хеликоптери, които да ме закарат до семейната яхта за уикенда, никакви частни самолети, които да ме отведат у дома за ваканциите.

Докато ядеше омлета, ѝ разказа, че от някога огромната семейна собственост, сега била останала само старата фамилна къща и няколко акра земя в Глостършир, които брат му бил наследил. И старо, западнало лозе, близо до Бордо, с най-красивата къщичка на света, което той получил в наследство и което се опитвал да съживи и модернизира според изискванията на двайсети век.

— Но в действителност съм писател — най-сетне заключи той, докато похапваше пържола. — Започнах като репортер в местен вестник и след години на къртовски труд, през които отразявах селските изложби на цветя и църковните празници, най-после успях да се вредя в един от националните ежедневници. После се отклоних от

вестникарството и написах първата си книга за вината. Издадох пътеводител на Франция. А след това се залових да пиша статии за американските лъскави издания, в които описвах европейския начин на живот. Ей такива неща.

Сервираха им толкова много храна, че Беа не можа да се справи дори със сиренето и салатата и с изумление го наблюдаваше как лакомо поглъща всичко, което поставяха пред него, докато ѝ обясняваше, че печели достатъчно и би могъл да си осигури доста приличен живот, ако не влагаше всичко за финансиране на проекта *Благотворителност* — така наричаше лозето си — за нов покрив за къщата, за нови стоманени ферментационни цистерни, за ново оборудване.

Топлите му сиви очи сериозно се вгледаха в нейните.

— Чувствам се задължен да го направя. В края на краищата, това лозе принадлежи на семейството ми вече почти двеста години. Трябва да го стегна и да го предам на следващите поколения, трябва да се погрижа за наследството им. — Той се засмя и продължи: — Естествено, покривът всеки момент ще се срути, дъските на пода са изгнили, а гредите са проядени от червеи. Трийсетте хектара лозе не се обработват вече няколко десетилетия. Но моята амбиция е да му възвърна предишната слава. Искам да започна да произвеждам маркови вина с добро качество и да прекарам остатъка от живота си в истински разкош.

Той се ухили и продължи:

— Подозирам, обаче, че през следващите двайсет години ще си бъда непрекъснато разорен. Ето защо съм нарекъл лозето *Благотворителност* — защото гълта всичките ми пари.

Беа се засмя заедно с него. Той беше толкова весел и оптимистично настроен, толкова сигурен в онова, което иска да постигне, че дълбоко в душата си тя изпита желание да притежава силата и увереността му.

Бяха изпили кафето си и времето бе напреднало, но тя го покани тази вечер в хотела им, за да пийнат по нещо заедно.

— Ще те запозная с Мили — каза му тя. — Мисля, че ще си допаднете.

Точно в седем и трийсет, облякла най-хубавия си тоалет — къса ленена рокля, кехлибареният цвят на която се сливаше със златистия ѝ

тен — тя излезе, за да го посрещне. Меката ѝ медноруса коса бе сресана на бретон, а очите ѝ светнаха от радост, когато го видя да се приближава уверено.

Къдравата коса на Ник бе старателно сресана, облечен бе в поомачкано, кремаво на цвят, ленено сако, бяла риза и дънки. Беа реши, че изглежда страхотно, макар че забеляза критичния оглед, на който го подложи Мили, преди да му нареди да ѝ разкаже всичко за себе си.

— Ник не носи автобиография със себе си, Мили — опита се да протестира Беа. — Той просто дойде да пийне с нас. Не може ли да поговорим за времето или нещо подобно?

— Аз никога не разговарям за времето — нетърпеливо заяви Мили. — То е или лошо, или хубаво. И край на разговора. Аз се интересувам от *хората*. Беа ми разказа за книгата ти, мило момче. Останах с ужасното чувство, че може да ти се наложи да пишеш за някои от старите ми приятели. Те всичките бяха мошеници. Има нещо толкова очарователно в престъпленията — допълни тя и потрепери от удоволствие. — Макар че бедничката Беа не смята така.

Беа ѝ хвърли предупредителен поглед — не искаше Ник Ласел да научи какво се бе случило с нея. *Не още.*

Мили реши, че Ник е изключително забавен, и го покани на вечеря.

— За Беа е много хубаво, че си намери млад приятел — заяви тя, а Беа смутено завъртя очи.

Мили обаче говореше напълно сериозно. Наблюдаваше двамата млади с одобрение, мислеше си, че Беа изглежда изключително одухотворена и красива в простичката си ленена рокля и с наниза от зелени и сребристи мъниста, които си бе купила за няколко франка от някакъв пазар в Антиб. Момиче като Беа не се нуждаеше от ярки дрехи, тя притежаваше вродена елегантност, придаваше класа на всичко, което обличаше.

— Покани Ник отново, мило момиче. — Тя цялата сияеше, докато се сбогуваше с него по-късно вечерта. — Харесва ми да го виждам наоколо.

Беа изразително погледна Ник.

— Боя се, че току-що получи заповедите си — закачливо му рече тя и го изпрати до колата му.

— За мен е удоволствие — радостно отвърна той. Те се спряха и се изгледаха несигурно. После той се наведе напред и я целуна леко по двете бузи.

— По същото време утре вечер?

Тя кимна и му махна с ръка. Той се качи в малката си червена спортна *Алфа* и потегли. Беа си помисли, че бе прекарала един приятен ден — най-приятния от злополуката насам.

На следващия ден агентът ѝ спомена за някаква друга вила, стара и занемарена, в която от години не живеел никой.

— Но тя има всичко, което иска мадам Ренуик — допълни той. — Вилата притежава характер, елегантна изтънченост и изглед към морето. Била е построена през 1920 година и оттогава насам е собственост на едно и също семейство. Необитаема е от десетилетия, но едва сега я обявиха за продан. Истинско бижу е, сгущено сред хълмовете. Но ви предупреждавам, че ще се нуждае от ремонт. — Той я изгледа високомерно и продължи: — Естествено, ще имаме това предвид при определяне на цената. Можете да кажете на мадам Ренуик, че сделката е много изгодна.

Той показа на Беа по картата как да стигне дотам и я уведоми, че във вилата има *gardien*^[2], който ще я разведе из собствеността.

Утринният въздух беше свеж и уханен след бурята от предишния ден. Беа свали гюрука на мерцедеса и пое по крайбрежния път, а после се заизкачва между хълмовете. Наслаждаваше се на приятната разходка и си мислеше повече за Ник Ласел, отколкото за къщата, която отиваше да разгледа. Не се и съмняваше, че това ще се окаже поредната ѝ безрезултатна експедиция. Изобщо не разбираше защо Мили толкова държи да купи вила по тези места и едва ли не се надяваше къщата да се окаже неподходяща, за да може да приключи със задълженията си за деня. И бездруго това беше поредният каприз, за който Мили със сигурност щеше да се разкайва след време.

Тя отби по пращен път, който водеше към върха на хълма и минаваше край олющена розова ограда, цялата обрасла с рози и тропически храсти. Спря колата пред голямата желязна порта и дръпна старомодното бронзово звънче, поставено в ниша на каменната ограда. Чу го да звъни и се загледа към алеята, която криволичеше между дърветата в далечината. Никой не се появи и тя позвъни още веднъж, като се заслушваше в жегата. Наоколо като че ли нямаше никого — не

се чуваха никакви звуци, никаква човешка реч, бръмчене на коли, боботене на машини. Докато чакаше, тя се подпря на розовата стена. Усети топлината ѝ върху гърба си, затвори очи и се заслуша в песента на щурците, в слабата въздишка на вятъра, който люлееше върховете на високите стари кедрови дървета, в безспирното жужене на пчелите. Слънцето жареше голите ѝ ръце, наоколо се носеше аромат на див розмарин... Мястото беше толкова безлюдно и тихо, толкова уединено... Имаше чувството, че е единственият обитател на тази прекрасна земя...

— Госпожице, предупредиха ме, че ще дойдете. — Тя рязко отвори очи и се вгледа в пазача. Беше стар и слаб, облечен в светлосини работни дрехи. Ръкавите на ризата му бяха навити нагоре, откривайки жилести ръце и длани, загрубели от десетилетен физически труд. Лицето му беше дълбоко набраздено, а сините му очи излъчваха старомодната вече невинност на една друга, по-спокойна и мирна епоха. Той свали изпокъсаната си сламена шапка и се поклони учтиво.

— За мен е истинско удоволствие отново да видя посетител тук, госпожице — продължи той, докато крачеха заедно по алеята. Като че ли остана доволен, когато тя му отговори на френски. — Много време мина, откакто никой не е влизал тук. Прекалено много. — Той въздъхна дълбоко. — Като се замисля... цял един живот.

Стъпките им скърцаха по чакъла. Алеята зави за последен път и къщата се изправи пред погледа им.

Беа замръзна на мястото си. Краката ѝ отказваха да се движат, очите ѝ отказваха да повярват на онова, което виждаше, сърцето ѝ внезапно заблъска толкова силно в гърдите, че тя изпита физическа болка. Стоеше неподвижно и се взираше в красивата розова вила: във високите прозорци и избелелите зелени жалузи, в голямата двойна входна врата, която зееше отворена и разкриваше част от сенчестото антре, в галерията с внушителни колони и широко мраморно стълбище.

Напълно забрави за слънчевия ден, усети, че трепери.

Усещаше призрачния аромат на мимози, макар те да не цъфтяха през този сезон. Ушите ѝ чуваха песента на пойни птички, макар че никъде наоколо не се виждаха никакви птици. Нима това беше deja vu^[3]? Комбинация от всички вили, които бе видяла през

последните седмици, възплъщение на собствените ѝ копнежи и блянове? А може би просто стоеше и се взираше в къщата от съня си?

— Et voila.^[4] Вила Мимоза — гордо обяви старият човек. Той я погледна загрижено. — Да не ви е зле, госпожице? Моля ви, моля ви влезте вътре. Слънцето е по-силно, отколкото си мислите. Не е благоразумно да излизате без шапка... — Той забързано излезе, за да ѝ донесе чаша вода.

Беа остана сама в антрето, разтърсена от вълнение.

Тя познаваше тази къща. Знаеше точното разположение на стаите: вляво беше трапезарията, вдясно се намираще големият салон, а в дъното на къщата имаше дълга стая с много прозорци, през които се излизаше на терасата с изглед към морето. Подовите бяха от хладен мрамор с розови жилки, а пред къщата имаше елегантно, извито стълбище, което отвеждаше към широка галерия.

— Парапетът на стълбището е направен от много рядко дърво — обясни пазачът и ѝ подаде чаша вода — донесено някъде от тропиците. Специална изработка. — Той като че ли искрено желаше тя да хареса къщата: — Както и сама можете да видите, госпожице, всичко е от най-високо качество.

Беа бавно обиколи вилата. Имаше чувството, че внезапно се е озовала в къщата от хипнотичния си сън. Макар че гипсът се ронеше, а старите тапети бяха покрити с петна, къщата беше точно толкова красива, колкото я бе видяла в съня си. Тя потрепери, докато се питаше защо познава тази вила. Какъв каприз на съдбата я бе довел точно тук? Възможно ли е онзи неин сън да се е отнасял до бъдещето?

— Работя тук, откакто бях съвсем малко момче — син на тогавашния пазач — продължи да разказва старият човек. — Работех за мадам Льоконт. Скоро след това тя се омъжи за Чужденеца и те заминаха да живеят в чужбина. — Той се поколеба, опитвайки се да си спомни, но вече беше много стар, а спомените му бяха избледнели. — Когато мадам се върна — най-сетне додаде той — тя беше бременна. Искаше детето да се роди тук, във Франция, в тази къща, която тя обичаше толкова много. И в която намери смъртта си. — Той въздъхна дълбоко, потънал в спомени.

— Съпругът ѝ я обожаваше. Никога не съм виждал друг мъж да се държи по този начин. Отнасяше се към нея като към скъпоценен

порцелан от Лимож^[5]. Но всичко беше напразно. Две седмици след раждането на бебето тя вече бе мъртва.

Тръпка на ужас пробяга по гръбнака на Беа.

— Мъртва? Как?

— Тя падна, госпожице. По това скъпоценно стълбище, което той бе построил заради нея. Съпругът ѝ, Чужденеца, си тръгна веднага след погребението. Никога повече не се върна тук.

Беа потрепери, загледана във фаталното стълбище. Представи си жената, която се търкала по него, за да се стовари върху мраморния под в основата му.

Но независимо от трагичната история, Беа не изпитваше страх в тази къща. Тя ѝ приличаше на омагьосаната вила от приказките, закрияна от високия зид, вековните кедри и борове, от розовите храсти и мимозите, които бяха дали името ѝ. Помисли си, че този дом е като заспал замък, който очаква своя принц да го открие и да го върне отново към живот.

Тя излезе навън и приседна на мраморните стълби, затвори очи, опитвайки се да си припомни съня си, представяйки си, че отново е дете...

Усети хладния допир на мраморните стълби под босите си крака... Тъмен облак застрашително закри небето, тя сдържа дъха си в очакване на злоещите стъпки по чакъла.

Но когато отвори очи, видя, че слънцето просто се бе скрило зад голям облак. Приближаваше друга буря. Тя уплашено вдигна поглед, когато над главата ѝ прелетя ято кряскащи чайки. Тогава си припомни песента на стотиците птички от съня си. Нетърпеливо се обърна към стария пазач:

— Господине, къде са пойните птички?

Той я погледна с изненада.

— Но откъде, госпожице, знаете за тях? Тук не е имало пойни птички от 1930 година, когато клетките им бяха разрушени.

Кафявите очи на Беа потъмняха от страх.

— Щом няма никакви пойни птички — уплашено прошепна тя — как бих могла да си спомням за тях?

[1] Кафе със сметана. — Б.пр. ↑

[2] Gardien (фр.) — пазач. — Б.пр. ↑

[3] Deja vu (фр.) — изкривяване на паметта. Възприемане на нови събития като случили се преди. — Б.пр. ↑

[4] Et voila — (фр.) — Ето, това е. — Б.пр. ↑

[5] Град Лимож (Франция) е известен със скъпия порцелан, който се произвежда там. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Разбира се, че е просто съвпадение — заяви Мили и загрижено се вгледа в Беа. Седяха в градината на хотела, а Беа току-що ѝ бе разказала на един дъх цялата история за вила *Мимоза* — вилата от съня ѝ. — Ти разгледа толкова много къщи, мило дете, че всички те са се смесили в съзнанието ти И аз самата понякога имам това чувство за дежа ву и признавам, че усещането, че познаваш някое място, на което не си бил никога преди, е доста зловещо.

Беа я погледна с уплаха.

— А може би съм била там *преди*, Мили. Ами ако съм живяла там преди... преди злополуката?

— Не ставай смешна, Беа. Агентът ти каза, че никой не живее там от десетилетия. А и ти сама си видяла доказателствата за това — запуснатата собственост, олющената мазилка, архаичната водопроводна система. — Тя потрепери, представила си разрухата. — Но пък ти твърдиш, че независимо от това, къщата притежава чар — замислено додаде тя.

— Това е най-красивата къща, която съм виждала някога — искрено заяви Беа. — Тя е като тайно убежище, което очаква да бъде открито и обсипано от собственика си с любов, време и грижи.

— И *пари* — додаде Мили. Беа кимна със съжаление.

— Боя се, че ще са нужни много пари. — Замълчаха, загледани в морето, което блестеше като разтопено олово под застрашително надвисналите облаци, които вещаеха поредната буря.

— А може би в онзи сън си видяла бъдещето, а не миналото. — Мили отново заговори. — Може би е точно това, Беа. Ето защо си решила, че познаваш мястото. Моята астроложка — онази известната, за която пишат по вестниците и която съветва филмовите звезди и президентите — ми е казвала, че това може да се случи. А тя никога не греши.

Беа я погледна с надежда. В устата на Мили всичко започваше да звучи логично. Реши да се обади на Фил и да ѝ разкаже за случилото

се. Фил летеше за Париж на следващия ден, а няколко дни по-късно щеше да пристигне в Ница. Тогава щеше да я заведе във вилата и да ѝ каже за странното преживяване, щеше да я попита дали всичко това не е плод на мечтите и копнежите ѝ, *или става дума за нещо по-зловещо*.

Ник дойде да вземе Беа точно когато бурята се разрази. Паркираха колата зад стар кей в Кан и хванали се за ръце, се затичаха, смеейки се, към едно безлюдно кафене. Седнаха на малка маса до прозореца, загледани в едрите дъждовни капки, които отскачаха по калдъръма, и в светкавиците, раздиращи небето. Той се засмя:

— Това е *deja vu*. Имам чувството, че сме правили това и преди.

Беа го погледна стреснато.

— Случва ми се за втори път днес — промълви тя. — Но сега зная, че е наистина.

Изглежда го замислено. Животът му беше толкова различен от нейния. Ник знаеше кой е и къде отива. Той не подозираше, че зад безгрижната фасада на човека, наречен Беа Френч, се крие непозната личност — млада жена, която всяка нощ се бори с ужаса на тъмния тунел... и с убиец без лице.

А той изглеждаше толкова дружелюбен и изпълнен с разбиране към момичето, което познаваше като Беа, че на нея ѝ се искаше завинаги да си остане такава. Но знаеше, че не може. Някой ден ужасът на миналото щеше да се върне. Тя бе напълно убедена в това. И в този момент ѝ се струваше, че мами мъжа срещу себе си.

Внезапно се улови, че му разказва за случилото се в Сан Франциско — за подозренията на полицията, че някой се е опитал да я убие, за загубата на паметта ѝ, за хипнотичния сън и за днешното преживяване във вила *Мимоза*, за оживелите образи от съня ѝ.

— Мили смята, че може би тогава съм видяла бъдещето — с треперлив глас завърши тя, уплашена, че Ник може да я помисли за луда. — Но какво ще кажеш за пойните птички? Как бих могла да зная за тях, щом никога преди не съм била там?

— Бедничката Беа — промълви Ник, опитвайки се да я утеши — какви ужасии си преживяла. Но не се тревожи, сигурен съм, че нещата в края на краищата ще се оправят и ти съвсем скоро ще си спомниш всичко.

Тя нещастно поклати глава. Не вярваше.

— Тази вечер ще позвъня на Фил. — В гласа ѝ се прокрадна надежда при мисълта за разсъдливата и сериозна лекарка. — Фил ще знае какво трябва да се направи.

Ник бе силно заинтригуван от историята, разказана ѝ от стария пазац, за фаталната злополука на мадам Льоконт.

— Това е точно по моята част — замислено каза той. — Трагична смърт в луксозна вила на Ривиерата. Случаят сигурно е бил отразен на първа страница във всички вестници. Виж какво, Беа, утре ще преровя вестниците в архива и ще видя какво мога да открия. Ако успея да намеря повече информация за къщата, може би ще ти помогна да си спомниш миналото.

На следващата сутрин Ник откри онова, което търсеше, в архива на вестник *Матен*, който излизаше в Ница. Вестникът, с дата пети октомври 1926 година, бе отразил на първа страница информацията за фаталното падане на мадам Льоконт. В нея се споменаваше, че тя произхожда от добре известно марсилско семейство и че живее във вила *Мимоза* от няколко години. Беше родила само две седмици преди злополуката и общоприетото схващане бе, че краткотрайно замайване е станало причина за злополучното ѝ падане по стълбите и върху мраморния под във фойето. Не се споменаваше нищо за полицейско разследване, нямаше нито ред и за съпруга ѝ. Упоменаваше се само, че погребението се е състояло на другия ден.

В два и половина Ник трябваше да се срещне с Мили и Беа в Антиб. Бяха запланували да отидат да разгледат вила *Мимоза*, но Мили в последния момент заяви, че се чувства *прекалено уморена*, за да отиде с тях.

— Бих предпочела една спокойна партия бридж, мило момиче — изтощено рече тя. — Но ти трябва да отидеш. Покажи вила *Мимоза* на Ник. Ако и той я хареса, кажи им, че ще я купим.

Беа я изгледа с недоумение.

— Не можеш да направиш това, Мили. Може изобщо да не харесаш къщата. Трябва поне да я видиш, преди да я купиш.

— Вече знам, че мога изцяло да се доверя на вкуса ти — безгрижно сви рамене Мили. — Освен това всичките онези старинни мебели, които купих в Париж, спешно се нуждаят от нов дом. Намери добър декоратор, който да стегне къщата, мило момиче. И му кажи, че я искам готова за вчера. В противен случай е уволнен. Ясно ли е?

— И сама съзнаваш, че отново действаш импулсивно, Мили — предупреди я Беа. — По-късно ще се разкайваш. Както винаги.

Мили поклати глава и русите ѝ къдрици се разлюляха.

— О, не, мило момиче. *Този път няма да съжалявам.* — Усмихна се едва-едва, махна им с ръка и спокойно се упъти към масата за бридж.

— Даже и за Мили подобна постъпка е откачена — нервно промърмори Беа, докато двамата с Ник чакаха пазачът да им отвори портата. — Зная, че тя наистина е богата и може да си позволи да задоволи всеки свой каприз, но — тя сви рамене — да не желае поне да я разгледа!

— Това наистина е доста скъп каприз. — Ник учудено надникна зад портата. — Имаш ли представа каква е площта на имението? И колко струва един хектар земя по тия места?

— Нямам. Нито пък тя. Точно за това става дума, Ник. Мили не знае нищо за тази къща. *Защо* тогава иска да я купи?

— Може би защото *ти* си влюбена в това място.

Беа поклати глава.

— Няма начин. Тя я купува, защото е влюбена в миналото. Мили е една възрастна дама, която се опитва да съживи младостта си.

Ник погледна Беа, толкова млада и красива, с позлатена от слънцето пухкава коса, и си помисли, че тя греши. Смяташе, че самотната стара Мили Ренуик бе открила в Беа внучката, която никога не бе имала. Може би това се дължеше на ужасното произшествие на Беа. Загубата на паметта ѝ я бе направила толкова самотна и уязвима, че — Ник бе готов да се обзаложи за това — Мили се опитваше да я направи щастлива и да ѝ помогне да си възвърне паметта. И ако за целта трябваше да купи тази вила, какво толкова!

Последваха стария пазач по алеята и когато най-сетне зърна вила *Мимоза*, Ник леко подсвирна от възхищение. Беа не бе преувеличила красотата ѝ. Розовата къща приличаше на празнична торта с просторните си тераси, украсени с колони, с галерията и мраморните балкони. Но разрухата беше навсякъде — избелелите зелени жалузи висяха накриво, много стъкла бяха изпочупени, по мраморните тераси имаше стотици пукнатини. Обраслите с трева морави се спускаха по

хълма към морето, старите розови храсти се опитваха да се преборят с избуялите тропически растения и орлови нокти, съперничеха си с мимозите и тамарикса.

От една изкуствена пещера на хълма зад къщата извираше малък поток, който весело бълбукаше надолу по склона. Празен каменен фонтан, украсен с порутени нимфи и делфини, надничаше тъжно иззад избуялите, някога кадифено меки треви на моравата. Малка горичка от стари сребристи маслинени дървета тихо простенваше от лекия полъх на вятъра, който образуваше леки вълнички по лазурната повърхност на морето.

Ник хвана ръката на Беа. Двамата стояха неподвижно загледани във вилата, която бе успяла да ги омагьоса. Беше като любов от пръв поглед. Той вече си я представяше в целия ѝ блясък: розовите гипсови стени, заблестели прясно боядисани, подновените стъкла, отразили залеза, старите жалузи, отворени широко, за да допуснат бриза в стаите. Почти можеше да долови аромата на прясно окосена трева, да чуе ромона на водата във фонтана.

Влязоха ръка за ръка в антрето и се загледаха в голямото вито стълбище. Ник поклати глава и се намръщи озадачено.

— Тук нещо не е на ред. Виждаш ли широката площадка по средата на стълбището? Има и още една, по-малка, близо до върха. Как е могла мадам Льоконт да се изтърколи от върха до подножието на стълбището, без да се *спре* на площадката?

— Може да е паднала от средата, а вестниците да са отразили случая неправилно? Нали знаеш как става понякога.

— Чудя се — замислено промълви Ник. — Имам чувството, че тук се крие нещо повече. Хайде да видим какво може да ни каже пазачът.

Възрастният мъж ги чакаше отвън. Беше откъснал една роза за Беа. Беше голяма, с тъмночервени кадифени листенца. Тя му се усмихна с благодарност и вдъхна забравения аромат на мускус и тамян.

— Това бяха любимите рози на мадам Льоконт — усмихнато ѝ рече пазачът. — Тя много обичаше аромата им.

Но той знаеше малко за злополуката.

— Не видях как стана, господине — отговори. — Не забравяйте, че бях още момче. Ходех на училище и живеех със семейството си в

селото. Бяхме бедни и работех като помощник на градинаря, за да изкарам малко допълнителни пари. — Той се замисли дълбоко. После добави: — Имаше един журналист, който пристигна тук след трагедията. Беше много млад, едва ли беше много по-голям от мен. Той написа статията за *Матен*, но дали е все още жив, само един Господ знае...

Секретарката на вестник *Матен* в Ница беше много отзивчива. Каза им, че естествено познава журналиста. Всички познават господин Маркан. В продължение на много години, чак до пенсионирането си, той бил един от най-известните репортери в района. Естествено, че е още жив. Жив и здрав. И обикновено може да бъде намерен в кафенето *При стария моряк в Антиб*, където от петнайсет години насам прекарва всяка сутрин.

Намериха Аристид Маркан седнал удобно на обичайната си маса на терасата да отпива по малко от чашата си с мастика. Той чевръсто се изправи, когато му се представиха, и дари Беа с преценяващ, типично галски поглед. Може и да беше стар, но все още беше красив и пъргав и облечен като конте — панамена шапка, безупречно изгладени бели панталони, тъмносиньо ленено сако. А и истинският французин никога не остарява дотолкова, че да не оцени по достойнство една красива млада жена.

— Странно е, че ме питате за този случай. — Той се обърна към Ник, приел поканата му за още едно питие. — Миналия ден си мислех за вила *Мимоза*. Чух, че най-сетне била обявена за продан.

— Една наша приятелка възнамерява да я купи — осведоми го Ник. — Чухме обаче, че там е станала някаква трагедия. — Той обясни, че е журналист, който събира материал за книгата си за престъпленията по Ривиерата. — Така че ще оценя всяка информация, която бихте могъл да ми дадете. — Погледна го с надежда.

— Онова, което се случи във вила *Мимоза*, е много странно — започна господин Маркан. — Много по-странно, отколкото можете да си представите. Но от тогава мина много време, подробностите вече едва ли имат значение. Така че ще ви разкажа.

Двамата се наведоха напред, очаквайки с нетърпение разказа му. Той бавно отпи от мастиката, докато подреждаше мислите си.

— В ония години животът по Ривиерата започваше да се променя — най-сетне поде мъжът. — Хората се тълпяха тук — не само в

зимните курорти на Ница и Кан, но и по плажовете през лятото. Шанел, естествено, даде тон на цялата тази лудост. През 1922 година, почерняла като юнга, тя пристигна тук с яхтата на херцога на Уестминстър. После пристигнаха американците — Коул Портър^[1], семейство Мърфи, семейство Фицджералд. Надойдоха и светските особи от Париж.

Това беше началото на цяла една нова ера — на излежаване по плажовете, на бански костюми, размъкнати шапки и силни напитки. Тогава тук имаше само един малък хотел — *Кан* — и няколко стари вили в Антиб. И изведнъж елегантните млади семейства надомъкнаха децата си и гувернантките им. Построиха екстравагантни вили, проектирани от известни парижки архитекти — бели, сини, зелени, с хладни мраморни подове и канапета с дамска от черен атлаз. Поставиха огромни раирани чадъри край новите си басейни с изглед към морето. Превърнаха каменистите хълмове в красиви градини, засадиха ги с големи палми и други, вече разлистени дървета. Всичко ставаше веднага — никой нямаше време да чака растенията и дърветата да пораснат. Те искаха всичко и го искаха *веднага*.

— Ах, мои мили младежи — замислено промълви той — не можете да си представите дори какъв беше животът тогава — необуздан, почти езически див. Слънцето сякаш изсушаваше мозъците им, освобождаваше ги от задръжките им. Беше време на лудешки нудистки партита по плажа, на танци до зазоряване в никнещите като гъби клубове. На умопомрачителни печалби и катастрофални загуби в казината. Хората пиеха бледорозово вино и прекарваха часове наред по терасата на хотел *Кан*.

В поизбелелите сини очи на Аристид Маркан се мярна сянка на съжаление.

— Да, господине — тихо промълви той. — Това беше време за любов. За споделена страст зад прозорци със спуснати зелени жалузи в дългите, топли летни следобеди. Но тази жена, мадам Льоконт, така и не стана част от всичко това. Винаги беше аутсайдер. Едра и тровава жена на средна възраст, която се храни сама на терасата, а след това се прибира във вилата си. Винаги сама. Може да е прекарвала вечерите под звездите на балкона си, загледана с копнеж в луната и кадифеното среднощно небе, изпълнена с мечти за любов и романтика. И макар всички да я наричаха *мадам Льоконт*, любезното им отношение се

дължеше единствено на възрастта и финансовото ѝ положение. Иначе тя си беше просто *la celibataire*. *Старата мома*.

Беа ахна от възмущение.

— Каква жестокост — прошепна тя. Възрастният мъж кимна.

— Така е. Но онова бяха повърхностни хора, които водеха празен, бляскав живот. За да бъде допуснат в привилегирования им кръг, човек трябваше да притежава красота, изискан стил или талант, или пък аристократично име. Трябваше да е писател, художник или композитор, комедийна звезда, принц или херцог. Само парите не бяха достатъчни.

Ник поръча още една мастика. Докато отпиваше от нея, възрастният човек им разказа, че мадам Льоконт била дъщеря на обикновен човек от Марсилия, който, благодарение на собствената си изобретателност и предприемчивост, бе натрупал цяло състояние от търговия с оръжия. Оженил се късно, а когато се родила дъщеря му, я нарекъл Мари-Антоанет, защото тя била неговата малка принцеса. Наел гувернантки, които я гледали и образovali в дома им. Обожавал я толкова много, че се измъчвал от постоянен страх да не я загуби заради някой друг мъж. Жена му починала рано. А по-късно, когато се споминал и той, Мари-Антоанет, която вече наближавала четирийсетте, останала съвсем сама на света.

— Тя изобщо не беше красива — каза им господин Маркан. — Беше едра, набита жена с черна коса, която нямаше никакъв блясък. Очите ѝ бяха черни, веждите — дебели. Лицето ѝ беше дълго и тясно с две нелепи трапчинки, които според уличните гамени приличали на дупки, образувани при пикня в сняг. Тя, естествено, сякаш не съзнаваше, че не е красива. Нали разбирате, през целия си живот е била закриляна и предпазвана от баща си. А той толкова често ѝ повтарял, че е истинска красавица, че тя сигурно е виждала друго лице, когато е заставала пред огледалото. Разбрала горчивата истина много по-късно — когато след смъртта му останала сама във вила *Мимоза*.

Баща ѝ построил къщата за нея през 1922 година, защото тя обичала слънцето и чистия въздух и не харесвала големия им апартамент в Рим. А след смъртта му наследила всичко. На четирийсет години старата мома се оказала богата наследница.

Спомням си първата си среща с нея. С бледа кожа, натежала фигура и едър бюст, тя носеше прекалено младежки дрехи — модната линия от 1920 година — които никак не ѝ подходяха. — Господин Маркан погледна Ник и изразително сви рамене. — Да си кажа честно, приличаше на селянка. Една черна рокля и селски шал и никой не би се досетил, че е богата наследница.

И тогава любовта се появи в живота ѝ. Той беше американец — рус, красив и много по-млад от нея. Всички казваха, че е зестрогонец, но дори и да беше такъв, не му личеше. Или пък беше изключително умен и хитър. Когато излизаше с нея, изобщо не сваляше очи от лицето ѝ. Не поглеждаше дори към младите красавици, които се увъртаха около него.

Навсякъде ходеха заедно, посещаваха най-изисканите кафенета и клубове. Тя купи нова яхта и те започнаха да обикалят около залива, като спираха за обяд в някое малко ресторантче по плажа. Той я придружаваше в магазините и я съветваше при избора ѝ на дрехи. Направи нов обков на старомодните ѝ бижута. Убеди я да си купи кола — открито *Бугати*, разбира се, колата, която всички искаха по онова време — червена, с гълбовосива тапицерия. И тя се научи да я кара. Той така и не седна зад волана — винаги шофираше тя, така че никой не можеше да го обвини, че му е купила кола. Той сякаш не искаше нищо от нея. Освен сърцето ѝ.

Отидоха заедно до Париж и се ожениха. После той я отведе у дома си. Тук паметта ми нещо ми изневерява. Но само година по-късно тя се върна. Сама и в напреднала бременност. Не забравяйте, че тя беше четирийсетгодишна — твърде стара, според тогавашните разбирания, за да създаде семейство.

Естествено, клюките тръгнаха веднага. Спомням си, че слугите разказваха, че изглеждала бледа и болна, че нещо в очите ѝ им напомняло за обезумяло от ужас животно — като онези, които бяха виждали в кланицата в Марсилия. *Онези животни знаеха, че са белязани да умрат*, повтаряха слугите.

Аз самият също я срещнах веднъж. Връщаше се от кабинета на лекаря си в Кан. Тогава бях млад и впечатлителен и ми се стори, че тя също знае, че е белязана да умре. Видях я в големите ѝ, тъмни, празни очи. *Смъртта*.

Красивият съпруг се върна. Слугите казваха, че се държал като светец, че я обсипвал с внимание и доброта, с цветя, подаръци, любов. А тя го отбягвала. Разхождала се из градината сама. Хранела се сама в стаята си. Спяла сама. Но пък, в края на краищата, тя беше бременна жена — нормално беше да е уморена, раздразнителна, неуравновесена... особено на нейната възраст.

Бебето се роди. Момче. А няколко седмици по-късно тя падна по стълбите. И аз се оказах прав. Смъртта я беше белязала.

Господин Маркан примирено сви тесните си рамене.

— Тъжна история, казвате. Да. Много тъжна. — Той се умълча и продължи замислено да отпива от питието си.

Беа въздъхна дълбоко. Едва не се разплака.

— Има и още нещо, нали? — отбеляза Ник. — Случило се е и още нещо.

Маркан кимна.

— Вие притежавате журналистически инстинкт. А и това се случи толкова отдавна. Кому бих навредил, ако ви разкажа всичко? Тогава бях много млад. Репортер на най-ниското стъпало в кариерата. Нея вечер работих до късно. Бях останал сам в редакцията, за да напиша материала си — раждания, смърти, сватби, незначителни светски събития. Все още не бях дорасъл до бляскавите светски приеми и скандали. Да не говорим за истинските новини. Аз бях момче за всичко — репортерът, когото изпращаха в случаите, в които не разполагаха с някой по-добър. Съобщението дойде от един от слугите във вила *Мимоза*. В къщата станала злополука. Старата мома била мъртва.

Това беше голямата ми възможност. Хвърлих се на велосипеда и се понесох по улиците на заспалия град, по крайбрежния път и нагоре по хълма към вилата. От прозорците на долния етаж струеше светлина, моравата и терасите бяха осветени. Обстановката изглеждаше направо празнична — човек би си помислил, че в къщата има празненство. Позвъних и зачаках. Никой не дойде да ми отвори. По-късно разбрах, че съпругът накарал всички слуги да си легнат. Бутнах входната врата и тя се отвори. Влязох в антрето и се озовах пред тялото на *la celibataire*.

Лежеше по очи на мраморния под. Намираше се на известно разстояние от подножието на стълбището. Спомням си, тогава си

помислих, че някой сигурно я е преместил след падането. Сърцето ми сякаш се качи в гърлото, когато забелязах грозната, лепкава маса, представляваща задната част на главата ѝ. В този момент съпругът внезапно се появи от библиотеката.

Беше облечен с копринен халат. Държеше голяма пура, стоеше там, пушеше хладнокръвно и гледаше тялото. Зачудих се на твърдостта му. Човек никога не знае как би реагирал на голям шок или скръб. Той очевидно владееше емоциите си и в онзи момент му се възхитих.

Тогава той ме забеляза и в очите му проблесна гняв. *Кой, по дяволите, сте вие?* поиска да узнае той. *Махайте се оттук. Как се осмелявате да се натрапвате в дома ми? Никой няма право да влиза в тази къща, освен шефа на полицията.* Той заплашително тръгна към мен и аз изтичах навън, сипейки извинения. *Да не сте посмели да се върнете пак,* изкрещя той. Но аз бях начинаещ репортер, попаднал на пикантна новина, и не смятах да се отказвам толкова лесно.

Скрих се в храстите под прозореца и зачаках. Пристигна шефът на полицията. Караше собствената си кола, а не полицейската. По всичко личеше, че е тръгнал много набързо. Влезе вътре и затвори вратата след себе си. Аз надникнах през прозореца, напрягайки се да доловя разговора им.

Съпругът сърдечно го поздрави, усмихна му се, подаде му ръка. Наля му щедра доза бренди и му разказа какво се е случило. Той самият не бил свидетел на злополуката. Не могъл да заспи и отишъл да почете в библиотеката. Чул вик, а после чул и трополенето от падането. Нараняванията ѝ изглеждали малко необичайни, особено зеещата рана на тила ѝ, но очевидно можело да се намери някакво обяснение за това. *Защо ние двамата не отидем в библиотеката, за да обсъдим въпроса? Може би бихте приели още едно питие? Пура?* предложи той.

Аристид Маркан замълча за момент, после погледна Ник и продължи:

— И тогава, господине, той направи нещо, от което кръвта ми се смрази. Виждал съм много жертви и много убийци през журналистическата си кариера, но никога повече не станах свидетел на такова безсърдечие.

Тялото на Мари-Антоанет се намираще между него и шефа на полицията. Тя продължаваше да си лежи там, кръвта и мозъкът ѝ бяха

разплескани по мраморния под. А съпругът ѝ прескочи смачканата ѝ глава, сякаш тя беше само едно килимче от тигрова кожа. От мен да го знаете, господине, но хората обикновено стоят настрана от мъртвото тяло, внимателно го заобикалят. *Никога* не престъпват отгоре му. А тя му беше *съпруга!*

Продължих да надничам през прозореца. Те разговаряха, пушеха пури, пиеха добро бренди. На лицата им имаше усмивки, сякаш това беше светско посещение и сякаш съпругата на домакина не лежеше мъртва в антрето. Затова аз отново се промъкнах вътре, приближих се на пръсти и огледах трупа. И тогава разбрах, че изобщо не бе *паднала*. На тила на главата ѝ зееше голяма дупка. Голяма, червена дупка, причинена — сигурен бях в това — от куршум.

Шефът на полицията си тръгна час по-късно. Стиснаха си ръцете на входната врата. Тялото беше откарано в погребален дом и затворено в ковчег. Нямаше никакво разследване. Шефът на полицията обяви, че става дума за злополука. Погребах я на следващия ден. И това бе всичко. Само че аз знаех, че е *била убита*. И смятах, че е била убита от съпруга си.

Маркан сви рамене, забелязал изумлението в очите им.

— Можете да си кажете, че просто съм бил младо момче с развнтено въображение. Тогава ми обяснете как стана така, че шефът на полицията, местен човек, който през целия си живот бе притежавал само един скромнен апартамент, внезапно се пенсионира, оправдавайки се с разклатеното си здраве? После си купи страхотна вила край Марсилия. В гаража му се появи елегантен нов автомобил, а в банковата му сметка — достатъчно пари, за да преживее в разкош остатъка от живота си.

Ник имаше безброй въпроси. Искаше да разбере името на съпруга и родното му място, да узнае какво се е случило с него след това. А с бебето?

Възрастният мъж поклати глава.

— Така и не разбрах. Разказах на моя шеф какво съм видял, а той ми заяви, че съм се побъркал. Предупреди ме, че ще ме уволни, ако още веднъж спомена и дума за това. — Той философски сви рамене. — И нещата си останаха каквито бяха. Аз бях млад. Кариерата ми беше пред мен... Освен това, не можех да направя абсолютно нищо. Нищо не можех да докажа. А сега това са само бръщолевенията на един стар

човек. Мога обаче да ви кажа, че съпругът си тръгна още в деня на погребението. И остави сина си, който беше само на няколко седмици, на грижите на една английска гувернантка. Все още си спомням името ѝ — бавачката Биъл.

Те продължиха да живеят сами в тази зловеща вила. Само със слугите. Често ги срещаме по крайбрежния път в големия сребрист *Ролс* на мадам Льоконт. Спомням си, че бавачката беше много стриктна. През зимата носеше сиво палто, черни обувки и една от онези смешни английски кръгли шапки с периферия. През лятото винаги бе облечена с безупречно бяла, колосана престилка и синя рокля. Шапката беше от същия модел, само че сламена. Обувките пък бяха удобни и бели. Никога не се усмихваше, само от време на време кимаше студено за поздрав. Тя и момчето бяха обвити в някаква загадъчност, макар че слугите не може да не са клюкарствали и за тях. Всички слуги го правят.

Онова, което мога да ви кажа със сигурност, е, че бавачката Биъл се върна тук години по-късно. Имаше къщичка в подножието на хълма. Там преживя последните си години, грижейки се за розите си. И за спомените си, предполагам. Както и да е, господине, но тя е все още там. Къщичката ѝ. Никой не влиза в нея. Доколкото зная, всичко си е така, както го е оставила. Може би там ще намерите някои от отговорите, които търсите.

[1] Коул Портър (1839–1964) — американски автор на песни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Махони изморено тичаше нагоре-надолу по хълмовете на окръг Марин. Бягаше леко за човек с неговия ръст и вече три часа поддържаше постоянно темпо. Тениската му бе прогизнала от пот, коленете му тежаха като олово. Той сърдито си повтаряше, че е излязъл от форма. Напоследък беше прекалено зает, за да тренира редовно, и май щеше да се размине с нийоркския маратон.

Той въздъхна и намали темпото. Поддържа го десетина минути, преди да премине ходом. Избърса чело с голяма червена кърпа и най-накрая си позволи да се отпусне на един заоблен камък, като дишаше бавно и дълбоко. Гигантските секвои в гората Мюъ тъмнееха в далечината, а хълмът под него бе осеян с красиви къщи. По-нататък се простираше Соусалито, виждаха се широкият залив и оранжевите отблясъци на моста *Голдън Гейт* в далечния му край.

Един самолет се спускаше над хоризонта, като оставяше едва забележима бяла следа в синьото небе и Махони си помисли за Фил Фостър, която вече бе на път за Париж. Каза си, че Сан Франциско ще бъде по-самотен град без нея, а после се запита какво, по дяволите, означава всичко това. Та той почти не я виждаше.

Фактът, че снощи му се бе обадила в полицейското управление, за да провери дали е свободен и дали може да намине, не означаваше нищо. Той ѝ бе обещал да се грижи за котката по време на отсъствието ѝ и тя просто трябваше да мине да му я остави. Това бе всичко. А после реши да поговорят за Беа. И въпреки това, тази жена му харесваше. Искрено се забавляваше в компанията ѝ. Тя провокираше най-доброто и най-лошото у него с острия си език и с прикритата си уязвимост.

Той въздъхна с раздражение, замислен за изминалата вечер. Беше готов да се обзаложи, че тя ще попадне в лапите на някой неблагоприятен тип.

Махони живееше в западнал квартал в близост до водата, но апартаментът му беше с високи тавани, тухлени стени и дървени

подове. Освен това беше просторен. Намираше се на последния етаж и когато Фил позвъни, той се затича надолу по стълбите, за да я посрещне.

— В случай че се страхуваш. — Присмехулната усмивка откри съвършените му зъби.

— Напълно съм способна да се грижа сама за себе си, Махони — хладно отвърна Фил.

— Всички така казват, мадам — контрира я той, взе кошницата с котката и я последва нагоре по стълбите.

— Ако кажеш само думичка за размера на задника ми, Махони — подхвърли тя през рамо — ще те вкарам в ареста за сексуален тормоз.

— И защо ми е да говоря за задника ти, докторке? — умолително рече той. — На мен ми изглежда страхотен.

— Махони!

Тя се извърна с блеснали очи, а след това и двамата се разсмяха.

— Ти си глупак — резюмира тя и влезе в дома му.

— Да. — Махони побърза да се съгласи. — Може би си права.

Той й наля чаша вино — италианско, червено — докато тя с интерес се разхождаше из апартамента му. Прозорците бяха широко отворени, за да уловят последните лъчи на залязващото слънце и лекия ветрец, който полъхваше от океана. От усилвателите гърмеше опера на Вагнер, а трите котки — две елегантни сиамки и една охранена тигрова котка, която приличаше на издута възглавничка с жълти очи — скупчени на кухненския плот, враждебно разглеждаха новодошлото коте, което все още беше в кошницата си.

Апартаментът всъщност се състоеше от едно помещение, преградено с японски паравани. Обзавеждането представляваше еkleктична смесица от мебели, купувани от вехтошарски магазини, от *Крейт* и *Барел* и от *Уилямс-Сонома*. Имаше няколко хубави ориенталски килимчета, купени от разпродажби, няколко интересни антични предмета, а две от стените бяха покрити с книги.

Фил забеляза научните трудове по въпросите на криминалната психология, както и подвързаните партитури на повечето опери. Голяма част от книгите му бяха с поезия. Имаше и няколко дузини готварски книги и стари издания на *Gourmet*^[1].

Книгите за котки и броевете на *Сан Франциско мегъзин* заемаха няколко рафта. Имаше и стотици детективски романи.

— Всичко, необходимо за всестранно развитата личност — весело отбеляза тя и се приближи към огромната котешка къща, която заемаше един цял ъгъл от стаята. Възхити се на стереоуредбата му — най-доброто от *Банг и Олуфсеи* — и го осведоми, че намира картините, по-голямата част от които бяха струпани до стената, за интригуващи.

— Да, всичките са на неуспели млади художници. Доста от тях живеят наблизко, а и техните творби са единствените, които мога да си позволя. Което не означава, че не са добри — отбеляза той. — На мен ми харесват. Избирал съм ги много внимателно и всяка една ми доставя истинска наслада.

Тя погали с ръка някаква скулптура. Беше изработена от дърво, а линиите ѝ бяха толкова изчистени, повърхността ѝ — толкова гладка, че човек просто не можеше да не я докосне.

— А, дървените скулптури — свенливо отбеляза той. — Признавам, че съм ги изработил собственоръчно.

— Твоите таланти нямат край, нали, Махони? — Фил се настани на едно високо столче пред кухненския плот.

— Разбира се — скромно се съгласи той. — И за да го докажа, ще те информирам, че кухнята, която оглеждаш толкова критично, е проектирана и построена от мен.

Тя с изумление огледа стоманената ресторантска печка, плотовете за рязане на месо, тенджерите и тиганите с медни дъна, които висяха на стената, както и цялата армия от бъркалки, шпатули и смъртоносни на вид ножове и сатърчета.

— И защо, по дяволите, си станал ченге, Махони? — най-сетне попита тя. — Могъл си да станеш страхотен главен готвач. Или селекционер на котки. Скулптор. Поет. Професор. Оперна звезда.

Той я погледна и се разсмя.

— Всичко друго, но не и оперна звезда. Не си ме чувала как пея. Но главен готвач, може би. Това, което приготвям, е по рецепта на Роже Верже — пиле фрикасе с пресни билки, а този мъж знае как се готви, повярвай ми. Казвам ти, че ако можех, още утре бих си сменил мястото с него.

Той свали котките от масата и постави купичките им на пода.

— Ресторантът на Верже е точно там, накъдето си тръгнала. В Южна Франция. Трябва да отидеш да опиташ храната. И да ми кажеш дали моята версия се приближава до оригинала.

— Може би ще го направя. — Тя се поколеба за миг. Прииска ѝ се и той да можеше да дойде с нея. — Махони, Беа ми позвъни този следобед. Каза ми, че е намерила вилата от съня си. Онази, за която ми разказа, когато я хипнотизирах.

Той сериозно изслуша разказа ѝ за вилата и за жената, намерила смъртта си там. После Фил му каза, че къщата е необитаема от десетилетия, а Беа си бе спомнила пойните птички, които отдавна вече не живеят там.

— Как ще обясниш това, Махони? — попита тя в края на разказа си.

— Има само две логични обяснения — или самата тя е била там и преди, или *някой* ѝ е разказвал за тази вила.

— Този *някой* трябва да е бил много убедителен разказвач, за да може тя да запомни всички подробности — аромата на *Мимоза*, пойните птички. — Фил се вгледа в лицето му. — Аз не мога да ѝ предложа никакви отговори — честно си призна тя. — А бедничката Беа разчита, че ще ѝ помогна.

Махони сви рамене.

— Човек може да направи само онова, което е по силите му.

— О, по дяволите, банални забележки като тази няма да върнат паметта ѝ — сърдито отвърна тя. После веднага се извини. — Съжалявам. Само си мислех, че ако успееш да откриеш нападателя ѝ, лесно ще разберем коя всъщност е тя.

— А това ни отвежда до въпроса за яйцето и кокошката — тихо обобщи той. После се изправи, смени плочата, наля още вино. — Националният център за анализи на тежки криминални престъпления, това е отделът за поведенчески профили на ФБР, изработи психологически портрет на убиеца на Беа. Искам да кажа — на *потенциалния* убиец. Специалистите не разполагаха с много материал — само метода на престъплението. Фактът, че не е използвано никакво оръжие, говори, че убиецът е искал, образно казано, да запази ръцете си чисти. Случилото се е трябвало да прилича на злополука — не заради жертвата, а заради него самия. Което пък подсказва, че е човек, който държи на общественото мнение и който заема определено място

в това общество. Може дори да е известна личност. Така че той очевидно е от групата убийци с бели якички. Специалистите от ФБР смятат още, че убиецът е в края на трийсетте или началото на четирийсетте, преуспяващ, привлекателен, чаровен. И че хората от обкръжението му вероятно го смятат за много свестен човек.

— Но защо би искал да я убие?

Махони сви рамене.

— Аз лично смятам, че тя представлява някаква заплаха за него. И той не може да ѝ позволи да живее.

— Беа да е заплаха?

— Тя вероятно знае нещо за него, което никой друг не бива да научава. Нещо, което застрашава живота му.

— В такъв случай не смяташ, че това е случаен опит за убийство, че всеки друг е могъл да се окаже на мястото на Беа?

— Не, не смятам. Убеден съм, че нашият човек знае съвсем ясно какво прави. Замисляла ли си се някога за следите от кучешки зъби по дясната ѝ ръка? Какво ще кажеш за един такъв сценарий? Беа се среща с нашия човек. Той има куче, обучено да напада. Той подава команда. Кучето скача към врата ѝ и я убива. Той застрелва кучето. Твърди, че е подивяло. Чувства се съкрушен и смазан заради трагичния инцидент. — Сините очи на Махони изведнъж станаха неумолими и непреклонни. — Убийство от куче. Би било първокласно престъпление, нали, докторе. Никакви пистолети, никакви следи. И абсолютно недоказуемо.

Фил го погледна настойчиво.

— Човекът, когото описваш, е социопат. Той внимателно обмисля действията си. Не изпитва състрадание. Всичко му изглежда съвсем логично и лесно. Просто нещо, което трябва да се свърши. Но *защо*?

— Това е, което все още не знаем, докторе. Това и коя е Беа в действителност.

По-късно Махони откара Фил до дома ѝ, а тя пропътува цялото разстояние в мълчание, без дори да го подкачи за стария му мустанг. Той знаеше, че тя размишлява върху думите му, а когато пристигнаха пред дома ѝ, Махони я погледна със състрадание. После се наведе към нея, хвана я за брадичката и повдигна нагоре разтревоженото ѝ лице.

— Ей, ей — подкачи я той. — Не ми приличаш на жена, която се е запътила към Париж — бляскавата столица на Европа и кулинарната

столица на света. Виж, забрави какво ти казах. Забавлявай се добре. И поздрави Беа от мен. Кажй й, че го търся. И няма да се откажа.

Фил леко го целуна по устните.

— Благодаря, Махони. — Тя отвори вратата и излезе от колата. — Ще си мисля за теб в Париж.

— Направи го, докторе — усмихна се той. — И не забравяй Верже. Ресторантът се казва *Мулен дьо Мужен*. Мисли си за мен, докато похапваш от пилето им.

— Ще се опитам — отвърна тя и се усмихна шеговито.

Това беше предишната вечер. Махони прекара остатъка от нощта буден. Кръстосва из апартамента си, докато стана време за смяната му в полунощ, като се питаше какво, по дяволите, да направи още по случая на Беа Френч. Защото не разполагаше с никакви доказателства. Даже дрехите й, които бяха изследвани за отпечатьци от лазерните компютри на ФБР, не показаха нищо. По тях не откриха никакви нишки или косми, или каквито и да било частици, които да послужат като улика.

Махони смяташе, че потенциалният убиец на Беа Френч ще остане ненаказан. И че единственият им шанс да го хванат е, ако той отново се опита да я убие.

[1] Гастроном, известен познавач на вина и храни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Фил почти никога не закъсняваше. Тя седеше на задната седалка на лимузината, с която пътуваше към летището на Сан Франциско, нервно поглеждаше часовника си, вбесена от безкрайната колона от коли, която се движеше едва-едва по посока на *Кендълстик парк*. Реката от червени стопове пред нея продължаваше напред в далечината и тя изпъшка. Трябваше да тръгне по-рано. Но пък не можеше да не прегледа последния си пациент — той беше много отчаян, не можеше да го остави за цяла седмица, без да го види преди това. Той се нуждаеше от нея.

Точно в това беше бедата, помисли си тя. Те *всички* се нуждаеха от нея. Това беше една от причините, поради които бе решила да стане психиатър — отчаяният ѝ стремеж отново да се почувства *нужна*. Зависимостта на пациентите ѝ никога нямаше да замени потребността ѝ на майка да има собствени деца, но запълваше някаква мрачна празнота в душата ѝ. Преминала през собствения си кошмар, преживяла личния си ад, тя съчувстваше на пациентите си. Рядко се случваше да не им даде всичко от себе си — само в дни, в които се чувстваше особено изморена. Като днешния.

Снощи, след като приготви багажа си, тя уморено се отпусна в леглото, загледана в затворените куфари. Ако не беше заради хубавата Беа, с разтревожените кафяви очи, която я очакваше в Ница, Фил сигурно щеше да вдигне телефона и да отмени пътуването. Единственото, което ѝ се искаше, бе да се свие в леглото и да не стане цяла седмица.

Тя, естествено, не направи нищо такова. Даже и да не ѝ бе станала толкова близка приятелка, Беа беше нейна пациентка и Фил бе задължена да ѝ помогне.

Тя отново се намръщи, ядосана от движението.

— Как се движим? — се обърна към шофьора, притеснена за полета си.

— Движението ще се оправи веднага щом минем край стадиона — отвърна той. — Не се тревожете, докторе, ще ви закарам навреме.

Тя се облегна назад и затвори очи. Мислеше си колко често бе повтаряла на хората, че няма смисъл да се ядосват заради неизбежното. Трябваше единствено да го приемат. *Но това не се отнася до мен и изпуснатите ми полети*, помисли си Фил, усетила напрежението, сковало гърба ѝ. Господи, как мразеше да закъснява! Никога досега не бе закъснявала за полет.

Шофьорът се оказа прав — на изхода от *Кендълстик парк* движението се раздели на няколко потока и лимузината бързо пое към летището. Шофьорът веднага извика един носач и бързо свали двата ѝ куфара. Тя тичешком се отправи към гишето за първа класа.

— Закъснях — виновно отбеляза Фил и подаде билета си.

— Пътниците вече се качиха в самолета, доктор Фостър — отвърна служителят. — Ще се обадя, за да предупредя, че идвате. Няма да затворят терминала, докато не се качите. — Върна ѝ билета с усмивка. — Но по-добре побързайте.

— Благодаря. — Тя грабна ръчния си багаж, обърна се рязко и едва не падна в ръцете на един висок рус мъж, застанал зад нея.

— О! — Фил извика и се вкопчи в него, за да не падне.

Когато вдигна поглед, жената в нея забеляза, че той е изключително привлекателен.

— Закъснявам — провикна се през рамо тя и се затича към терминала. — Ще изпусна самолета си.

Смехът му я сподиря по коридора и тя с раздражение си помисли, че на него му е лесно да е толкова спокоен — самолетът му сигурно излиташе след цял час.

Един служител я очакваше на терминала, за да я придружи до самолета. Фил огледа празната кабина за пътници първа класа и с благодарност се отпусна на мястото си. *Добре*, помисли си тя, *ще бъда съвсем сама в цялата кабина. Просто ще затворя очи и ще поспя. И тогава може би ще вляза във форма за тази конференция*. Тя поклати глава и нетърпеливо въздъхна — една конференция с участие на международни експерти в професията ѝ би трябвало да е нещо, което да очаква с нетърпение, а не неприятно задължение.

Тя погледна часовника си, изненадана, че вратите все още не са затворени. Самолетът закъсняваше вече с десет минути. Попита

стюарда на какво се дължи забавянето.

— Очакваме още един пътник — отговори ѝ той. — Междувременно, може ли да ви предложи чаша шампанско?

Фил поклати отрицателно глава и си помисли с раздражение, че напразно бе тичала с риск да се пребие. Чу стюарда да поздравява закъснелия пътник, а след това капитанът помоли да се затворят вратите на кабината. Той влезе при нея и тя му хвърли гневен поглед. Оказа се същият онзи привлекателен блондин, в чиито ръце едва не падна на гишето.

Очите му закачливо заблестяха, когато забеляза яда ѝ.

— Съжалявам. — На лицето му се появи разкаяна гримаса. — Искан да ви кажа, че не е нужно да тичате, но вие се оказахте твърде бърза за мен. Направо хукнахте...

— ... с все сила — довърши тя. После поклати глава и се разсмя. — Просто мразя да закъснявам.

— Винаги съм смятал, че това е добродетел — отбеляза той, подаде сакото си на стюарда и прибра ръчния си багаж. — Всъщност аз съм този, който трябва да се извини заради забавянето на полета. Особено сега, когато зная колко мразите да закъснявате. Но не се тревожете, попътните ветрове тази вечер ще ни помогнат да стигнем навреме.

Той се усмихна и Фил с интерес отбеляза, че наистина е много привлекателен — висок и слаб, с ъгловато лице и светлосини очи, които надничаха иззад очила на *Армани* със златни рамки. Тялото му беше стройно, но здраво, тъмнорусата му коса блестеше и той приличаше на човек, който живее в мир със себе си.

Фил се зачуди с какво ли се занимава.

— Откъде знаете това? За попътните ветрове тази вечер?

— Обикновено предпочитам сам да пилотирам собствения си самолет. — Той леко сви рамене. — За съжаление тази вечер възникна проблем в електрическата система. А аз непременно трябва да съм в Париж утре сутринта. Ето защо пътувам с този самолет и причиних забавянето ви. — Той се разсмя с приятния си, гърлен смях и допълни: — Още веднъж ви поднасям извиненията си. — След това зае мястото си, а самолетът започна да рулира по пистата.

Умората бързо измести любопитството по отношение на спътника ѝ. Тя отказа храната, загаси лампата си и затвори очи.

Надяваше се да поспи, но успя само да подремне. Полетът се оказа тежък, самолетът непрекъснато се тресеше и надписът за коланите остана да свети през цялото време. Фил изпи няколко чаши топъл чай, взе хапче, за да успокои пулсиращата болка в главата си, и отново погледна часовника. Бяха изминали пет часа, останалата част от дългия полет се простираше като безкрайна вечност пред нея.

Тя се изправи, за да свали черната си работна чанта, и забеляза, че лампата на спътника ѝ свети. Наведе се напред и го видя да пише нещо в голям жълт тефтер. Фил присмехулно отбеляза, че той е като зареден с енергия и се опитва да оползотвори максимално всяка свободна минута. Точно както винаги е смятала, че трябва да прави и тя.

Фил извади доклада, който бе подготвила за конференцията, и започна да го преглежда. Когато отново вдигна поглед, вече се зазоряваше. Стюардът сервира закуска и портокалов сок. *Слава богу*, помисли си тя и отмести книгата настрани, *вече почти стигнахме*.

Най-сетне самолетът започна да се снишава над забуления в сиви облаци Париж. Фил кимна за довиждане на красивия си спътник и се насочи към изхода. Той все още прибираще книгата си и тя си помисли, че наистина притежава завидно самочувствие. Държеше се така, сякаш целият свят е готов да го чака колкото е нужно.

Може и да е прав, помисли си Фил, докато наблюдаваше обичайния хаос на летище *Шарл де Гол*. Наложил ѝ се да чака цяла вечност за багажа си, а когато най-после го получи, всички таксита вече бяха отпътували и тя се оказа сама на тротоара, загледана в проливния дъжд.

Коленете ѝ трепереха от напрежение и умора. Тя яростно погледна към шофьора на чакащото тъмносиньо *Бентли*.

— По всичко личи, че днес не е щастливият ви ден — весело отбеляза някой зад гърба ѝ.

Тя се обърна и се вгледа в усмихнатите очи на привлекателния си спътник.

— Сама съм си виновна. Трябваше да си поръчам кола, която да ме посрещне. — Фил сви рамене. — Предполагам, че скоро ще се появи някое такси.

— В Париж? В дъжда? — Той се ухили. — Няма начин. Но аз с удоволствие ви предлагам да ви откарам.

Тя погледна първо него, а после огромното *Бентли*.

— Ваша ли е? — Тя кимна по посока на колата.

— Принадлежи на компанията. Аз лично предпочитам спортни и по-бързи модели.

Фил се разсмя.

— В този момент на мен ми изглежда направо прекрасна. Но не бих искала да ви отклонявам от пътя ви. Отседнала съм в *Рафаел*.

— Най-напред карай към *Рафаел*, Адамс. — Той се обърна към шофьора. — А после отиваме у дома.

Фил влезе в колата и с благодарност се отпусна на луксозната кожена седалка. Погледна спътника си и се усмихна. Пространството между тях беше почти цял акър, но тя усещаше мъжкото му присъствие така, сякаш седеше непосредствено до него. *Сигурно се дължи на факта, че съм в Париж*, развеселено си помисли тя.

— Изглеждате уморена — съчувствено рече той и Фил изпъшка.

— Искате да кажете, че изглеждам *съсипана*. Така се и чувствам. Единственото, което искам в тази минута, е топла баня, студено питие и меко легло. — Очите им се срещнаха, а колата плавно се включи в движението. — Може би трябва да се запознаем — предложи тя и протегна ръка над пространството, което ги разделяше. — Аз съм Фил Фостър.

— Брад Кейн.

Ръката му беше твърда и неочаквано студена.

— В Париж съм заради една конференция — обясни тя. — По психиатрия.

— Разбира се. Доктор Фил. Простете ми, трябваше да ви позная.

— Не е задължително. Освен това, сигурна съм, че в този момент изобщо не приличам на снимката по обложките на книгите ми. — Тя се разсмя, макар че умората започна да я наляга отново. Нейният красив добър самарянин взе да ѝ харесва все повече.

Телефонът иззвъня и тя затвори очи, докато той проведе бърз разговор на френски.

— Моля да ме извините — обърна се Брад към нея — но има няколко важни разговора, които непременно трябва да проведе.

Тя се облегна назад, полузаспала, заслушана в успокоителния шепот на гласа му, като не преставаше да се пита кой е той и с какво се занимава. И дали разговаря с жена с гальовния си, съблазнителен глас.

Беше толкова уморена обаче, че продължаваше да копнее за очакващото я топло легло и изпита истинско облекчение, когато най-сетне пристигнаха пред хотела ѝ.

Той слезе от колата, взе ръката ѝ и ѝ се извини отново заради телефонните разговори.

— Не зная какво щях да правя, ако не ме бяхте спасили от дъжда — рече му Фил и се усмихна уморено.

Брад продължително се вгледа в очите ѝ. После извади една картичка с адреса и телефонния си номер и ѝ я подаде.

— Обадете ми се, делова госпожо — шеговито предложи той — ако ви остане някоя свободна минутка в Париж. — Вдигна ръката ѝ до устните си, после бързо се усмихна, махна с ръка, качи се в голямата си кола и отпътува.

Също като мъж от сънищата ми, помисли си Фил малко по-късно, отпуснала се в топлата вана. Хотел *Рафаел* принадлежеше към по-малките парижки хотели, които се гордеят с лукса, услугите и дискретността, които предлагат. Водата беше гореща, сапунът ухаеше ароматно, виното беше изстудено, а леглото я обгърна с меките си възглавници, свежи чаршафи и топли одеяла. Тя мигновено заспа.

Събуди се шест часа по-късно. Объркана от разликата във времето, тя с недоумение огледа затъмнената стая. После изведнъж си спомни — намираще се в Париж.

Часовникът до леглото показваше шест и трийсет вечерта. Фил се приближи до прозореца и дръпна завесите. Сивите сгради от другата страна на улицата изглеждаха още по-сиви и мрачни, мокрите тротоари блестяха. Тя въздъхна, загледана в уличното движение. Първата ѝ вечер в Париж. Беше сама и навън валеше.

Бързо взе един душ, гримира се и облече къса черна рокля. Добави няколко капки от любимия си парфюм и излезе от стаята си.

В бара си поръча чаша червено вино, *Брули*, и докато отхапваше мрачно от тръпчивите малки зелени маслинки, си мислеше за дългата вечер, която я очакваше. Един бърз поглед я увери, че почти всички посетители са по двойки, а онези, които все още бяха сами, очевидно чакаха някого. Връхлетя я самота — сива и безрадостна като облаците над Париж. Чувстваше се изгубена без обичайния си, натоварен до последната минутка график, който не ѝ оставяше време за такива

капризи като *самота*. За пръв път от години насам не се чувстваше уютно в собствената си компания.

Кръстоса дългите си крака, опитвайки се да си придаде вид на безгрижна дама, която също очаква приятел за вечеря. Намираше се в най-красивия град в света, бастион на изтънчената кухня, цитадела на културата, рай за влюбените. А беше съвсем сама.

Сервитьорът ѝ донесе виното — изстудено точно колкото е необходимо — и тя отпи, замислена за визитната картичка с адреса и телефонния номер на Брад Кейн, която бе пъкнала в чантата си. Каза си, че, естествено, не може да му позвъни. Той сигурно беше зает. Мъж като него навярно имаше поне дузина приятелки и вероятно само една по-сериозна връзка. Фил беше убедена, че той едва ли седи в апартамента си, изправен като нея пред тъжната перспектива да вечеря сам.

Барът постепенно се запълни. Загледана в хората, които се поздравяваха весело и си разменяха целувки, заслушана в оживените многонационални разговори, тя се почувства още по-самотна. Изпълнена с отчаяние, Фил извади визитната картичка и я разгледа.

Не можеше да му се обади. Сложи картичката на малката масичка и се вгледа в нея. После рязко се изправи, приглади полата на роклята си и преди да е успяла да промени решението си, тръгна да потърси телефон.

Заслуша се в странния сигнал на френските телефони, прехапала устни, изнервена като ученичка, която се надява да я поканят на среща за пръв път. Нетърпеливо потропваше с картичката по мраморния плот. След десет позвънявания, полуядосана, полуоблекчена, тя понечи да затвори телефона и в този момент той внезапно отговори.

— Господин Кейн? — възкликна тя. *Глупачка*, простена наум и се изчерви. *Разбира се, че е той.*

— Кой се обажда?

Гласът на Брад Кейн беше хладен и отчужден. Говореше така, сякаш в този момент го занимаваха съвсем различни проблеми. Или сякаш в стаята при него имаше и друг човек.

— Фил Фостър. — Последва дълга пауза и тя нервно прехапа устни. — Запознахме се в самолета. — Знаеше, че постъпи глупаво като се обади, но сега вече не можеше да се откаже.

Паузата ѝ се стори безкрайна. Най-накрая той проговори, а в тона му се прокраднаха весели нотки.

— Много мило, че ми позвънихте. Не смятах, че ще го направите.

— Така ли? — колебливо рече тя. Ядосана на себе си, допълни: — Защо тогава си направихте труда да ми дадете картичката си? Защо помолихте да ви се обадя?

— Защото съм оптимист. — Той се разсмя. — Освен това ми харесахте. Сметнах, че сте красива и интелигентна, и ми се прииска да ви видя отново. И все още искам да ви видя. Ако се извиня, ще приемете ли поканата ми да вечеряте с мен тази вечер? Освен ако нямате някакъв делови ангажимент, разбира се — елегантно довърши той, осигурявайки ѝ възможност да му откаже, ако пожелае.

Фил се усмихна ликуващо.

— Ами... — Тя веднага се включи в играта. — Наистина трябва да се срещна с един колега... Но това е първата ми нощ в Париж, а навън вали. Да. Бих искала да вечерям с вас.

— Добре. Страхотно. Искате ли да отидем в някое изискано заведение? Или в някое типично френско бистро? Вие решавате.

— О, бих предпочела типично френско бистро.

— Има едно много приятно бистро близо до дома ми. То е любимото ми и мисля, че ще ви хареса. Бих могъл да мина да ви взема, да речем, в осем и половина.

Тя погледна часовника си.

— Уличното движение е ужасно. Мога просто да взема такси и да се срещнем в заведението?

— В този случай защо първо не дойдете в апартамента ми, за да изпием по едно питие? Нали имате адреса?

Тя кимна и се усмихна с облекчение.

— Да.

— Ще се видим в осем и половина, доктор Фил Фостър. — Той се разсмя. — И ме подсетете да ви попитам дали Фил идва от Филис. Или от Филомена? От Филодендрон? Или от философия?

Или от глупачка^[1], помисли си тя, усмихна се и затвори телефона.

[1] На английски fool — глупачка — започва също с буквата „ф“.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Движението по *Шанз-Елизе* беше блокирано и всеки шофьор се спасяваше сам. Шофьорът на таксито често проклинаше времето, останалите шофьори, сънародниците си и френските закони за улично движение. После изведнъж се качи на тротоара, заобиколи около дузина попаднали в задръстването, надули докрай клаксоните си коли, зави бързо надясно по една странична уличка и след поредица от бързи завои се озова на *Авеню Макмахон*, което се оказа също толкова натоварено. Той се огледа и въздъхна примирено.

— Това ще отнеме поне двацет минути. Май ще е по-добре да отидете пеша.

Фил погледна елегантните си черни обувки и мокрите тротоари. Проливният дъжд бе преминал в леко ръмене. Тя въздъхна — какво толкова, по дяволите. Това бяха само едни обувки... макар че ѝ струваха малко състояние.

Шофьорът на таксито ѝ обясни как да стигне на желанния адрес, тя пристегна колана на черния копринен шлифер, отвори чадър и се запъти към ъгъла на *Макмахон*, молейки се да е разбрала правилно указанията на шофьора.

Авеню Фок се оказа широка, красива улица с три платна, около която се издигаха елегантни сгради. Само че беше по-дълга, отколкото Фил бе очаквала. Бяха ѝ необходими десет минути, за да измине разстоянието до шикозната жилищна сграда. Беше задъхана и мокра. И бе закъсняла. Униформен портиер я попита за името ѝ, провери списъка си и я придружи до асансьора. Клетката я понесе със скърцане нагоре. Когато вратата се отвори, Фил се озова в огромен мезонет.

Брад Кейн я очакваше. Изглеждаше още по-красив — висок, строен, рус. Облечен бе с елегантно тъмносиньо кашмирено сако, синя риза, разкопчана на врата, добре изгладени сини дънки и скъпи кожени ботуши. Тя си помисли с усмивка, че мъжът срещу нея прилича на каубоя от рекламите на Ралф Лорен.

Светлосините му очи бяха полускрити зад очилата със златни рамки. Той се запъти към нея, протегнал и двете си ръце.

— *Ma pauvre petite*^[1] — възкликна той, забелязал, че е мокра до кости. — Париж се е опитал да те удави. Ела, трябва да се погрижим за теб.

Фил с изумление си помисли: *Той трябва да е много богат.* Апартаментът беше с размерите на дворец — пред нея като че ли се простираха цели акри лакиран паркет, огромни килими от Обюсон^[2], масивни позлатени мебели, красиви венециански огледала, блестящи полилеи. Докато го следваше през антрето, Фил зърна огромна картина на Рембранд на едната стена. Другата сигурно беше на Реноар. А онова не е ли Коро?

— Ела с мен. — Той я хвана за ръка и бързо я поведе през всекидневната, после през още едно антре, докато стигнаха до спалнята. Фил замръзна на вратата.

— Бързо свали обувките си — нареди той. — И чорапите.

Тя стоеше като вцепенена и го гледаше. Той се приближи до нощното шкафче и натисна някакъв звънец. После се обърна да я погледне и се разсмя.

— Всичко е наред. Нямам намерение да те прелъстявам. Само ще помоля прислужника си да ги изсуши. В края на краищата, не можеш да стоиш цяла нощ с мокри крака.

Фил знаеше, че се е изчервила, и съзнаваше, че той ѝ се присмива. С яд си помисли, че не се бе чувствала толкова глупаво от времето, когато беше на седемнайсет.

Той ѝ посочи банята.

— Вътре ще намериш чифт чехли и хавлия.

Тя влезе в банята и затвори вратата. Свали чорапите си, приглади черната си коса, притисна мократа кърпа към пламналите си бузи. Чехлите бяха прекалено големи за нея и тя се усмихна накриво на нелепия си образ в огледалото — в съблазнителна черна рокля и чехли. Пое си дълбоко въздух, взе се в ръце и като влачеше крака с големите чехли, тръгна да го търси.

— Здравсти — тя се усмихна колебливо, застанала на прага. — Съжалявам, че закъснях, но движението... и дъждът...

— Няма значение. Нали вече си тук. — Очите им се срещнаха. — И си точно толкова красива, колкото те помня.

Млад азиатец, облечен в бяло сако, стоеше зад него, стиснал мокрите ѝ обувки.

— Дай на Франсоа и другите си неща — каза ѝ Брад. — Той ще ги изсуши.

Тя се подчини и Франсоа изчезна. Брад я заведе до един стол и ѝ нареди да седне. Тя откри, че доброволно се подчинява на всичките му команди. Беше изумена от покорността и отстъпчивостта си — досега винаги *тя* бе контролирала всяка ситуация. Беше изненадана от лекотата, с която възприе тази нова за нея роля на смирено послушание. И от удоволствието, което изпитваше. Мълчаливо наблюдаваше Брад, който взе една кърпа и коленичи пред нея. Свали чехлите, хвана десния ѝ крак и започна внимателно да го подсушава. Вдигна поглед към нея и се усмихна.

— Знаеш ли, известно е, че много малко жени имат хубави крака. Дългите години на високи токове и в тесни обувки си казват думата. Но твоите са наистина красиви. Елегантни, издължени, красиви кости. Изящни като на състезателен кон.

Самият факт, че той стоеше на колене пред нея и държеше крака ѝ, предизвика толкова силно еротично желание, че Фил се улови, че трепери. *Глупачка*, сърдито се сгълча тя, бързо нахлузи чехлите и влезе заедно с него в огромния салон. *Тук си едва от пет минути, а вече два пъти си помисли, че той се кани да те съблазни.*

— Седни тук, мила моя доктор Фил. — Той я отведе до разкошно канапе с дамаска от брокат, което се намираше пред камината. — Стопли красивите си пръсти, а аз ще се опитам да поправам щетите от дъжда, като ти сипя едно питие.

Шампанското ги очакваше, поставено в сребърна кофичка на една странична маса.

— За щастливото съвпадение! — Брад вдигна чаша и се вгледа дълбоко в очите ѝ. — За това, че двамата се озовахме на един и същ полет до Париж. И за възможността да те видя отново.

— Ти като че ли прекарваш много време в самолетите — отбеляза тя, припомнила си разговора им.

— Работата ми е такава, че се налага да пътувам често.

Тя скромно кръстоса крака и отпи предпазливо от шампанското.

— И каква точно е работата ти?

— Ще останеш изненадана, като ти кажа. — Той се усмихна пленително. — Притежавам една от най-големите ферми за едър рогат добитък в Америка.

Фил се засмя. Беше силно изненадана.

— Нямах нищо общо с представата ми за истински каубой.

— Може и така да е. Но бях каубой. И все още съм, когато се наложи. Когато бях дете, обожавах да яздя из ранчото, да завръщам добитъка. А сега всичко се изразява в цифри и проценти, данъци и площи, правителствени субсидии и лобита и около милион други проблеми. Но предполагам, че това все още ми харесва. Или че поне обичам земята. И традициите. Ранчото *Каной* е основано от моя дядо. Когато той умрял, баща ми наследил земята, а сега тя е моя. Трето поколение фермер. Ранчото може и да не е най-старото в Съединените щати, но е едно от малкото, които все още принадлежат на едно-единствено семейство.

— Това е прекрасно. Да обичаш онова, с което се занимаваш. Онова, което *си*.

— А аз наистина го обичам. С цялото си сърце. Може да се каже, че ранчото е смисълът на съществуването ми.

Очите му станаха сериозни и студени.

— Никога не бих се разделил с *Каной*, макар че, Господ ми е свидетел, получавам достатъчно предложения. Много изгодни предложения. Особено от японци. Но никога няма да позволя *Каной* да принадлежи на човек извън семейството. Никога. Само след смъртта ми.

— А тогава кой ще го наследи?

Погледът му стана неразгадаем.

— Синът ми, разбира се.

Фил със съжаление си помисли, че трябваше вече да се е досетила, че той е прекалено красив, за да е истински. Всъщност беше женен.

— И колко голям е синът ти? — възможно най-нехайно попита тя и отпи от шампанското.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— На няколко. На нула. Тепърва ще се роди. Но преди това аз трябва да си намеря съпруга. *Свършената* съпруга. — Очите му весело заблестяха и той отново напълни чашата ѝ. Настроението му

мигновено се промени. От напрегнат и сериозен, отново стана закачлив и чаровен. Промяната беше толкова внезапна, че Фил остана изумена.

— Разкажи ми за себе си — нареди той. Тя отговори с известно неудобство.

— Обикновено аз съм тази, която задава този въпрос. И сега никак не съм сигурна, че ми харесва да ми го задават на мен.

— Но, предполагам, нямаш какво да криеш?

— Установила съм, че повечето хора крият по нещо. Може би дори ти и аз.

Фил започна да му разказва за работата и напрегнатия си живот.

— Постоянно съм на педал — призна си тя и въздъхна уморено. — Все тичам — от телевизионното студио към болницата, оттам към частните пациенти, към книгите, които пиша, към рекламните обиколки за представянето им. Признавам си, че това пътуване до Париж е повод да избягам от всичко това за една седмица. — Тя се разсмя. — Чувствам се като дете, което се опитва да изкръшка.

Франсоа се появи отново с обувките ѝ. Беше направил чудо с тях — бяха съвсем сухи и блестяха като нови. Тя ги obu и двамата тръгнаха към бистрото *При Жорж*, което се намираше зад ъгъла.

Брад обгърна раменете ѝ с ръка, докато вървяха, и я притисна към себе си, защото носеха само един чадър. Фил се опита да се нагоди към широките му крачки, смутена от топлината на тялото му, от близостта му, допира на ръката му. Изпита толкова силно вълнение от лекото, но интимно докосване, че побърза да се отдръпне, уплашена, че той може да усети треперенето ѝ. Ядосано се укори, че реагира като гимназистка по време на първото си посещение в Париж, но после се усмихна и внезапно спря да се притеснява. От много време насам не се бе забавлявала така, не се бе чувствала толкова млада и безгрижна.

Бистрото беше препълнено. Лампите хвърляха златисти отблясъци върху масите, застлани с бели ленени покривки, носеше се аромат на вкусна храна. Приглушените разговори се водеха на френски и Фил не разбираше почти нищо. Това подсилваше чувството ѝ на изолация и уединение. Само тя и Брад Кейн на тяхната малка масичка в ъгъла.

Беше като замаяна от умора и изпитото вино, съвсем различен човек от спокойната, уравновесена, делова доктор Фостър. Чувстваше

се така, сякаш тази вечер бе загърбила грижите и реалния свят, в който живееше. Беше женствена, чувствена, жива. И, нервно отбеляза наум, *по-малко сигурна в себе си*. Но Брад Кейн бе внимателен и чаровен, красив и сексапилен. А тя бе необвързана и свободна в Париж. Животът ѝ изглеждаше много хубав тази вечер в *При Жорж*.

Брад поръча и за двамата и започна да ѝ разказва за идиличното си детство на Хаваите. И за родители те си — за хубавия си баща и ослепително красивата си майка. За свободата и безгрижното му лудуване на усамотения им частен остров. За великолепната им къща в *Даймънд хед* и хилядите акра земя в ранчото на Големия остров.

Фил бе омагьосана от идиличната картина, която ѝ описваше. Животът му бе толкова различен от сърцераздирателните разкази за семейни нещастия, които бе свикнала да чува, и тя реши, че той е истински късметлия.

— Баща ми беше този, който ми вдъхна дълбоката любов към *Каной* — каза ѝ Брад, а тя, очарована, си помисли, че гласът му е гальовен и мек като червеното вино, което пиеха. — Той ме запозна с историята на Хаваите, разказа ми за семейство Кейн, работило упорито в продължение на почти цял век, за да извоюва нашето богатство. Говореше ми за потта, къртовския труд и мъката, които бяха вложени, за да придобие ранчото *Каной* днешното си величие. А аз попивах мъдрите думи на баща си като сунгер. Той ми помогна да изградя ценностите си. Научи ме, че най-важното нещо в живота ми са името Кейн, богатството ни и ранчото *Каной*. Всичко останало е без значение.

Той откровено се вгледа в широко отворените очи на Фил.

— Ето защо пътувам толкова много. Разделям времето си между Европа, където имаме делови интереси, и ранчото на Хаваите.

— Разкажи ми за баща си — помоли Фил, изпълнена с любопитство. Искаше да научи всичко за живота на Брад. — Сигурно е бил много енергичен човек.

Той се разсмя.

— Такъв беше. Джак Кейн беше много корав човек. И много пиеше. Нямаше никакви приятели, защото не вярваше на никого. Но жените го намираха за привлекателен и вълнуващ. Беше висок, здрав, с приятна външност. Яздеше по-добре от всеки каубой. Обичах да го наблюдавам, когато бях момче, и си спомням, че го възприемах като

олицетворение на грациозността и изяществото — той и конят му летяха напред като едно цяло. И целият му живот бе посветен на *Каной*.

— А майка ти?

Очите на Брад потъмняха.

— Майка ми беше разглезена и темпераментна. Но не можеш да си представиш по-красива жена от нея. Притежаваше хубост, която поразяваше мъжките сърца като напоена с отрова стрела. Баща ми не обичаше да я заглеждат чуждите мъже. И въпреки това изобщо не ѝ бе верен.

— А тя знаеше ли това?

— Предполагам, че да — отвърна той, загледан мрачно в чашата си. Изпи виното на една глътка. После, сякаш осъзнал, че ѝ бе казал твърде много, допълни шеговито: — Не бива да забравям, че вечерям с психиатър. — Дари я с лъчезарна усмивка и поредната бърза смяна в настроенията му я смути. — Докато се усетя, ще ме накараш да легна на кушетката и аз ще открия, че имам безброй комплекси и фобии, за които даже и не съм предполагал.

Умората бавно пропълзя по гърба на Фил, крайниците ѝ внезапно омекнаха, клепачите ѝ натезаха. Тя се прозина, после се извини, а той бързо я успокои, че вината е негова. И двамата бяха все още уморени от полета.

Върнаха се до сградата, в която живееше, за да вземат колата му. Черно порше. *Каква друга кола би карал човек като него?* — помисли си Фил, облегната сънливо на меката кожа, докато пътуваха към хотела ѝ.

Брад спря пред хотела и се обърна да я погледне.

— Не си спомням друга вечер, която да съм прекарвал толкова приятно — тихо промълви той. — Благодаря ти, доктор Фил. — Останала без дъх от очакването да почувства устните му върху своите, Фил се вгледа в очите му. — Ще трябва да се видим отново — додаде той, но вместо устните, целуна ръката ѝ. — Може ли да ти се обадя?

В гласа ѝ се долавяше съжаление, когато отговори:

— Ще бъда заета с конференцията. А във вторник заминавам за Ривиерата.

— Ще го запомня — каза Брад.

Тя му махна с ръка, а той бързо потегли и се включи в движението.

Когато на следващата вечер се прибра в хотела след конференцията, стаята ѝ бе пълна с лалета и фрезии. Имаше и бележка от него. *Да вечеряме заедно довечера. Моля те, кажи да.*

Фил изобщо не се поколеба. Обади се, че няма да присъства на приема, организиран за участниците в конференцията, и му позвъни.

— Ще те заведа в един от най-старите и най-изисканите ресторанти на Париж — обеща ѝ той.

След дълги колебания каква рокля да облече, Фил се спря на къса женствена рокля от черна дантела. Усмихна се, спомнила си забележката на Махони за червеното, и вплете една червена роза в косата си, а на ушите си сложи обеци с диаманти и рубини. Когато се погледна в огледалото, видя съвършено различна жена — по-нежна, по-изящна, по-жизнена. *Сексапилна* жена, призна си тя и изпусна дълга въздишка, която не бе причинена нито от умора, нито от отчаяние. Жена, на която самата тя не бе позволявала да изплува на повърхността в продължение на много години.

Срещнаха се в бара на хотела и Брад я изгледа с възхищение.

— Американецът в мен би казал, че изглеждаш като един милион долара — рече той и галантно целуна ръката ѝ. — Но тази вечер французинът в мен ще възкликне, че изглеждаш *ravissante*^[3].

Заведе я в *Дьо Гран Вефур* и Фил остана очарована от залата в стил *рококо*, осеяна с позлатени огледала и огромни уханни, божествено красиви саксии с цветя. Храната беше прекрасна, виното — възхитително. А Брад Кейн се грижеше за нея, сякаш тя беше някакво скъпоценно парниково цвете. Омаяна от сърдечността на елегантните му комплименти, Фил се усмихна, когато си спомни, че самата тя бе казала на Махони, че е ледената кралица. Махони не ѝ бе повярвал и в момента тя доказваше, че е имал право да се съмнява в думите ѝ. Имаше чувството, че всеки момент ще се разтопи под топлия поглед на Брад.

Той беше съвършен домакин и изключително внимателен кавалер. Препоръчваше ѝ блюда, които смяташе, че ще ѝ харесат, поръча любимото ѝ червено вино, показа ѝ всички известни личности, които бяха в ресторанта. Разказа ѝ историята на стария ресторант, запозна я с парижките клюки. Направи всичко възможно, за да я

забавлява, и се справи толкова добре, че тя остана омагьосана и заплена.

Когато им сервираха кафето, той се усмихна и тихо рече:

— През цялата вечер говорих само аз. Сега е твой ред. Разкажи ми за живота си, Фил Фостър. За интересната си работа.

Тя със съжаление се върна към реалността.

— Наистина е интересна — призна Фил. — Интересно е да се занимаваш с хорските умове. Ще бъдеш изненадан, ако разбереш колко много наглед съвсем обикновени хора живеят в скандално илюзорен свят. И колко много преуспяващи хора ми казват, че животът им е пълен с отчаяние и неувереност. Лекувам хора с маниакална депресия, които не виждат смисъл в живота. Както и социопати, които извършват ужасни грехове, без да изпитат никакво раскаяние. Срецам се с малтретирани деца, объркани тийнейджъри, обезумели млади майки, които мечтаят да убият бебетата си. — Тя поклати глава, тъжно загледана в чашата си. — Има вечери, в които се питам дали на този свят има поне един нормален човек. Като включвам и себе си в това число.

— Но ти като че ли поемаш целия товар на проблемите им — отбеляза той. — Сигурен съм, че това не е правилно.

— Разбира се, че не е. И се опитвам да не го правя. Когато се прибера вечер у дома, се старая да се отпусна, да забравя. Изпивам чаша вино, слушам музика, чета. Имам един-единствен случай, при който си позволих да се обвържа лично, и то не само заради пациентката, но и заради самата себе си. Става дума за загуба на паметта.

— Възстановяването на нечия памет не би трябвало да е толкова трудно. Роднините не идват ли да потърсят такива пациенти? Брат или съпруг, или майка?

— Не и в този случай. Това момиче загуби паметта си в резултат на преживяна злополука и до този момент никой не я е потърсил. — Тя се усмихна. — Говоря за нея като за изгубен *багаж*.

— Но в определен смисъл тя е точно това.

— Предполагам, че си прав, И аз все още не съм успяла да ѝ върна паметта. Сега се опитвам да ѝ помогна да се възстанови психически, за да може да продължи живота си. Намерих ѝ работа при

една моя приятелка. Затова отивам в Антиб следващата седмица. За да я видя.

— И да провериш как протича експериментът ти? — Въпросът му ѝ се стори твърде циничен.

— Не става дума за клиничен случай. — В гласа ѝ се прокраднаха нотки от предишната ѝ агресивност. — Пациентката ми е просто едно момиче. И за мене е много важно да ѝ помогна.

— *Touche*, докторе. — Усмихна се, опитвайки да се извини. — Предполагам, че просто никога не съм имал време за болестите на ума. Един счупен крак — той изразително сви рамене — това мога да го разбера. Но лудостта? Никога.

— Пациентите ми не са *луди* — запротестира тя. — Те са просто с разстроена психика.

Брад се разсмя и хвана ръката ѝ. Обърна я с дланта нагоре и нежно я целуна. Вгледа се в очите ѝ и каза:

— Мисля, че вие сте много добра жена, доктор Фил Фостър. И много красива.

В светлосините му очи се спотайваха страст и желание. Само за миг тя забрави напълно за работата си, за убийците и за Беа. Виждаше единствено очите му, усещаше единствено допира на ръцете му. В душата ѝ се надигна такова желание, че я остави без дъх.

Тръгна си от ресторанта подпряна на ръката му, като едва забеляза учтивите поклони на персонала. Пропътуваха разстоянието до апартамента на Брад в мълчание. Не се докосваха, но осезаемо чувстваха близостта си. Той паркира в подземния гараж и двамата заедно, ръка за ръка, се отправиха към асансьора.

Брад я обгърна с ръце, докато чакаха. Започна да я целува! Нежно. Обсипа с целувки лицето, очите, шията ѝ. Асансьорът пристигна и от него слезе елегантна възрастна двойка. Погледнаха ги, развеселени от сцената, но Фил дори не ги забеляза.

Когато останаха сами в асансьора, Брад плъзна ръце под сакото ѝ. Притегли я към себе си и впи устни в нейните. Тялото ѝ се разтресе от сладостна тръпка, искаше ѝ се тази целувка да продължи вечно. Асансьорът спря пред мезонета, Брад я взе на ръце и я внесе в апартамента, без да отделя устни от нейните.

Отпуснаха се заедно на голямото канапе, все още изцяло погълнати един от друг. Най-накрая той спря да я целува. Приглади

назад разрошената ѝ коса и се вгледа въпросително в очите ѝ. Там прочете желанието, което я изгаряше. Вдигна брадичката ѝ и отново започна да пие от сладостта на устните ѝ. Силен трепет прониза тялото ѝ, желанието се надигна от дълбините на душата ѝ, опари устните и гърдите ѝ, достигна до пръстите на краката ѝ и тя щастливо простена.

Брад я хвана за ръка и я поведе към спалнята. Настолните лампи осветяваха с приглушена светлина голямото легло, а в камината от релефен варовик гореше силен огън. Тъмният паркет на пода бе покрит с меки копринени килими в убити сиви и розови тонове, спуснати транспаранти ги изолираха напълно от околния свят. Намираха се в свой собствен свят — място, в което Фил не бе попадала от много дълго време. А може би и никога преди.

Той я обърна с гръб и разкопча ципа на черната ѝ дантелена рокля. Тя издърпа ръцете си и остави дрехата да се свлече на пода. Само след минута и двамата бяха голи.

Стояха един срещу друг и се гледаха. После той протегна ръка. Тя доверчиво му подаде своята. Брад я притегли към себе си. Застанаха един до друг, притиснали разтрепераните си голи тела. Изпаднала в екстаз, тя отметна назад глава, а той започна да целува първо шията, а след това и гърдите ѝ, докато двамата се отпуснаха на леглото. Той пъкна ръце под тялото ѝ и я повдигна към устните си. Целува я ненаситно, докато тя разтреперана не простена за милост. И едва тогава Брад проникна в нея.

Беше страстен любовник. Искаше от нея повече, отколкото бе вярвала, че може да му даде, и тя обви крака около тялото му, опитвайки се да достигне почти недостижимия връх на наслада. Отново и отново:

Много по-късно те най-сетне се отпуснаха изтощени и умълчани, а телата им все още потрепваха от изживяната страст.

Той лежеше по гръб, скръстил ръце под главата си. Погледна я и ласкаво промълви:

— Не съм се чувствал така от времето, когато бях четиринайсетгодишен.

Фил му се усмихна, все още омаяна от сладостна възбуда. Лениво очакваше да чуе разказа за първата му любов, за някое невинно момиче от гимназията и за първата целувка, извадила го задълго от равновесие.

Но гласът на Брад прозвуча изненадващо грубо, когато заговори:

— Бях на четиринайсет години и преливах от любопитство по въпросите на секса, макар че няхах абсолютно никакви практически познания. Един следобед излязох да се разходя с велосипеда си и спухах гума. Случи се точно пред дома на един приятел на баща ми и аз тръгнах по алеята към къщата, за да помоля за помощ.

Вратата беше отворена, но наоколо не се виждаше никой. Надникнах в антрето — беше празно. Обиколих къщата, като очаквах да намеря стопанина на тенискорта или край басейна. Прозорецът на помещението, което той наричаше стая за забавления, беше отворен и аз долових някакъв звук, който идваше оттам. Спрях и се ослушах. Някой викаше, но виковете бяха по-различни от обичайните — странни, тайнствени. Нещо ми подсказваше, че трябва да бъда предпазлив. Приблжих се на пръсти и надникнах през прозореца.

Видях една жена, която лежеше гола върху огромен златист килим. Тя издаваше тези звуци. Краката ѝ бяха обвити около врата на мъжа, неговите ръце бяха под задника ѝ и я повдигаха нагоре. *И той я поглъщаше, изпиваше я ненаситно.* Тя стенеше и крещеше от удоволствие. Очите ѝ бяха затворени, но лицето ѝ бе разкривено от страст.

Брад мълчаливо се загледа в тавана. Фил мълчаливо чакаше и се питаше какво ли ще последва. След миг той продължи:

— Това беше първият ми сблъсък със секса, а резултатите бяха мигновени. Засрамен, избягах оттам. Но никога не забравих тази сцена. Тя е незаличимо отпечатана в паметта ми и, кълна се, никога не съм любил жена, без да си спомня за нея.

— Мога да си го представя — с разбиране отрони Фил. — Първото ти порнографско преживяване.

— Даже нещо повече. — Брад се изправи и както си беше гол, се приближи до прозореца. Взе пакет *Житан* от масата, тръсна го, за да извади една цигара, и запали. Вдиша дълбоко, после издиша лютивия дим, вперил невиждащ поглед към осветения, покрит с листа, вътрешен двор. Когато най-сетне проговори, гласът му бе смразяващо студен. — Мъжът беше приятел, когото бях познавал през целия си живот. А жената, която поглъщаше толкова алчно, беше *майка ми*.

Очите на Брад бяха ужасяващо празни и безизразни. Фил знаеше, че той се вглежда в душата си, и не можеше да намери думите, с които

да го утеши. Нямахте какво да каже на любовника си. Като професионалист, като човек, който спазва необходимата дистанция между лекар и пациент, тя сигурно щеше да намери вярната формула, правилния отговор, щеше да му помогне да се отърве от горчивите спомени. Но сега беше различно. Лежеше гола в леглото му, цялото ѝ тяло все още гореше от ласките му и единственото, което можа да му каже, бе:

— Съжалявам.

Той мрачно сви рамене.

— Ребека си беше такава. Никога няма да разбере как баща ми се примиряваше с това през всичките тези години. Нито пък защо. Баща ми беше симпатичен мъж — богат и преуспяващ. Но майка ми беше аристократка, жена от хайлайфа с дълго родословие. А той беше син на обикновен ранчиер. — Брад отново сви рамене. — Предполагам, че сигурно са си подхождали. Никога не съм говорил с него по този въпрос. И никога не разказах на някого за онова, което видях. — Той се приближи и леко я целуна по бузата. — Не биваше да казвам и на теб. Прости ми.

Тя, естествено, му прости. Но все още беше шокирана. Брад Кейн се люшкеше от едно настроение в друго, а тези резки промени я безпокояха.

На сутринта той за пореден път загърби мрачните си страсти и я заведе на закуска в кафе *Фльор*. По-късно пазаруваха на улица *Шерш-Меди*, обходиха павилиончетата за книги по бреговете на Сена. Фил напълно забрави за конференцията, заради която бе пристигнала в Париж. Брад беше красив, очарователен, забавен. А тя вече беше толкова луда по него, че понякога ѝ се струваше, че хората усещат жарката страст, струяща от телата им, когато спираха, за да се целуват безсрамно по вратите на магазините или просто за да се вгледат в очите си.

Намираха се в такова състояние на сексуално привличане, че не се интересуваха от никой друг, освен от себе си. Фил не се и сещаше за Беа или Мили. Нито пък за Франко Махони. Можеше да мисли единствено за Брад.

Прекарваха дълги, изпълнени с пламенни страсти, следобеди в затъмнената стая, романтични вечери в бистра с дискретно осветление и прекрасни нощи в апартамента му. Започваха да се събличат още в

момента, в който влизаха през вратата, докосваха се, целуваха се, изпиваха се. Една нощ Брад дори не можа да изчака да се съблекат. Подпря я на стената, вдигна я към себе си и я облада грубо и безмилостно. Тя се разкрещя от болка, но той не престана, докато и двамата не се сринаха, преплели тела, на пода, полуридаейки, полусмеейки се. Правеха любов навсякъде — в леглото, на безценния килим от Обюсон пред камината в големия салон, под душа, окъпани в пяна и собствените си сокове.

В понеделник вечерта Фил най-сетне се осъзна, спомнила си, че на следващата сутрин трябва да лети за Ница. Бяха в апартамента на Брад и току-що се бяха любили. Той стоеше до прозореца на спалнята и лениво пушеше *Житан*, когато тя му го съобщи.

Той я изгледа мълчаливо, после се извърна и зарея поглед над покривите на съседните сгради.

— Отмени пътуването — студено настоя той.

— Не мога да го направя. Обещала съм.

— И твоето обещание означава за теб повече отколкото аз?

— О, моля те, Брад, държиш се като дете. И знаеш, че това не е истина. Аз също предпочитам да остана тук с теб.

— Защо тогава не го отмениш? Ще отидеш някой друг път.

Фил поклати глава, усмихната на глупостта му, но тайничко се радваше, че той я желае толкова много. Седна в леглото, придърпа завивката до брадичката си, приглади назад дългата си черна коса, като си даваше сметка, че тялото ѝ е все още влажно след страстното любене.

— Брад, моля те — ласкаво каза тя. — Става дума за моя пациентка. Онази със загуба на паметта. Положението е сериозно и аз не мога да наруша обещанието си.

— Както желаете — рязко заяви той.

Онемяла от изненада, тя го видя да влиза в банята и да затваря вратата след себе си.

Фил чу душа и се зачуди защо той не желае да приеме факта, че тя *трябва* да свърши нещо важно. Брад със сигурност знаеше, че би предпочела да бъде тук, с него. Тя въздъхна и се укори, че се бе държала безотговорно. Брад със сигурност щеше да се примири с отсъствието ѝ. Особено след като му обясни, че ще е само за няколко дни.

Но той не продума, когато се качиха в асансьора, за да слязат в гаража.

— Ще се върна в петък — каза му Фил, когато я остави пред хотела.

Сините му очи бяха студени и далечни. Тя стъпи на тротоара и се усмихна, опитвайки се да го умилостиви, но той потегли, без да проговори.

Сълзи опариха очите ѝ и тя се прибра в хотела. Чувстваше се самотна и изоставена.

Телефонът в стаята ѝ звънеше. Сърцето ѝ подскочи от радост и тя се затича, за да отговори. Мислеше, че е Брад, и гласът ѝ преливаше от радост, когато каза:

— Да?

— Просто те проверявам, докторе — весело се обаждаше Франко Махони. — За да се уверя, че се справяш успешно с ония хитри задници, французите. И за да ти кажа, че Коко се чувства добре и се разбира отлично с другите котки. И да знаеш, докторе, ако не се върнеш по-скоро, тя сигурно няма да иска да тръгне с теб.

Гласът на Франко Махони звучеше искрено и приятелски. Той се намираше на светлинни години от Париж и необузданите страсти и настроения на Брад Кейн.

— Благодаря ти, че се грижиш за нея, Франко. — Гласът на Фил бе изпълнен с тъга и копнеж.

— Не е никакъв проблем, докторе. — Последва продължително мълчание и той внимателно попита: — Ти добре ли си? Не ми казвай, че онези жабари те притесняват.

— Французи, не жабари — автоматично го поправи Фил. — Не, не, добре съм. Предполагам, че просто съм уморена. Нали знаеш, смяна на времето, дълъг полет...

— Сетих се, че утре ще се видиш с Беа. Просто исках да те подсетя да я поздравяш от мен и да я увериш, че все още работя по случая. Надявам се, че и тя също. Ако успее да се сети за нещо, аз веднага ще скокна в един самолет и ще долетя при вас. — Шегуваше се, но само наполовина.

— Ще ти се обадя, ако възникне нещо, Махони — уморено рече Фил. — Но сега е много късно. Трябва да поспя.

— Да, това е другото нещо, което се канех да те питам. Какво, по дяволите, правиш навън до четири часа сутринта? Те какво, да не са решили да те изтощят до смърт на тази конференция? — Беше звънял в продължение на няколко часа на всеки кръгъл час и вече бе започнал да се тревожи.

— Точно така, Махони — отвърна тя. — Лека нощ. Целуни Коко от мен.

— Ще го направя — лаконично й обеща той.

[1] Ma pauvre petite (фр.) — мъничката ми. — Б.пр. ↑

[2] Град във Франция, национална школа за художествени занаяти. Известен с килимите си от XVI в. — Б.пр. ↑

[3] Ravissante (фр.) — очарователен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Декораторът по вътрешно обзавеждане, когото Мили извика от Кан, оглеждаше вила *Мимоза*, за да добие представа за работата, която трябва да се свърши, за да стане вилата отново обитаема. Беа го чакаше на стълбите и се взираше пред себе си, потънала в мисли.

Разпозна малката червена кола на Ник, която се появи по алеята.

— Мили ми каза, че си тук — весело рече той. — Скачай вътре. Отиваме да видим къщичката на дойката Биъл.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли? Но как разбра къде се намира?

— Провокирах паметта на господин Маркан с още няколко мастики в *При синия моряк*. Той си спомни, че къщата не била много отдалечена от вилата. Каза ми да тръгнем по пътя надолу по хълма. Малко преди подножието има тясна отбивка и няколко къщички. Според него веднага ще разпознаем нейната, защото изглеждала типично английска.

Те поеха по тесния криволичещ път, докато забелязаха няколкото къщички, сгъсени под склона. Онази, която търсеха, беше съвсем малка, с дървена ограда и миниатюрна градинка, в която растяха рози, делфиниуми и маргаритки.

— Тази градинка е *типично* английска — през смях отбеляза Ник.

Въпреки че къщичката беше необитаема, тя не изглеждала занемарена. В градината нямаше плевели, розите бяха добре подрязани, дървените части на къщата изглеждаха прясно боядисани. Надникнаха през блестящите от чистота прозорци. Вътре цареше същият ред. Очевидно някой се грижеше за имота.

Ник отиде да разпита съседите, а Беа остана да го чака. Тя седна на една стара дървена пейка, сгъшена под сянката на надвисналите зелени лози, замислена за възрастната английска дама. Представи си я как се грижи за красивата си градинка, как вечер сядат на същата тази пейка, за да наблюдава играта на светлините над морето при залез-

слънце. И може би, за да си спомня миналото и малкото момче, което е трябвало да отгледа сама.

Ник се върна с информацията, че всяка седмица идва човек, който се грижи за градината и чисти къщата. Съседите му бяха дали името на агенцията, която поддържаше имота, и ако побързаха, можеха да намерят някого в офисите ѝ преди двучасовата обедна почивка.

Бързо се отправиха към следващото село. Беа остана в колата. Стори ѝ се, че Ник се забави цяла вечност, и през цялото време нетърпеливо поглеждаше часовника си. Когато най-сетне се появи от сградата, той победоносно размаха ключа, който държеше в ръката си.

— Използвах целия си чар. — Той се усмихна. — Но в действителност трябваше да предложи като гаранция банковата си сметка, а едва ли не и целия си живот, преди онзи цербер в агенцията да ми го даде. Освен това попитах кой плаща на градинаря, който се грижи за собствеността. Парите постъпвали от някакво попечителство на името на Флора Биъл, управлявано от лондонска банка. Парите идвали на всеки три месеца и дамата цербер изобщо не бе словоохотлива в началото. Но когато ѝ казах, че съм писател и може би ще я спомена в книгата си за живота на Ривиерата, тя стана невероятно услужлива. На секундата ми даде ключа — с усмивка при това. — Ник се разсмя и потегли. — Да, ужасната съблазън на славата.

Но въпреки разрешението, което бяха получили, и двамата се почувстваха като нарушители, когато най-сетне отвориха вратата на къщичката и се огледаха. Кой знае защо, имаха чувството, че дойката Биъл продължава да живее в нея.

Обзавеждането напомняше за декор на стар английски филм. Пред камината имаше голям стар люлеещ се стол, а до него канапе с кретонена дамаска на цветя, отрупано с плетени възглавнички. Вълненият килим беше във весели червени цветове, а на полицата над дъбовото бюро имаше няколко поставени в рамки снимки на малки деца. Кръглите очила на дойката Биъл бяха с рамка от черупка на костенурка и лежаха върху разтворените страници на Дикенсъвия *Дейвид Копърфийлд*, както вероятно ги бе оставила самата тя. Сивото ѝ палто висеше в гардероба заедно с няколко съвсем обикновени рокли. Удобните ѝ обувки — бели за лятото и черни за зимата — бяха спретнато подредени под тях. На рафта се виждаха кръглите ѝ шапки — тъмносини и сламени. Точно както ги бе описал господин Маркан.

Беа се огледа и въздъхна със задоволство. Къщичката беше малка, но достатъчно удобна. Тясното легло от черешово дърво и тежкия бял юрган, обикновената посуда в кухнята, празните кристални вази бяха все от добро качество, но очевидно бяха избирани от жена, която, поради естеството на работата си, винаги бе живяла, съобразявайки се с околните, и така и не бе намерила време, за да развие собствен вкус. Домът на дойката Биъл даваше ясна представа за собственичката си — тя бе притежавала само онова, от което се е нуждаела, и нищо повече. И то ѝ е било достатъчно.

Беа колебливо се отпусна в стола на дойката.

— Дойке Биъл, дойке Биъл — с надежда прошепна тя и леко се залюля. Внимателно прокара пръсти по страниците на книгата ѝ, докосна очилата ѝ и сякаш се приближи до нея. — Чувствам, че сигурно съм те познавала.

Напрегнато се вгледа в снимките на бюрото, надявайки се да събуди някой спомен, но всички снимки бяха отпреди много години и бяха все на английски деца, пременени с колосани бели роклички и строги моряшки костюмчета, седнали в теглени от понита карети пред внушителните си английски домове. Или пък, напъхали блузки в широките си шорти, примижали срещу слънцето, нагазили в разпенения от вятъра океан, увековечени за поколенията на места като Фринтън и Маргейт.

На Беа никак не ѝ се искаше да продължат да се натрапват в личния живот на Флора Биъл, но Ник ѝ каза, че разсъждава глупаво.

— Ако някой е знаел нещо за *la celibataire* и нейния съпруг, това е тази жена — заяви ѝ той, докато ровеше из шкафовете и чекмеджетата, пълни с обикновени бели ленени кърпички и дантелени яки, колосани бели престилки и прости памучни чаршафи. Дойката Биъл бе поставяла всяко нещо на мястото му. Той се усмихна, представил си я сред младите ѝ питомци да насажда у тях добродетели като чистота и подреденост, да ги убеждава да мият зъбите си редовно и винаги да носят чиста носна кърпичка в джоба си.

Беа го наблюдаваше с надежда, но всичко, което Ник успя да намери, бяха няколко стари фактури от бакалията и пералнята. Той погледна навсякъде, даже и в стария куфар на тавана, но не откри нищо важно.

Ник се облегна на вратата на спалнята, скръстил ръце.

— Кажи ми къде би скрила тайните си една възрастна дама като нея? — попита той. Срецна погледа на Беа и се засмя. Влезе в спалнята и вдигна дюшека. Пъхна ръка отдолу и заопипва. Пръстите му докоснаха нещо и той го издърпа.

— *Намерих го* — победоносно възкликна Ник.

Беше голям плик за писма, пълен с листи хартия. Извадиха ги, седнаха пред кухненската маса и започнаха да разглеждат документите и писмата. Освен тях в плика имаше малко сребърно ключе. Няколко от писмата имаха английски податели. Оказаха се блестящите препоръки на госпожица Флора Биъл, свидетелстващи за прекрасния ѝ характер, за уравновесеността ѝ, за абсолютната ѝ всеотдайност към децата и задълженията ѝ. Имаше и две писма на френски. Беа и Ник се спогледаха с вълнение. И двете бяха от Мари-Антоанет Льоконт и се отнасяха до наемането на госпожица Флора Биъл на работа.

Флора Биъл бе писала на мадам Льоконт, за да кандидатства за работата на дойка на все още нероденото дете.

Бих се радвала на предизвикателството да работя в непозната страна, бе написала тя със старателния почерк на жена, чието образование, както самата тя бе съобщила на мадам, се ограничаваше до енорийското училище и бе приключило на тринайсетгодишната ѝ възраст, когато започнала работа в дома на влиятелно семейство в Оксфордшир.

Работата ми с деца обаче продължава вече много години, мадам Льоконт, бе написала тя в края на писмото си. *И съм сигурна, че ще се съгласите, че няма по-добро образование от опита, когато става дума за отглеждане и възпитаване на деца.*

Мадам Льоконт ѝ бе отговорила веднага на английски, предлагайки ѝ работата. Обяснила ѝ бе, че детето, което очаква, означава всичко за нея... *То е по-важно от живота ми*, бе написала тя.

Беа вдигна поглед от тъжните думи.

— Господин Маркан имаше право. — Тя потрепери, докато произнасяше думите. — Мари Льоконт е знаела, че е белязана от смъртта.

— Чудя се — рече Ник — дали по онова време е вярвала, че съпругът ѝ е способен да я убие. И ако е така, защо не е предприела нещо.

— Обзалагам се, че се е срамувала. Женска гордост. Не забравяй, че тя е била *la celibataire*, старомодна, грозновата жена, изолирана от хората, винаги сама... независимо от всичките ѝ пари. Била е подложена на присмех и унижения през всичките тези години. Дори и децата по улиците ѝ се присмивали. И изведнъж се появил онзи млад красавец, така добре изпълняващ ролята на любящ съпруг. Може би се е надявала, че предчувствията ѝ, в края на краищата, няма да се сбъднат.

— Ето още нещо — обади се Ник. Той вдигна някакъв документ с розов печат. — Виж, дойката Биъл даже си е направила труда да го завери при нотариус.

Те приближиха глави и жадно зачетоха написаното от Флора Биъл.

Трябва да изложи всичко това в писмен вид — казваше дойката. Заради хората, които някой ден може да пожелаят да узнаят истината.

Беше съвсем просто пишеше тя. Разбрах го веднага щом видях съпруга. Беше се оженил за бедничката Мари-Антоанет Льоконт заради парите ѝ. Защо иначе един красив, безскрупулен мъж като него би пожелал жена като нея?

Мадам Льоконт ме помоли да започна работа при нея три месеца преди раждането на детето. Тя твърдеше, че така съм щяла да се аклиматизирам към новата страна и начина на живот. Но дълбоко в сърцето си знаех, че тя търси компания. Защото, несъмнено, беше най-самотната жена, която съм срещала някога.

Познавах мадам съвсем кратко време, но открих, че е добра, искрена и интелигентна, макар да не произхождаше от аристократично семейство и да не притежаваше добрия вкус на предишните ми работодатели. Нито за момент обаче не се усъмних, че детето означава всичко за нея. И че мадам не се доверява на съпруга си.

Мадам ми даде едно писмо, което бе написала на нероденото си дете. Помоли ме да го скрия и да го пазя.

Трябваше да го дам на детето, ако нещо с мен се случи и умра преди него, както ми каза тя с безкрайна тъга в тъмните си очи. Сякаш знаеше какво ще се случи само след няколко седмици.

Мадам Лъоконт не само ми се довери напълно, но тя ми повери и най-скъпото си притежание — бебето, което за нея означаваше много повече от всичките ѝ пари. Накара ме да обещаая, че ако нещо се случи с нея, аз ще се грижа за детето ѝ. Аз, разбира се, ѝ обещах. Какво друго можех да направя?

В замяна на това тя прояви изключителна щедрост. Каза ми, че никога няма да остана без пари. Купи ми къщичката и основа попечителски фонд, който гарантираше издръжката ми до края на живота ми.

Бях в детската стая на втория етаж, когато се случи нещастieto. Чух викове, а после и силен шум, който прозвуча като изстрел. Изплаших се, но бебето се събуди от шума. Започна да плаче и минаха няколко минути, преди да излезе в коридора, стиснала детето в ръце.

С ужас видях страховитата сцена, разкрила се пред очите ми. Мадам Лъоконт лежеше по очи на мраморния под. Бях толкова уплашена, че ми се стори, че всичко е оплискано с кръвта ѝ.

Съпругът ѝ излезе от библиотеката.

Мили боже, станала е злополука, извика той. Твърде предвзето и театрално според мен. Всички слуги се насъбраха, вперили погледи в безжизненото тяло на мадам. Вървете си. Махайте се, разкрещя се той, а яростта в очите му ни накара да побегнем веднага.

Нещото, от което мадам Лъоконт се бе бояла, най-после се случи: И макар той да твърдеше, че е било нещастен случай, аз знаех дълбоко в сърцето си, че той я бе убил.

Погребаха бедничката мадам още на следващия ден, а веднага след това съпругът ѝ замина за Париж, за да се срещне с адвокатите. Така и не се върна повече. И така аз останах единственият настойник на младия Жан Лъоконт,

към когото изпитвах най-искрена привързаност и когото винаги наричах Джони.

Бях обещала на мадам, че ще закрилям сина ѝ. През следващите пет години спазих обещанието си и ние живяхме спокойно и щастливо във вила Мимоза. Но когато дойде денят, който бях очаквала с ужас през всичките тези години, аз не можах да се преборя с врага.

Беа знаеше какво ще последва, преди още да го е прочела. То се спотайваше в дълбините на ума ѝ, тя го чувстваше... точно както бе станало в съня ѝ...

Беше месец юни, седем и трийсет сутринта. Птичките вече бяха поздравили слънцето и сега мълчаха. Нямаше никакъв ветреца и водата в езерото не помръдваше. Нищо не смущаваше тишината и покоя, когато икономът отвори входната врата и се поклони почтително на малкото тъмнокосо момче, което изтича на верандата и подуши въздуха като нетърпеливо кученце.

Момчето беше на пет годинки. Малко, тъмнокосо и слабичко, с крачета като клечки и интелигентни тъмнокафяви очи. Изобщо не приличаше на русия си, синеок и красив баща. Не беше наследило атлетичната фигура и доброто му здраве. Дойката Биъл, която не забравяше обещанието, дадено на мъртвата му майка, го гледаше като рохко яйце, държеше го далеч от другите деца, за да не прихване болестите им. И понеже не забравяше богатството и положението му в обществото, го обличаше в коприна от главата до петите — като малък лорд Фонтлъррой.

Дойката беше негова приятелка, а икономът, шофьорът, слугите и градинарите му правеха компания. Шкафовете в детската стая бяха препълнени с всевъзможни играчки и игри, макар че той нямаше приятелчета, с които да си играе. Най-скъпото му притежание, любимата му играчка и истински приятел, беше едно вълнено куче на

име Фидо. Не можеше да има истинско живо куче, защото според дойката Биъл истинските кучета били прекалено мръсни, имали много бълхи и разнасяли онези страшни бацили.

Живееха си по този начин, откакто се помнеше, и той беше щастливо дете, доволно от живота си, защото не познаваше нищо друго. Беше центърът на малката вселена, оградена от зидовете на вила Мимоза.

Момчето седеше на мраморните стълби, усещаше хладината на камъка през тънката тъкан на сините си копринени шорти и щастливо наблюдаваше владенията си. Сутрешният въздух беше свеж също като надеждата в сърцето му, че този ден може да се окаже по-специален, по-различен от предишните, толкова приличащи си дни. Погледът му обходи моравата, плъзна се покрай гигантските кедрови дървета, спря се на лазурното небе под тях. Чуваше пауните, които крещяха край розовата градина, долавяше различните аромати на цветята, които градинарят го бе научил да различава. Мимозата, на която бе кръстена вилата, бе любимото му цвете, но можеше да се радва на сладкия ѝ аромат само през пролетта.

От сребърния птичарник, който, както дойката му бе казала, дядо му построил преди много години като сватбен подарък за майка му, долиташе цвърченето на жълто-сини канарчета и дългоопашати папагали, водата в красивия фонтан ромолеше и смесваше песента си с тази на малкия буен поток, който се спускаше от хълма.

Това беше неговото кралство, целият му свят.

В този момент долови друг шум — бронзовия звънец на портата. Момчето заинтригувано вдигна глава и присви очи срещу слънцето.

Чу стъпки по чакъла. Към него се приближаваше човек. Висок, красив мъж. Слънцето позлатяваше русата му коса. Мъжът спря пред стъпалата и се вгледа в момчето. То чу забързаните стъпки на дойката Биъл зад себе си. Това е странно, помисли си момчето и се усмихна на непознатия. Дойката никога не тича. Тя смята, че бягането

е непристойно. Бяха го учили никога да не разговаря с непознати, но детето каза: Аз съм Джони Льоконт. Усмихна се доверчиво. Кой сте вие, господине?

Мъжът го изгледа студено, преценявайки бледия му вид, крехкото телце, копринените дрехи. Най-накрая с ужасяващо безразличие рече: Аз съм баща ти. Обърна се към дойката Биъл. Опаковай багажа му. Ще го взема със себе си. Сякаш ставаше дума за някакъв пакет.

Момчето се извърна, чуло ужасеното възклицание на дойката. Къде ще ходим, дойке? Къде?

Уплашените й очи срещнаха неспокойния му поглед. В земята на езичниците, проплака тя. На самия край на света.

Неописуем страх обхвана момчето, обгърна го тъмен облак, който го лиши от прекрасното утро, от песента на птичките, от мекия като коприна въздух, от слънчевата светлина. Лиши го от целия му свят.

Обичах това дете — пишеше дойката. И възнамерявах да изпълня обещанието, което бях дала на мадам, така както тя бе изпълнила своето. Сърцето ми се свиваше от страх, но нямаше сила на света, която да ме застави да пусна моето малко момче само с този лош мъж. Дългът си е дълг. И въпреки това, непрекъснато се питах защо му е потрябвал синът му след всичките тези години.

Последва най-ужасното пътуване през живота ми. От Марсилия до Америка пътувахме с италиански лайнер, на който двамата с Джони споделяхме мизерна малка каюта в най-ниската класа. Баща му пътуваше като лорд в първа класа и нито веднъж не се заинтересува от сина си. А когато лайнерът попадна в буря по средата на Атлантическия океан, аз се разболях от морска болест и останах прикована към койката си, а бедничкият малък Джони трябваше сам да се грижи за себе си. След Ню Йорк последва безкрайно пътуване с влак през тази огромна, необикновена страна, Америка. Трябваше да спим седнали

на местата си, макар да знаехме, че баща му пътува в луксозен спален вагон.

Пристигнахме в Сан Франциско и колата ни закара до голям хотел. Господин Льоконт бързо слезе, но когато понечих да го последвам, той грубо затръшна вратата под носа ми и ме уведоми, че ние трябва да хванем следващия кораб до Хонолулу. Сами.

Пристанището гъмжеше от тъмнокожи, зловни на вид мъже, но аз не можех да издам страха си пред Джони, който, слава на бога, беше прекалено заинтригуван от онова, което виждаше около себе си, за да се страхува. Корабът беше стар и ръждясал, а екипажът се състоеше от езичници китайци, които не разбираха и дума на английски. Пътуването беше безкрайно, преживяхме много бури и неведнъж с ужас очаквах зелените вълни да ни погълнат. А храната, когато я имаше, беше непозната за нас, езическа, и изобщо не ставаше за ядене. Джони и аз бяхме заставени да преживяваме само с варен ориз.

Когато най-сетне пристигнахме в Хонолулу, веднага ни натовариха в друг, по-малък кораб, който трябваше да ни откара до частния остров на бащата на Джони. В неговото собствено царство.

Тук свършваше документът на Флора Биъл. Беа и Ник се спогледаха, изпълнени с желание да научат какво се бе случило после. Внимателно прегледаха останалите книжа, но не откриха нищо друго.

Внезапно Беа се разплака, от гърлото ѝ се изтръгнаха отчаяни ридания. Ник я прегърна, опитвайки се да я утеши.

— Бедничката Беа. Но все пак постигнахме някакъв напредък. Сега поне знаем какво означава сънят ти. — Той погали косата ѝ, махна я от челото ѝ и рече: — Макар че, убий ме, но не мога да си представя откъде знаеш всичко това.

— Не разбирам — хълцаше тя. — Ник, аз не просто чета думите на дойката Биъл. Тези думи сякаш излизат от собствените ми мисли, усещам страха на момчето дълбоко в сърцето си... Имам чувството, че

онова, което е преживяло, се е случило с мен. И просто не мога да го понеса, Ник. *Толкова се страхувам.*

ГЛАВА 18

Жълтите къдрици на Мили бяха току-що сресани. Облечена бе в жълта копринена рокля на цветя, на гърдите ѝ бяха забодени жълти диаманти, устните ѝ блестяха от яркорозово червило. Седеше на терасата на хотел *Кап* и чакаше Беа и Фил да пристигнат от летището. Но не мислеше за приятелките си. Мислеше си за телефонния разговор с адвоката от Охайо, който бе провела в ранните часове на деня.

— Кой, по дяволите, ми звъни от Охайо в два и половина сутринта? — сънливо бе попитала тя. После посегна за очилата си и ги сложи, сякаш те щяха да ѝ помогнат да разбере по-ясно думите на човека отсреща.

Адвокатът отговори, че се обажда, за да я уведоми за смъртта на неин трети братовчед, с когото не се бе чувала от много години. Братовчедът и съпругата му загинали трагично при автомобилна злополука. Двете им малки дечица останали сирачета. В завещанието си братовчедът упоменавал Мили като тяхна единствена роднина и я посочвал за техен настойник.

Адвокатът я уведоми също така, че в момента за децата се грижат други хора. Ако Мили откаже да стане техен настойник, децата ще бъдат настанени при приемни родители и може би, ако имат късмет, ще бъдат осиновени.

— По дяволите, не! — Мили беше шокирана. — Кръвта си е кръв, макар че до този момент дори не знаех за съществуването на тези деца. Бедните сирачета се нуждаят от дом — продължи тя. — Купете им всичко, от което имат нужда, и ми изпратете сметката. Аз имам нужда от съвсем малко време, за да организирам нещата. Междувременно им кажете, че леля Мили ги обича и няма търпение да ги види и да ги обсипе с играчки и любов.

Затвори телефона, изненадана, но доволна от мисълта да стане *майка* на нейната възраст. Дълбоко в сърцето си знаеше, че постъпва правилно.

— Разбира се, всички ще си помислят, че това е поредният ми каприз — каза си тя часове по-късно, когато най-после започна да се унася в сън. — Но, както винаги, моята лудост е подчинена на определени правила.

Все още седеше на терасата и гледаше замечтано към морето, когато чу името си. Усмихна се на старата си приятелка Фил и на новата си приятелка Беа, които се приближаваха към нея.

— Ето те и теб, най-сетне, скъпа моя Фил — възкликна Мили и плесна с ръце пред гърдите си. — Изглеждаш прекрасно, както винаги, макар че продължаваш да се обличаш в този ужасен черен цвят. Като вдовица в траур си, мило момиче. Крайно време е да направиш някаква промяна.

— Не си първата, която ми го казва. — Фил се разсмя, спомнила си Махони.

Мили я хвана с две ръце, отдалечи я от себе си и я огледа критично.

— Ммм — каза тя — сигурна съм обаче, че не одобрявам тези тъмни кръгове под очите ти. Или оная конференция те е държала будна по цяла нощ, или пък причината е у някой друг. Надявам се, заради теб самата, че е бил някой мъж. Ще ти се отрази добре.

Усмихнаха се една на друга — нямаха никакви тайни. Фил знаеше всичко, което трябваше да се знае за Мили. Мили знаеше всичко за Фил.

— Сигурна съм, че Беа вече ти е разказала последните събития — продължи Мили и се понесе, надменно вирнала глава, към своята маса на терасата. Небрежно им махна с ръка да я последват. — Като че ли най-сетне стигнахме донякъде, макар да не съм сигурна, че разбирам къде *точно*. Това е по твоята част, Фил — заяви тя и поръча чай. — Междувременно, и аз имам малка изненада. — Те я погледнаха с очакване, а тя се усмихна, наслаждавайки се на момента на неизвестност. — Никога няма да отгатнете — подразни ги Мили.

— Не ми казвай, че си отишла и си купила мезонет и в Монте Карло — попита Беа, изпълнена с подозрения.

— Разбира се, че не съм. Аз вече съм гордата притежателка на вила *Мимоза*. Кой би желал нещо повече?

— Хайде, Мили — примоли ѝ се Фил. — Не ни дръж под напрежение.

— Ще ставам майка — изсмя се тя, забелязала изумените им погледи. После им разказа за телефонното обаждане от Охайо.

— Казват се Скот и Джули Ренуик. На девет и седем годинки. Не смятате ли, че това са две страхотни имена? Онзи самодоволен адвокат ме попита кога ще се прибирам у дома, за да ги качи на самолета за Ню Йорк. Много ми се искаше да можех да видя лицето му, когато му казах, че *тук* е моят дом, на Ривиерата. Децата могат да дойдат тук и да посещават местното училище, му казах. Щом е достатъчно добро за принцеса Каролин, значи ще задоволи и моите изисквания. Освен това — добави Мили, притиснала състрадателно ръце към сърцето си — помислих си, че една промяна на средата ще се отрази добре на бедните малки създания след всичко онова, което им се е случило. Но му казах, че ще трябва да изчака седмица или две. Докато довършим вилата.

— *Седмица или две?* — немощно възкликна Беа, припомнила си състоянието на вилата, препълнена със строители, дърводелци и бояджии. Новият плувен басейн все още представляваше само една огромна дупка, а градинарите все още се опитваха да се преборят с избуялите храсталаци и да нахвърлят нова почва.

— Е, може би и малко повече — призна Мили. — Но се обадих на онзи нелюбезен декоратор и му наредих да ускори работата. Поставих му и нов срок. Един месец и нито ден повече. В края на краищата — тя умоляващо погледна Фил — не мога да настаня двете деца в хотел. Не и след дългото пътуване и всичко, което са преживели. Те имат нужда от истински дом и аз ще им го осигуря. Представете си *ме мен*. Мили Ренуик, да стана *майка* след всичките тези години. — Тя отново избухна в смях само при тази мисъл. — А това е нещо, което нито един от безполезните ми съпрузи не можа да постигне. Винаги съм твърдяла, че вината е тяхна.

Съдбата на Скот и Джули Ренуик беше основната тема на разговорите по време на вечерята и едва по-късно, когато останаха сами в стаята ѝ, Беа успя да покаже на Фил *документа* на дойката Биъл и писмата.

Фил ѝ каза, че Махони вярва, че някой сигурно ѝ е разказвал за вилата.

— Това е единственото логично обяснение. И сигурно този същият човек ти е разказал и историята за бащата, който се връща за

сина си. Ето защо си спомняш всичко това.

— Тогава, Фил, защо изпитвам толкова силни чувства? Защо ме измъчват такива ужасни предчувствия? Защо ми се струва, че аз съм детето, което седи на онова стълбище и очаква светът му да се сгромоляса?

— Може би този човек ти е бил близък?

— Искаш да кажеш, че е бил някой, когото съм обичала? Но как бих могла да забравя човек, когото съм обичала толкова много?

Фил поклати глава.

— Беа, съветвам те да гледаш напред към бъдещето, а не назад. Нека миналото си остане минало. Един ден спомените сами ще изплуват в главата ти — точно както стана с аромата на *Мимоза* в онзи първи ден в болницата. Ще си спомниш всичко. Включително и това коя си.

Беа я погледна. Меденокафявите ѝ очи преливаха от отчаяние. Само Фил разбираше истинските измерения на ужаса, който момичето изпитваше при мисълта, че не знае нито коя е, нито защо някой би искал да я убие. И макар да съзнаваше, че Фил има право, Беа трябваше да разбере какво се бе случило с дойката Биъл и с малкия Джони Льоконт, останал сам на острова със злия си баща.

Ник бе забелязал, че във всички вестници, отразили новината за смъртта на Мари-Антоанет, съпругът ѝ бе наричан *господин Льоконт*. Той отиде да потърси господин Маркан в кафенето *При синия моряк*, за да го попита дали знае защо онзи човек е използвал името на жена си.

— Чужденеца прие името на Мари-Антоанет, защото такава беше желанието на баща ѝ, изразено в завещанието му — поясни Маркан. — Според това завещание Мари-Антоанет щеше да изгуби цялото си наследство, ако сменеше името си. Това, разбира се, беше само опит от негова страна да ѝ попречи да се омъжи. Той не можеше да се примири с мисълта да изгуби дъщеря си, даже и след смъртта си, и бе решен да я принуди да носи името му до края на дните си. Всичко беше въпрос на пари и наследство, както разбирате — додаде господин Маркан — и съм сигурен, че Чужденеца се е върнал за сина си поради същата причина — наследството.

Трябва да знаете, мили приятели, че старите Наполеонові закони все още се прилагат във Франция по отношение на наследството. Съгласно този закон съпругът не може да наследи цялата собственост

на съпругата си. Децата имат предимство. В случая със семейство Лъоконт е имало само едно дете — Джони, и той автоматично е наследил половината от богатството на майка си. Чужденеца получил другата половина, върху която е трябвало да плати и съответните данъци. Освен това стоял и въпросът с имотите. Вила *Мимоза* и апартаментът в Париж са само малка част от имотите. В тях са били вложени твърде много пари. По закон обаче съпругът не можел да ги продаде веднага. Трябвало да изчака синът му да стане на осемнайсет години. Едва тогава биха могли да продават и да си поделят парите.

Предполагам, че когато разбрал, че не може да победи френските закони, Чужденеца се е върнал, за да получи залога за успешното си финансово бъдеще — своя син. Онзи човек беше голям прахосник — замислено добави Маркан. — Обзалагам се, че през първите пет години е пропилял по-голямата част от своя дял от богатството на Мари-Антоанет. А и то се е оказало по-малко, отколкото е очаквал. Сигурно се е нуждаел от парите на момчето.

Ник се обади на банката в Лондон и си уреди среща със служебните лица, отговорни за попечителския фонд на Флора Биъл, за следващата сутрин.

— Може би сега ще разберем какво се е случило с малкия Джони Лъоконт на онзи отдалечен остров — с надежда рече той на Беа, която бе дошла да го изпрати на летището.

ГЛАВА 19

Няколко дни по-късно, когато се върна в Париж, Фил завари хотелската си стая отрупана с цветя. На всяка маса имаше уханни букети, даже и на възглавницата и бе поставен хавайски гирлянд от бели орхидеи. Имаше и послание. *Липсваш ми. Моля те, прости ми. Брад.*

Тя съблече дрехите си, взе хладен душ, сложи орхидеите на врата си и му позвъни.

— Благодаря за разточителното посрещане. — В гласа ѝ се долавяше усмивка.

— Цветята са също и опит за извинение. Не смеех да се надявам, че ще се обадиш. Не го заслужавам. Предполагам, че просто оглупях от ревност.

Тя поклати глава и въздъхна.

— Но, Брад, ти знаеше, че не отивам да се срещна с друг мъж.

— Ревнувам от всеки, който те отнема от мен.

— Това не е ли малко неразумно? — попита тя, възвърнала си за миг хладната разсъдливост и независимост.

— Така е. Но пък аз съм си неблагоприятен човек... когато става дума за теб.

Тя се разсмя, докосна орхидеите, лежащи на гърдите ѝ, и чу въздишката му на облекчение, когато му каза, че може да дойде при нея.

Половин час по-късно му отвори вратата. Беше съвсем гола, като се изключат орхидеите на врата ѝ. Дългата ѝ коса се спускаше като тъмен облак около бледите ѝ рамена, а Фил се питаше дали чувствата ѝ към него са се променили по време на отсъствието ѝ, през което бе имала възможност да наложи правата си на самостоятелна личност. Но той беше все така привлекателен, чаровен и уверен в себе си. Бавно я огледа от горе до долу. Поклати глава, изумен от красотата ѝ, и я увери, че е най-щастливият мъж на земята. После я вдигна на ръце и я отнесе в леглото.

На следващия ден Фил отмени резервацията си за самолета и отложи с една седмица всичките си ангажименти в Сан Франциско. Изнесе се от хотела и се пренесе в апартамента на Брад.

През цялата седмица почти не излязоха от него. А когато все пак го напускаха, то бе само за да отидат до бистрото зад ъгъла, или да се поразходят по булеварда, хванали се за ръце, преплели погледи, подпалени от страст и желание.

Фил не мислеше за никой друг. Даваше си сметка, че за пръв път в живота си се държи неблагоприятно, но не можеше да направи нищо. След годините, през които бе живяла като *ледената кралица*, тя се бе превърнала в чувствена жена, която откликваше с тялото си на всяка любовна ласка на Брад.

И въпреки това имаше моменти, в които съзнаваше, че макар да познава с подробности всеки сантиметър от тялото му, тя всъщност не знае нищо за истинския човек. Брад Кейн беше съвършено непознат, когато бе срещнала само преди няколко дни.

Понякога имаше чувството, че любенето им не го задоволява, че той иска да отиде по-далеч, да се впусне в опасни игри, които не бяха по вкуса ѝ. Психиатърът в нея с тревога разпознаваше скритите дълбини и потайните кътчета на личността му. Необоснованата му ревност при пътуването ѝ до Ривиерата бе само едно доказателство за това. Но Фил бе твърде увлечена по него, за да мисли за тези неща. Повтаряше си, че не желае да анализира любовника си, че иска само да се наслади на мига.

Тогава една нощ, след като се бяха любили и лежаха изтощени, преплели тела, Брад започна да ѝ разказва за семейството си.

Започна с дядо си — Арчър Кейн, който бил янки авантюрист. На тринайсет години напуснал дома си и се отправил на Запад.

— Дядо ми търсил злато, копал въглища, брал плодове, работил в ранчо. Няма работа, с която Арчър да не се е захващал. — Брад се усмихна с гордост. — Най-накрая се озовал в Сан Франциско. От там заминал за Хаваите — хванал се на работа на някакъв товарен кораб, който превозвал коне и добитък до Големия остров. Бил едва на деветнайсет години, когато се запознал с бъдещата си съпруга.

Фил се обърна да го погледне, подпряла глава на ръката си, заслушана с увлечение в разказа му за жената на Арчър.

Тя се казвала Лахилахи. На хавайски това означавало *Изящната*. Била любимата дъщеря на благородно хавайско семейство. Едва когато красивата им седемнайсетгодишна дъщеря ги заплашила, че ще умре от разбито сърце, те с неохота ѝ позволили да се омъжи за жълтокосия чужденец.

Брад продължи:

— Дядо ми ни е разказвал, че те организирали разточителна сватба — подходяща за момиче с положението и богатството на Лахилахи. Четири дни продължили празненствата и танците, няколко дузини прасета били изпечени, изпили се много литри пои^[1] и много други напитки. Булката била облечена в искрящ син саронг, на врата ѝ висели гирлянди от разкошни пера и орхидеи, венец от уханни цветя красял блестящата ѝ черна коса, която, според описанието на дядо ми, падала като водопад до под коленете ѝ.

Арчър бил много красив млад мъж. Облечен бил с пъстра риза на цветя, на врата му висели уханни гирлянди, а на младата си жена подарил като сватбен подарък огърлица от перли — малки наистина, но красиви на цвят.

Брад се разсмя, разрушавайки очарованието на разказа с циничната забележка, която последва.

— Никой не можел да си представи откъде Арчър намерил пари за толкова скъп подарък. Всички знаели, че не е измежду богатите на острова. Но те били просто хавайци — не познавали потайните кътчета, известни на Арчър, където мъжете можели да заложат бъдещето — а дори и душите си — за заем от няколкостотин долара.

Арчър бил по-умен от тях. Подарил перлена огърлица, а в замяна получил цял остров. Е, бил малък, наистина, но се намирал край брега на Мауи и бил притежание на семейството на булката от времето на крал Камеха-меха. Това бил сватбеният подарък за младата двойка. Родителите се надявали, че Арчър ще започне да отглежда там захарна тръстика и ананаси и ще натрупа цяло състояние.

Когато четирите празнични дни приключили, булката и младоженецът отплавали за своя остров с малко едномачтово кану. През част от пътя си били придружени от стотици други, празнично украсени канута, препълнени със сватбарите, които пеели традиционни прощални песни. Дядо казваше, че представлявали внушителна гледка. В онзи момент се почувствал като истински крал.

Скоро ароматът на уханните цветни гирлянди бил удавен от острата солена миризма на Тихия океан. А когато останалите канута обърнали, за да се приберат у дома, а булката им махнала за довиждане, Арчър забелязал сълзите, които се плъзнали по лицето ѝ. Той незабавно я завъртял с лице към техния остров. И към тяхното бъдеще. Бил уморен от хавайските празненства и вече пресмятал наум печалбите от все още незасетите култури.

Брад се усмихна снизходително.

— Такъв си бил моят дядо Арчър. Предполагам, че ще го охарактеризираш като прагматичен мъж.

— Бих го нарекла по-скоро суров човек — отвърна Фил, замислена за романтичната му малка булка, толкова красива и тъжна от раздялата с любящото си семейство.

— Така е — съгласи се Брад. Обърна се и ѝ се усмихна. — Отегчавам ли те? Чувал съм тази история безброй пъти. Тя е част от историята на рода Кейн, която се предава от поколение на поколение.

— Не, не. Разкажи ми още — възкликна тя и се сгуши щастливо в извивката на ръката му, зарови лице в шията му, опиянена от аромата на кожата му, от звука на мекия му глас.

— Тогава ще ти разкажа за *нашия* остров. Той е сърцето на нашето семейство, душата му. Ако изобщо имаме такава — додаде Брад и се изсмя рязко и цинично.

— Можеш ли да си представиш Лахилахи, загледана нетърпеливо в скалистите очертания на своя остров, който вече се откроявал над океана? Тя видяла, че островът бил малък — само дванайсет мили на ширина и може би седемнайсет мили на дължина. Североизточният бряг бил скалист, в стръмните зъбери се разбивали с рев огромни вълни, подводните течения там били опасни и само за секунди можели да отвлечат всяко кану с непредпазлив водач навътре в океана. Но спокойният югоизточен бряг бил опасан със седефенобели пясъци, заобиколени от палми, високи дървета, осяели дюните, разцъфтели храсти и прекрасни цветя.

По средата на острова като гръбнак се извисявали малки конусовидни възвишения с вулканичен произход, които го разделяли на две части, но също така спирали бурите, идващи от океана, задържали валежите в западната част. А ниските склонове били осяени с гъсти храсталаци и хибискуси, цветовете им — червени, жълти и

оранжеви — опасвали планината като пръстен. Лахилахи тогава си помислила, че те приличат на гирлянди около врата на Пеле, богинята на вулканите, чийто дух, тя била сигурна в това, живеел по тези места в очакване да се възроди отново.

Под тези планини, в западната част на острова, имало дълбоки и тесни дерета и буйни водопади. Над тях често се виждали разноцветни дъги, деретата били обрасли с гъсти папрати, дебели дървета, лозници и увивни растения. Между тях се простирали широки тревни площи, осяяни тук-там с участъци блестяща изстинала черна лава, потекла преди много години от вулканичните върхове, за да образува каменна река чак до океана.

По-облагородената източна част на острова сигурно е щяла да бъде съвсем гола и неплодна, ако някога по тези места не бил минал непознат пътник. Той изследвал острова и докато изкачвал хълмовете, яхнал жилавото си малко пони, разпръснал наоколо семена от палмовите дървета на родната си страна. Семената поникнали, дърветата пораснали, предпазвайки почвата от ерозия. И така високите дървета защитили долините от безжалостното слънце, тревите и плодовете растели, подхранвани от водите, които се стичали по планинските склонове.

Когато младата Лахилахи слязла от кануто и стъпила на острова си, тя стиснала ръката на красивия си жълтокос съпруг. Огледала криволичещите бели плажове, високите палми, ярките цветове, опасали планината, и голите вулканични върхове, които, подобно на гърдите на богинята Пеле, се извисявали над острова им. И въздъхнала от щастие.

— Съпруже мой — тихо промълвила тя — трябва да го наречем *Калани — рай*. — Защото мястото наистина приличало на рая.

Фил вдигна поглед към Брад. Очите ѝ бяха пълни със сълзи на състрадание. Той лежеше по гръб, скръстил ръце под главата си, и се взираше в тавана така, сякаш пред него се простираше райският остров.

— Това е най-романтичната история, която съм чувала някога — прошепна тя.

Той я изгледа скептично, изправи се и си наля чаша бренди. Предложи и на нея, но тя поклати отрицателно глава.

— Не очаквах от една жена с твоя научен потенциал да бъде толкова развълнувана от подобна сапунена опера — с присмех рече Брад. — Истината е, че романтиката свършила дотам. Арчър Кейн получил онова, което искал. Той бил изпълнен с гордост от факта, че притежава собствена земя. Първото нещо, което направил, било да организира островитяните — смесица от мързеливи хавайци и китайци — за да му помогнат да построи малка дървена барака, укрепена с камъни и покрита с палмови клони.

Работил много упорито през тази първа година, но реколтата не била добра и той станал нетърпелив и зъл. В началото смятал, че този остров е трамплин към бъдещото му богатство, а всичките му сметки излезли криви. Заминал за *Хонолулу*, за да се позабавлява с уличниците по крайбрежието, опитвайки се да забрави проблемите си. И точно там се намирал, малко повече от година по-късно, когато го намерили, за да му съобщят за жена му.

Слугите му разказали, че Лахилахи се пременила в сватбения си саронг. Сложила гирлянди около врата си, забола уханни цветя в косата си. В този ден имало силна буря, вълните били огромни и зли. Лахилахи отплавала сама в бурната нощ.

Светлосините очи на Брад останаха абсолютно безизразни.

— Никога не я видели отново — тихо завърши той.

— О, боже — прошепна Фил. — Бедното младо момиче. Самоубила се е...

Брад безгрижно сви рамене.

— Дядо ми казваше, че не знае със сигурност. Разбира се, семейството на Лахилахи го обвинило, че разбил сърцето ѝ. Арчър не присъствал на погребението, но дочул, че близките ѝ прокляли него и потомството му за вечни времена. Той само се изсмял и казал, че много по-важен от проклятията им бил фактът, че *Калани* вече му принадлежал.

Брад отпи от брендито си и студено се усмихна на Фил.

— Ето така *Калани* станал основата на семейното богатство на рода Кейн.

По гърба на Фил пробягаха студени тръпки, докато го наблюдаваше да кръстосва из стаята като неспокойна котка. Беше озадачена от неспособността му да види подлостта в постъпките на дядо си. Единственото нещо, което имаше значение за него, както и за

Арчър навремето, бе островът и неговата роля за натрупване на семейното богатство.

— Не изпитваш ли съжаление към бедното момиче? — сърдито възкликна тя. Той я погледна с изненада.

— Случилото се наистина било много трагично — спокойно ѝ отвърна. — Но нека погледнем на нещата по този начин — ако Лахилахи не беше умряла, дядо ми никога нямаше да постигне онова, което е направил по-късно. Вероятно през целия си живот щеше да си остане беден фермер, който отглежда захарна тръстика. — Брад вдигна чашата си като за тост и се разсмя. — И тогава какво щеше да излезе от мен? — попита той. — Сигурно щях да порасна в недоимък на малък хавайски остров, щях да се пропия рано-рано от безсилие — също като героите на Съмърсет Моъм. О, хайде, Фил, всичко се е случило преди толкова много години... Не мога да си позволя да се вълнувам за подобни неща.

— Нито пък дядо ти — сърдито заяви тя.

— Сега пък ти се държиш глупаво. — Тя бе обвинила чаршафа около себе си и седеше в леглото, здраво прегърнала коленете си. — Изобщо не трябваше да ти разказвам тази история. Но си помислих, че може да ти хареса.

Фил си спомни как ѝ бе описал острова и изведнъж си даде сметка колко много означава той за него.

— Хареса ми — призна тя. — А ти просто нарочно се държиш като циник. Ти обичаш *Калани*, нали?

Брад седна до нея и нежно погали косата ѝ.

— Там се чувствам най-щастлив — честно отвърна той и леко докосна устните ѝ със своите. — И някой ден ще те заведа там, за да видиш, че не съм преувеличил красотата му.

Фил се усмихна отново, почувствала ръцете му около тялото си. Зарови лице във врата му, покри кожата му с леки целувки, почувства тялото му с езика си. Каза си, че всеки човек има по някоя черна овца в семейството си. В семейството на Брад това очевидно бе Арчър Кейн.

Но на следващата вечер Брад ѝ разказа нова семейна история, която напълно я извади от равновесие.

Разказваше ѝ за детството си, за ваканциите, прекарани в безгрижни игри на острова. Първата колиба, построена от дядо му, била превърната в голяма и удобна ваканционна къща с големи стаи,

които се охлаждали от вентилатори, закачени на таваните. Между палмите висели хамаци. Разказваше ѝ за зеленото море, за дълбоките клисури, обрасли с папрати, за наситенозелените малки саламандри, които приличали на скъпоценни камъни. Разказваше ѝ за алените птици и подводния свят с цвят на аквамарин, за ярките малки рибки, които приличали на коледни играчки.

В гласа на Брад се прокрадваше усмивка, спомените го изпълваха с умиление. Изведнъж настроението му рязко се промени и той внезапно се изпълни с напрежение.

— Майка ми мразеше острова — с неприязън заяви той. — Никога не ходеше там. Обичаше само *Даймънд хед* или Сан Франциско, където имаше апартамент. Обичаше да пазарува и имаше много гардероби, претъпкани с дрехи. Рядко ме допускаше в стаята си, казваше, че ѝ се мотая в краката. Винаги, когато ме завареше там, ме прогонваше. През смях, разбира се, но аз чувствах, че е напълно сериозна. Аз пък постоянно се стремях да съм близо до нея. Обичах я. Тя беше моята красива, отрупана с бижута майка, която обожавах. Бях само на шест години.

Погледна към Фил, а когато продължи, гласът му отново се изпълни с нежност.

— Тя винаги спеше до късно и аз обичах да се прокрадвам сутрин в стаята ѝ и да гледам спящото ѝ лице. Под очите ѝ имаше неизчистен грим, по устните ѝ блестеше по малко червило, но тя винаги изглеждаше много спокойна и невинна в съня си.

Понякога се криех сред обвитите в хартия дрехи в гардероба ѝ и я чаках да се събуди, за да я изненадам. Сядах на пода, загледан в приказния свят на разноцветни шумолящи тъкани, шифон, тюл и пайети, и си мислех как ще я накарам да се разсмее от изненада.

Една сутрин пак се промъкнах в дрешника, загледан в роклите с любимите ѝ цветове — яркосиньо, зелено и червено. И тогава видях обувките. Бяха големи, от тъмнокафява кожа, излъскани до блясък. Знаех, че не може да са на майка ми. Имаха светли подметки и висяха над мен.

Вдигнах поглед по-нагоре и видях чорапите. Крецящи червени чорапи. Усмихнах се. Познавах само един човек, който носеше такива чорапи. Един мъж, който често посещаваше майка ми и когото наричах

чичо Уахо. Забелязах краката му, обути в сиви панталони, разсмях се и се измъкнах от детското си скривалище.

— Чичо Уахо — рекох му аз — и ти ли си дошъл, за да си играем на криеница? — Гласът на Брад се напрегна. — Избутах настрана шумолящите вечерни рокли и погледнах нагоре към него. На врата му имаше примка и той висеше на въже, завързано за релсата на гардероба. Главата му бе клюмнала под странен ъгъл, лицето му бе мораво. Устата му зееше отворена, подутият му език висеше навън, очите му бяха изпъкнали като на жаба.

Брад хвана главата си с две ръце. Цялата му поза издаваше дълбокото отчаяние, което го бе обхванало, и Фил с ужас се вгледа в него. Но не се осмели да го прекъсне.

След известно време той вдигна глава. Запали цигара и тихо продължи:

— В продължение на един ужасен миг останах там безмълвен, а после се втурнах към майка си. Тя седеше в леглото и закусваше.

— Какво правиш тук? — с раздражение ме попита тя. — Колко пъти съм ти казвала да не влизаш в стаята ми без разрешение...

Аз я погледнах напрегнато. Бях уплашен, но дори и тогава си помислих, че е много красива. Висока, с черна коса и бадемови очи. Имаше силно и здраво тяло, движенията ѝ бяха съзнателно съблазнителни, всяко помръдване на стройните ѝ бедра бе така пресметнато, че да подчертава пищните ѝ форми.

— Защо чичо Уахо е в твоя гардероб? — попитах аз и я сграбчих за ръката.

Тя я издърпа и ме избута настрана. Четеше писмо и не ми обръщаше никакво внимание.

— *В гардероба ли?* — попита ме с безразличие.

— Той изглежда много странно, увиснал на релсата. Уплаши ме — рекох ѝ аз. Тя вдигна поглед от писмото. Беше от него. Пишеше ѝ, че ще се самоубие, защото тя го бе изоставила. Беше го отпратила, а той не могъл да го понесе. Лицето ѝ изведнъж пребледня. Разпищя се и слугите пристигнаха тичешком.

— Ти, ужасно малко момче! Какво си направил? — разкрещя се тя. — *Ти* си виновен за всичко.

Брад мрачно изгледа Фил.

— Бях на шест години. Но заради тези нейни думи през целия си живот не можах да се отърся от чувството, че по някакъв начин бях отговорен за смъртта на чичо Уахо.

Дръпна от цигарата си, а после злобно я смачка в пепелника. Взе Фил в прегръдките си и започна да я люби. Ако това, което последва, изобщо можеше да се нарече любов. Фил въобще не бе сигурна, че той знае кого държи в ръцете си. Тя затвори очи — не искаше да вижда лицето му, не искаше да става свидетел на болката му. Всичко свърши за броени минути.

— Не биваше да ти казвам — прегракнало й каза Брад по-късно. — Но у теб има нещо, Фил Фостър, което принуждава един мъж да ти разкрие тайните си.

[1] Poi — местна хавайска алкохолна напитка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Махони скръсти ръце, облегна се на стената на стаята за разпити и се загледа в партньора си, Бенедети, който разпитваше заподозрян в убийство. Бяха го довели в четири часа сутринта. Беше вече десет, а Бенедети беше в стихията си, защото работеше извънредно, а пред него седеше някакъв тип, който — Бенедети бе сигурен в това — бе убил момиче, премазвайки я с колата си в някаква стена.

Заподозреният дребен човек, който приличаше на невестулка, на около трийсет години, с оредяваща коса, малка брадичка и двусантиметрово чело, зад което очевидно нямаше много мозък, твърдеше, че изобщо не се е приближавал до местопрестъплението. Бил в един клуб в *Норт Бийч* с приятели.

— Кой клуб? — за пореден път го попита Бенедети. — С кои приятели? Хайде, за бога, човече, помогни си малко. Знаем, че момичето е убито с твоята кола. Приятелката ти е била там, колата ти е била там, а ти ми разправяш, че си бил в някакъв шибан клуб в *Норт Бийч*, чието име не можеш да си спомниш, с някакви шибани приятели, чиито имена също не помниш. Добри приятели, а? Щом даже и имената им не знаеш!

Заподозреният упорито поклати глава, приковал очи в пода, малко по вдясно от инквизитора си.

— Вече ви казах, че някой трябва да е отмъкнал колата.

Бенедети с раздражение погледна Махони. Вече два и половина часа повтаряше едно и също и не бе стигнал доникъде. Момичето бе намерено сплескано до стената, с изтърбушени вътрешности, но ако не успееш да го накарат да си признае, малкото лайно щеше да се отърве безнаказано. Защото не разполагаха със свидетели и защото, въпреки мозъка си с размер на грахово зърно, този тип се бе изучил достатъчно, скиторейки по улиците, за да знае, че нямат свидетели. Имаше право — всеки е могъл да кара колата му. Но те знаеха, че *той* е бил зад волана.

— Защо не си починеш малко? — предложи Махони. — А ние с господин Закарая ще си поговорим.

Бенедети кимна. Уморено избута стола си назад.

— Ще ти го оставя, Махони — рече той и излезе. Това беше стар похват. Започваха с по-груби методи, заплашваха заподозрения, опитваха се да го пречупят. Продължаваха така, докато той или признае, или се оплете в лъжите си, затъвайки все по-дълбоко в лайната, в които се е накиснал. Но този се оказа много корав. Не успяха да го уплашат. Сега беше ред на Махони — щеше да се прави на доброто ченге.

— Изглеждаш ми уморен почти колкото мен, Закарая — поде Махони. — Защо ние двамата с теб не изпием по едно горещо кафе? — Закарая кимна, без да вдига поглед.

Махони излезе в коридора и се върна с две пластмасови чашки с някаква течност, която минаваше за кафе. Поне беше горещо. Постави едната пред Закарая.

— Цигара? — предложи му току-що отворен пакет *Марлборо*.

Все още, без да го поглежда, Закарая взе една цигара и Махони със задоволство отбеляза, че ръката му трепери. Махони не беше пушач, но запали, за да прави компания на заподозрения. Няколко минути пушиха мълчаливо.

— Изпий си кафето, докато все още е горещо, господин Закарая — подкани го Махони. — Нощта беше много дълга, нали?

Закарая кимна мрачно и отпи от кафето си.

— Слушай, приятел — заговори Махони няколко минути по-късно. — И аз си имам проблеми с жените. Зная как е. Могат да те чукат, докато обезумееш напълно. — Той въздъхна дълбоко. — Имах една приятелка... ама беше страхотна, казвам ти! Нали знаеш как е при нас, ченгетата — работим извънредно, на смени, също като в някое предприятие. Оказа се, че когато аз работя нощем, и тя не стои без работа. Труди се със съпруга на най-добрата си приятелка. Разбираш ли какво искам да кажа? Човек просто не може да им прости такова нещо, Закарая, нали? Не може да позволи да им се размине, нали? Това се отразява доста лошо на мъжката гордост. Зная го със сигурност.

Закарая не каза нищо и те продължиха да пушат мълчаливо.

— Чуй какво ще ти кажа, Закарая — приятелски продължи Махони. — Сигурно вече умираш от глад. Ще изпратя някой да купи

нещо за ядене. След това двамата с теб ще си поговорим. Ще ми разкажеш за нея. — Той въздъхна дълбоко. — Готов съм да се обзаложа, че е била стопроцентова кучка. Тия жени никога не могат да оценят добрия мъж, който се грижи за тях.

Закарая го погледна напрегнато, после кимна.

— Наистина беше кучка. — Гласът му потрепери от ярост.

Махони се усмихна съчувствено.

— С някой друг ли се чукаше, човече? Това ли е? — Закарая кимна. Ръцете му се разтрепериха толкова силно, че едва държеше чашата. Махони се облегна назад и се загледа в него. Всеки момент щеше да се пречупи. Махони чувстваше, че го държи в ръцете си.

Поничките пристигнаха и Закарая лакомо изгълта една, без да вдигне поглед.

— Вземи си още една — подкани го Махони. — Вкусни са почти колкото на майка ми, италианката.

Закарая си взе още една, а после, между хапките, започна да разказва своята версия — каква кучка била тя, как той се грижел за нея, поддържал я, купувал ѝ дрехи, храна...

— Хероин? — предположи Махони, спомнил си гноящите рани по ръката на момичето. Знаеше, че не след дълго тя сигурно щеше да пукне от свръхдоза, от натравяне или СПИН. А беше само на деветнайсет години. Махони изпитваше толкова силна омраза към копелето, седнало срещу него, че се изненада от факта, че Закарая не долавя чувствата му.

— Беше наркоманка — призна Закарая.

— И откъде взимаше пари, за да се боцка, а, приятел? — Махони се усмихна приятелски. Закарая с безразличие сви рамене.

— Продаваше се. Като всички останали.

— Човече, тези жени са страшна работа — възкликна Махони. — Обзалагам се, че не ти е давала парите, както е трябвало да прави, нали?

— Да. Точно така. Е, да, ама кучката започна да прекалява — извика Закарая, обхванат от внезапен гняв.

— Чуй, Закарая. — Махони се наведе през масата, доближи лице до лицето на заподозрения и се вгледа настойчиво в очите му. — Може да си имал основателна причина, за да я смачкаш с колата. Смяташ, че си го е заслужила. Ще сключа сделка с теб, приятел. Знаеш, че си го

направил. И ние го знаем. Няма никакъв начин да заобиколим този факт. Но ако ми кажеш как се случи всичко аз ще направя всичко възможно да ти помогна. Може дори да помислим за някаква сделка. В края на краищата, ти ще ми кажеш как те е предизвикала, нали? Работила е за теб, пък не ти е давала спечеленото. Знаела е правилата, но е предпочела да харчи всичко за хероин. Нали?

— Даа — мрачно се съгласи Закарая. Гледаше навъсено и враждебно, но Махони бе сигурен, че обмисля предложението му. С тъглчето на окото си зърна Бенедети, който надничаше през прозореца, но не му даде никакъв знак. Чакаше Закарая да проговори.

— Обещавах ли да ме измъкнеш? — най-накрая попита Закарая. Махони разпери ръце и тихичко отговори:

— Закарая, знаеш, че не мога да ти обещаю това. Но ако ни кажеш истината, мога да ти обещаю справедлив процес. Ще направя каквото мога за теб. Ще видя дали може да се стигне до споразумение, до намалена присъда.

— Да. Ами, тя си го просеше, нали така? — войнствено изписка Закарая. — Шибаната кучка си го търсеше, човече. Нали знаеш как е...

Махони даде знак на Бенедети и няколко минути по-късно той влезе, придружен от стенограф. Бенедети сложи още една чаша кафе пред Закарая и включи касетофона, а Махони побутна към него пакета *Марлборо*.

— Разкажи ни, човече — уморено рече Махони — за да можем след това всички да отидем да поспим.

Махони трябваше да се яви в съда в два часа. Случаят беше типично домашно убийство, извършено в събота вечер. Няколко месеца по-рано жената бе застреляла съпруга си в главата, докато той спял мъртво пиян в мизерното жилище, което наричаха свой дом. Когато Махони пристигна там, завари три дечица, всичките под седемгодишна възраст, сврени в ъгъла на единствената друга стая, скрили главите си под мръсно одеяло, за да не виждат какво се бе случило. Целите бяха покрити със синини, а майка им седеше безпомощно на един счупен люлеещ се стол, плачеше беззвучно, оставила пистолета в скута си. Съседите бяха извикали полиция, а Махони бе първият, пристигнал на местопрестъплението.

С тъжен и безнадежден глас жената му разказа, че съпругът често пердашел децата, а после открила, че започнал и да блудства с

тях. Собственото ѝ лице беше премазано от бой — посиняло око, разкъравена уста, липсващи зъби. Беше я бил в продължение на години, но когато започнал да тормози и децата, не издържала. Съседите потвърдиха думите ѝ, а когато видя разтрепераните от страх деца, Махони изпита състрадание и съчувствие към жената. Сигурен беше, че и съдебните заседатели ще реагират като него. Надяваше се само съдията да не се окаже прекалено строг.

Той мразеше съдилищата, не обичаше да се мотае без работа и да чака да го повикат. След като свидетелства този следобед, той почака още малко, докато приключи делото. После посети съдебния лекар в градската морга, за да види дали е било аутопсирано подутото тяло, което извадиха от залива предишната нощ. Искаше да знае дали по тялото има дупки от куршуми, или човекът просто е бил пиян и се е удавил. Или пък си е ударил главата и е умрял още преди да падне във водата.

След като свърши, се отби в бара на Ханран, където завари някои от момчетата, приключили със смяната си, да пийват бира, докато обсъждат събитията от изминалия ден. Махони седна на бара и си поръча светла бира.

— Питате ли се понякога защо вършим тази работа? — изтощено промърмори той. — Мазохисти ли сме, или какво?

— *Или какво* е най-точното определение — мрачно отговори някой. — Кой друг, ако не откачалки като нас, би се захванал с подобна работа? Жена ми се оплаква, че не ме е виждала от седмици. Влизам къщи, а децата ми не могат да ме познаят. А аз им викам: *Ей, вижте, аз съм вашият татко. Нали разбирате, онзи, дете ходи на работа, за да изкарва мангизи. А жена ми се обажда: Да, милички. Големите мангизи.* По дяволите, Махони, струва ли си?

Махони си помисли за Закарая, напъхан зад решетките на две преки отгук, и за деветнайсетгодишното момиче, което бе отмъстено благодарение на него и Бенедети, които си бяха свършили работата. Спомни си облекчението, което се изписа по лицето на жената този следобед, когато съдията призна факта, че е била подложена на постоянен тормоз и е извършила престъпление, опитвайки се да предпази децата си. Беше я осъдил на една година условно и тя бе напуснала съда заедно с децата си. Махони бе готов да се обзаложи, че

за пръв път от години насам тя вървеше с изправена глава, без да се страхува, че ще получи юмрук в лицето.

— Мисля, че работата си е добра. — На лицето му се появи доволна усмивка. — В добрите дни, естествено.

— Изглеждаш така, сякаш си имал много дълъг ден, Махони. И какво изобщо правиш тук по това време? Мислех, че тази седмица си нощна смяна.

— Да. Май забравих да си ида у дома. — Умората го връхлетя изведнъж и той си позволи да си спомни, че не бе спал вече двайсет и четири часа. Сбогува се с приятелчетата си и бавно се отправя към къщи, за да поспи няколко часа, преди да започне смяната му.

Беше под душа, като редуваше топли и леденостудени струи, които шибаха тялото му под всеки възможен ъгъл, с надеждата да се поободри малко, когато чу звъна на домофона. Спря водата, загърна една хавлия около кръста си и се приближи до апарата.

— Да?

— Махони? Фил Фостър съм.

Напълно беше забравил, че тя бе оставила съобщение на телефонния му секретар. Беше се върнала от Париж и щеше да мине да прибере котката си. Молеше го да ѝ позвъни, ако е зает и посещението ѝ го затруднява.

— Качвай се, докторе — отвърна той. — Но те предупреждавам, че не съм облечен. Мислиш ли, че ще можеш да понесеш гледката?

— Ще се опитам — кисело отвърна тя.

— Липсваше ми — рече ѝ той, когато Фил влезе през вратата — все така красива, каквато я помнеше. Даже повече. — Нов ли е? — попита той, разглеждайки с възхищение червения блейзър, който бе облякла над бялата си тениска.

— Купих го в Париж.

— Виждам, че си послушала съвета ми. За цвета.

— И откъде си сигурен, че съм послушала точно *твоя* съвет? А не нечий друг? — Тя се усмихна нахално. Коко дотича, като мяукаше пронизително — както при всички сиамски котки, силният ѝ глас изобщо не съответстваше на дребния ѝ ръст. Фил я взе и я притисна към себе си.

— Внимавай, защото се скубе — предупреди я Махони.

— Не ми пука. Тя ми липсваше.

— А аз? Аз липсвах ли ти, докторе? — Той се ухили и пооправи хавлията.

Виждам, че просташкото ти чувство за хумор не се е подобрило, Махони — безмилостно го срязва тя. — Все още не знаеш как да се облечеш, когато очакваш дама.

— Хвана ме в крачка, докторе. Работих до късно и забравих за съобщението ти. — Той се поклони и я покани в стаята. — Моля да ме извините, доктор Фил Фостър. Настанявайте се и се чувствайте като у дома си, а аз ще направя опит да се приведа в по-приличен вид.

Фил се приближи до прозорците. Бяха широко отворени и вечерният ветрец нахлуваше в стаята. Тя подпря лакти на перваза и се загледа в някакъв голям кораб, вероятно лайнер, който прекосяваше тъмния залив, а светлините му искряха като звезди. Двете сиамски котки на Махони седяха в двата ъгъла на прозореца и душеха ветреца, който рошеше козината им. Дебелата тигрова котка спеше доволно на облегалката на един стол, провесила крака като леопард след обилно хапване. Красивият глас на Павароти, който пееше стара италианска песен, се носеше в нощта, а на голямата печка къкреше нещо апетитно и ароматно.

Фил се усмихна и се обърна да погледне Махони. Тук ѝ харесваше. Жилището му приличаше на истински дом.

Той бе облякъл сини шорти, тениска с надпис *Маконейко Джим* и стари кецове.

— Поне избрах синьо, за да подхожда на очите ми — подхвърли той, забелязал развеселения ѝ поглед. — Не се оплаквай, Фостър. Тази вечер е горещо, а и съм изморен. — Той се приближи до печката и разбърка спагетите. — И като говорим за умора, докторе, сенки ли забелязвам под очите ти?

— Да, и много приличат на тези под твоите очи — заяви тя, предизвикателно вирнала брадичка. — Току-що слизам от единайсетчасов полет от Париж. Как, по дяволите, искаш да изглеждам? Аз поне имам някакво извинение.

— Аз също — каза той — но не смятам да те занимавам с него. Ммм, а пък за миг си помислих, че имам повод за ревност. Реших, че може да си срещнала някой тип...

Тя въздъхна, но не се хвана на въдицата му.

— Благодаря ти, че се грижи за Коко, Махони. Чудех се дали ще я вземеш отново. Само за няколко дни през уикенда.

— Разбира се. — Не я попита нищо. Наля ѝ чаша вино и започна да сервира спагетите. Седнаха на масата, а той ѝ подаде парче сирене *Пармезан* и ренде.

— Не искаш ли да знаеш къде отивам?

— Естествено. Къде отиваш, докторе?

— О, няма значение — вироглаво отвърна тя, а след малко призна: — Спагетите са вкусни.

— Извинявай, но тази вечер ще минем без кулинарни изненади. Само чесън и пресен пармезан.

— И домашно приготвено сирене.

Той поклати глава.

— Това е деликатес на *Форно*. По-вкусни са от моите. И така, разкажи ми за Беа. Такова невероятно съвпадение — да попадне точно на вила *Мимоза*.

— Не вярваш ли в съдбата, Махони?

— Да, вярвам. Но вярвам и в съвпаденията. Едва ли щях да залавям толкова престъпници, ако не бяха съвпаденията. Ще се изненадаш, когато разбереш на колко съвпадения попадаме, когато вкараме доказателствата, с които разполагаме, в компютъра. А сър Томас Браун казва: *Сигурно в живота на всеки един има някои познанства, прищевки на съдбата и неочаквани завои, които приписваме на Случайността, но в края на краищата, когато се вгледаме внимателно, откриваме в тях намесата на Божията ръка.* — Той се усмихна. — Можеш спокойно да кажеш, че за мен съвпаденията са начин на живот, докторе.

— Аз предпочитам да мисля за тях като за съдба. Всъщност разполагаме с още едно убийство, върху което да разсъждаваш. — Тя му разказа историята за Мари-Антоанет Льоконт и съпруга ѝ и онова, което бяха научили от френския журналист.

Махони дояде спагетите си, облегна се назад и отпи от виното си.

— Знаеш ли, ти си много хубава жена — заяви той без всякаква връзка с предишния им разговор.

— Махони! — В сапфирените ѝ очи проблесна раздразнение. Той само се усмихна. — Дявол да те вземе, Махони! Разказвам ти

нещо *важно*. За извършено *убийство*.

— Да — уморено кимна той. — Но не мога да направя кой знае какво по въпроса. Всичко се е случило преди много време. Освен това не съм упълномощен да работя там. Много по-важно в случая е какво се е случило с детето, с Джони.

— Бащата се върнал за него пет години по-късно. Според нас го е направил, за да е сигурен, че ще получи цялото наследство. Макар че това е могло да стане едва след като момчето навърши осемнайсет години.

— Или ако умре преди него.

Тя го погледна с изненада.

— Не бях помислила за това.

— И къде го е отвел?

— На Хаваите. Не съм сигурна на кой остров.

Махони сви рамене.

— Това трябва да е било, преди да бъдат обявени за щат. По онова време са имали свои собствени закони. Всичко е могло да се случи. Как се е казвал този човек?

— Взел името на съпругата си, заради завещанието на баща ѝ, в което било поставено това условие. Най-често са го наричали Чужденеца. Изглежда, че никой не знае истинското му име. Махони въздъхна.

— Без име няма какво да проверявам. На Хаваите сигурно има стотици острови. Могъл е да изчезне много лесно, без да остави някаква следа. Особено в онези дни. Много хора са го правили. Но дали Чужденеца някога е предявил претенции над останалата част от богатството? Знаеш ли това?

— Още не знаем. Ник работи по този въпрос.

— *Ник*? — Махони въпросително вдигна вежди и тя се разсмя.

— Забравих да ти кажа, че Беа си има приятел. — Тя му описа Ник, каза му, че Беа е много щастлива с него, макар че мистерията около вилата не спира да я притеснява.

— Това вече е добра новина — усмихна се Махони.

— И поне за момента изглежда, че убиецът не е попаднал на следите на Беа.

— Смяташ ли, че има връзка между двете убийства, Франко? — с тревога попита Фил.

— Докторе, аз не съм ясновидец. Не разполагам с никаква следа, не зная нито едно име. На теория, ако използваме и законите за съвпаденията... да, биха могли да са свързани. Но всъщност не съм сигурен. Не зная. Дръж ме в течение на всичко, което Беа и Ник успеят да изровят. Може би в цялата тази бъркотия ще успее да открия нещо, за което да се заловя. Ще ми се обаче да не ставаше дума за нещо, извършено толкова отдавна. Аз се занимавам с престъпления, извършени в настоящето, докторе. Не в миналото.

Тя кимна.

— Това с Хаваите е толкова странно — отбеляза Фил. — В продължение на години изобщо не съм се сещала за тези острови. А сега, само в рамките на един месец, по два различни повода ми се налага да говоря за тях. — Тя срамежливо се усмихна на Махони. — Запознах се с един човек, който живее на Хаваите. Ще ходя там през следващата седмица. Покани ме на една малка ваканция.

— Човек, а? В края на краищата, май имам основание за ревност, а, Фостър?

Тя за миг си помисли за налудничавата ревност на Брад. После погледна Махони и се разсмя. Махони беше толкова искрен и пряк, че би поставил всичките си проблеми на масата, редом със спагетите, за да бъдат обсъдени и изяснени. За разлика от Брад, който изпитваше съмнения и не споделяше мислите си дори и когато ставаше дума за нея.

— Запознахте се в Париж, нали? — попита Махони.

— Всъщност не. Срецнахме се в самолета.

— Значи някакъв французин е успял да ти завърти хубавата главица? — Той се ухили подигравателно и тя се изчерви. — Не се притеснявай, докторе — сухо додаде Махони. — Няма да се правя на ченге и да задавам въпроси.

— Нямам нищо за криене — отбранително заяви тя. — А и той е американец. Но има апартамент в Париж. Казва се Брад Кейн.

— Брад Кейн? — Махони се замисли за момент. — Къде съм чувал това име?

— По-вероятно е да си чувал за ранчото *Каной*. То е едно от най-големите в Щатите.

— И твоят човек го притежава, а?

Тя кимна.

— А следващата седмица ще го посетя. Ранчото.

— Късметлийка — пророни Махони, представил си сини небеса, плажове и ярки слънчеви лъчи, които покриват с бронзов загар красивото ѝ тяло. — Аз май все пак ревнувам.

— Ще ти изпратя пощенска картичка — обеща тя и взе чантата си и Коко. — О, щях да забравя. Имам подарък за теб. — Фил му подаде един плик, пълен с малки торбички с билки и бурканчета с подправки. — От магазинчето на ресторант *Мужен* — осведоми го тя. — Не успях да ям там, но пък ти купих тези подправки. И не ме питай как минах край кучетата на летището. Сигурна бях, че ще ме арестуват за пренасяне на непозволени вещества.

— Те са умни животни и не биха направили такава грешка — рече той и помириса ароматните треви, изпълнен с доволство, че тя бе помислила и за него. — Следващия път ще те заведе там да хапнеш — обеща ѝ той. — Ще почерпя.

Фил се разсмя, а той я изпрати до колата ѝ.

— И това ако не е мислене в перспектива, Махони?

— Не си ли разбрала досега, че аз винаги мисля в перспектива?

— Той се подпря на прозореца на колата и я погледна.

Фил се пресегна и леко го целуна.

— Махони, знаеш ли какво? Много си сладък — тя се засмя и потегли.

Махони въздъхна и погледна часовника си. Десет и половина. Толкова със спането. Какво от това, по дяволите! Ще подрани малко за смяната си в полунощ.

ГЛАВА 21

Самолетът на Брад, лъскав *Гълфстрийм IV*, я чакаше на международното летище на Сан Франциско със запалени двигатели. Фил беше единственият пътник, а на борда я посрещна четиричленен екипаж.

— Господин Кейн се извинява, че не можа да дойде, мадам — каза ѝ стюардът. — Той обича сам да пилотира самолета, но днес имаше твърде много делови срещи.

Самолетът беше огромен, с удобни седалки, разположени около малки масички. В дъното имаше по-малък салон, седалките в който се превръщаха в удобно легло. Освен това на самолета имаше малка, но снабдена с всичко необходимо, баня. Стюардът донесе на Фил последните броеве на почти всички списания, както и няколко току-що отпечатани романи. Предложи ѝ чаша шампанско и я осведоми, че полетът до Хонолулу продължава пет часа.

— Надявам се, че пътуването ще ви хареса, мадам — с усмивка рече той. Фил вече бе сигурна в това.

В Хонолулу я очакваше хеликоптер на ранчото *Каной*, който трябваше да я откара до дома на Брад. Прелетяха ниско над плажа *Уайкики*, после се издигнаха над скалите и пред погледа ѝ се разкри умопомрачителна гледка — черни скали, около които с пяна се разбиваха вълните на смарагдовозеления океан. Обиколиха над *Даймънд хед* и се снижиха над къщата му. Фил се огледа с изумление. Едва сега започваше да проумява колко богат в действителност е Брад. Гледана от небето, резиденцията на семейство Кейн изглеждаше огромна, разпростряла се върху акри с тучна зелена трева и палмови градини, които стигаха до самия край на скалите.

Брад я очакваше на моравата. Хеликоптерът спря и той се затича към него. Красивото му лице се озари от щастлива усмивка, когато я сграбчи в прегръдките си.

— Господи, как ми липсваше — промълви той и я притисна към себе си. — Ето, това е. — И гордо посочи с ръка. Фил се обърна, за да

види дългата, ниска къща, която се състоеше от няколко типично хавайски павилиони, свързани помежду си с веранди и покрити галерии. — Не е много по-различна от времето на дядо ми Арчър — добави Брад. — Само дето е станала по-голяма.

Качиха се по стълбите към верандата, скриха се от жарещото слънце и се озоваха в хладни, полутъмни стаи. Къщата бе семпло обзаведена. Боядисана бе в различни нюанси зелено, ефирните пердета бяха бели, а подовете — от светъл мрамор. Тъмни антични хавайски скринове и масивни маси се смесваха с по-съвременното обзавеждане и ярки абстрактни картини.

Брад й показа най-напред трите картини на Хокни — негова гордост и радост. После я заведе при огромна картина на Роткос в дългата галерия и една изящна картина с водни лилии на Моне във всекидневната. Имаше картини от Едуард Хопър и О'Кийф, както и от други модерни художници, които тя не познаваше. Най-накрая Брад я заведе в официалната гостна и й показа семейните портрети.

— Това е Арчър.

Брад се спря пред портрета на много красив мъж със светлоруса коса и сурови сини очи. Седеше много изправен в кожен стол с висока облегалка, здраво стиснал ръце пред себе си. Фил имаше чувството, че портретът излъчва неопишуемо напрежение.

— А това е Шантал, моята баба — продължи Брад.

Фил се вгледа в портрета.

— Не си ми разказвал за нея.

— Шантал О'Хигинс — горчиво изрече Брад. — Полуфранцужойка, полуирландка. Ще ти разкажа.

Фил си помисли, че Шантал е истинска красавица — със сребристоруса коса, нацупена уста и очи, издаващи неудовлетвореността ѝ.

— Ето го Джак, баща ми.

Портретът на Джак не беше като на останалите. Нарисуван бе възседнал силен, черен жребец. На красивото му лице играеше самодоволна усмивка — истинско олицетворение на богат, арогантен млад ранчиер.

— Не искаше да позира за портрета — обясни Брад. — Художникът трябваше да го нарисува в движение. Това беше

любимият му кон — Вулкан. Жребецът напълно заслужаваше името си. Причини смъртта на поне един човек, когото познавам.

— Убил го?

— Да. Хвърли го от гърба си. Имахме парти, а онзи тип се фукаше, че може да обяди всеки кон. И Джак му даде Вулкан. — Брад се разсмя безгрижно. — Е, онзи си получи заслуженото.

Фил потрепери, като се чудеше що за човек е бил Джак, за да направи подобно нещо, след като е знаел, че конят му е опасен.

— А ето и майка ми — тихо каза Брад. — Ребека. — Ребека бе нарисувана в цял ръст и бе толкова красива, колкото я бе описал синът ѝ — гладко, овално лице, сини очи с форма на бадем, вълниста черна коса. На лицето ѝ грееше прелестна усмивка, облечена бе с прилепнала зелена рокля от шифон, пристегната с атлазени панделки под щедро изложение на показ бюст. В едната си ръка държеше букетче кремави лилии, а другата бе положила върху облегалката на висок стол с дамаска от брокат. Самият портрет излъчваше зашеметяваща чувственост, която струеше отвсякъде: от богатите тъкани — шифон, атлаз, брокат, от блясъка на смарагдите и диамантите, от великолепието на кожата ѝ. Сякаш художникът я бе познавал твърде добре, сякаш самият той бе имал любовна връзка с нея.

— Много е красива — отбеляза Фил.

Брад сви рамене и се извърна.

— Ами, това е. Цялото семейство.

— Какво? Никакви братя и сестри? — подразни го тя. Той се намръщи.

— Не и такива, които да са от значение — рязко отсече той и излезе навън.

Температурата се покачваше, влажността беше висока и Фил обяви, че всеки момент ще се разтопи от жегата. Веднага отидоха да плуват.

Басейнът беше дълъг осемнайсет метра, водата в него беше наситеносиня и сякаш се простираше в безкрайността до самия ръб на скалите. Фил се гмурна и доплува до самия му край, обърна се по гръб и се загледа в пухкавите облачета, които се носеха по синьото небе.

— Това са буреносни облаци. — Брад се намръщи. — Надявам се утре времето да е хубаво. Запланувал съм да те разведа из ранчото.

Излезе прав за бурята — към шест часа светкавици раздраха небето, над острова се изля пороен дъжд. Двамата лежаха, преплели тела, в огромното легло, направено от лъскавото хавайско дърво коа специално за майка му преди повече от четирийсет години. Фил усещаше хладината на ленените чаршафи с тялото си. Брад впи устни в нейните и започна да я целува. Ароматът на тропически зелени растения нахлуваше през отворения прозорец, дъждът неспирно трополеше по покрива. Светът наоколо изглеждаше мирен и спокоен. Но този път, когато се любиха, Фил почувства онова напрежение, което бе доловила в портрета на баща му. И се зачуди защо.

На следващата сутрин се събудиха на зазоряване. Небето бе синьо, без нито едно облаче. Брад сам пилотира малката *Чесна* по време на краткия полет до Големия остров. Фил, омаяна от гледката под тях, седеше безмълвна до него. Тихият океан се простираше под тях — ту смарагдовозелен, ту аквамаринено син, ту тюркоазенозелен.

После прелетяха над върха на вулкана в центъра на острова, спуснаха се ниско над вековни гори и каньони, над обширни равнини, из които се виждаха каубои, които язدهа около големите стада от първокласни херфордски говеда. Брад с гордост й съобщи, че имат повече от шейсет хиляди глави добитък. Прелетяха над тучни ливади, минаха над равния бряг, заобиколен от черни вулканични скали и осеян с яркозелени бананови дървета, високи кокосови палми и нискостеблени кивита, видяха блестящи игрища за голф и розови туристически хотели.

Фил си помисли, че пейзажът не се отличава с тишина и спокойствие. Разпенените вълни, които с трясък се разбиваха в назъбените скали, а после отново се издигаха, завъртаха се и помитаха всичко пред себе си в морските дълбини, нашепваха за насилие и бруталност. Каменистите върхове и тъмните, обрасли с вековни дървета, клисури, изглеждаха заплашително и внушаваха страх, а голите, черни вулканични скали, простиращи се на цели мили бяха студени и негостоприемни. Но това беше домът на Брад, неговото наследство, неговата любов.

Брад приземи малкия самолет и докато рулираше по късата писта, се извърна и я погледна.

— Добре дошла в ранчото *Каной* — усмихна се гордо. В момента, в който излязоха от самолета, до тях спря един джип. Хаваец

с голяма бяла сламена шапка се провикна:

— Добре дошъл, господин Кейн.

— Благодаря, Чарли — Брад стисна ръката му. — Доктор Фостър, това е Чарли Калапаани. Той управлява ранчото. Ще разведе доктор Фостър наоколо, Чарли — уведоми го Брад и се качи в джипа.

От пистата излязоха на прав път, по който се движиха около десетина минути. После завиха по дълга алея, оградена от двете страни с огромни стари индийски смокини.

— Посадил ги е дядо ми преди шейсет години — каза й Брад, докато пътуваха към обикновената дървена къща. Беше боядисана в бяло и от четирите страни бе опасана с веранда. Вътре беше тъмно, таваните бяха от лакирани греди от дървото коа, а стаите бяха побрали съкровищата от историята на ранчото *Каной* — дамаските и покривките бяха ръчна изработка, стените бяха покрити със снимки на ранчото и работниците от първите години на създаването му.

— Арчър започнал с петдесет акра от най-лошата земя, пълна с дерета, в които се губели животните. След три години вече притежавал три хиляди акра първокачествена земя. — Гласът на Брад преливаше от гордост. — Всяка година увеличавал площта на ранчото. Същото правил и баща ми, а сега ранчото заема повече от триста хиляди акра. Като тук не включвам другите ни имоти в Тексас и Уайоминг.

Фил разгледа картата, която Брад й показа и отбеляза:

— Значи ти няма какво да прибавиш към ранчото.

— О, аз също съм прибавил достатъчно към наследството на семейство Кейн, макар и по друг начин. Всичките онези игрища за голф и хотели по брега са върху наша земя и аз очаквам, че туризмът ще увеличи значително приходите в бюджета на семейството.

Тя му се усмихна закачливо.

— Излиза, че ти не си просто един красавец.

— Би била истинска глупачка, ако ме възприемаш така. — Гласът му изведнъж стана студен. — Моята работа е животът ми.

Той излезе навън и се загледа, засенчил очи от слънцето, към оградените корали.

— Можеш ли да яздиш?

Фил се разсмя.

— Брад, аз съм градско момиче. По улиците на Чикаго няма коне. С изключение на полицейския конен патрул.

Той се ухили.

— Тогава ще вземем джипа.

Доброто му настроение се възвърна, докато кръстосваха по прашните пътища, а той ѝ обясняваше, че има повече от хиляда коня, които се отглеждат в двеста конюшни и корали. В ранчото бяха прокарани стотици мили напоителни тръби, които пълнеха с вода много резервоари и поилки, по ниските склонове отглеждаха специални треви и бобови култури, а на високото, където падаха повече дъждове, имаше цели ливади с детелина и други тучни треви.

Наблюдаваха безкрайните стада добитък, които се местеха на нови пасища, а Брад ѝ обясняваше, че земята трябва редовно да се оставя да почине и да се подхрани. Благодарение на тази система, която стриктно спазваха, в ранчото *Каной* се отглеждаха едни от най-добрите месодайни породи говеда в страната.

Брад я запозна с някои от каубоите и наемните работници, в ранчото.

— Но аз съм човекът, който отговаря за всичко — твърдо заяви той. — И се старая никога да не забравя това.

Фил му каза, че дядо му сигурно е говорел по същия начин навремето.

— Разбира се. И баща ми също. *Ти си шефът*, повтаряше ми баща ми. *И е добре да им го напомняш постоянно. Трябва да накараш всеки човек — от най-обикновения сезонен работник до най-високопоставения мениджър — да разбере, че тази земя ти принадлежи. Ако някой наруши правилата, веднага остава без работа.*

Късно след обяд излетяха и настроението на Брад се повиши отново, когато самолетът се издигна високо и прелетя над плажовете и океана.

Слънцето, огнена оранжева топка, вече залязваше, когато видяха *Калани*. Двата му вулканични върха се извисяваха на хоризонта, виждаше се брегът, опасан с високи кокосови палми.

Един китаец ги очакваше в открит джип. Докато пътуваха към къщата, Брад с гордост ѝ показваше любимия си остров.

Заведе я да ѝ покаже конюшните с чистокръвни арабски коне, стадата превъзходни говеда, които кротко пасяха по ливадите, идеално поддържаните градини с буйни тропически растения, които ограждаха

къщата. А Фил не преставаше да се диви на красотата и съвършенството на онова, което виждаше. Най-накрая започна да разбира причината за силната привързаност на Брад към *Калани*. Островът беше истински рай.

Къщата представляваше обикновена, ниска постройка, която очевидно просто е била разширявана през годините. Подовете бяха от гладко тъмно дърво, стените бяха чисто бели. Беше обзаведена с антики от острова и удобни канапета, покрити с пясъчножълта дамаска.

Стаята на Брад бе аскетично обзаведена като килия на монах. Нямахше даже и килим върху лакирания дървен под. Голямото му легло бе изработено от дървото коа и обвито с мрежа против комари. Единствените други мебели бяха дървен китайски стол и нисък абаносов скрин, върху който имаше черно-бяла, поставена в рамка, снимка на Ребека, която се взираше надменно в обектива. Дългата ѝ лъскава коса бе вдигната нагоре и прикрепена с изящно цвете. Облечена бе във вечерна рокля от черно кадифе.

— Предполагам, че тогава е била на около трийсет години — обади се Брад. — Снимката е правена преди развода.

Фил го погледна с изненада. Не бе споменавал нищо за *развод*. Но в този момент се появи едно момче с багажа им и Брад не добави нищо повече.

Внезапно в стаята се втурна огромен доберман с блестящи червеникавокафяви очи. Козината му бе черна и лъскава като разтопена лава. Фил извика уплашено и отстъпи назад, но кучето не ѝ обърна никакво внимание, а се втурна направо към Брад, като квичеше от радост. Брад се разсмя, погали кучето, докосна ушите му, като през цялото време му говореше на хавайски. Каза на Фил, че името му е Каной. Също като ранчото.

Забелязал, че е уплашена, Брад побърза да я успокои:

— Доберманите неоснователно се ползват с лоша репутация. Всичко е съвсем просто — един стопанин, едно куче. Те изпитват вяност само към един човек — към своя господар. — Той погали голямата глава на кучето, а то прикова върху него предания си поглед. — Виждаш ли колко е покорен? Кротък като агънце.

Фил потрепери и с тревога погледна огромното куче. Брад я обгърна с ръка и кучето моментално скочи. Изгледа я злобно, тялото

му се напрегна като пружина. Тя внезапно си припомни ужасните белези на Беа и отново потрепери. Знаеше, че едно толкова силно куче може само за броени секунди да разкъса човек и в този момент беше благодарна, че това животно очевидно не се интересуваше от нея — стига Брад да не я докосва.

Брад отиде да поговори с управителя на конюшните, а Фил използва времето, за да вземе един душ и да се преоблече с дълга черна копринена рокля. Заплете червен хибискус в косата си и я вдигна нагоре. Сложи си дълги кристални обеци и няколко капки парфюм. После излезе на верандата, за да чака Брад.

Влажният вечерен въздух я обгърна и тя с благодарност погледна към вентилатора на тавана, който я съживи с хладния си полъх. Облегнала се на парапета на верандата, Фил вдишваше разнообразните тропически аромати на тучна зеленина и разцъфтели през нощта цветя, слушаше крякането на дървесните жаби и песента на щурците, долавяше лекия полъх от крилете на невидими птици високо в короните на дърветата. Не чу приближаването на Брад, не знаеше, че той стои и я наблюдава, и се стресна от думите му, когато заговори:

— Имаш ли някаква представа колко много приличаш на майка ми? С това цвете и с вдигнатата си коса? Тя я решише по същия начин.

Гласът му беше напрегнат и Фил го погледна озадачено.

— Майка ти е била много красива. Приемам думите ти като комплимент.

— Забелязах приликата веднага, още в самолета за Париж. Ти дори имаш същата походка като Ребека — движиш се по същия спокоен и елегантен начин.

Фил се усмихна.

— Затова ли пожела да ме видиш отново? Защото приличам на нея?

Брад се разсмя. После я прегърна.

— Господи, не, разбира се. Никога не съм искал да видя тази жена отново. Теб исках да видя. Умната и блестяща доктор Фил, която притежава толкова силна власт над мъжете, че, сигурен съм, би могла да накара и крал да ѝ довери най-съкровения си тайни. — Той я притисна към себе си, вдишвайки аромата на тялото ѝ. — Какви тайни би искала да ти разкажа тази вечер? — промърмори той между целувките.

— За Ребека? — предложи тя, все още изпълнена с любопитство. Той поклати отрицателно глава.

— Най-напред ще ти разкажа за баба си — единствената и неповторима Шантал. — Брад се изсмя горчиво. — Мили боже, мъжете от рода Кейн наистина са знаели как да си избират жени. Всяка една от тях се е оказвала първокласна кучка.

Брад я пусна и започна да кръстосва по застланата с плочки веранда, придружен от кучето, което изобщо не се отделяше от него. Фил се облегна на парапета и се заслуша.

— Било е през двайсетте години на нашия век. Арчър все още бил много млад, когато срещнал Шантал. А тя била по-млада и от него и носела необичайното, но толкова впечатляващо име О'Хигинс. Името О'Хигинс означавало пари — големи пари — на два континента. Шантал била полуирландка, полуфранцузойка — разглезената, разпътна наследница на богатствата на О'Хигинс. — Брад ядосано се вгледа във Фил. — Ти видя портрета ѝ. Видя каква красавица е била. Светлоруса, с този начумерен поглед на сините ѝ очи. Имала кожа, бяла като мляко, и много съблазнителна уста. Този път Арчър се влюбил до уши. Предполагам, че и тя също. В края на краищата, той беше много красив мъж. Желаел я е толкова силно, колкото и тя него.

Шантал му пристанала в Хонолулу, а после Арчър я довел тук, на *Калани*. И тя веднага намразила острова. Господи, колко много го мразила. Била шокирана, когато видяла примитивната дървена колиба, ужасявала се от буболечките и гущерите, ненавиждала вятъра, който блъскал големите вълни на океана в скалистия бряг. Оплаквала се, че от топлината и влажността кожата ѝ заприличала на попивателна хартия. Обвинявала слугите, че са немарливи и мързеливи, кълняла се, че някои от момичетата не са само слугини на господаря, а между тях съществуват и по-интимни отношения. Предполагам, че вероятно е имала право, но въпреки всичките си оплаквания, тя го е обичала. Или го е желала достатъчно, за да остане.

Но реколтата на Арчър не вървяла добре. Ананасовите дървета съхнели, захарната тръстика креела и той осъзнал, че ще има нужда от парите ѝ. Обаче Шантал била трудна. Била бременна, била отегчена до смърт и сърдита. Най-накрая, след много бурни спорове, отстъпила, но му давала парите постепенно, на малки суми, а това го влудявало.

Въпреки това, той успял да купи първите хиляда акра земя на Големия остров.

След това Шантал родила син — Джак, и веднага щом това станало възможно, зарязала и двамата и за минала за Сан Франциско. Казала, че не желае да ги види никога вече. И двамата. Не след дълго Арчър чул, че избягала с друг мъж, и се развел с нея.

Брад спря да кръстосва по верандата и се усмихна на Фил. В леденостудените му очи обаче нямаше усмивка, когато сви рамене и каза.

— Ето, такава е била Шантал, *скъпата* ми баба.

— Ами синът ѝ, Джак? Видял ли я е някога отново?

— Да, срещнал я — мрачно отвърна Брад. — Много години по-късно и при обстоятелства, за които бих предпочел да не говоря точно сега.

— Значи Арчър отгледал Джак съвсем сам? Тук, на острова?

— Почти. Скоро след това той се оженил отново. — Брад се разсмя. — Винаги е казвал, че бил *принуден* да го направи. Имал нужда от пари, за да купи още земя на Големия остров. Искал да купи и нови породи по-издръжливи говеда, по-добри коне, да наеме по-добри работници. Твърдеше, че неговият остров, неговото ранчо и неговият син били трите му истински страсти. Жените идвали едва след това.

Разбираш ли, жените били лесна *плячка* за мъж като Арчър. Никога не му се е налагало да ги търси — те винаги били на разположение, когато имал нужда от тях. А той предпочитал да ги купува в бардаците на Хонолулу или в Сан Франциско, където курвите били по-печени в занаята и създавали по-малки неприятности. Заминал за Европа, за да купи нови животни, но, верен на себе си, непрекъснато се оглеждал и за съпруга. Бил красив, когато пожелал, можел да бъде изключително чаровен, но по природа бил суров човек, твърдо решен да не позволи някой или нещо да застане на пътя му, да му попречи да постигне онова, което искал. А по онова време той искал богатство.

Брад се разсмя. Гласът му преливаше от възхищение.

— И той се оженил отново. — Брад сви рамене. — Какво друго би могъл да направи един красив млад мъж с обещаващо бъдеще, но без никакви пари?

— И какво се случило с жената? — попита Фил.

— И тя не издържала дълго. Върнала се у дома и сложила край на брака. Но години по-късно Арчър внезапно довел на Джак по-малък брат, за който никой не бил чувал до този момент.

— И?

Брад отново сви рамене.

— И той скоро си тръгнал. Предполагам, че и той не можел да понася Калани.

— А може би не е могъл да се разбере с Джак. В края на краищата, Джак е бил по-голям, а и е живял тук преди него. А вие, мъжете от семейство Кейн, не допускате лесно външни хора на завоюваните от вас територии.

— Джак го мразел — безцеремонно отсече Брад. — И с пълно право. Но това е дълга история, а и сега не ми се говори за нея.

Той се извърна, потънал в мислите си. По-късно вечеряха мълчаливо. Брад сякаш чувстваше, че е казал прекалено много. Изпрати я до вратата на стаята ѝ. Разделиха се само с една лека целувка.

— Сигурно си уморена — рязко рече той. — Иди да поспиш.

После слезе на долния етаж. Фил го чу, че извика кучето, и двамата излязоха някъде в нощта.

Фил изчака няколко минути. После излезе боса на верандата, но той вече бе изчезнал. Голямата луна къпеше острова в сребриста светлина и той изглеждаше още по-изумително красив. Но Фил не го забелязваше. Мислеше си, че под цивилизованата, очарователна фасада на Брад се крие най-комплексираният човек, когото бе срещала някога.

Върна се обратно в смълчаната къща и поспря за миг пред стаята на Брад. Вратата беше отворена, лампата светеше, но в стаята нямаше никой. Изпълнена внезапно с любопитство, Фил влезе и се приближи на пръсти до абаносовия скрин. Взе снимката на Ребека и се загледа в нея като омагьосана. Брад имаше право. Тя наистина приличаше на Ребека — същите големи очи, същата широка уста, бледа кожа и дълга черна коса. *Дори и походката ти е като на Ребека*, беше ѝ казал той.

Това ли беше истинската причина, поради която той се чувстваше привлечен от нея, попита се Фил и потрепери от

обхваналите я мрачни предчувствия. Затова ли вярваше, че може да разголи душата си пред нея, да ѝ разкрие миналото си?

Фил нервно се огледа. В стаята му нямаше нищо лично, нямаше дори и книга на нощното шкафче. Големият вграден гардероб беше подреден и безличен като стаята. Всичко си беше на мястото — саката, подредени в спретната редица, ризите, сгънати в чекмеджета със стъклена предна стена, обувките, строени в редица. Тя прокара ръка по закачалките, зарови лице в мекото му сако от туид, изпълнена с внезапен копнеж, с желание да вдъхне аромата му, да го докосне. Дръпна сакото към себе си и в този момент забеляза смачкана зелена брезентова чанта, натъпкана в ъгъла.

Чантата изглеждаше странно не на място в този подреден гардероб. Изобщо не бе от чантите, които Брад би използвал. Фил колебливо я огледа. След това любопитството ѝ надделя и тя я придърпа към себе си. Чантата се оказа пълна с женски принадлежности — козметичен несесер, четка за коса, тениски, пуловери...

Засрамена и гузна, Фил бързо закопча ципа и върна чантата на мястото ѝ. Брад, естествено, канеше и други жени на острова. И защо да не го прави? Беше привлекателен мъж. Много жени с удоволствие биха му гостували. И въпреки това, вещите в чантата не принадлежаха към изисканите артикули, които биха използвали жените от обкръжението на Брад. Те бяха непретенциозни, евтини неща, които едно младо момиче би взело със себе си на път.

Но това изобщо не ѝ влизаше в работата, виновно си рече Фил и побърза да излезе от стаята. Беше надникнала без позволение в интимните тайни на Брад и се чувстваше засрамена от себе си. И въпреки това не можеше да спре да мисли за момичето, което бе оставило чантата си тук.

Съблече се и се пъкна гола под чаршафите. Дълго лежа будна, като се заслушваше за стъпките на Брад, надяваше се, че ще дойде при нея. Но той не дойде и тя най-накрая се унесе в сън, все още замислена за Ребека, за миналото, което не даваше покой на Брад, за Джак и брат му, пристигнал изневиделица и едва не разбил живота му.

ГЛАВА 22

Ник Ласел се върна от Антиб с новината, че не е научил нищо ново за попечителския фонд на името на Флора Биъл. Знаеше се само, че фондът се управлява от лондонска банка, която бе получила инструкции да поддържа къщичката в сегашния ѝ вид, за да я обезсмърти за поколенията. Разполагаха с достатъчно средства, за да поддържат собствеността, а bankerите смятаха, че целта на дарителя е била да запази къщата като музей, а защо не и като светилище. Имената и подробностите по завещанието били поверителни и от банката отказваха да ги разкрият — освен ако не получат искане от полицията.

— Така че отново се върнахме там, откъдето почнахме — мрачно отбеляза Ник. Беа, Мили и той обядваха заедно в хотела. — Единствената друга следа, с която разполагаме, е ключът, който намерихме в къщата. — Той извади сребърното ключе от джоба си и го сложи на масата. Всички приковаха погледи в него. Беше малко, без отличителни знаци, като всяко друго подобно ключе.

— Може би е от някой куфар или ракла? — предположи Беа.

— Единственият куфар, който намерихме в къщата, беше на тавана, и дори не беше заключен.

— Ами какво ще кажеш за някой шкаф?

Ник бавно поклати глава.

— Не открихме нито един заключен шкаф. Дойката Биъл е пазела тайните си под дюшека. Освен ако... — Той се замисли за минута. — Нали си спомняте, че документът свърши съвсем ненадейно, едва ли не по средата на разказа ѝ. Там не пишеше нищо за онова, което се е случило на острова. Дойката споменава само за пристигането им там и заключава, че не е достатъчно силна, за да се бори с врага — бащата на Джони. Тя не е довършила разказа си, не е написала дори *край*...

— Искаш да кажеш, че ключът отключва мястото, на което държи останалата част от тайните си? — попита Мили.

— Обзалагам се. — Ник отново огледа ключа. — Вижте, на него има някакъв номер. — Той се усмихна самоуверено. — А сега вие ми кажете къде би крила тайните си една почтена стара дама, която спазва закона?

— В банка — веднага отговори Мили.

Той кимна.

— Обзалагам се, че това е ключ от депозитен сейф. Проблемът ни е, че не знаем в коя банка.

Беа въздъхна.

— Тук, по крайбрежието, сигурно има стотици банки.

Ник се усмихна.

— Значи отново трябва да започна да се правя на детектив и да намеря тази, която ни трябва.

Веднага след обяда Ник пое по новите си задачи, а Беа реши да провери докъде е стигнал ремонтът на вила *Мимоза*. В момента работеха върху кухнята и няколко нови бани и цялата къща гъмжеше от дърводелци, фаянсджии, мозайкаджии и бояджии. Вилата бе цялата опасана със скеле, но плувният басейн бе почти завършен, а специалистът градинар работеше с екипа си, за да възвърне предишния блясък на градините.

Декораторът на Мили се бе съгласил с новите срокове и възнамеряваше да направи всичко възможно, за да ги спази. Особено предвид щедротото допълнително възнаграждение, което му бе обещала. Тя, от своя страна, беше доволна, че макар и не напълно завършена, само след няколко дни, след пристигането на мебелите, вилата щеше да стане обитаема.

Първоначално Мили смяташе да посети къщата заедно с Беа, но след това се почувства необичайно изтощена.

— Ще трябва да отидеш сама, мила моя — рече ѝ Мили и я целуна за довиждане. — Като се върнеш, ще ме осведомиш за напредъка на майсторите.

Мили махна на Беа за довиждане и щастливо се насочи към любимото си място на терасата с изглед към морето.

Извика един сервитьор и си поръча чаша бренди, за да се поободри. Въздъхна със задоволство и се загледа в палмите и маслиновите дръвчета, в розовите и лилави тропически храсти, в

сребристосиньото море. Помисли си, че това бе най-любимото ѝ кътче от всички места по света, които бе посетила.

Глувава жено, с усмивка се укори тя, казваш това за всяко местенце, на което си била. Знаеш, че не става дума само за мястото, важна е и компанията. В старите дни, когато беше млада и лекомислена, винаги те придружаваше някой мъж. А сега, когато си стара, с теб е това мило момиче, Беа. Знаеш, че тя ти напомня за самата теб, когато беше на нейната възраст, макар че ти, естествено, никога не допусна околните да забележат самотата и уязвимостта ти. Винаги беше прекалено горда за това, винаги се правеше на самоуверена и невъзмутима.

Тя се разсмя и си помисли, че вече е прекалено късно да се безпокои за тези неща. Децата скоро ще пристигнат, а вила *Мимоза* бе почти завършена. Тя беше изпълнила плановете си, погрижила се бе за всичко.

Мили щастливо отпиваше от брeндитo си, зареяла поглед към морето. Над главата ѝ шумно прелитаха чайки, слънцето огряваше голите ѝ ръце, лекият ветрец люлееше палмовите клончета. Тя въздъхна от неподправено задоволство, остави чашата си, облегна се доволно назад и затвори очи.

Беше дълбоко заспала, когато болката сграбчи сърцето ѝ. Беше ѝ се случвало толкова често през последните няколко години. Само че този път беше за последно. Тя умря с усмивка.

— Не вярвам! — проплака Беа, когато я уведомиха. — Това просто не е истина. Моля ви, моля ви, кажете ми, че не е истина. — Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от болка. С посивяло лице тя се обърна към Ник:

— Мили ми беше приятелка — прошепна тя. — Беше добра, сърдечна и щедра. Когато бях уплашена и се лутах без посока, тя ме прие в живота си и ме направи част от него. — Беа се разрида — дълбоки, жални ридания. — О, Ник, защо трябваше да се случи *точно* сега? Не е честно.

Той притисна разтрепераното ѝ тяло към себе си. И той харесваше Мили. Бе доловил добротата, която се криеше под измамната ѝ външност и бе шокиран и натъжен от смъртта ѝ. Но

повече скърбеше за Беа — крехкото ѝ душевно равновесие започна да се разпада при този нов удар. Ник я притисна още по-силно, опитвайки се да я подкрепи, да ѝ вдъхне сила.

Беа говореше несвързано за Мили, сети се, че трябва да се обади на Фил, защото Фил също била приятелка на Мили. Ник ласкаво я увери, че няма за какво да се тревожи — той ще се обади на Фил, ще се свърже с адвокатата на Мили в Ню Йорк, ще се погрижи за всичко. Но преди да се заеме с всичко това, Ник заведе Беа в стаята ѝ и повика лекар, за да ѝ даде успокоително.

Адвокатът, Джон Хартли, уреди погребението да се състои след два дни. Осведоми Ник, че той самият няма да може да присъства, но в края на седмицата ще пристигне, за да въведе в ред делата на госпожа Ренуик.

Оказа се невъзможно да се свържат с Фил. Ник остави дузина съобщения на телефонния ѝ секретар. Всеки път казваше, че става дума за Мили, че въпросът е спешен, че я молят да се обади. Но тя така и не позвъни.

— Трябва да е заминала някъде. — Беа беше отчаяна, че Фил няма да присъства на погребението на Мили.

Денят на погребението беше ясен и слънчев.

— Чудесен ден — тъжно отбеляза Беа. — Мили сигурно би желала да бъде погребана в един точно толкова прекрасен ден.

Те бяха единствените опечалени. Като се изключи, разбира се, групичката от сервитьори и хотелски персонал, които дискретно стояха отзад, отдавайки последна почит на Мили Ренуик не защото тя винаги е била много щедра с тях, а защото, както тя се бе надявала, те искрено я харесваха.

Беа постави на гроба на Мили букет от любимите ѝ розови рози и бели лилии. Остана неподвижна за миг, тъжно свела глава. Приблужи дланта до устните си и ѝ изпрати последна въздушна целувка. После, подпряла се на силната ръка на Ник, бавно се отдалечи.

Беа не можеше да понесе мисълта да остане в хотела без Мили и реши да се пренесе във вила *Мимоза*, макар че тя все още не бе завършена.

Тя положи глава на рамото на Ник, докато пътуваха в голямата черна погребална кола, замислена за Мили. Пренасянето във вилата

трябваше да бъде голям ден за приятелката ѝ. Както и за нея самата. Щеше да живее в къщата на мечтите си, само че сега, без енергичното присъствие на Мили, тази мисъл не я радваше толкова. Колата влезе през голямата желязна порта и Беа отвори очи. Мълчаливо продължиха по алеята на вила *Мимоза*.

А там, седнали на стъпалата, все още със самолетните билети около вратовете си, изгубени и самотни, седяха две малки, бледи, уплашени деца.

— *Това са Скот и Джули Ренуик* — ахна Беа, изпълнена с ужас. Напълно беше забравила, че пристигат днес. Всъщност изобщо беше забравила за тях.

Изпълнена с облекчение, че най-после ще може да прехвърли някому отговорността за децата, разтревожената представителка на *Еър Франс* се завтече към тях. Каза им, че се притеснила, когато никой не посрещнал децата на летището. В авиолинията разполагали с адреса на вила *Мимоза* и затова тя ги довела тук. Приключила със задълженията си, побърза да си тръгне, преди да си промени решението по отношение на децата.

Беа погледна тъжно децата, а после премести поглед към Ник.

— Какво ще правим сега? — прошепна тя.

Уплашени, с широко отворени очи, двете деца не сваляха поглед от тях. Приличаха си като бобени зърна — и двамата имаха кръгли личица, осеяни с лунички, сини очи, лъскави кафяви коси, подстригани на бретон. Джули имаше и конска опашка, панделката на която почти се бе изхлузила. Момчето хвана ръката на сестричката си и без да промълви нито дума, зачака с тревога онова, което можеше да ги сполети.

Скоти Ренуик отново почувства буцата, надигнала се в гърлото му, която означаваше, че ще се разплаче. Той преглътна мъчително, без да сваля поглед от жената и мъжа, които ги гледаха така, сякаш никога преди не бяха виждали деца. Усети мъничката, гореща ръка на Джули, която го стисна още по-силно. Знаеше, че трябва да бъде смел — заради нея. Нали на погребението на мама и татко му обясниха, че трябва да се държи като голям и да се грижи за сестра си? Знаеше, че това е точно така. Бяха останали самички — само те двамата срещу целия свят. Но светът се оказа много по-голям от малкия градец, в който бяха живели. Там познаваха всички и всички познаваха тях. А

тези непознати ги гледаха така, сякаш изобщо не бяха чували за тях. Жената не можеше да е леля им Мили. Та нали тя беше доста *стара*?

Той прегърна покровителствено рамената на Джули и зачака някой да предприеме нещо. Напоследък все това се случваше — хората правеха нещо с тях или за тях. Изпращаха ги да живеят на най-различни места, даваха им храна, усмихваха им се постоянно, но очите им бяха пълни със съжаление. *Вие сте големи късметлии*, повтаряха им те. *Имате толкова богата леля, която живее в слънчева Южна Франция. Истински щастливци сте, че ще живеете в прекрасната ѝ вила.* А той горчиво им отвърщаше: *Ама, да, разбира се. Големите сме късметлии.*

Червенокосата жена изведнъж му се усмихна.

— Добре дошли във вила *Мимоза*, Скот и Джули — топло се обърна тя. — Много се радваме да ви видим. Бедничките деца, изглеждате изтощени. Влезте вътре и аз ще ви покажа стаите ви. Мили ги приготви специално за вас.

Скот погледна Джули. Лицето ѝ бе безизразно. Така беше от известно време насам — сякаш бе потиснала всичките си чувства. Не беше плакала нито веднъж от погребението, макар че преди това плачеше постоянно. Той също бе плакал — понякога виеше като вълк, за да даде воля на мъката и болката си. И на гнева си, защото той беше дяволски ядосан. Гневеше се срещу онзи, който бе предизвикал смъртта на майка му и баща му. Гневеше се срещу тях самите, загдето бяха умрели. Яд го беше и на себе си, защото не беше достатъчно голям и силен, за да се погрижи за Джули. Испитваше ярост, защото бе неспособен да върне часовника назад и всичко да си стане както преди — четиримата да си живеят в малката жълта къща, заобиколена с дървета, които през есента засипваха моравата с листа. Даже бе обещал на Господ, че никога повече няма да се сърди, когато го карат да събира листата, ако той му върне родителите обратно. Господ обаче, изглежда, не си падаше по сделките.

И ето че се бе озовал, заедно с Джули, в непознатата страна, наречена Франция, където говореха език, който не разбираше. Посрещнаха ги двама непознати в огромна къща, която наричаха вила *Мимоза* и която му приличаше на декор от филм. И макар да се усмихваха, мъжът и жената си оставаха напълно непознати. А той се страхуваше. И искаше да се прибере у дома.

— Ти ли си моята леля Мили? — внезапно попита Джули. Беше изпълнена с подозрения.

Скот бързо я смушка с лакът — нали я беше предупредил да не казва нищо и да не задава никакви въпроси! Беше й казал да остави на него да се погрижи за всичко, обещал й бе, че няма да останат тук. *Остави всичко на мен*, беше й рекъл той *и скоро отново ще се приберем у дома. Но, Скоти, къде е домът?* — жално го бе попитала Джули, а ужасната буца отново бе затъкнала гърлото му. И той нямаше отговор на този въпрос, не знаеше къде е домът им. Всъщност вече нищо не знаеше. Беше едва на девет години и не искаше да става мъж. Искаше само животът да стане същият като преди.

— Аз съм Беа Френч — отвърна жената, наведе се надолу и целуна Джули по бузата. Понечи да целуне и Скот, но той се отдръпна. Не желаше повече целувки от непознати.

— А аз съм Ник Ласел. — Мъжът подаде ръка и Скот неохотно я пое. — Приятели сме на вашата леля Мили — поясни той. — Хайде да влезем вътре. Искам да ви покажа къщата.

Скот отново хвана ръката на Джули и последваха Беа и Ник в къщата. Скот с изумление огледа огромното празно антре. Нямаше никакви мебели, нито пък кални ботуши, наблъскани в ъгъла. Нямаше и дрехи, висящи на закачалката, както в дома им.

— Тук като че ли не живее никой — отбеляза той с дрезгавия си глас, който толкова често караше баща му да се смее.

— Вашата леля Мили предприе ремонт на вилата специално заради вас. — Беа побърза да ги успокои. — Искаше всичко да е завършено, когато пристигнете, но все още няма много мебели. Обзаведени са само спалните и кухнята.

— Но пък имате плувен басейн — обади се Ник. — Не забравяйте това.

— Имаме басейн? — в уморените очи на Скот проблесна интерес.

— Разбира се — бързо отговори Беа. — Освен това наблизо има плаж и много лодки за риболов.

— Да. — Скот уморено сви рамене и ядосано изгледа Джули, която се приближи до Ник и доверчиво го хвана за ръка.

Вдигна поглед към него и умолително рече:

— Къде е моята леля Мили?

Беа предупредително погледна Ник. Смяташе, че истината е прекалено жестока за тези две емоционално съсипани деца.

— Нали ти казах, миличка — намеси се тя. — Леля Мили не може да дойде тук днес.

Джули я погледна напрегнато.

— Тя е мъртва, нали? — Детето премести поглед върху Ник. — Точно това ни казаха, когато умряха мама и татко. Обясниха ни, че те повече никога няма да бъдат с нас.

О, боже, помисли си Скот, опитвайки се да се пребори с буцата в гърлото си. Джули има право. Точно така ни казаха. О, Боже, какво ще стане с нас сега? Казаха ни, че тя е единствената ни роднина... сега си нямаме никого... никого... ние сме сирачета... в чужда страна... с непознати...

Ник я погледна ласкаво.

— Съжалявам, Джули. Но това не променя нищо. Беа и аз ще се погрижим за вас.

— Аз ще се грижа за нея — промърмори Скоти. — Тя е моя сестра.

— Беа, косата ми е *росава* — заяви Джули. Лекото ѝ фъфлене стана по-изразено — това се случваше винаги, когато бе уморена или разстроена. — И искам да отида до тоалетната.

Тя се прозина уморено, докато вървяха след Беа нагоре по стълбите, без да пуска ръката на Скот.

— Не казвай нищо — предупреди я Скот, когато Беа отвори вратата и ги въведе в розова стая, напълно подходяща за принцеса.

— Мили знаеше, че обичаш розовия цвят, Джули — каза ѝ Беа, когато момичето нададе радостен вик и се втурна към менажерията от плюшени животни, които я очакваха на прозореца. — Тя също така знаеше, че любимият цвят на Скот е зеленият — додаде Беа и се усмихна на момчето.

— Не ме интересува — смънка Скот и сви рамене с безразличие. Извърна се настрана, напълно пренебрегнал сестра си, която се прехласваше по голямата кукла, поставена в средата на леглото ѝ.

Изведнъж му дойде твърде много. Не можеше повече да се бори с онази буца в гърлото си. Сълзите му щяха да потекат всеки момент и той избяга от стаята.

Застана в антрето, привел рамена, пъхнал стиснатите си юмруци дълбоко в джобовете. Ник го гледаше в гръб, но му бе ясно, че момчето плаче и не желае никой да разбере това.

— Няма нищо лошо в това да си поплачеш, Скот — каза му той. — Твърде много тъжни неща ви се случиха. Първо умряха майка ви и татко ви, а сега и леля ви Мили.

— *На нея* пък защо ѝ е пукало за нас? — отвърна той със задавен от сълзите глас. — Та тя изобщо не ни познаваше.

— Вярно е, че Мили не ви бе виждала, но тя знаеше всичко за вас. И се притесняваше заради вас. Тя беше възрастна, но се радваше, че сега, най-сетне, ще има възможността да бъде майка. Тя наистина с нетърпение ви очакваше, Скот. Искаше да живее с теб и Джули и да се грижи за вас.

Ник потупа Скот по рамото.

— Днес сте пътували твърде дълго, синко. Уморен си, а съм готов да се обзаложа, че си и много гладен. Искаш ли двамата с теб да отидем в кухнята и да потърсим нещо за ядене? После може да отидем да видим басейна, а?

Скот шумно подсмръкна, опитвайки се да преглътне сълзите си. Все още не поглеждаше Ник, но го последва надолу по стълбите. Седна до кухненската маса, навел глава, а Ник провери съдържанието на хладилника и на фризера.

После подсвирна от изненада. Извади няколко пакетчета.

— Добрата стара леля Мили — усмихна се Ник. — Знаела е какво най-много обичат двете ѝ американски дечица. Хотдог и пържени картофки.

Скот го погледна с интерес, но не каза нищо. В този момент Джули дотича в кухнята и се покатери на един стол до него. Стискаше зелена плюшена жаба в ръце и мълчаливо наблюдаваше Беа и Ник, които приготвяха храната.

Най-накрая изнесоха пълните чинии на терасата и всички се настаниха около масата, опитвайки се да преглътнат храната, която сякаш засядаше в гърлата им. Даже и анекдотите на Ник се изчерпаха. Скот и Джули седяха мълчаливо, заболи поглед в чиниите си.

Ник отчаяно погледна Беа и забеляза сълзите в очите ѝ. Съзнаваше, че тя е на ръба на нервен срив. Събра ни се прекалено много — Мили, погребението, децата...

— Вижте! — внезапно извика Джули и посочи с ръка. — Ей там.

Едно голямо куче изпъзля изпод храстите в края на моравата, подуши въздуха и ги загледа с надежда.

Кучето беше с дълги крака и рунтава козина. Раздърпано, рошаво... и гладно. Само след миг гладът надви вродената му предпазливост, то посъбра кураж и се запромъква боязливо към тях. Вървеше толкова приведено, че коремът му почти се влачеше по земята. Легна в краката на Скот, внимателно положи глава между лапите си и вдигна нагоре големите си, тъжни кафяви очи.

Скоти се вгледа в кучето. Стори му се, че изразът в очите му много приличаше на онзи, който бе видял в собствените си очи в огледалото. Внезапно поиска да притежава това куче така, както не бе искал нищо друго в живота си. *Освен желанието да върне часовника назад.* Но кучето беше бездомно и той знаеше, че тези хора няма да пожелаят да го вземат в луксозната си вила. Кучето никога нямаше да стане негово и поради тази причина той не можеше да го докосне.

Докато гледаше кучето, Беа си помисли, че то много прилича на нея и на двете сирачета на Мили. Те не казваха нито дума, но тя видя копнежа в сините им очи и осъзна, че това е първата възможност да стопи леда около сърчицата им.

— Добре, рошльо — рече тя. — Вече си наш.

Скот бутна стола си назад и извика от радост. Прегърна кучето с двете си ръце. Буцата в гърлото му изчезна като с магическа пръчка, а той изведнъж осъзна, че се смее. *Аз се смея,* с изумление си помисли. *Смея се отново.* Плесна Джули по ръката и заяви:

— Той ще спи на моето легло.

— Не, на моето.

— На моето.

— Ще се сменяте — бързо се намеси Беа.

— Как ще го кръстим? — развълнувано попита Джули, докато наблюдаваше как Скот храни кучето с техните сандвичи. Песът лакомо погълна всичко, приседна, накривил едното си изподрано ухо, и зачака за още.

— Толкова е рунтав — каза през смях Беа. — Какво ще кажете за Рошльо?

Най-после Скот и Джули започнаха да реагират като деца, а не като емоционално изтощени кукли и Беа побърза да благодари на Бога

за кучето, което им изпрати. Погледна Ник и разбра, че и той си мисли същото. *Какво ще стане оттук нататък? Какво ще стане със Скот и Джули Ренуик сега, когато Мили вече я нямаше?*

Адвокатът на Мили, Джон Хартли, пристигна от Ню Йорк два дни по-късно. Беше възрастен мъж, побелял и високомерно официален. Вече десетилетия наред работеше като адвокат на Мили.

— Госпожа Ренуик имаше проблеми със сърцето от години — уведоми ги той. — Всичко, което можеше да бъде направено за нея, беше направено. Тя знаеше, че може да умре във всеки един момент. Ето защо не пожела да се откаже от цигарите, макар да знаеше, че са вредни за нея.

Беа внезапно си припомни първата си среща с Мили в апартамента на *Пето авеню* в онзи дъждовен ден... *Не е алкохолът, който ще ме убие, а тези проклети цигари...* беше ѝ казала тя.

— Това писмо е за вас. Получих го точно преди смъртта ѝ. — Той подаде плика на Беа и се облегна назад, търпеливо скръстил ръце, изчаквайки я да го прочете.

Зная, че може да не живея още дълго, затова държа да изживея живота си както трябва, мило момиче. Винаги съм се смятала за щастлива жена — имах всичко, което пожелаех. А после, като Божия благословия, в живота ми се появи ти и го озари с младостта и добротата си. Ти беше внучката, която никога не съм имала, идеалната компаньонка, човекът, който се смееше заедно с мен и се превърна в моя приятелка. Момичето, което можех да глезя и покровителствам от време на време. Приятелката, която търпеливо слушаше неспирното ми бърборене и се смееше заедно с мен на собствените ми глупости. Ти осмисли дните ми, без теб аз щях да съм много по-самотна.

Исках да ти помогна отново да намериш себе си, макар и да знаех, че след това ще ме напуснеш. Искаше ми се да те задържа при себе си винаги, но дори и аз не съм чак толкова себична. Когато ти намери вила Мимоза, тази връзка с миналото ти, аз изведнъж проумях как мога да ти помогна. После се появиха моите клетки сирачета и

придадоха завършеност на плана ми, защото разбрах, че макар да не мога да ти върна миналото, аз бих могла да ти осигуря бъдещето.

Аз истински се забавлявах през живота си, скъпа Беа. Затова не тъжи за мен твърде дълго. Сега е твой ред да се забавляваш и да живееш живота си. Моят адвокат ще се погрижи за всичко вместо теб.

Мили Ренуик

Беа тъжно погледна адвоката.

— Тя беше толкова добра! Истинска приятелка...

— Мили наистина беше добър човек — съгласи се адвокатът. — Повечето хора виждаха у нея само една повърхностна и лекомислена жена. Те така и не научиха колко много благотворителни каузи са били подпомогнати от нейната щедрост — при това винаги анонимно. Но сега, госпожице Френч, трябва да ви запозная със съдържанието на новото завещание на госпожа Ренуик.

Той се поизкашля и я погледна над очилата си.

— Госпожа Ренуик желае вие да получите вила *Мимоза*. Не ви я завещава, защото вече я е била купила на *ваше* име. Още от самото начало ми даде да разбере, че тази къща ще бъде ваша и само ваша. В завещанието си само добавя, че се надява да намерите в нея всичко онова, което очаквате. Включително и щастие.

Очите на Беа се разшириха от изумление.

— Госпожа Ренуик ви завещава още сумата от пет милиона долара, защото, както се е изразила самата тя, иска да имате бъдеще, щом не можете да имате минало.

— *Пет милиона долара?*

— Точно така. Но има едно условие. Госпожа Ренуик иска от вас да поемете отговорността за децата. Да ги отгледате като ваши собствени. Тя смята, че поставяйки това изискване, ви *осигурява* бъдеще. Ще имате дом, семейство и достатъчно пари, за да живеете добре. Следват дарения за различни университети, болници и благотворителни организации. Част от бижутата си госпожа Ренуик завещава на вас и доктор Фостър. Останалата част от богатството ѝ,

която възлиза на около двайсет и пет милиона долара, се поставя под попечителство за двете деца. Скот и Джули Ренуик.

По-късно същия ден, след като адвокатът си тръгна, Беа се видя с Ник, за да го уведоми за случилото се.

— Мили е изпитвала съжаление към мен, защото съм лишена от миналото си — през сълзи му рече тя. — И затова е пожелала да ми дари бъдеще. И виж ме сега — собственица на вила *Мимоза* и *майка* на две деца, които почти не ме познават.

— И *милионерка* — добави Ник, зашеметен от изненада. — Освен това си *майка* на две *изключително богати* малки деца.

— Мили боже, Ник, какво ще правя?

Ник сложи ръка под брадичката ѝ. Повдигна лицето ѝ нагоре и ѝ се усмихна окуражително.

— Онова, което правиш винаги в трудни моменти — отговори той. — Обади се на Фил. По това време сигурно си е в кабинета. След това — продължи той — предлагам да отворим бутилка шампанско и да вдигнем тост за твоята истинска приятелка и неистинска баба Мили Ренуик.

Беа звъня многократно в дома и в кабинета на Фил, но попадеше все на телефонен секретар. Обезпокоена, тя се обади в полицейското управление на Сан Франциско и помоли да я свържат с детектив Махони.

Махони вдигна слушалката при първото иззвъняване.

— Да? — рече той и отпи от кафето си. Третото за последния половин час. Подпря крака на разхвърляното бюро, наклони стола си назад и лениво се залюля напред-назад. — Исусе, Беа Френч. Как си, за бога? И къде, по дяволите, се намираш? Връзката е толкова добра, че бих се закълел, че се обаждаш от фоайето.

— Все още съм във Франция — отвърна тя. — Във вила *Мимоза*. О, детектив Махони — проплака Беа. — Мили умря и ми завеща всичките тези пари и две деца и аз не зная какво да правя... Опитвам се да се свържа с Фил, но тя не отговаря и аз съм толкова притеснена...

Махони рязко се изправи.

— Добре, миличка, спокойно. Ти само ми разкажи всичко, а после ще видим какво ще правим.

Тя на един дъх му разказа за последните събития. Най-накрая отново проплака:

— Но аз не можах да се свържа с Фил и тя пропусна погребението, а сега пак не мога да я открия и... о, детектив Махони...

— Добре. Добре, Беа. Няма защо да се притесняваш за Фил. Случайно зная, че е с някакъв тип, по когото си е изгубила ума. Предполагам, че е пропуснала да ти каже за господин Хавай, а? Идеята за тази малка ваканция възникна ненадейно, а и тя остана малко по-дълго, отколкото бе планирала. Ще бъде съкрушена, когато научи за смъртта на Мили и разбере, че е пропуснала погребението. Ударът е бил доста тежък за теб, а и отсъствието на Фил сигурно ти се е отразило още по-зле.

— Ник е с мен. — Гласът на Беа вече звучеше по-спокойно. — Той ми помогна.

— Така ли? Браво на Ник! Ти го харесваш, нали, Беа?

— Той е много добър. — Махони долови отбранителни нотки в гласа ѝ.

— Къде ли съм чувал това преди? Чуй ме, Беа Френч. Мили сигурно те е обичала много, за да постъпи по този начин. Да ти повери тези две сирачета. Сигурно е решила, че така ще станете трима срещу целия свят и няма вече да си съвсем сама. А и като те слушам как говориш за Ник, току-виж сте станали четирима. На мен това ми се струва много добра цифра. Така че, горе главата, миличка. Радвай се, че си била ощастлива с приятелството и любовта на Мили. — Той се усмихна. — А след тези мъдри думи май ще е по-добре да ти дам номера на твоята лекарка на Хаваите.

— Благодаря, детектив Махони. — В гласа на Беа се долавяше облекчение.

— Франко, ако обичаш. Мислех, че вече сме приятели. След всичко, което преживяхме заедно!

— *Най-добри приятели* — пламенно го увери тя.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо, миличка — заръча Махони. — А може и аз скоро да прескоча да те видя.

Махони затвори телефона и погледна часовника. Точно седем часът. Отново вдигна слушалката и набра хавайския номер.

— Калани. Добър вечер. — Човекът, който му отговори веднага, говореше с азиатски акцент.

— Добър вечер и на вас. Бих искал да говоря с доктор Фил Фостър.

— Да, сър. И кой я търси?

— Кажете й, че се обажда Франко Махони. — Той отново подпря крака на бюрото и се облегна назад, представяйки си изненадата й.

— Кой се обажда? — От другата страна на линията долетя отривист мъжки глас.

Махони предположи, че това е самият господин Хавай и се поизправи на стола си.

— Казвам се Франко Махони. Бих искал да разговарям с доктор Фил Фостър.

— Тя не може да дойде до телефона. Искате ли да оставите съобщение?

— Да, бих искал. — Махони въпросително повдигна вежди. Господин Хавай говореше и се държеше като надутото и арогантно копеле. — Кажете й, че се е обаждал Махони. — Той бавно произнесе името си буква по буква.

— Името ви се среща доста често, господин Махони. Зная как се пише.

В иначе любезния му глас се прокраднаха ледени нотки и Франко се намръщи. Този не беше просто арогантно копеле — беше първокласен мръсник.

— Страхотно — рязко рече той. — Тогава ще ви помоля да й предадете да ми позвъни — по всяко време на деня и нощта. Спешно е. Тя има номера ми.

— Ще предам съобщението ви — ледено отвърна господин Хавай и затвори.

Махони затръшна слушалката.

— Исусе — с изумление промърмори той. — Ама и докторката къде ги намира такива?

Тръгна надолу по коридора към машината за кафе, пъхнал ръце в джобовете си, забил поглед в пода, озадачен от леденото отношение на онзи мъж. *Онзи трябва да е адски ревнив*, помисли си той и взе четвъртата си чаша кафе от шест и петнайсет насам. А часът бе едва седем и десет. Махони имаше чувството, че нощта ще се окаже много дълга.

И не се излъга. Първото обаждане се получи почти веднага — палеж в Тендърлойн. Огънят все още бушуваше и до този момент бяха открити телата на две жертви.

Той и Бенедети веднага тръгнаха. Бенедети караше полицейския шевролет с включени светлини и сирена.

— Да знаеш — доволно се ухили Бенедети, когато другите участници в движението спряха, за да им направят път — понякога не е лошо да си ченге.

Махони премигна, когато за пореден път минаха на червен светофар и завиха зад ъгъла със свистящи гуми и скърцащи спирачки.

— Да. Но може би трябва да си помислиш дали отново да не изкараш шофьорския курс. Исусе, човече, внимавай, моля те!

Усмивката на Бенедети стана още по-широка, когато погледна партньора си.

— Какво има? Да не би да те е страх, детективе?

— Можеш да се обзаложиш. С маниак като тебе на волана! Подсети ме да помоля да ми дадат друг партньор, когато се върнем в управлението. Така може би ще живея по-дълго.

Видяха пламъците от четири преки разстояние. Спряха пред сградата точно когато покривът, сред вихър от искри и летящи отломъци, поддаде и се срути.

— Господ да им е на помощ! Надявам се, че пожарникарите са излезли оттам — промърмори Махони.

— Всичко вече свърши — информира ги шефът на пожарната команда. — Дотук имаме двама мъртви. Всичките ми хора са налице. Няма съмнение, че става дума за умишлен палеж. Навсякъде намерихме разхвърляни парцали, напоени с бензин. — Той подаде на Махони някакъв парцал.

Махони се обърна към партньора си.

— Сложи го в найлонова торбичка, Бенедети. Ще трябва да го изследваме. — Той огледа тълпата зяпачи с присвити очи. Причинителите на палежи почти винаги оставаха, за да наблюдават собствените си пожари. Това бяха техните звездни мигове. Махони не можеше да си представи какво ли мислят подобни хора за човешките животи, които отнемат. А и не го интересуваше. Единственото, което искаше, бе да ги пъкне зад решетките за възможно най-дълъг период от време. Но този път нямаше късмет. Прословутото му шесто чувство сякаш го бе изоставило. Никой от насъбралите се наблюдатели не му заприлича поне малко, на подпалвач.

Двамата с Бенедети тъкмо тръгнаха да се връщат, когато радиото на колата пропука и те чува следващото съобщение — намушкване с нож пред някакъв бар.

— Ей, има ли някакви съобщения за мен? — попита Махони, докато летяха към новото местопрестъпление.

— Не, нищо — отговори по радиото дежурният офицер.

— Уведоми ме, ако се обади доктор Фил Фостър — заръча Махони. — Спешно е.

— Дадено. — Дежурният офицер затвори.

— Да не би да имаш нова приятелка? — Бенедети изглеждаше изпълнен с любопитство. — Мислех, че отношенията ти с онова италианско пиленце — как ѝ беше името? — са сериозни.

Махони въздъхна.

— За твоя информация никой вече не нарича жените *пиленца*. А младата дама, за която говориш, все още благоволява да ме удостои с вниманието си от време на време. Когато съм свободен.

— Да, прав си. Това е проблем. *Времето*. Жените се уморяват да ни чакат и си намират някой тип с по-човешко работно време. И въпреки това някои от колегите ни все пак успяват да ги закарат пред олтара. Ще ходиш ли на сватбата на Конърс в събота?

— Не бих я пропуснал за нищо на света — отвърна Махони, а колата им се закова с пронизително скърцане на спирачките пред бара.

Тялото лежеше по очи на алеята, заобиколено от група приличащи на вампири зяпачи, а няколко униформени ченгета се опитваха да ги задържат на разстояние. Жертвата била нападната на излизане от бара и завлечена в тъмната алея. Там човекът бил намушкан с нож и освободен от портфейла си. Няколко свидетели бяха видели извършителя да се отдалечава по алеята. Описаха външния му вид, но никой не пожела да признае, че е видял самото убийство. Никой не искаше да бъде въввлечен в разследването.

— Тази вечер не ни върви — въздъхна Махони. И се оказа прав. До полунощ жертвите от палежа, намушкването и няколко други престъпления възлизаха вече на четири, плюс един в критично състояние, който се люшкеше между живота и смъртта в интензивното отделение на Обединената болница на Сан Франциско. А общият брой на заподозрените, пъхнати на топло зад решетките, възлизаше на нула.

Махони мрачно пишеше рапорта от дежурството си, пиеше кафе и предъвкваше поничка с канела, когато телефонът иззвъня.

— Да? — уморено изръмжа той.

— Махони? Ти ли си?

— Докторе? — Той хвърли поничката и притисна слушалката под брадичката си. Облегна се назад и се усмихна. — Разбира се, че съм аз. Кого друг очакваше да чуеш?

— Струваш ми се толкова... изморен.

— И ти не ми изглеждаш в най-добра форма. Особено пък за жена, която е във ваканция. — Гласът ѝ му се стори твърде приглушен и той се зачуди дали арогантният господин Хавай не слуша разговора ѝ.

— Добре съм. — Отговорът ѝ долетя малко прибързано. — Получих съобщението ти.

— Изненадан съм. Приятелят ти никак не остана доволен от факта, че те търси друг мъж. Прекалено силно развито чувство за собственост, а?

— Казал си, че е спешно. — Тя предпочете да не обръща внимание на задявката му.

— Така е. Виж, докторе, май ще е по-добре да седнеш. Отнася се за приятелката ти Мили. — Разказа ѝ за обаждането на Беа, за Мили и за събитията, последвали смъртта ѝ.

Стори му се, че Фил говори през сълзи, когато заяви, че никога няма да си прости, задето не е могла да бъде край тях. Каза му, че ще се върне в Сан Франциско още на следващия ден и ще му се обади веднага щом пристигне. Махони замислено затвори телефона. Фил беше самоуверена жена, която умееше да се владее добре. Но тази вечер му се стори прекалено напрегната. Също като господин Хавай.

ГЛАВА 23

Фил затвори телефона и се обърна към Брад, който седеше в другия край на стаята. Пушеше цигара и пиеше бренди. Доберманът, напрегнат като навита пружина, лежеше, както винаги, в краката му.

— Неприятности? — безгрижно подхвърли той, срещнал обвинителния ѝ поглед.

— Защо не си ми казал, че Махони ме е търсил? Ако не бях видяла името му, написано на бележника, изобщо нямаше да разбера, че е звънял.

Той сви рамене.

— Предполагам, че просто съм забравил.

— Познавам те достатъчно добре, за да знам, че никога не забравяш каквото и да било. Знаеш историята на семейството си с най-големи подробности.

— Това е различно — рязко заяви той. — Историята на рода е важна.

— А да ми кажеш, че някой трябва спешно да разговаря с мен не е?

— Добре де, за нещо важно ли става дума?

— Не си ми казал нищо, защото ме е потърсил мъж.

— Не ми харесва да те търсят тук. Който и да е. Би трябвало да уважавах правото ми на уединение. Не е трябвало да му давах този телефонен номер.

Тя го изгледа с недоумение.

— Аз не мога да изчезна просто ей така. Имам пациенти, може да се случи нещо...

Брад внезапно загаси цигарата и рязко се изправи. Кучето го последва, настръхнало и зло. Брад я сграбчи за раменете и доближи лице до нейното.

— Казвал съм ти го и преди, *нищо* не е по-важно от теб и мен. *Но ти изобщо не ме слушаш.* — Фил чу ръмженето на кучето. — Когато

си с мен, Фил, очаквам от теб абсолютна всеотдайност. *Никой друг няма значение.* Защо не искаш да проумееш това?

— Ти си луд — заяви тя и го отблъсна назад. Той я сграбчи за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— Така ли смяташ? Мислиш, че съм луд? — Разсмя се горчиво. — Аз съм вероятно *най-рационалният* човек, когото познаваш, докторе. Аз поне зная какво искам от живота и правя всичко възможно, за да го получа. — Изражението му рязко се промени, той се усмихна и ласкаво я погали по бузата. — А сега искам теб, моя красива Фил — промърмори той. — Ти си моята муза, моят изповедник. Искам само теб.

Фил го погледна напрегнато. Това беше много по-сериозно от обикновена кавга между влюбени. Брад направо бе обезумял от ревност.

— Трябва да тръгна още утре сутринта — студено заяви тя и се отдръпна от него.

— Но, Фил, защо? — Той изглеждаше искрено объркан. — Тук сме толкова щастливи заедно. Моля те, не разваляй всичко. Не ме оставяй. Виж — сърцераздирателно се примили той — *имам нужда от теб.*

Фил се поколеба. След поредната главоломна трансформация той отново се превърна в привлекателния чаровник. В следващия миг тя се сети за Мили.

— Една моя приятелка е починала внезапно. — Гласът ѝ потрепери. — Трябва да се върна.

— Фил, съжалявам. Наистина не знаех.

— Е, сега знаеш.

Тя го остави и се прибра в стаята си. Чу го, че тръгна след нея, следван по петите от добермана.

Застана до вратата заедно с кучето, което седна до него, и се загледа в нея.

По лицето ѝ се стичаха сълзи за Мили.

— Ще те закарам лично — разкаяно изрече той. — Ще дойда на погребението с теб. После ще се върнем тук заедно.

— Вече е твърде късно, Брад. Изпуснала съм погребението.

— Защо тогава трябва да се връщаш?

Тя въздъхна с раздражение.

— Много е сложно. Става дума за една пациентка. Трябва да поговоря с нея. Тя има нужда от мен.

— Казах ти, че аз също се нуждая от теб.

Фил спря да подрежда дрехите си в куфара и го погледна. В очите на Брад напираше отчаяние и съзнаваше, че той е напълно искрен в този момент. Известна доза ревност беше приемлива, но неговото граничеше с лудост. Тя се приближи до него и сложи ръце на раменете му.

— Глупаво е да изпитваш толкова силна ревност — нежно му рече Фил. — Знаеш, че бих останала, ако можех.

— Предполагам — неохотно призна той. После я притисна към себе си. — Кой е този Махони, чийто телефонен номер знаеш толкова добре?

— Просто приятел — отвърна тя.

Брад стегна прегръдката около тялото ѝ.

— Не желая да имаш *никакви* приятели — прошепна в ухото ѝ той. — Не желая в живота ти да има някой друг, освен мен. — Леденият му тон я накара да потрепери от лоши предчувствия.

Когато по-късно си легнаха, тя се вгледа в спящия Брад. Той спеше по гръб, разперил широко ръце и крака. Със загорялото си, здраво и мускулесто тяло, с коприненомеката си руса коса, той ѝ заприлича на статуя на млад гръцки бог. Красив, но някак си беззащитен. Фил си спомни скандала и заплашително смръщеното му лице. Онзи човек бе съвършено различен от този, който спеше кротко до нея. Мисълта за това я изплаши. За пръв път от началото на връзката им тя погледна с очите на професионалист на проблемите и емоционалната нестабилност на Брад.

Фил отключи вратата на апартамента си и я затвори с крак след себе си. Хвърли чантите си на пода, отпусна се на дивана и се протегна уморено.

Само преди няколко месеца този апартамент беше нейната крепост, убежището, в което се криеше от света. Спокойно, тихо, подредено. Животът ѝ течеше в монотонно еднообразие, но това ѝ харесваше. Е, може би не ѝ е харесвало чак толкова, но поне успяваше

напълно да контролира чувствата си, никога не допусна те да изплуват на повърхността.

После изведнъж свали защитната си броня и ето че сега е обвързана емоционално с опасно ревнив мъж, проблемите на когото май щяха да се окажат далеч по-сериозни от ревността. Нейна добра приятелка бе починала, а тя дори не бе успяла да отиде на погребението. А пациентката протече, на която бе дала дума, че винаги ще е край нея в трудни моменти, е била принудена да се справи сама с тази толкова тежка криза в живота си.

Фил въздъхна от яд. Внимателно контролираният ѝ свят бе започнал да се руши и тя си даваше сметка за това. Време беше да се стегне.

Тя вдигна телефона и се обади на Беа. За нейна изненада момичето ѝ се стори весело и спокойно.

— Опитвах се да ти позвъня на Хаваите, но не можах да се свържа с теб — осведоми я Беа. — Разговарях обаче с детектив Махони и думите му много ми помогнаха. Той е страхотен, Фил, толкова искрен и човечен. Благодарение на него успях да степенувам приоритетите си.

— Извинявай, че те подведох — промълви Фил. — И ужасно съжалявам, че не успях да се сбогувам с Мили. Как можах да постъпя толкова глупаво и да замина, без да ви уведомя...

— Няма нищо. Аз те разбирам, а съм сигурна, че и Мили щеше да те разбере. Освен това, Ник ми помогна. Той беше като скала до мен, Фил. Подкрепяше ме през цялото време. Просто не знаех как щях да се справя без него. Сега е при мен, помага ми с децата. Скот и Джули — додаде тя.

Поговориха за наследството и децата. Според Фил подобно решение бе напълно в стила на Мили. После предложи веднага да излети за Франция, за да бъде близо до Беа, но тя я успокои, че за момента се чувства добре, а и напълно разчита на Ник.

— Само не забравяй обещанието ми — напомни ѝ Фил, преди да си кажат довиждане. — Ако имаш нужда от мен, ще дойда веднага. Можеш да разчиташ на това.

Разговорът с Беа я накара да се почувства малко по-добре. Отправи се към спалнята, като събличаше дрехите си пътьом. Застана под душа, надявайки се топлата вода да отмие умората и... *греховете* ѝ. През цялото време не преставаше да се чуди какво ще прави с Брад.

Намръщен и мълчалив, той я откара от Калани до Хонолулу, но тя настоя да вземе редовен полет до Сан Франциско.

— Защо? — сърдито попита той.

Фил не му отговори, но знаеше причината — време беше да започне да събира остатъците от изгубената си независимост, преди нещата да са отишли твърде далеч. Не можеше да позволи Брад Кейн да контролира изцяло живота ѝ.

На летището понечи да го целуне, но той сърдито отстъпи назад. Тя веднага се обърна и тръгна към терминала. Усещаше очите му, които сякаш прегаряха дупки на гърба ѝ, но не се обърна. Брад очевидно държеше на онова, което ѝ бе казал, но тя не желаше да участва в тази игра.

Фил излезе изпод душа, загърна се в голяма бяла хавлия и влезе в кухнята, като през цялото време се питаше защо апартаментът ѝ и се струва толкова празен. После се усмихна. Как можа да забрави? Разбира се. *Котката*.

Позвъни на домашния телефон на Махони, но никой не отговори. Обади му се в службата.

— Върнах се — обяви тя, ненадейно изпълнена с нетърпение да чуе спокойния му и уверен глас.

— Виждам.

— Говорих с Беа — осведоми го тя. — Мисля, че я накарах да разбере защо не можах да бъда до нея, когато тя имаше нужда от мен.

— Ясно. — Гласът му прозвуча хладно. Фил отдръпна слушалката от ухото си, погледна я и се намръщи. Какво, по дяволите, му ставаше на Махони?

— Добре ли си? — попита го тя.

— Разбира се. Просто имах много тежка седмица. Искаш ли да ти донеса Коко? Или планираш някоя друга ваканция?

— Ей, Махони? — Фил изпита внезапен страх. — Какво не е на ред? Мислех, че сме приятели.

Последва дълго мълчание. После той каза:

— Просто си помислих, че господин Хавай може да е край теб. Това е.

Фил се разсмя с облекчение.

— Не, не е с мен. Той си е у дома. Сам. На собствения си остров.

— Страхотно. И какво ще правиш тази вечер? Да не би да имаш любовна среща с някой друг?

— Не, нямам любовна среща. И нямам никакви планове за вечерта. Освен ако ти не възнамеряваш да ме поканиш някъде. — Внезапно изпита силно желание да го види. — Махони — обади се тя в последвалата напрегната тишина. — Аз черпя. Ти трябва само да уточниш времето и мястото.

— В моя апартамент — рече той. — Осем часа. И си облечи нещо официално. Става дума за сватба.

— Да не би да се жениш?

— Само ако ти ме помолиш за това, докторе. Не, сватбата е на един колега. Не можах да отида на церемонията, но сватбата е ирландско-италианска, а това означава, че ще има танци, ядене и дяволски много пиене през цялата нощ. Ще се видим в осем.

Фил си сложи нова рокля от червена дантела, къса и прилепнала към тялото, с широко деколте и голи рамене; вдигна косата си нагоре, но тъй като не разполагаше със свежи цветя, я украси с голяма копринена червена роза. Обу червени сандали с високи токове на загорелите си от слънцето крака и наметна раменете си с черен копринен шал. Погледна се в огледалото и въздъхна от задоволство. Настроението ѝ внезапно се подобри. Не искаше да мисли за Брад и налудничавата му ревност. Знаеше единствено, че е доволна, че тази вечер се облича толкова старателно не заради него, а заради *Махони*.

— Леле, леле, *виж* се само! — възкликна Махони, когато ѝ отвори вратата. — Приличаш на момичето, с което отидох на абитуриентския си бал.

— Трябваше да се сетя, че ще реагираш така, и да си спестя всичките усилия — примирено въздъхна Фил и тръгна нагоре по стълбите.

— Виждам, че си възприела съвета ми за цветовете — насмешливо додаде той. — Червеното изглежда много добре на теб — допълни Махони и огледа преценяващо дългите ѝ, загорели крака и гладките рамена. — Всъщност на теб то изглежда страхотно.

Тя се завъртя пред него и се усмихна.

— Наистина ли изглеждам добре? Ти поръча да съм официална, но не бях съвсем сигурна...

Махони с възхищение поклати глава.

— Докторе, позволи ми да ти кажа, че Конърс се ожени едва днес. Но когато този ирландец зърне моята дама в алено, тя може изведнъж да се окаже причината за най-бързия развод в света.

Фил се разсмя.

— И ти самият не изглеждаш никак зле тази вечер, Махони. — Тя погали с пръст атлазените ревери на смокинга му. — Приличаш на домакин на среднощно телевизионното шоу. А защо не на политически лидер? Или на следващия ни кмет?

— Не и тази седмица, скъпа. Беше направо ужасна. Изглежда, всички са обхванати от някаква лятна лудост. Случва се всяка година по това време. Над страната се установява топла вълна, хората полудяват и започват да се избиват един друг. Градската морга е препълнена с трупове. И нито един от тях все още не е вписан в графата *разрешени случаи*.

Той извади две чаши от шкафа и бутилка шампанско от хладилника. Фил само го наблюдаваше.

— Та като стана дума за тела и за задници, Махони — на лицето ѝ цъфна нахална усмивка — твоят не изглежда никак зле.

— И други са ми го казвали — хладнокръвно заяви той, докато наливаше виното.

Тя зърна етикета на шампанското и остана впечатлена от марката.

— И си се набутал с толкова пари само заради мен?

— За теб само най-доброто — отвърна той и подигравателно вдигна чаша като за тост. — О, между другото, Коко спи на леглото ми. Ти отсъства толкова дълго, че тя почти те забрави.

— Но аз не съм я забравила — заяви Фил.

— Е? Какво става с господин Хавай?

Тя смутено наведе очи.

— Не съм дошла тук, за да обсъждаме личния ми живот.

— И защо не? Да не би да има какво да криеш?

— Махони! — Тя го изгледа с раздразнение.

— Значи искаш аз да ти кажа какво мисля за него? Смятам, че той е студен, всъщност леденостуден. Мисля още, че е груб, арогантен, със силно изразено чувство за собственост. Освен това е дяволски ревнив, а такава силна ревност е нездравословна. *За него*. — Той я погледна и допълни: — И за теб.

— Махони! — отново извика Фил, с блеснали от ярост очи.

Той сви рамене.

— Ако питаш мен...

— Не, не те питам! — Очите им се срещнаха и тя се разсмя. — О, по дяволите, ти си напълно прав — най-сетне си призна Фил. — Той е ужасно ревнив. — Угрижено изражение измести усмивката ѝ. — Всъщност, Махони, понякога е толкова ревнив, че ме плаши.

— Има ли причини да ревнува?

Тя поклати отрицателно глава.

— Знаеш ли кое ме притеснява най-много? Той смята, че приличам на майка му. *И аз наистина приличам на нея.*

Махони недоумяващо сви рамене.

— И какво лошо има в това?

— Струва ми се малко зловещо, това е всичко. Той е мразел майка си. Разказа ми безброй ужасни истории за нея — колко развратна била, как парадирала с любовниците си. Според него всички знаели за авантюрите ѝ. Дори докарала някакъв тип до лудост и той се самоубил...

Махони подсвирна с уста. Беше впечатлен.

— Не е необходимо да си световноизвестен психиатър, за да разбереш какво става, докторе.

— Не е точно така — отбранително рече тя. — През повечето време той е чаровен, искрен и много чувствителен. Красив и възпитан е. Уважаван и почитан бизнесмен. Неговото ранчо е неговият живот.

— Но просто мрази майка си. — Махони вече не се усмихваше. — Виж, Фил, ако чувстваш, че в цялата тази история има нещо нередно, то значи наистина е така. Довери се на инстинкта си.

— Да не би да искаш да кажеш, че той наистина мисли за майка си, когато е в леглото с мен? — Гласът ѝ потреперваше от уплаха.

— Защо не го попиташ?

— Всъщност аз почти го направих. Попитах го дали ме желае само защото приличам на Ребека, а той просто се изсмя. Каза, че това не е истина. И аз *трябва* да му повярвам, Махони.

Той кимна. Фил не беше от жените, които се отдават без задръжки. Въпреки че беше психиатър, тя беше и жена, неспособна да повярва, че Брад би я пожелал в леглото си поради някакви извратени причини.

— Но това вече е без значение. Аз го изоставих. На летището. — Тя сви рамене. — Той беше бесен, защото не пожелах да ме докара дотук. Така че, предполагам, това е краят.

Махони се ухили.

— Тогава няма защо да се притесняваш. — Лицето ѝ все още беше намръщено. — Добре, кажи ми какъв е другият ти проблем.

— О, Махони, не бях до Беа, когато тя имаше нужда от мен.

— Вярно е. Но тя не се сърди. Разбира, че просто така се стекоха обстоятелствата.

— Поведението ми е *непростимо*. Освен приятелка, тя е и моя пациентка. Аз се държах безотговорно.

— Ей, всички сме хора.

— *Но аз съм лекар!* — извика тя, изпълнена с гняв към самата себе си. — *Аз трябваше да бъда до нея.*

— Слушай, нещата се подредиха сами. — Махони се опитваше да я успокои. — Всичко е наред. Стига вече угризения!

Фил вдигна към него пълните си със сълзи очи.

— Не можах да присъствам на погребението на Мили.

Махони седна до нея и я прегърна през раменете. Тя сгуши глава в извивката на ръката му, опитвайки се да преглътне сълзите си.

— Хайде, скъпа — рече Махони и въздъхна пресилено. — Излей си душата, поплачи си. Ще се почувстваш по-добре.

Фил се изсмя през сълзи.

— О, Махони, престани!

— Гримът ти протече — заяви той и я огледа критично.

— О, по дяволите!

— Едно добро проклятие със сигурност ще те накара да се чувстваш по-добре — присмехулно рече той.

— Грубиян — върна му го тя и го отблъсна от себе си.

Той се разсмя.

— Това вече е моето момиче. Хайде, докторе. Оправи си лицето. Трябва да ходим на сватба.

Празненството беше започнало в четири и половина след обяд и когато Махони и Фил пристигнаха около девет вечерта, веселието беше в разгара си. Оркестърът, подпомогнат от няколко момчета от полицейския участък на Сан Франциско, свиреше хитове на *Бийч Бойс*, а половината от присъстващите в залата припяваха с пълно гърло.

Дансингът беше претъпкан, пред бара се бе натрупала огромна тълпа, а бюфетът, който се простираше по протежението на цяла една стена, бе отрупан с всякакви италиански специалитети. От тавана висяха ирландски и италиански флагове, символизиращи новия семеен съюз, букетите с червени рози бяха преплетени с детелини^[1]. Булката, облечена във великолепна рокля от бяла коприна и дантела, с десетметров шлейф, отрупан с пайети, седеше със съпруга си и семействата им на официалната маса. Махони задърпа Фил през навалищата, за да поздравят младоженците.

— Конърс, копеле такова, тя най-накрая успя да те направи почтен мъж — рече Махони и прегърна колегата си. После с възхищение огледа булката. — Винаги съм казвал на Конърс, че си прекалено добра за стар ирландец като него. Изглеждаш прекрасно, скъпа. Най-красивата булка.

Всички се разсмяха, той хвана Фил за ръка и я представи:

— Това е Филица Фостър, известна като Фил — издекламира той.

Тя го погледна с изненада. Чудеше се как бе научил пълното ѝ име. В следващия миг обаче се оказа полузадушена в мечешката прегръдка на младоженеца.

— Ей, Махони — с възхищение изрече той. — Къде я намери? Казвам ти, че тази жена е прекалено изискана за стар ирландец като тебе.

— Но вие сте доктор Фил — възкликна Сандра, булката.

— Не и тази вечер — увери я Фил. — Тази вечер съм само дамата на този стар ирландец.

Разсмяха се, а Конърс рече:

— Запазете ми един танц за по-късно, доктор Фил. Ще ви позволя да ме анализирате по всяко време.

Повечето от мъжете от смяната на Махони стърчаха край бара. Бенедети пръв ги забеляза. Той сбута колегата, който стоеше до него, и рече:

— Виж какво парче е хванал Махони. — Всички се обърнаха като по команда, а по лицата им заиграха одобрителни усмивки.

— Как успя да я накараш да дойде с теб, Махони? — провикна се някой. — С белезници ли я докара?

— Добре, умнико — сръза го Махони. — На всички ни е ясно, че не знаеш как да се държиш в присъствието на дама, но всички ще сме ти много задължени, ако поне се опиташ. Позволете ми да ви представя Фил Фостър.

— Лекарката — с благоговение прошепна Бенедети.

— Може ли да ви задам един въпрос, мадам? Какво, по дяволите, правите с негодник като Махони? Половината от ченгетата на Сан Франциско, които присъстват тук тази вечер, с удоволствие ще ви отнемат от него. По всяко време. Вие само кажете.

— Благодаря ви, момчета — с престорена скромност отвърна Фил и прие предложението й за стол, както и комплиментите и закачките, с които я засипаха колегите на Махони.

— Тази вечер тя е една от нас — обади се някой и й закачи една от фалшивите полицейски значки, които украсяваха масите. — Клинтън — провикна се той към бармана — едно питие за детектив Фостър.

— И така — намеси се Бенедети и се приближи към нея. Имаше тюркоазенозелен пояс, издут до пръсване от биреното му коремче. — Кажете ни как стана така, че се запознахте с Махони.

— Това е дълга история — обади се Махони. — Освен това е твърде скандална за изтънчения ти слух.

— Какво ще кажеш за един танц, докторе? — попита един от колегите на Махони. Той я завъртя на дансинга под звуците на *Ла Бамба* и не я пусна, докато до него не застана друг полицаи, който само го потупа по рамото и му отне дамата.

Половин час по-късно Фил най-сетне успя да се добере до бара. Отпи глътка вода и започна да си вее с ръка, опитвайки се да охлади пламналото си лице.

— Добре, момчета, стига вече — предупреди ги Махони. — Дамата се нуждае от храна!

Той я хвана за ръка и я преведе през тълпата, като на всеки няколко крачки се спираше, за да я запознае с някой от приятелите си.

Бюфетът беше зареден с всички видове морска храна, както и с огромни подноси с лазаня, сиренки, равиоли с пастет, патладжани, пълнени домати, салати, половин дузина различни видове хляб и бутилки с червено вино. Това беше от италианската страна. Ирландската страна бе представена със задушена съомга и стриди, със

соден хляб и няколко вида бира. Масите бяха украсени със знаменца, рози в детелини, а гостоприемството на домакините не знаеше граници.

Махони отрупа чинията на Фил с вкусотиин, грабна бутилка вино и отведе дамата си в едно по-тихо кътче.

— Обзалагам се, че днес не си слагала залък в устата си — каза той и налапа една стрида.

— Прав си — съгласи се тя и с удоволствие последва примера му.

Ядоха лакомо в продължение на няколко минути, а после Фил заяви:

— Приятелите ти ми харесват.

— Да, добри момчета са. — Махони ѝ се усмихна. — Но предполагам, че имат право да се питат какво прави едно момиче като теб със старо, смачкано ченге като мен?

Тя срещна погледа му и побърза да отговори:

— Първо, ти не си стар. Ако приемем, че си, значи и аз съм стара, а аз отказвам да приема това. Второ, ти изобщо не си смачкан, Махони. — Тя протегна ръка и леко докосна лицето му. — Сигурно си красавецът на участъка.

— Да, всеки би изглеждал красив край Бенедети с биреното коремче.

— И трето, ти си добро ченге, Махони. Зная това.

— Благодаря за комплиментите, госпожо. — Двамата преплетоха погледи. — Почакай тук за секунда — най-сетне рече той. Изправи се и се запромъква към оркестъра.

Когато се върна няколко минути по-късно, музикантите засвириха *Жената в червено*.

— Свирят *нашата* песен — каза Махони и ѝ подаде ръка.

Светлините намаляха, двойките започнаха да се движат под старомодната огледална топка, която висеше от средата на тавана. Махони я привлече към себе си, а Фил въздъхна щастливо.

— Ти имаше право — прошепна в ухото му. — Чувствам се като на абитуриентски бал. Не съм танцувала така от години.

— Значи просто не знаеш какво си пропуснала — прошепна ѝ той в отговор.

— Твоите приятели ни наблюдават.

— Нека да предложим на старите развратни ченгета интересна тема за разговор. — Той я притисна още по-силно. Тя изви назад глава, за да го погледне.

— Махони.

— Франко, моля те. В края на краищата, обстановката е толкова интимна...

— Точно това се канех да отбележа... Искам да кажа... чудех се дали приказката на старата *Ма Уест* е валидна в нашия случай? Та това в джоба ти връзка ключове ли са, или просто се радваш да ме видиш?

Махони свали едната си ръка от кръста ѝ. Ухили се и измъкна връзка ключове от джоба на панталона си.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, докторе. Но ако това е, което желаеш, аз с най-голяма радост ще се подчиня.

— О, Махони! — Фил се разсмя и обви ръце около врата му. — Не съм се забавлявала така от... ами, от толкова отдавна, че вече не си спомням кога е било за последен път.

— Аз също — нежно прошепна той и сведе поглед към тъмнокосата ѝ глава. — Някой казвал ли ти е някога, че си дяволски красива жена, Филида Фостър?

— Как успя да разбереш истинското ми име? — поиска да узнае тя. — Не съм го казвала на никого.

— Забравяш, че съм ченге. Имам достъп до такива подробности като имена, адреси и телефонни номера. — Той се усмихна. — Името ти е написано на шофьорската ти книжка.

Танцуваха заедно дълго време. После Конърс, младоженецът, потупа Махони по рамото и му отне Фил. Махони се завъртя по дансинга с булката и през следващия един час Фил изобщо не можа да се приближи до него. През цялото това време тя не напусна дансинга и танцува неуморно с млади ченгета ирландци и достолепни възрастни господа италианци. Когато се върна на бара, там я посрещнаха шегите и закачките на обожателите, наобиколили стола ѝ. Фил посрещаше думите им със смях, забавляваше се толкова добре, че напълно забрави за Брад Кейн.

Точно преди полунощ детективите решиха да се преместят в бара на Ханран, местната им кръчма. Фил влезе в бара, заобиколена от

ченгета, а колегите им от изтеклата смяна, подпрени на бара, се обърнаха и подсвирнаха.

— Ей, бибчо, ела седни до мен. Хайде, сладурче, не знаеш какво изпускаш. Зарежи Махони, скъпа, аз съм по-добър от него — крещяха те един през друг и се сместваха, за да ѝ направят място.

— При нормални обстоятелства, приятелчета — Фил подигравателно вирна брадичка — бих казала, че сте най-невъзпитаната сбирщина от мъжкари шовинисти, които съм срещала някога. — Те започнаха да крещят и да тропат по бара, а тя вдигна ръка, за да ги накара да замълчат. — Но — в гласа ѝ се прокраднаха весели и закачливи нотки — тази вечер смятам, че ми правите най-големия комплимент, който един мъж може да направи на жена. И искам да знаете, че високо ценя мнението ви.

— Да, докторе — отново се развикаха те и започнаха да ѝ ръкопляскаат. После дадоха знак на бармана да ѝ налее повече от онова, което пие.

Беше три сутринта, когато Махони най-после я откара до дома ѝ. Тя седеше, положила глава на рамото му, и мърмореше нещо за мустанга му, в който тази поза била много неудобна.

— За бога, Махони, не можеш ли да си купиш една сваятна кола? — сънено попита тя.

— Не забравяй, че говориш за моята единствена радост и гордост — обидено рече той.

— Знам всичко за твоята радост и гордост — промърмори Фил. — И не се опитвай да ме лъжеш, че онова наистина бяха ключовете ти, Махони.

Той се разсмя и паркира пред сградата.

— Не трябваше да ти позволявам да общуваш с онези типове — заключи Махони. — Започна да ставаш груба.

— Може би точно от това имам нужда. — Тя въздъхна и се изправи. — От малко грубост.

— Само колкото за аромат — съгласи се той.

— Като розмарин... — Фил извади крака през отворената врата и се заизмъква навън, вдигнала двете си ръце.

— Имаш ли нужда от помощ? — усмихнато попита Махони.

Той я хвана за ръка, а после я прегърна през кръста и двамата заедно изкачиха стъпалата. Тя извърна лице към него със затворени

очи и промълви замечтано:

— Една целувка за лека нощ, Махони? — Той се разсмя и леко я целуна по устните. — Ммм — измърка тя. — Много, много приятно.

— По-добре да те изпратя до апартамента ти, докторе. — Фил се прозина и се облегна на него. — Прекарахме много дълга нощ.

— Така е — съгласи се тя. После се усмихна сънливо и додаде: — И много забавна. Не съм се веселила така от години.

— Радвам се — рече Махони, взе ключовете ѝ и отключи вратата.

Поршето на Брад Кейн бе паркирано на половин пряка нагоре по улицата. Той се наведе напред с пламнали очи и ги проследи, докато се скриха в сградата.

Извади цигара от почти празния пакет *Житан*, запали и вдиша дълбоко. Знаеше кой е нейният апартамент. Загледа се в прозорците ѝ и простена от отчаяние, когато лампите най-после светнаха. Злобно загаси цигарата. Безброй пъти беше виждал Ребека да се държи по същия начин — да се смее, да флиртува, да дава аванси на мъжете. В края на краищата, Фил щеше да се окаже същата като майка му.

Приковал поглед в прозорците ѝ, той се наведе напред и зачака напрегнато.

Фил изрита обувките си и се отправи към кухнята.

— Кафе?

Махони отрицателно поклати глава.

— Предлагам ти да изпиеш само чаша вода, докторе, и да си легнеш. На сутринта ще се почувстваш нов човек.

Тя въздъхна щастливо.

— Но аз много се харесвам такава, каквато съм в момента, Махони.

— Добре. — Той се приближи и я целуна по бузата. — Знаеш ли какво? — Гласът му прозвуча много сериозно.

— Какво? — Очите ѝ бяха сини и невинни.

— Ти наистина си много красива жена. — Той се усмихна, обърна се и тръгна към вратата.

— Благодаря, Махони — извика тя. — За прекрасната вечер. — Той махна с ръка и затвори вратата след себе си.

Фил се усмихваше, когато влезе в спалнята, ръсейки дрехи по пътя си. И продължаваше да се усмихва, когато потъна в дълбок сън. Без да свали грима си — нещо, което не бе правила от години.

Махони бе забелязал черното Порше 938 още на идване. С рефлекс си на ченге бе отбелязал, че това бе единствената кола, паркирана на забранена улица. Забеляза и човека в нея и автоматично се зачуди какво ли е намислил. Колата все още беше там, когато той влезе в мустанга. Преди да запали двигателя, забеляза, че фаровете на поршето светнаха. Реши да изчака колата да мине край него, за да запише номера и да направи съответната проверка, но поршето изведнъж тръгна на задна и рязко зави надясно в някаква странична уличка.

Махони сви рамене. Не беше на работа, а и тази вечер не беше в настроение да преследва престъпници в скъпи коли. Типът вероятно беше някой скъпоплатен частен детектив, който печелеше купища пари, следейки прегрешили съпруги и съпрузи. Какво толкова, по дяволите! И без това не му влизаше в работата.

[1] Детелината е символ на Ирландия. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 24

Джули се хвърли в плувния басейн след Скот и плисна върху Рошльо, който тичаше около тях и лаеше предупредително, цяла лавина вода.

— Глупаво старо куче! — провикна се момиченцето и плисна още вода отгоре му.

Кучето се изтръска, около него се разхвърчаха пръски вода, а детето изпищя от удоволствие. Скоти излезе от водата, а в следващия миг се хвърли отново вътре, почти върху сестра си, която отново се развика.

Потопи се под водата, после изплува, като кашляше и се смееше. Тръгна да търси Скоти, за да му отмъсти. Махна енергично на Беа, която седеше край басейна и ги наблюдаваше. Джули си помисли, че Беа е най-красивата жена, която познава. Вече беше решила, че иска да изглежда точно като нея, когато порасне.

Беа се разсмя, когато момиченцето ѝ довери желанието си.

— Не съм сигурна, че това е възможно, миличка. — Винаги я наричаше *миличка*, а на Джули това много ѝ харесваше. Ник пък ѝ викаше *Джулс* и това също харесваше. — Разгледах снимките на семейството ви и ми се струва, че ти ще изглеждаш точно като майка си. А това е комплимент, госпожице Джули, защото майка ти е била много красива жена.

О, да, беше, пламенно си помисли Джули, подпряла брадичка на ръба на басейна и опънала крака назад във водата. Майка ѝ беше най-красивата от всички. Помисли си, че майка ѝ би останала очарована от синьото небе и слънцето в Южна Франция. Тя винаги бе мразила студените, сиви зими в Охайо. На Джули тук ѝ харесваше. Знаеше, че и на Скоти му харесва. Само че той непрекъснато ѝ напомняше, че присъствието ѝ тук е временно. *Като ваканция*, предупреждаваше я той. *Някой ден ще ни изпратят в Охайо и в края на краищата ще се озовем в семейство на приемни родители.*

— Не, няма да го направят! — упорито повтаряше Джули, но въпреки това се страхуваше.

— Разбира се, че *ще* го направят — настояваше Скоти. — Те не са наши роднини, Джули. Ние не сме им никакви. Само две деца, за които се грижат в момента. Те са само настойници, това е.

Но тя все още не искаше да повярва. И не искаше да се връща у дома, защото те вече *нямаха дом*. Освен това, не искаше да се раздели с Беа.

Нещо ѝ подсказваше, че Беа е различна. И тя беше наранена, Джули чувстваше това. Освен това в сърцето ѝ отново започваше да се прокрадва онова приятно чувство на топлинка и обич. Понякога минаваха часове наред, без изобщо да се сети за случилото се с тях.

Джули прикова поглед върху Беа. Не искаше никога да се разделя с нея.

Беа си помисли, че Мили я е познавала по-добре, отколкото самата тя познаваше себе си. Сигурно е знаела, че с такава лекота ще възприеме новата си роля. Наблюдаваше децата, които неуморно се хвърляха във водата. Забавляваха се така от часове. От време на време се обръщаха, за да наплискат Рошльо, да го накарат да лае и да подскача от радост.

От моравата долетя бръмченето на косачка, пронизителният глас на новата икономка, португалка, се опитваше да надвика остро писукане на зеления африкански папагал, който Ник бе купил на Скоти, когато миналата седмица отидоха заедно на пазар. Продавачът ги бе убедил, че папагалът говори и знае половин дузина песни, но през първите пет дни той запази упорито мълчание. Едва когато кучето излая срещу нея, птицата го напсува на перфектен френски.

Вила *Мимоза* се връщаше към живота и на Беа много ѝ се искаше Мили да можеше да види това. Къщата вече не навяваше мрачни мисли и чувства, тя бе изпълнена със светлина, с детски викове и смях, с музика, с кряскащи папагали и лаещи кучета. На терасата имаше ролери, а в антрето — велосипеди, навсякъде се търкаляха разхвърляни играчки и плажни хавлии, кухнята постоянно бе изпълнена с аромата на нещо вкусно.

Скоти и Джули Ренуик отново се държаха като нормални деца, макар че понякога, когато влезеше да ги завие нощем, ги намираще сгушени в леглото на Скот с все още незасъхнали сълзи по невинните

им спящи личица. В такива случаи пренасяше Джули в собственото ѝ легло, а измореното дете повдигаше натежалите си клепачи и я поглеждаше с толкова напрегнат и изпълнен с надежда поглед, че сърцето на Беа се късаше от мъка. Тя знаеше, че Джули отваряше очи, за да провери дали майка ѝ я целува за лека нощ.

— Аз съм, миличка — прошепваше ѝ тя, а малкото момиченце въздъхваше дълбоко, преглъщаше риданието си и пъхаше палец в устата си. С другата си ръчичка здраво хващаше ръката на Беа, а тя оставаше до леглото ѝ, галеше влажната ѝ косичка и я чакаше да заспи отново.

Скот никога не плачеше пред Беа, но понякога изчезваше нагоре по хълма към изкуствената пещера. Беа виждаше отдолу малката му, приведена фигурка. Скот седеше на някоя скала, зареял поглед към морето, и Беа предполагаше, че момчето търси самота и уединение, за да изплаче мъката си.

Тя и Ник правеха всичко възможно, за да им осигурят нормален живот. Всяка сутрин по един час ги занимаваше учител по френски. После отиваха на пазар в Кан, Антиб или Ница и понякога обядваха в някое от кафенетата. По-късно, след обедната почивка, всички отиваха на плажа или пък плуваха в басейна. Понякога Ник наемаше малка лодка и заедно с децата обикаляха из пристанището.

През есента щяха да тръгнат на училище и Беа се надяваше, че дотогава ще успеят да оставят миналото зад себе си и напълно да заприличат на обикновени деца. За момента обаче бяха все още много неуверени, лесно раними и несигурни в новия си начин на живот.

А Беа имаше усещането, че я отделя цял един живот от падането ѝ в клисурата, от опита за убийство, от изгубеното минало и идентичност. И през всеки ден от новия си живот благодареше на Мили за това. Но понякога все още я преследваше ужасният страх, че не знае нито коя е, нито защо някой се бе опитал да я убие. Понякога се събуждаше от кошмарния сън с онзи безкраен тъмен тунел и ѝ се струваше, че всеки момент ще налучка отговора на тези въпроси. Но прозрението си отиваше в момента, в който отвореше очи, цялата обляна в пот.

Рошльо се хвърли към нея, като весело въртеше опашка. Това куче беше дар Божии. Децата го обожаваха. Той я погледна с

интелигентните си кафяви очи, които искряха от радостна изненада, че все още е жив.

— Ние с теб умеем да оцеляваме, стари приятелю — рече му Беа и погали с любов рунтавата му глава.

Помисли си за Ник, който продължаваше да търси банковия сейф, скътал тайните на дойката Биъл, и почти ѝ се прииска да не го намерят никога. В този миг, изпълнен с щастие и спокойствие, животът ѝ се струваше съвършен. Имаше си дом, деца и Ник. Беа се боеше от миналото. Не искаше да знае нищо за младата жена отпреди злополуката. Чувстваше се в безопасност като Беа Френч. Нейният нападател никога не би могъл да я открие тук и да довърши работата, в която вече се бе провалил веднъж. Само че тази ѝ сигурност изведнъж изчезваше през дългите, неспокойни и самотни нощи.

Децата я извикаха в басейна и изпищяха от радост, когато Рошльо скочи след нея и започна да плува около тях с объркано изражение на смешното си лице.

Играеха воден волейбол и се превиваха от смях, когато телефонът иззвъня. Беа излезе от водата, за да се обади.

— Ник? — тя се усмихна.

— Как разбра, че съм аз?

— Много лесно. Никой друг не ни се обажда. Не и по това време на деня. Ще дойдеш ли за вечеря?

— Ще бъда при вас около седем. Може ли тази вечер да вечеряме сами? Искам да кажа, без децата. Трябва да поговоря с теб.

— Разбира се. Те и бездруго се хранят в шест. Толкова са гладни, че едва изтрайват да им сервират вечерята. Но за какво искаш да говорим?

— Намерих го, Беа. Банковият сейф на дойката Биъл. Бяхме прави. Там има и други документи. Ще ги донеса, като дойда. Искам да ги прочетеш.

Тя затвори телефона и си помисли, че Ник ѝ се стори твърде потиснат. Не изглеждаше радостен от находката си. Зачуди се какво ли не беше на ред.

Когато Ник пристигна, децата веднага го заобиколиха, задърпаха го да карат колело и ролери по терасите или да се спуснат заедно по

хълма към морето.

— Хайде да отидем за риба — ентузиазирано предложи Скоти.

— Не, хайде да се качим с велосипедите до върха на хълма, а после да се спуснем право надолу — провикна се Джули.

— Не тази вечер, деца. — Ник разроши косата на Скот, притисна Джули в мечешката си прегръдка и внимателно ги изпрати до вратата на стаята. — Трябва да поговоря с Беа за нещо важно.

Децата се втурнаха да си побъбрят с Джасинта в кухнята, Ник погледна Беа.

— Не беше лесно да се добера до сейфа — започна той и извади няколко плика от куфарчето си. — Сигурно обиколих над петдесет банки и всеки път, когато някой ме погледнеше подозрително, се преструвах, че съм допуснал грешка с ключовете. Усмивах се фалшиво и заявявах: *Такъв съм глупак! Държа толкова много такива сейфове, че постоянно забравям кой къде е.*

Беа се усмихна.

— Но не и последния път.

— Да, най-накрая открих онова, което търсех. — Той постави книгата пред нея. — Това е писмото на Мари-Антоанет до сина ѝ, Джони. Искам да те предупредя, че е много мъчително четиво.

Беа изглеждаше изпълнена със съмнения.

— Наистина ли смяташ, че имаме право да направим това? — Имаше чувството, че се натрапват в най-съкровения тайни на мъртвата жена, в лични документи, които не са били предназначени за чужди очи.

— Уверен съм в това. Трябва да го направим. Заради теб самата и заради мен. Ти вярваш, че тук някъде се крие връзката с миналото ти. А аз искам да разреша тази загадка заради книгата си. Всичко се е случило толкова отдавна, Беа. Няма да нараним никого, ако прочетем това.

— Предполагам, че си прав. — Беа се съгласи с него, но беше изплашена. — Само че, Ник, аз като че ли вече не желая да си спомня миналото. Нека да забравим за него. Да го оставим да тъне в забрава, аз съм доволна от живота си, какъвто е сега.

Ник окуражително стисна ръката ѝ.

— Ти сигурно имаш семейство някъде, Беа. Роднини, които те търсят и се чудят какво се е случило с теб. Имала си собствен живот и

трябва да си го спомниш, дори и в случай че решиш да не се връщаш към него. Имаш отговорности — към теб и към семейството си.

Беа въздъхна и започна с неохота да чете писмото на Мари-Антоанет Льоконт. Знаеше, че Ник има право.

Мой обични сине Жан,

Най-съкровено ми желание е ти никога да не прочетеш това писмо, защото, ако то стигне до теб, това означава, че аз няма да съм до теб, няма да те наблюдавам как растеш, няма да отброявам рождените ти дни и да ти помагам да се изкатериш по каменистата пътека на живота. И ако не мога да съм до теб, искам, когато пораснеш достатъчно, да научиш истината за мен и за баща си, Арчър Кейн.

Най-напред ще ти разкажа за себе си, за да можеш да опознаеш майка си малко по-добре. От клюките вероятно ще разбереш, че не бях красива жена. Зная презрителното име, с което ме наричаха — *la celibataire* — и макар винаги да съм се преструвала, че това не ме интересува, бях дълбоко наранена от отношението на хората. Копнеех да съм красива и обаятелна като бляскавите хубавици, които срещах в кафенетата и казината и които никога не се спряха, за да поговорят с мен. Как можех да им обясня, че дълбоко в себе си вярвах, че съм красива? Но за тях аз бях просто една грозновата, богатата жена, която никога нямаше да допуснат близо до себе си. Бях много самотна.

Арчър Кейн забеляза самотата ми. Той беше красив мъж. Аз бях с тъмна коса и восъчножълта кожа, но той имаше прекрасна руса коса и златист загар. На мен, самотната стара мома, ми приличаше на млад гръцки бог.

Той беше човек, който се чувстваше като у дома си на Ривиерата — по онова време там законите не бяха на почит, а това му допадаше, имаше много леснодостъпни жени, пиене и пари. Но дори и аз знаех, че мъжете, които си търсят богати жени, са почти толкова, колкото и жените, излезли на лов за любовници, и често се оказваше доста

трудно някои мъж да подмами богата и симпатична свободна жена. Защото тези жени бяха по-зрели и опитни и разпознаваха зестрогонците от пръв поглед. За тях интимните връзки се изчерпваха с малко забавления, няколко подаръчета, страстни нощи... и толкова.

Аз, естествено, веднага го забелязах. И как бих могла да не го направя? Той беше красивият млад американец, винаги заобиколен от цяла тълпа. Виждах го да обядва на терасата на хотел Париж, в кафенетата, в казината. Забелязах, че ме наблюдава, от време на време улавях погледа му, а той винаги се усмихваше учтиво и леко покланяше глава за поздрав.

Сега разбирам, че ме е дебнел, че вече ме е бил набелязал за жертва. Той беше на двайсет и седем години. Аз бях на четирийсет и една. Не знаех как да общувам с хората, бях срамежлива и грозна. Той беше красив и общителен. Говореше се, че притежавал голямо ранчо на Хаваите.

Знаех всичко за него, но не бях говорила нито с него, нито с някого от познатите му. Един ден той сам ме заговори. Седях в едно кафене в Кан — сама както винаги. Носех шапка с широка периферия, за да се пазя от слънцето, но и за да прикрия грозотата си. Как мога да ти обясня колко много се срамувах от външния си вид? Ривиерата беше препълнена с красиви хора, толкова млади, стройни и елегантни, облечени с дрехи по последна мода, които на моята фигура изглеждаха раздърпани и грозни.

Спомням си, че тогава се чудех как Арчър изобщо е успял да ме разпознае — лицето ми бе изцяло скрито под шапката — но, признавам си, бях доволна от появата му. Нещо повече, бях очарована, когато той се представи и ме попита дали би могъл да седне при мен за малко. Пихме лимонада, а той ми разказа за ранчото си. Забелязах, че хората ни гледат, и се изчервих от гордост, задето той бе предпочел да ме удостои с вниманието си.

Струва ми се, че още от това първо изчервяване той разбра, че съм негова, но въпреки това, продължи да ме

ухажва усърдно. Канеше ме на вечери в най-реномираните хотели, обядвахме на плажа, танцувахме в хотел Париж. Макар че вече притежавах един сребрист Ролс, той ме подтикна да си купя най-модерния тогава автомобил — открито, аленочервено Бентли с гълъбовосива кожена тапицерия. Знаех, че всички ми завиждат, когато го карах.

Той започна да ме придружава до модните магазини и салони, които до този момент бях избягвала срамежливо, защото се боях, че ще стана за смях с пълната си, едрогърда фигура на фона на останалите, тънки като тръстики и плоски като дъски, модерни жени. Заведе ме на фризьор, за да подстрижа косата си по последна мода, започна да ме насърчава да използвам грим и парфюм, да ходя на козметик. Арчър Кейн ме накара, за пръв път в живота си, да се почувствам доволна от себе си. Беше много опитен и знаеше как да съблазни една жена.

Беше чаровен, общителен, красив. Съвършен ухажор. Когато няколко седмици по-късно се оженихме, предизвикахме истински скандал. Знаех какво мълви клюката — че той е поредният зестрогонец, извадил късмет, но на каква ужасна цена... защото, Господ ни е свидетел, *la celibataire* е възстаричка... — но не ми пукаше. Бях влюбена и вярвах, че той също ме обича.

Бях сигурна, че ще съм щастлива с него навсякъде, даже и на примитивния остров, на който ме отведе. Даже и след като видях, че прословутото ранчо не е нищо повече от няколко акра необработваема земя. Но това щеше да бъде новият ми дом, моят нов живот с красивия ми, обожаващ ме съпруг и аз с желание му дадох пари, за да купи още земя и добитък и да разшири къщата на Калани. А също така и да утоли плътските си страсти в Хонолулу, но, тогава аз още не знаех това. Защото, както жестоко ми заяви той, когато узнах за похожденията му и го попитах направо, жена му била стара, грозна и непривлекателна.

Сините очи, които в началото ме гледаха с такова обожание, сега изгаряха от презрение, ласките се превърнаха в жестоки удари и аз скоро разбрах, че когато

понякога се държеше добре с мен, то бе само за да му дам още пари. Точно тогава открих, че съм бременна.

Това беше като чудо за мен — на четирийсет и една годишна възраст щях да родя първото си дете! За пръв път от пристигането си на Калани изпитах истинско щастие. Не казах на Арчър. Изчаках да видя какво ще се случи с нас.

Най-накрая той дойде при мен с някакви юридически документи, които искаше да подпиша. Обясни ми, че според тях получавам равен дял от ранчото, но му давам пълен контрол над парите си. Отказах да подпиша и бях принудена да погледна истината в очите.

Болна, разочарована и бременна, си тръгнах от него. Върнах се тук, в стария си дом, във вила Мимоза, която обичният ми баща построи за мен преди много години, когато все още бях неговата малка принцеса, когато все още вярвах — защото той ми го повтаряше непрекъснато — че съм красиво момиче и че целият свят е мой. Той построи сребърен птичарник, за да мога постоянно да слушам песента на птичките, които обичах толкова много, построи пещерата на хълма, потока и фонтана, за да чувам около себе си музиката на водата. Засади просторните градини с любимите ми цветя — мимози, ароматът на които отбелязваше всеки мой рожден ден през пролетта. В продължение на години тази къща беше мой дом, а сега се превърна в мое убежище. Искях да родя бебето си там, да го отгледам в спокойствие и любов. Не исках никога повече да видя Арчър Кейн.

Но той внезапно се появи отново. Каза ми, че силно задлъжнял заради мен и се наложило да ипотекира земите си. Щеше да изгуби всичко — добитъка, ранчото и дори и острова си — ако не получеше пари от мен. Обеща, че ще се махне завинаги, и аз му дадох парите. Бременността ми обаче вече се забелязваше. В края на краищата, той реши да остане. Искал да бъде до мен, за да ми помага. Та нали детето било и негово.

Срам ме е да си призная, че в началото ми се искаше да му повярвам. Но не можех да си позволя да му се доверя

отново. Не исках да имам нищо общо с него, но той беше мой съпруг и не можех да направя нищо, за да го прогоня. Не му позволявах да се приближава до мен и го избягвах постоянно, макар той да се опитваше да бъде мил и любезен с мен. Сега разбирам, че е искал хората да ни възприемат като много щастлива двойка. Във вила Мимоза той се държеше като съвършен джентълмен, като млад съпруг, изпълнен с обожание към по-възрастната си бременна съпруга. Играеше картите си добре — през цялото време нито веднъж не погледна към друга жена. И след това се роди ти, мое мило момче.

Раждането не беше лесно — не забравяй, че бях доста стара — а и все още бях уморена и съсипана, когато баща ти дойде да те види на следващата сутрин. Погледна към теб и за части от секундата си позволих да помисля, че той може би ще заобича сина си и ние отново ще бъдем щастливи. И тогава по изражението на лицето му разбрах, че той не изпитва нищо към теб. Заяви, че дори не приличаш на него. Ти беше Лъоконт, а не Кейн.

И сега, мили сине, когато пиша това писмо, ти си само на една седмица. Днес ми се стори, че ми се усмихваш, макар дойката Биъл да твърди, че това не била истинска усмивка. Ти означават всичко за мен и Арчър го знае. Във въздуха витае нещо, къщата е изпълнена с напрежение, макар че той продължава да играе ролята на любящ съпруг. Не му вярвам и през следващата седмица, когато заякна достатъчно и започна да слизам долу, смятам да го предизвикам на сериозен разговор. Ще му кажа, че възнамерявам да се разведе с него заради многобройните му изневери. Ще му заявя, че вече няма да получи нито цент от мен. И че ти, мой малък Жан, ще наследиш всичко.

А това е причината, поради която пиша това писмо, макар да се надявам, че на дойката Биъл никога няма да й се наложи да ти го даде.

Арчър е опасен човек. Той е безмилостен и жесток. Искам да разбереш, че ако с мен се случи нещо лошо, то няма да е вследствие на случаен инцидент. Нито пък аз

доброволно ще посегна на живота си. Ти си твърде важен за мен, за да помисля за самоубийство. Надявам се, искрено се надявам, мой скъпи сине, че ще бъда винаги до теб, за да те наблюдавам как растеш и да споделям живота ти. И искам да знаеш, че те обичам много.

Твоя всеотдайна майка

— Значи Чужденеца наистина я е убил — Беа шокирано се вгледа в Ник.

— И се е отървал безнаказано. Сега поне знаем името му. Арчър Кейн. И въпреки това, всичко е станало твърде отдавна, за да мислим за възмездие. — Ник сгъна останалите документи и я погледна. — Искам да прочетеш това по-късно. Написано е от Джони Льоконт. Това е неговата собствена история, историята на живота му. — Ник се поколеба. — Помислих си, че би искала да го прочетеш, когато си сама — без да те разсейват децата, кучето, папагалите или пък вечерята.

Той прибра книгата отново в плика и я хвана за ръката.

— Хайде да изведем децата на разходка — предложи с усмивка, опитвайки се да я ободри. — Да отидем да ги почерпим сладолед.

— *Сладолед!* — Децата връхлетяха през вратата и Беа се разсмя.

— Вие като че ли имате невидими антени, настроени да улавят думички като *сладолед, пържени картофки, нинтендо...*

— Може ли и Рошльо да дойде с нас? — попита Джули.

— Разбира се. — Беа погледна двете деца, мръсните тениски и шортите, личицата, светнали от щастие, и изпита съжаление към Мари-Антоанет Льоконт, която така и не бе имала възможността да подари на сина си, Джони, куче и да го изведе, за да го почерпи със сладолед. — Измийте ръцете и лицата си и си сложете чисти ризи — нареди тя и се усмихна при мисълта, че чистите ризи само за броени минути ще бъдат изпоцапани със сладолед.

— Знаеш ли какво? — Ник я погледна и се усмихна. — От теб стана страхотна майка.

Беа се вгледа в симпатичното му лице, в топлите сиви очи, в които винаги се спотайваше усмивка, в стегнатото му, стройно тяло. Ник бе споделил всичките ѝ проблеми, свързани с мистериозното ѝ минало, споделил бе мъката ѝ от смъртта на Мили, помагаше ѝ с

децата. Приятелството им бе станало по-дълбоко и тя разбираше, че това е другата причина, поради която той толкова настояваше тя да открие истината за миналото си. Той трябваше да знае дали в живота ѝ има и друг мъж — любовник, съпруг, човек, който е бил много важен за нея в *оня* предишен живот преди злополуката.

Беа се усмихна и го целуна.

— Вместо благодарност — рече тя, а той я прегърна през раменете. — За всичко.

— Ей, никакви целувки — провикна се Скоти от прага, а те се извърнаха и през смях го подгониха надолу по мраморните стълби — същите, на които се бе състояла фаталната среща на Джони Льоконт с баща му преди толкова много години.

ГЛАВА 25

Фил отвори пакета, пристигнал със специална доставка на Бринкс, и с изумление разгледа съдържанието му. Беше огърлица от перли с размер на пъдпъдъчи яйца и диамантена закопчалка. Освен огърлицата имаше и чифт обеци с перли и диаманти и пръстен със същите камъни. На картичката, която ги придружаваше, бе написано с почерка на Мили: *За да си спомняш за мен.*

Фил притисна картичката към бузата си и се усмихна, спомнила си Мили, посетила операта миналата година в бляскав, шокиращо розов тоалет и същите тези перли. Как би могла да я забрави някога?

Телефонът иззвъня. Фил разсеяно вдигна слушалката.

— Трябва да те видя — заяви Брад. Гласът му звучеше напрегнато и тя прехапа устни, колебаейки се.

— Брад, мисля, че ще е по-добре, ако не се виждаме повече — най-накрая рече тя.

— Моля те, Фил. *Моля те!* Не можем да се разделим просто ей така заради някаква глупава кавга. Нека поне да го обсъдим. Дай ми възможност да се извиня.

— Къде си?

— В Сан Франциско.

Фил започна мълчалив спор със себе си. Знаеше, че случилото се между тях не беше само *глупава кавга*, но тя все още изпитваше онова необяснимо привличане към него. Брад можеше да бъде толкова мил, толкова чаровен — може би тя се отнасяше малко несправедливо към него. Фил въздъхна, зърнала отражението си в огледалото. След снощното веселие с Махони и приятелите му изглеждаше като развалина. Но Брад като че ли имаше право — беше длъжна да му даде възможност да обясни държанието си.

— Дай ми един час — каза тя. — Най-добре ще е да дойдеш у дома.

— Зная къде живееш. Ще бъда там след час. — Гласът му прозвуча приповдигнато.

Докато се къпеше, Фил си спомни Махони и сватбената церемония и се усмихна. От години не се бе забавлявала толкова безгрижно — без отговорности, без задължения, без ангажименти. Просто се бе събрала с хора, които обичаха веселието. И това по някакъв начин ѝ помогна да прозре в дълбочина проблемите с Брад. Уверено си помисли, че сега вече ще може да се справи с него. Нахлузи набързо черни дънки и бяла ленена риза, която пристегна със сребристорзеления колан от Санта Фе. Вдигна косата си и я прибра на стегнат кок, сложи си червилото, което се бе превърнало в нейна запазена марка, а накрая, в памет на Мили, закачи около врата си екстравагантните перли.

Започна нервно да крачи из стаята в очакване на Брад. Стъпките ѝ отекваха в тишината. Искаше ѝ се поне котката да бе в къщата, за да ѝ прави компания, но Коко все още бе при Махони. По-късно ще му се обади, за да се уговорят кога да си я вземе.

Тъкмо си спомняше танците с Махони от предишната нощ, когато входният звънец иззвъня. Когато отвори вратата, Брад ѝ подаде огромен букет от бели лилии.

— За теб! — Изглеждаше разкаян. Тя се усмихна мрачно.

— Ти не си човек, който се задоволява с малко, нали, Брад? — Фил отнесе цветята в кухнята. Той се огледа с любопитство.

— Значи това е твоята бърлога. Чудех се как ли изглежда.

— И? — Тя го погледна, предизвикателно скръстила ръце пред гърдите си.

— Апартаментът ти е олицетворение на теб самата. Сдържан, елегантен, интелигентен. И красив.

— Благодаря.

Той продължи да разглежда апартамента. Облечен бе с дънки и синя работна риза. С наситения тен и мъжкарска походка изглеждаше съвсем не на място в модерния ѝ, луксозен апартамент — също като чистокръвен състезателен кон на местно изложение на всякакви кранти.

— Днес изглеждаш като каубой — отбеляза Фил.

— В края на краищата, аз съм точно това — отвърна той, докато разглеждаше картините. — Ранчиер.

— Който се гордее с това. Гордостта ти може би е попрекалена, а, Брад?

— Какво искаш да кажеш? — Той изглеждаше искрено озадачен. — Нямам ли право да се гордея със семейството си и нашите постижения?

Фил се замисли върху думите му. В края на краищата, най-големите богатства в Америка бяха натрупани от крадци, но всички те днес са американски легенди!

— Предполагам, че си прав — призна тя. — В известен смисъл.

— Това ми харесва. — Брад разглеждаше малко маслено платно на Дейвид Окстъби, изобразяващо зелена ливада и подрязан жив плет от тисови храсти. — И това. — Ставаше дума за картина на Тиндъл — дървен стол край отворен прозорец с леки муселинени пердета, издути от вятъра. Картината беше изпълнена в бледи тонове и сякаш идваше от някакъв друг свят. Беше едно от любимите платна на Фил.

Брад се обърна и я погледна.

— Не съм свикнал да се извинявам — сковано започна той. — Много ми е трудно да произнеса думите. — Тя го погледна, но не каза нищо. — Искаш ли да падна на колене пред теб? — попита Брад. — Цветята не бяха ли достатъчни?

— Цветята са красиви, Брад. Много мило, че ми ги подари. Но наистина ли очакваш да ти простя заради начина, по който се държа? Без извинение?

— Права си. Поведението ми беше непростимо. — Той я сграбчи за раменете и я придърпа към себе си. — Истината, Фил, е, че се държах така, защото съм влюбен в теб. До такава степен съм си изгубил ума по теб, че просто не мога да понеса мисълта, че някой те отнема от мен.

— Но никой не ме е отнел от теб. Ставаше дума за спешно обаждане от приятел...

— Същият този приятел, с когото излезе снощи?

Фил се отдръпна и го погледна с изумление.

— Откъде знаеш с кого бях снощи?

— Звънях ти часове наред, но ти не си беше у дома. Просто предположих, че си излязла с някого...

— Това изобщо не ти влиза в работата, Брад Кейн. *Вече* не.

— Не казвай това. Моля те!

— О, Брад — уморено рече тя. — Всичко между нас беше толкова красиво, толкова специално...

— Отново може да бъде така. — Той я прегърна и я притисна толкова силно, че тя почувства мускулите на гърдите му, почувства допира на силните му, мускулести крака. — Извинявай, Фил. Съжалявам. Наистина съжалявам. — В гласа му се долавяше отчаяние. — Ето, *казах го*. А сега, моля те, кажи ми, че ми прощаваш.

Фил усети, че започва да се поддава на неустойното му сексуално излъчване.

— Аз съм делова жена — бързо рече тя. — Работата отнема по-голямата част от времето ми. Напоследък се държах безотговорно — забавлявах се, когато трябваше да се погрижа за пациентите си. Време е да се върна към собствения си живот, Брад.

— *Не ме изоставяй!* — Викът се изтръгна направо от сърцето му и Фил го чувства. Внезапно си представи красивото, усмихнато лице на Махони. Тялото ѝ си спомни допира на ръцете му, свършения синхрон, в който се носеха по дансинга. Махони — шегаджията, заядливецът, добрият приятел. Махони — всеотдайното ченге, поетът, оперният почитател. Изведнъж богатият, красив, свръх горд Брад Кейн с всичките си проблеми ѝ се стори не толкова привлекателен и съблазнителен.

Тя въздъхна с облекчение. Най-сетне бе успяла да се освободи от опасната магия на Брад Кейн. Но отчаяното му лице ѝ подсказваше, че трябва да подходи много внимателно.

— Обещавам да излизам с теб, когато имам време. Но при моите условия.

— Готов съм на всичко — промърмори той. — Ще се задоволя с трохите от трапезата ти, ще целувам само подгъва на дрехата ти, стига ми и един поглед на прекрасните ти очи... — Той нежно я целуна по челото и Фил се разсмя, спомнила си колко много се бе забавлявала в компанията му. Може би нещата щяха да се подредят в края на краищата. Като че ли можеха да си останат приятели.

— В такъв случай, можеш да ме заведеш на обяд — енергично предложи тя.

— Където кажеш — нетърпеливо отвърна той, а тревогата изчезна от погледа му. — На Луната, на Марс, на Венера...

— В *Ил Форнайо*, зад ъгъла. — Фил не можеше да сдържи смеха си. — Ще хапнем пица. Умирам от глад.

Седнаха на една ъглова масичка до големия прозорец. След като поръчаха, Брад погледна огърлицата и попита студено:

— Кой ти даде перлите?

Фил отново долови предупредителните нотки на пагубна ревност.

— Брад, завеща ми ги една приятелка. Онази, на чието погребение не можах да присъствам.

Той започна да си играе с приборите. Не вдигна поглед към нея.

— Сигурно е имала много високо мнение за теб, за да остави толкова скъпа огърлица.

— Мили ми завеща също така пръстен и обеци. Те наистина са твърде претенциозни за през деня, но просто имах нужда да си сложа перлите ѝ. С тях като че ли се чувствам по-близо до нея. Спомням си последния път, когато я видях да носи същите тези перли. Гледахме *Кармен*, а Мили бе облечена, напълно в тон с операта, в шокираща розова рокля с волани.

— Те сигурно струват едно малко състояние — не мирясваше Брад.

— Мили беше много богата жена. Е, вероятно не чак толкова богата колкото теб. — Фил се усмихна помирително. — И беше много щедра. Раздаваше пари наляво и надясно. Винаги е искала да помага на хората, разчувстваше се много лесно. Поради тази причина взе моята пациентка за секретарка — онази, за която ти бях разказвала. Онази, която изгуби паметта си. След смъртта си Мили ѝ завеща милиони, както и две сирачета, за които да се грижи. В завещанието си обяснява, че по този начин предлага бъдеще на едно момиче, което няма минало. И предполагам, че е била права, когато е взела това решение, защото Беа изглежда много щастлива в момента.

— Както ми я описваш, тази жена е типичен заблуден филантроп, без точна преценка за нещата. Бих казал, че твоята пациентка е извадила голям късмет — безцеремонно отсече Брад.

— Мили Ренуик изобщо не беше заблудена — сърдито възкликна Фил. — Беше човек, който знае точно какво иска да направи. Освен това, разполагаше с достатъчно средства, за да си го позволи.

Той вдигна поглед от пицата. Очите му изведнъж се оживиха.

— Ренуик?

— Да, Милисънт Ренуик.

— Съвсем наскоро чувах това име някъде.

— Вероятно си чел за нея в светските хроники. А може би си попаднал на некролога ѝ. Но тя купи една вила в Южна Франция и я подари на Беа. Вила *Мимоза*.

— *Вила Мимоза?*

— Да. Къщата е много красива, макар Беа да е убедена, че има много загадъчна история. Но, така или иначе, вилата вече е нейна и тя живее там заедно с двете деца — Скот и Джули Ренуик. На девет и седем години. Предполагам, че е доста заета с тях.

— Ти каза, че Беа е твоя пациентка? Какво точно се е случило с нея? — Брад отпи глътка червено вино и прикова в нея безизразните си сини очи.

— Нали вече ти казах, че тя претърпя злополука, в резултат на която изгуби паметта си. Не си спомня абсолютно нищо. Просто още един от странните капризи на съзнанието ни.

— А паметта ѝ ще се върне ли някога?

Фил въздъхна със съжаление.

— Кой знае? Надявам се да се върне. Заради Беа.

— Ти си много загрижена за пациентите си. — В гласа на Брад се прокрадна нежност. — Нагърбваш се с всичките им проблеми.

Тя се усмихна.

— Включително и с твоите.

— Имаш ли нещо против да ти разказвам за семейството си?

— Струва ми се, че на теб ти се отразява много добре.

Той се наведе над масата и стисна ръката ѝ.

— Фил, върни се с мен на Хаваите. Моля те, само за уикенда. Имам нужда от теб. *Имам нужда да поговоря с теб.*

В гласа му напираше неподправено отчаяние. Паникьосана, тя се запита какво би могъл да направи със себе си, ако му откаже. Но той нямаше право да я поставя в подобно положение!

— Не зная дали ще мога... имам толкова много работа... — Фил продължаваше да се колебае.

— Лесно е — умолително рече той. — Ще те закарам до Хаваите с моя самолет. *Моля те, Фил.* Имам нужда от теб. — Брад здраво стисна ръцете ѝ. — Никога преди не съм казвал тези думи. На никого.

Но сега ги казвам на теб. Ела с мен, Фил. Обещавам, че ще те върна в Сан Франциско в понеделник сутринта.

Как би могла да откаже на такъв зов за помощ? Тя чудесно знаеше какво означава да си самотен.

— О... добре, но без никакви ангажименти — съгласи се тя, надявайки се, че постъпва правилно.

Веднага разбра, че Махони не остана никак доволен от решението ѝ да замине отново за Хаваите през уикенда.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — В гласа му се долавяше тревога. — След всичко, което ми разказа за него?

— Той твърди, че е нов човек, Махони. Какво мога да направя? Наистина смятам, че той има нужда да говори, и това е единствената причина, поради която заминавам. Брад се нуждае от мен.

Махони въздъхна.

— На мен ми прилича на внимателно подготвена клопка.

— Толкова много се забавлявах снощи, Франко — тихо каза тя. — Ти си страхотен танцьор.

— И това е само един от многото ми таланти — мрачно отвърна той. — Така и не успях да ти демонстрирам останалите.

Тя се разсмя.

— Не ми казвай, че ще ти липсвам.

— Кой, по дяволите, е казал подобно нещо? — с усмивка попита той. После изведнъж додаде сериозно: — Виж, Фил, внимавай, моля те! Този тип ми се струва малко неуравновесен.

— Не се тревожи. Той е нормален колкото теб и мен. Каквото и да означава това. Ще продължиш ли да се грижиш за Коко? Ще ти позвъня, като се върна в понеделник.

— Разбира се. — Канеше се да затвори, когато изведнъж му хрумна нещо. — Докторе, каква кола кара господин Хавай?

— *Порше 938*. Черно. Защо се интересуваш?

— Просто се чудех.

Виж ти, виж ти, помисли си Махони, докато вървеше по коридора към машината за кафе. *Предчувствието не ме излъга. Господин Хавай я шпионираше снощи*. Спомни си как Фил се притискаше към него, докато изкачваха стълбите. Как той я прегърна и

целуна. Подсвирна с изумление, сетил се за неоправданата ревност на господин Хавай. Надяваше се, че Фил знае какво прави. А той междувременно щеше да направи някои дискретни проверки, свързани с господин Брад Кейн.

ГЛАВА 26

Децата се изкъпаха и си легнаха. През изминалия половин час от стаята им не бе долетял и звук и Беа предположи, изпълнена с благодарност като всяка майка, че най-после са заспали.

Беше десет часът вечерта и тя беше сама. Зави клетката на папугала с одеяло, заслушана в неразбираемите звуци, които той издаваше, докато се унасяше в сън. После взе зловещия плик, събрал в себе си тайните на семейство Льоконт, и го занесе в кухнята. Направи си чаша чай и седна до голямата борова маса. Загледа се в плика. Поради някаква причина, никак не ѝ се искаше да научи отговорите, които се съдържаха в него.

Рошльо шумно пийна вода от купата си, а след това се просна в краката ѝ. Кухненският часовник бавно отброяваше минутите. Лекият нощен ветрец нахлуваше през отворения прозорец, някъде в далечината се носеше омайната песен на пойна птичка. Беа се зачуди дали е кос. А може би славей? Тя се заслуша в обичайните за летните нощи звуци — песента на щурците, крякането на жабите. Вилата обаче тънеше в тишина.

Даде си сметка, че не може да отлага повече. Извади купчината листи от плика. Бяха изписани от самия Жан Льоконт Джони, както го наричаше дойката Биъл. Беа започна да чете без всякакво желание.

Започвам да пиша за събития, които е по-добре да бъдат забравени, и го правя само защото Флора Биъл настоява за това. За поколенията, каза ми тя, имайки предвид бъдещите членове на семейство Льоконт, които може да пожелаят да потърсят наследствените си права.

Аз самият не се интересувам от това наследство, но дойката Биъл настоява, че наследниците ми имат право да знаят цялата истина. Тъй като съм на двацет и седем години и все още не съм създал семейство, подобна

възможност ми се струва малко вероятна, но трябва да призная, че доводите ѝ са основателни. И поради тази причина, за да могат моите, все още неродени, бъдещи потомци да узнаят истината, ще я послушам. Ето защо, най-напред ще започна с това, какво означаваха за мен вила Мимоза и дойката Биъл.

Беа потрепери от лоши предчувствия. Случваше се отново — тази същата история бе в главата ѝ. Някой ѝ я бе разказал с такива подробности, че бе като запечатана в съзнанието ѝ. Нужни ѝ бяха само думите на Джони Льоконт, за да отключат паметта ѝ.

Когато едно дете е малко, то невинаги запомня лицата на хората, а звука на гласа им, походката, аромата на тялото им. Дойката Биъл бе първият човек, когото опознах през живота си, първата жена, която заобичах. Тя беше моя майка и приятелка, моя помощничка и пламенна закрилница. Първият ми спомен като че ли е свързан със свежия аромат на бялата ѝ колосана престилка.

Тя беше ниска закръглена и ходеше изправена като бастун. Спомням си как се приготвяше за ежедневните ни разходки. Слагаше шапката си — тъмносиня през зимата, сламена през лятото и сериозно заявяваше: Запомни, Джони, една истинска дама винаги носи шапка. После я защипваше с ужасна на вид остра стоманена шнола, украсена със синьо стъклено топче. Всеки път очаквах да изпищи от болка, забивайки иглата в главата си, но дойката беше истински експерт по шапките и шнолите и подобно нещо никога не се случи.

През лятото носеше здрави обувки с връзки и умерени токове. Имаше си някаква паста, с която ги мажеше, за да ги поддържа безупречно бели. Понякога дори ми позволяваше да ѝ помогна да ги почисти. Спомням си, че след като изсъхнеха, обувките при всяка нейна стъпка изпускаха малки облачета бял прах.

Предполагам, че по онова време е била около петдесетгодишна, но за мен тя беше неостаряваща. Аз, естествено, можех да я сравнявам само с момичетата, които работеха в къщата, а те ми се струваха по-близо до моята, отколкото до нейната възраст. Беше изключително симпатична жена, но се държеше много студено и надменно, когато излезехме на разходка с големия сребрист Ролс. Държеше главата си изправена и кимаше като графиня на хората, които срещяхме по Кроазет и Промнад дез Англе. Предполагам, че това по-скоро се дължеше на факта, че не можеше да разпознае нито едно лице, защото беше толкова късогледа, че не виждаше на половин метър от носа си, но отказваше да носи очила на улицата. Какви загадъчни създания са жените! Даже дойката Биъл беше суетна в някои отношения.

Но тя беше англичанка до мозъка на костите си и никога не си позволи да снижи стандартите си. Обличаше ме като принц — в коприна и дантели. Не допускаше никакви животни край мен, защото се боеше, че може да пренесат бълхи или пък някаква зараза. Затова старият вълнен черно-бял Фидо беше единственото куче, което можех да имам. Той беше любимата ми играчка и аз все още си спомням колко много го обичах и колко дълбоко скърбих за загубата му.

Спомням си детската стая със стария люлеещ се стол на дойката. През зимата той стоеше точно пред камината, защото тя се оплакваше, че когато задуха мистралът, студът прониква чак до костите ѝ. А кръглите ѝ очила с рамка от костенурка винаги стояха върху разтворената страница на книгата, която четеше в момента. Спомням си аромата на препечен хляб, който приготвяхме върху въглени, чая с мед и бисквитките с джинджифил.

Получих твърде английско възпитание за едно френско дете, но тъй като не познавах други деца, изобщо не съзнавах, че пропускам нещо в живота си. Бях щастлив във вила Мимоза с дойката Биъл и моето куче Фидо, с градинарите, които ме учеха да разпознавам растенията, с

папагалите и канарчетата в сребърния птичарник. Не исках нищо повече. Светът, в който живеех, ми се струваше завършен и съвършен.

До деня, в който баща ми се върна за мен и ме отведе в изгнаничество на Калани.

Той беше човек, внушаващ страх, макар сега вече да си давам сметка, че притежаваше особена, сурова красота. Аз бях хилаво и немощно дете — дребно, слабичко, восьчнобледо. Нямах никаква представа какво означава думата баща, тъй като никога не бях имал такъв. Не бях и срещал други бащи. Но по изпълнения с ужас глас на дойката и по грубостта, с която той разговаряше, можех да преценя, че завръщането му не беше щастливо събитие.

По време на дългото ни пътуване до Калани изпитвах истинско облекчение от факта, че не ми се налага да говоря с него. Реших, че пътуването е очарователно занимание, далеч по-интересно от еднообразието на дните ми във вила Мимоза. Тогава изобщо не предполагах колко силно щях да копнея по-късно за тези безгрижни и спокойни дни.

Когато дойката се разболя по средата на Атлантическия океан, аз започнах да кръстосвам из големия кораб съвсем сам. Ние бяхме настанени в задушна, малка, приличаща на дупка каюта на най-долната палуба, която се пълнеше с миризма на изгорели газове и на готвено от кухнята. Даже не знаех, че баща ми също е на борда на кораба. Не го видях нито веднъж по време на цялото пътуване, а и той нито веднъж не слезе от първокласната си кабина, за да се поинтересува за малкия си син, който бе захвърлил в трюма на лайнера. Но аз се радвах на свободата си. Намерих си много нови приятели сред моряците — нещо, което не бях правил никога преди. Признавам си, че се забавлявах по време на цялото пътуване и дори си мислех, че никак не е лошо човек да има баща.

Застанал на най-долната палуба, стиснал ръката на дойката, аз за пръв път зърнах прословутите небостъргачи на Ню Йорк. А после, преди още да разбере какво става, се

озовахме в огромен влак, пътуващ на запад. Дойката ми обясни, че отиваме в Сан Франциско. Със същия успех можеше да ми каже и остров Тимбукту, защото по онова време не знаех нищо за света и географията.

В началото пътуването с влак беше приятно. В Чикаго се прехвърлихме на друго парно чудовище и баща ми изчезна в уютното си спално купе, а аз прекарах много часове, тичайки нагоре-надолу по люлеещите се коридори. Дойката ме упрекваше, че ставам за смях на всички пътници, но пътуването беше дълго и еднообразно, за нас не бе предвидено спално купе и тя, макар и неохотно, ми позволяваше да тичам и да изразходвам енергията си, за да мога след това да спя на твърдите и неудобни седалки.

Пристигнахме в Сан Франциско уморени до смърт. Откараха ни до голям хотел. Спомням си, че се вирах във високия рус непознат, който се наричаше мой баща и който бе променил живота ми толкова драстично. Той стоеше на тротоара и презрително гледаше към нас.

— Останете в колата — грубо нареди той. Аз разговарях с Фидо по този начин, когато той се държеше зле. — Вие веднага тръгват с кораб за Хонолулу.

И така, откараха ни на пристанището и ни качиха на моторния кораб „Хиперион II“. Даже и дете като мен разбираше, че този кораб бе преживял и по-добри дни. Олющената боя покриваше като струпеи ръждясалия му корпус, палубата гъмжеше от дребни, странни на вид мъже, които дойката наричаше ориенталци и които приготвяха съда за отпътуването ни.

— Китайци езичници — прошепна ми дойката, докато пристъпвахме по мостчето като обречени. Не разбирах какво се опитва да ми каже, но сърцето ми се сви от страх от злокобния ѝ тон. Стиснах силно ръката ѝ и ги погледнах уплашено. Страховете ѝ, естествено, се оказаха безпочвени, но тя отказа да яде езическата им храна и ние се хранехме само с варен ориз.

На втория ден от пътуването едва не бяхме потопени от силна буря. Никога не бях виждал такива вълни в

Средиземно море. Огромни, пенливи и зелени, вълните се блъскаха в кораба и изливаха галони леденостудена вода върху мизерната ни каюта. Изпитахме истинско облекчение, когато най-сетне се добрахме живи и здрави до пристанището на Хонолулу Почти веднага отново поехме на път с друго ръждясало корито. Този път към Мауи.

Спомням си, че ми се искаше да остана в Хонолулу, да се порадвам на дългите бели плажове на Уайкики, но това бе невъзможно. Два дни по-късно пристигнахме в Мауи. Там ни очакваше малка моторна лодка, която трябваше да ни откара до целта на пътуването ни — Калани.

Разстоянието от Мауи до Калани изминахме сред бурни, стъкло зелени вълни, които опасно люлееха малката моторница, а стомасите ни се преобръщаха при всяко накланяне. Дойката седеше, изпънала гръб, разперила черен чадър, за да се пази от слънцето. Лицето ѝ бе прежълтjало като сламената ѝ шапка, но в очите ѝ се четеше решителност. Няма да ни стане лошо, твърдо ми заяви тя, стиснала зъби, и аз кимнах в съгласие, защото, в действителност, изобщо не ми беше лошо. Всъщност пътуването много ми харесваше.

Скалистите очертания на Калани се появиха на хоризонта, а когато приближихме, видях високите кокосови палми и преплетените тропически растения, които ограждаха ивица бял пясък. Припомнил си заниманията във вила Мимоза и еднообразните дни, аз си помислих, че Калани изглежда по-различен. По-вълнуващ. Надявах се, че мъжът, който беше мой баща, може би вече ме очаква там, за да ме разведе и да ми покаже новия ми дом. Нетърпеливо се загледах към острова, притиснал Фидо към сърцето си.

Лодката, управлявана от мълчалив китаец, приближи брега и вятърът доведе до нас мириса на острова — остър, многообразен, тръпчив. Напълно различен от свежия аромат на розмарин, обгърнал Ривиерата. Дойката здраво стисна ръката ми.

— Запомни, че твоят дом е вила Мимоза — мрачно ми напомни тя. — Никога не го забравяй, Джони. И някой ден отново ще се върнеш у дома.

Аз бях послушно дете. Погледнах я сериозно и запомних думите ѝ завинаги. Внезапно бях заразен от страха ѝ. Приближавахме към неизвестността.

— Моли се, господарю Джони, моли се за нас — прошепна тя.

Присвих очи срещу залязващото слънце и видях късичък, избелял от слънцето, дървен кей. А на кея стоеше момче, малко по-голямо от мен. От тялото му капеше вода, мократа му руса коса бе прилепнала към изящно оформения му череп, около ханша му бе завързана оскъдна памучна препаска, която прилепваше към тялото му като втора кожа. Той стоеше там и ни чакаше.

Лицето на дойката Биъл стана аленочервено от възмущение, когато лодката се изравни с кея.

— Гол както майка го е родила. Или почти толкова... което в случая е без значение! — високо възкликна тя и го изглежда неодобрително. — Нямаш ли срам, млади човече?

Момчето я погледна презрително. После премести поглед върху мен. Потръпнах, когато присвитите му сини очи се заковаха върху мен. Забелязал изисканите ми копринени дрехи, той сърдито стисна челюсти, добре оформената му уста се изкриви в презрителна гримаса.

— Маймуна! — присмехулно възкликна той. — Ти не си нищо повече от една съсухрена, префърцунена малка маймуна!

От този ден нататък всички на Калани започнаха да ме наричат по този начин. Маймуната. Моят полубрат, Джак, ми даде това име и никога не ми позволи да забравя, че аз съм най-низшето същество на Божията земя.

ГЛАВА 27

Фил седеше под сянката на едно дърво край басейна в *Даймънд хед*. Брад се държеше безукорно. *Защо тогава, питаше се Фил, непрекъснато чувствам силно напрежение между нас?*

Тя се огледа, изпълнена с лениво възхищение към огненочервените кралски поинциани^[1], ароматните розови плумерии и яркожълтите цветове на златистото дърво без листа, което напълно заслужаваше името си. Природата бе постигнала истинско съвършенство на Хаваите. Смесваше и съчетаваше цветовете на тропическото изобилие с усет и хармония, непостижими за обикновения човек.

Фил погледна към Брад, който бавно плуваше в прозрачосиния басейн, стигащ чак до ръба на скалата. Слънцето се спускаше зад хоризонта, а мълчаливите китайски слуги вече подреждаха масата на терасата за вечеря.

Навсякъде цареше съвършена красота, спокойствие и мир. *Защо тогава, не преставаше да се пита Фил, се чувствам толкова неспокойна?*

Пристигнаха в *Даймънд хед* предишната вечер и Брад не наруши дадената дума — беше много внимателен през цялото време, но не направи опит да я люби.

Стаята ѝ бе отрупана с бели орхидеи, фините ленени чаршафи леко ухаеха на лавандула, банята бе заредена със скъпи сапуни и лосиони.

Заведе я на вечеря в *Майкъл* — елегантен ресторант, от който се разкриваше прекрасна гледка към океана. През цялата вечер я забавлява с духовитите си разкази за ранчото и Париж, за летенето и развъждането на елитни коне. Не ѝ зададе нито един въпрос за личния ѝ живот. Фил си даваше сметка, че той полага съзнателни усилия, за да се промени, и започна да се отпуска и да се радва на компанията му. Но изпита истинско облекчение, когато той ѝ каза само едно кратко *лека*

нощ пред вратата на стаята ѝ и се отдалечи веднага, без дори да я целуне.

По средата на нощта тя се пробуди с неприятното чувство, че нещо не е наред. Тогава забеляза неясните очертания на Брад, застанал до прозореца, видя запалената му цигара. Фил продължи да го наблюдава мълчаливо. Не смееше да помръдне. След известно време той смачка цигарата и се приближи до леглото. Фил моментално затвори очи и продължи да лежи абсолютно неподвижна, преструвайки се на заспала, но усещаше погледа му, който сякаш прегаряше плътта ѝ. После чу стона му. В следващия миг Брад се отдалечи от леглото и бързо излезе на терасата. Фил го погледна изпод полуспуснатите си клепачи. Кучето го последва и двамата изчезнаха в нощта.

Тя седна в леглото, разтреперана от уплаха. Понечи да заключи вратата, но реши, че страховете ѝ са нелепи. Брад не би ѝ навредил. Той я обичаше и я желаше, а тя го отблъскваше. А Брад не беше от мъжете, свикнали да бъдат отхвърляни.

На сутринта той я посрещна усмихнат и лъчезарен. Не спомена нито дума за тайното си посещение в стаята ѝ. Предложи ѝ да я заведе на екскурзия до кратера на изгасналия вулкан или пък да я повози из острова.

— Искам само да си щастлива — топло рече той и тя бе готова да се закълне, че думите му бяха съвсем искрени.

Фил обаче усещаше, че отношенията им са по-различни отпреди. Той все още я привличаше, но имаше нещо в поведението му, което я караше да бъде нащрек. И тя бе сигурна, че всичките му проблеми са свързани с миналото и детството му.

Брад излезе от басейна и се приближи до нея. Докато вървеше, изтръска водата от мократа си коса, приглади я назад, усмихна ѝ се със суровите сини очи, които бе наследил от баща си. За пръв път Фил се запита дали приликата между баща и син се ограничава само до външния им вид.

— Разкажи ми за Джек — предложи му тя след вечеря. Седяха във всекидневната. Вечерта беше задушна, от време на време проблясваха сребристорозините езици на светкавици, чуваше се тътенът на далечни гръмотевици. Вентилаторите на тавана раздвижваха топлия въздух, ветрееха косата ѝ и тънката ѝ риза от шифон, която очертаваше гърдите ѝ. От стереото се носеше кантата на Бах, долавяше се и

далечният шум на вълните, които се разбиваха в подножието на скалата.

Фил изрита сандалите си и се излегна на бледозеленото канапе. Не сваляше поглед от Брад. Той се наведе напред, стиснал ръце пред себе си. Тя си помисли, че никога не бе виждала по-красив мъж, но не изпита предишната страст. *Красив* не бе най-подходящото определение за Брад. Той приличаше на съвършено животно — гъвкав, мускулист, загорял. Беше мъж в идеална физическа форма. Но имаше мрачно и трудно минало. И това бе причината, поради която тя бе решила да му помогне.

— Джак е бил като Арчър — започна Брад. — Старата поговорка: *Какъвто бащата, такъв и синът* сякаш е била измислена за тях двамата.

Арчър учел Джак, че в този живот побеждават само най-добрите. Без значение как и с какви средства. Арчър нямаше никакви морални задръжки. Джак — също.

— И Джак ли те обучаваше по същия начин? — внимателно попита Фил. Той се разсмя.

— Аз съм съвършено различен човек, доктор Фил. И това, което съм, няма нищо общо нито с Джак, нито с Арчър.

— Не бъди толкова сигурен — студено го апострофира тя. — Родителите и семейната среда са в основата на повечето психологични проблеми днес.

— Ти като че ли възнамеряваш да ме *анализираш*.

Гласът му внезапно прозвуча враждебно.

— Не, нямам такива намерения — веднага го успокои тя. — Тук не съм по работа, Брад. Но искам да ти помогна. Освен това проявявам любопитство по отношение на семейството ти. Не ми се случва често да получавам информация от толкова надежден източник за възхода на една династия като вашата.

— Те не са били ангели, това е самата истина. Просто са правели онова, което са смятали, че трябва да се направи. Всяка тяхна постъпка им се струвала напълно логична. И това, естествено, е било точно така. В противен случай днес не би съществувало ранчото *Каной*. И единственият човек, който е можел да ни го отнеме, бил смъртният враг на Джак.

Джак бил на девет години, когато баща му му казал, че има полубрат. До този момент Арчър никога не бил споменавал, че има и друг син. Когато научил за брат си, Джак обезумял от ярост и ревност. Казал, че ще убие брат си, но Арчър само се изсмял. Разрошил косата му и рекъл снизходително:

— Не още, Джак. Не и преди Джони да стане на осемнайсет години и да получи наследството си. Става дума за цяло състояние, малки ми Джак. Не прави глупости, защото ще имаме нужда от тези пари.

Джак разказваше, че мислил върху думите на баща си цяла нощ и осъзнал, че не може да направи нищо, за да се отърве от брат си. Последната жена на Арчър Кейн, францужойката, му била оставила много пари след смъртта си, но той ги изхарчил. И отново бил разорен. Вярно, че част от парите били похарчени за важни неща — Арчър купил хиляди акри обработваема земя на Големия остров, най-добрите породи говеда, елитни коне. Купил още къщата на *Даймънд хед*, разширил постройката на *Калани*, започнал да отглежда чистокръвни арабски коне. Поддържал цяла свита от слуги — четирийсет човека имало само тук. На острова имало още. Купил моторни лодки, стофутова яхта, няколко коли. Организирал пищни празненства, пълнел плувния си басейн с френско шампанско. Подарявал гривни с диаманти на красиви и отзивчиви жени, искал да вземе всичко от живота. Репутацията му на разточителен богаташ и женкар достигнала отвъд Сан Франциско.

Джак виждал всичко — пиенето, жените, прахосническия начин на живот. Арчър никога не си направил труда да скрие от сина си каквото и да било. Джак бил непокорно и дръзко дете, което повече от всичко в света обичало да язди с говедарите из ранчото. Когато обаче станал на седем години, баща му решил да го изпрати на училище в Сан Франциско.

— Трябва да те цивилизоваме, момче — казал му той.

Но още не било създадено училището, което да успее да задържи задълго интереса на Джак О'Хигинс Кейн. След няколко поредни бягства Арчър се принудил да го върне у дома.

— Каквото бащата, такъв и синът — гордо повтарял той. — Не съществува институция, достатъчно авторитетна, за да укроти момчето ми.

После попитал Джак какво иска от живота.

— Аз съм като теб, татко — отвърнал Джак. — Искам *Калани* и ранчото *Каной*. И един ден те ще бъдат мои.

Брад вдигна глава и се усмихна на Фил.

— Дори и на тази възраст Джак вече е знаел приоритетите си. По-късно все пак успял да получи някакво образование. Тук през *Даймънд хед* минали безброй неподходящи учители, но никой не успял да постигне каквото и да било. В продължение на няколко години Джак бил оставен да си живее на воля на своя остров. Понякога прекарвал седмици наред в ранчото, живеел с говедарите, завързвал добитъка, яздел по цял ден.

Джак винаги се е чувствал като цар в своя замък на *Калани*. Бил единственият син и наследник на баща си. Няма майка, която да го надзирава, никой не му казал какво да прави. Бил диво, енергично, своенравно деветгодишно дете, когато брат му пристигнал да живее с тях на *неговия* остров.

— И възникнали проблеми? — с усмивка попита Фил.

Брад безгрижно сви рамене.

— Всичко било само една момчешка вражда. Джак наистина мразел брат си. За него той бил натрапник, който накърнявал абсолютното господство на Джак на *неговия* остров. Арчър му казал да не се тревожи. Успокоил го, че момчето не било *съвсем* добре в *главата*. То щяло да живее само на острова. Кракът му никога нямало да стъпи нито в *Даймънд хед*, нито на ранчото, нито в *Хонолулу*.

И точно така станало. Хората, естествено, знаели за него, но с течение на времето го забравили, а онези, които все още го помнели, повтаряли в един глас: *О, да, вярно, че имаше още един син; малко откачен, Арчър Кейн го държи на острова за негово добро.*

Фил усети, че я побиват тръпки, докато слушаше безсърдечната история. Помисли си, че Арчър Кейн е бил истинско чудовище.

— Какво е станало с момчето? — попита тя.

— О, Джак разказваше, че той бил странно малко хлапе, само на пет години. Било дребно за ръста си, слабичко и съсухрено. Казваше, че приличало на маймуна. И той го нарекъл точно така. — Брад се разсмя от удоволствие. — *Маймуната*. Джак разказваше, че в продължение на няколко години превърнал живота му в истински ад. След това на острова възникнали някакви неприятности и хлапето

изчезнало. Никой не знаел къде е отишло. Всички предположили, че тръгнало само с лодка и се удавило по време на буря.

— Също като Лахилахи — стъписано промълви Фил.

— Това е нелепо сравнение — сърдито заяви Брад. — Момчето постъпило глупаво. Тихият океан е голям и много коварен. Трябвало е да помисли по-добре, преди да тръгне.

— Ами ако не се е удавил? Ако все още е жив? Какво ще направиш, Брад, ако той внезапно се появи и предяви претенции за половината от ранчото Кейн?

— Говориш глупости — разсеяно отвърна Брад. — Той няма да се появи, мога да те уверя в това.

— Как можеш да си толкова сигурен? — не мирясваше Фил.

— Около *Калани* има много силни подводни течения. Много лодки са се разбили в тези вълни. А телата обикновено биват отнасяни навътре в океана.

Но Фил си помисли, че в очите му се появи някаква предпазливост... сякаш *криеше* нещо. Той си наля чаша бренди, после се приближи до прозореца. Верният му доберман, Каной, веднага го последва. Брад се загледа в бурното небе и мрачно заяви:

— Всичко се е случило толкова отдавна. Миналото си е минало. Какво значение има то сега? Арчър и Джак са знаели какво искат и са го получили.

— А ти, Брад? Знаеш ли какво искаш? — попита Фил, внезапно изпълнена с любопитство. Очите му срещнаха нейните.

— Да — отвърна той. — Искам теб.

[1] *Poinciana* — тропическо цвете от семейство бобови с ярки оранжеви и алени цветове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Колибата на Калани бе направена от дърво и бе повдигната над земята върху дървени стълбове. По-късно научих, че това било начин да я предпазят от ненаситните термити. Дървена веранда, наречена ланаи, заобикаляше цялата къща, а покривът бе направен от палмови листа. На мен ми изглеждаше като къщичка от приказките. Но скоро се превърна в сцена за най-страшните ми кошмари.

Моят полубрат, Джак О'Хигинс Кейн, беше на девет години и много по-едър и силен от мен. Беше висок и приятен на вид, с несресана грива от жълтеникаво руса коса и сурови сини очи като на баща си. Беше роден атлет и можеше да прави всички онези неща, които така и не бях научил. Умееше да плува като риба и да язди без седло. Можеше да се изкачи и на най-високото палмово дърво като маймуна — името, с което наричаше мен — а оттам започваше да ме замеря с твърдите като желязо плодове. Те се разбиваха с трясък в краката ми и аз трябваше непрекъснато да отскачам насам-натам, за да не бъда убит от някой от тях. Можеше да стреля с ловна пушка и да улучва консервни кутии от петстотин метра. Обикаляше бос целия остров, без изобщо да забелязва острите камъни, по които стъпваше. Крещеше на слугите и те мигновено изпълняваха заповедите му. Джак получаваше всичко, което пожелаеше.

Трябваша ми само един ден и една нощ, за да осъзная, че Джак Кейн, моят полубрат, беше мой противник и смъртен враг. Той ме плашеше с виковете, с презрението, което демонстрираше към мен, с постоянното си перчене. Но аз си имах дойката Биъл и знаех, че при нея съм в безопасност. После, няколко дни по-късно, моторната лодка се върна отново. И в нея беше баща ми, Арчър Кейн.

Бавачката и аз, застанали малко встрани от кея, наблюдавахме пристигането му. Джак изтича край нас. Започна да подскача и да маха развълнувано. После пъргаво се гмурна във водата и заплува, лъскав като тюлен, за да посрещне баща си. Когато лодката намали, той майсторски се изкатери на борда. Видяхме го да ръкомаха сърдито към нас и стомахът ми се сви от внезапен страх. Знаех, че той разказва на баща си лоши неща за дойката и за мен.

Лодката спря и Джак пръв скочи на кея. Изчака Арчър, а после двамата минаха край нас на път за къщата, без изобщо да ни удостоят с поглед.

— Господин Кейн — ядосано извика след него дойката Биъл. — Трябва да поговоря с вас за условията на живот тук. Те не са подходящи за малко дете.

Баща ми се обърна и ни изгледа. Тогава за пръв път разбрах какво означава изразът студени очи. Замръзнах на мястото си от ужас.

— Условията тук са достатъчно добри за другия ми син, госпожице Биъл — заяви той със също толкова студен глас. — Не виждам никаква причина да правя каквито и да било промени. — Замисли се за момент и додаде: — Ще говоря с вас в кабинета си след половин час.

Бавачката стисна ръката ми още по-силно, когато приближихме кабинета в уреченото време. Дишането ѝ се ускори, а това ставаше винаги, когато е развълнувана. Притиснах Фидо към гърдите си. Искаше ми се да можех да я успокоя по някакъв начин. После попитах:

— Дойке, защо просто не си идем у дома? Във вила Мимоза? Тук не ми харесва.

— Точно това възнамерявам да кажа на господин Арчър Кейн — твърдо заяви тя. Но Арчър я изпревари.

— Госпожице Биъл. — Той с безразличие вдигна поглед от вестника, който четеше. — Веднага ще опаковате нещата си. Моторницата ще ви откара до Големия остров, а оттам ще вземете редовния кораб за превоз на говеда до

Хонолулу. Ще пътувате през Сан Франциско, а там ще ви чака билет до Франция.

Той се върна към вестника си, а дойката въздъхна с облекчение.

— Значи си отиваме у дома — рече тя, а сърцето ми подскочи от радостна надежда.

— Вие си отивате, госпожице Биъл — обади се баща ми иззад вестника си. — Момчето остава.

— Няма да си тръгна без Джони — възмутено извика бавачката. — Той не може да живее тук. Не е свикнал с тази пустош. Майка му искаше той да порасне във вила Мимоза, повери го на моите грижи. Настоявам той да тръгне с мен. — После изненадващо стовари юмрук върху бюрото му.

— Вие, госпожице Биъл, струва ми се, забравяте, че майка му е мъртва. — Гласът на Арчър внезапно се изпълни с гняв. — И че той е мой син. Вървете да си опаковате багажа и слезте на кея след един час. — Погледна към мен и добави решително: — И никакви съзливни сбогувания. Момчето ще остане тук, докато заминете.

— Дойке — проплаках аз и се притиснах към нея. Но тя беше победена и го знаеше.

— Бъди смело момче, Джони — през сълзи прошепна тя. — Изяждай си всичкото ядене, за да пораснеш силен и здрав. Когато ти е много тежко, помни, че аз мисля за теб, а Господ винаги закриля добрите. Не ме забравяй, Джони. — Дойката ме целуна по бузата. — Аз ще бъда там, във вила Мимоза, и ще те чакам да се върнеш отново.

Сърцето ми натежа от мъка, когато тя си тръгна. Знаех, че ще мине много време, преди да я видя отново. Ако изобщо я видя някога.

Джак Кейн се зае да превърне живота ми в истински ад. Но едва по-късно разбрах защо беше изпълнен с толкова силна омраза към мен. Моят ревнив полубрат знаеше за мен повече, отколкото знаех аз самият.

Започна с умерени закачки — поставяше огромни космати паяци в леглото ми, принуждаваше ме да ям гърчещи се живи буболечки, плескаше ме целия с боя като индианец. През цялото време се хилеше злобно, защото на острова нямаше с какво да измия боята и аз трябваше да живея с изрисувано лице, докато времето и непрекъснатото търкане свалят боята от мен.

Даваше храната ми на прасетата и аз водех полугладно съществуване. Залагаше капани по пътеките и с невинен вид ме пращаше да тичам по тях. После се заливаше от смях. Заведе ме в гората и се разкрещя от радост, когато паднах в изкопания предварително капан. Държа ме там като затворник до здрачаване, когато най-после дойде един слуга, за да ме потърси. Една нощ се промъкна в стаята ми. Когато отворих очи, го видях да се хили насреща ми, опрял нож в гърлото ми.

— Ще те убия някой ден, Маймуно — заплашително прошепна той и притисна върха на ножа към плътта ми. Почувствах тънката струйка кръв, която потече по врата ми, и му повярвах.

Започнах да не обръщам внимание на забележките му за хилавото тяло и външния ми вид, но с ужас очаквах новите мъчения, които можеше да му хрумнат. Той се изяждаше от ревност и гняв. Беше цар в собствения си дворец и възнамеряваше да си остане такъв завинаги.

Когато бавачката Биъл си тръгна, аз си помислих, че оставам съвсем сам, че никой вече няма да се интересува от мен. Имаше обаче едно момиче, което работеше като слугиня на острова. Казваше се Малухиа и се ползваше с покровителството на баща ми, Арчър. Беше истинска красавица — мелез между китаец и полинезийка. Имаше екзотичен вид, говореше съвсем тихо, беше изключително сърдечна и добра. Името ѝ, Малухиа, означаваше спокойна и тя ми разказа, че то било избрано от майка ѝ — бедна женица, която вече имала твърде много дъщери, но се надявала, че животът на това ѝ дете може пък да съответства на името му. За жалост, това не се случило.

Семейството преживяло много нещастия и на тринайсетгодишна възраст тя се оказала бездомна и самотна.

Кожата на Малухиа излъчваше топъл, златист блясък, тя се движеше с вродената грациозност на хавайските жени. Имаше дълга и лъскава черна коса, в която винаги заплиташе кремави цветчета, ухаеше на лилии и свежа чистота. Беше на двајсет години. Арчър я бе купил още четиринайсетгодишна от някакъв бардак в Хонолулу, където случайно попаднал на нея. Сега беше негова лична слугиня и му бе благодарна, че я бе измъкнал от мизерния и изпълнен с лишения живот в Хонолулу. Имаше сладко овално лице, блестящи светлокафяви очи с формата на бадем, мека, приличаща на розова пъпка, уста. Беше неграмотна, красива и мила. И прекалено добра за мъж като Арчър Кейн.

Знаех, че и тя, подобно на мен, се страхува от него, макар той да не се отнасяше зле с нея. Но беше абсолютно безразличен. Тя беше там за негово удоволствие — да се възползва от нея, когато пожелае. В Хонолулу Арчър се представяше за светски богаташ, известен със скъпите си коли, с яхтата и моторниците, с величествената къща в *Даймънд хед*, с пищните си празненства. Но на *Калани* той беше старомоден господар, с всички полагащи му се права.

Малухиа беше свидетел на ежедневните жестокости на Джак. Чу го да ми казва, че баща му ме презира, че никой не го е грижа дали съм жив, или мъртъв. Джак ми заяви, че съм натрапник, че островът е негов, че подяждам баща му, получавайки неща, които не ми принадлежат.

— Дори и храната, която ядеш, ми принадлежи, Маймуно — изръмжа той и макар че ме погледна съчувствено, Малухиа не се осмели да каже нито дума.

Но късно вечерта, когато чу задавените ми ридания, тя влезе в стаята, седна на леглото ми и ме притисна към себе си.

— Бедничкият Джони — прошепна ми с напевния си, характерен за островитяните глас. — Бедничкият, малък

Джони. Онова, което ти каза Джак, не е вярно. Знаеш, че аз те обичам. И бавачката Биъл още те обича. Виж, Фидо също те обича. — Тя постави малкото кученце в ръцете ми, зави ме грижливо с белия чаршаф и прошепна: — Не се бой, Джони. Няма да позволя да ти се случи нищо.

Малухиа ме взе под крилото си, сякаш бях осиротяло вrabченце. Но, уви, и тя бе от застрашените видове. Чух я да казва на баща ми, че Джак ме измъчва и ме кара да играя опасни игри, в които се наранявах.

— Джони е още съвсем малко дете — умолително рече тя.

Надникнах през вратата и видях, че Арчър грубо я избута настрана. Не можеше да позволи на никоя жена да говори срещу Джак. Освен това беше очевидно, че не го е грижа какво става с мен — беше дал на Джак пълната свобода да ме тероризира както си иска.

Джак ме предизвикваше, защото знаеше, че не съм му равностоен съперник. А аз, глупав и неопитен, попадах във всичките му капани. На прощаване дойката Биъл ме бе зарекла да бъда смел и аз възнамерявах да бъда точно такъв.

Джак ме предизвика да изкача една дванайсетметрова палма, без да ми каже, че има специална техника за изкачване. Стоеше долу и се заливаше от смях, когато започнах да се спускам от скромната височина, до която бях стигнал, и разраних до кръв ръцете и краката си. Караше ме да скачам от високи скали — напълно по силите на десетгодишно момче, но не и за малко дете като мен. Аз затварях очи и се хвърлях от върха, а в ушите ми звучеше презрителният му, злобен смях. Присмехът му ставаше непоносим, когато по-късно се налагаше да лежа в леглото си с изкълчени глезени и да плача от непоносима болка.

Една сутрин се събудих, изпълнен със страхове и лоши предчувствия в очакване на мъченията, които ме очакваха през деня. Протегнах ръка, както винаги, за стария си приятел Фидо. Седнах в леглото и погледнах под чаршафа. Наведох се напред и надникнах под леглото.

Чух Джак да се смее на верандата и предположих, че той е взел кучето ми. Страхът ми се смеси с гняв, когато, все още по пижама, изтичах навън, за да говоря с него. Той седеше на парапета, подхвърляше Фидо високо във въздуха и го ловеше небрежно я за ухото, я за крачето. През цялото време ме гледаше и се хилеше подигравателно.

— Искаш ли си го? — попита той. — Ела тогава и си го вземи.

Аз се хвърлих към него като обезумял, но той се прехвърли през парапета на верандата и заотстъпва назад. Аз се покатерих на парапета, а той се затича.

— Ако успееш да ме хванеш, Маймуно, ще си го получиш обратно — разкрещя се той, размахал Фидо над главата си.

Аз се запрепъвах след него. Бях толкова разстроен, че изобщо не забелязвах откъде минавам — спъвах се в камъните, изподрах лицето си в храсталаците. Кучето беше единственото нещо, останало ми от миналото. За мен то символизираше спокойствието на вила Мимоза, дойката Биъл и безоблачния ми, подреден живот с нея. Фидо принадлежеше към периода от живота ми, в който не познавах страх и злоба. Преди да ми се наложи да се науча да бъда смел и да заживея сам. Освен това отчаяно обичах Фидо.

Когато най-накрая настигнах Джак, той стоеше на ръба на скалите, надвиснали над океана, и държеше Фидо високо над главата си.

— Ти си едно нищо, Маймуно — триумфално извика той. — Никога не си имал живо куче, защото си твърде глупав, за да знаеш как да се грижиш за него. Затова дойката подарила на нашето мамино синче, което още се напикава в панталонките си, плюшено кученце. А ти си бил достатъчно тъп, за да повярваш, че е истинско.

Аз се хвърлих към него. Той ме ритна, сграбчи ме за гърдите и ме блъсна с все сила назад. Паднах по гръб на скалите и си разбих главата. Обезумял от болка и гняв, аз

скочих на крака и отново се хвърлих към него, като отчаяно се опитвах да достигна кучето.

Той пъргаво отскочи далеч от мен и се покатери на друга скала. Сините му очи подигравателно се взираха в мен, докато държеше Фидо над водата.

— Добре, нека да проверим колко си смел, Маймуно — викна Джак и се разсмя. — Щом толкова много обичаш твоето глупаво плюшено кученце, иди и си го вземи!

И той хвърли Фидо в океана. Бях малък и неопитен и без да се замисля, скочих след Фидо.

Джак знаеше, че не мога да плувам и че Фидо е изгубен завинаги. Няколко минути по-късно той ме измъкна от вълните. Задушавях се и повръщах морска вода, но бях жив. Защото моят здрав и силен полубрат убиец се бе сетил, точно навреме, че не може да допусне да умра. Не още.

Знаеше, че през следващите тринайсет години не може да допусне да умра. Едва след това той и баща му можеха да сложат ръка на наследството ми. Тези тринайсет години се простираха пред мен като бездънна и ужасяваща бездна.

И изведнъж, съвсем неочаквано, за мен настъпи спокойствие. Арчър реши, че Джак трябва да се върне на училище.

— За да управляваш ранчото Каной, не е достатъчно само да можеш да яздиш и да завръщаш добитъка — сърдито изръмжа той на недоволния Джак. — За тази цел наемаме говедари. Как, по дяволите, очакваш да управляваш това място след смъртта ми, ако не се учиш? Ще се върнеш на училище, Джак, а след това ще продължиш в колеж и ще се учиш така, че да се гордея с теб.

А когато Джак намусено рече:

— Проклет да съм, ако се върна на училище! — баща му се разкрещя:

— Ще направиш онова, което ти казвам, сине. В противен случай ще завещая шибаното ранчо на

Маймуната.

Тези думи сложиха край на протестите му. Джак знаеше, че баща му е способен на всичко, особено ако е пил. Освен това, вероятно се досещаше, че за да управлява ранчото, трябва да получи някакви познания. Ако имаше нещо важно на света за Джак Кейн, това беше ранчото Каной. Знаех, че с всяка фибра от тялото си той копнее да го притежава. По-рано бих казал с цялото си сърце, но по онова време вече знаех, че Джак няма сърце.

Той замина на училище в Хонолулу, а аз бях оставен на спокойствие с Малухиа и другите слуги.

Бях почти на шест години, но все още изглеждах хилав и недоразвит, когато Малухиа ме заведе при Кахану — младия хаваец, който се грижеше за чистокръвните коне. Освен това надзираваше и стадото с елитни херфордски говеда, които се отглеждаха на острова за разплод.

Кахану беше около трийсетгодишен. Имаше здраво, мускулесто тяло, широко хавайско лице, блестяща медно кафява кожа, гъста черна коса и тесни кехлибарени очи. Малухиа ми довери, че го смята за най-красивия мъж на света. Тя нямаше на кого друг да се довери на острова и споделяше тайните си с мен. Беше влюбена в Кахану, но се боеше да го покаже заради Арчър. Аз също се боях от Арчър и тогава не й зададох никакви въпроси. Сега обаче разбирам, че тя се страхуваше от Арчър, защото беше негова държанка, негова собственост.

Малухиа помоли Кахану да ми помогне.

— Направи Джони силен като теб, Кахану — примоли се тя. — Научи го на всичко, което знаеш, защото, ако не го направиш, сигурна съм, че той ще умре. — Погледна ме тъжно, защото знаеше, че съм нещастен и съкрушен.

Кахану ме сложи на гърба на едно пони. Без седло. Отчаяно се вкопчих в гривата му, без да зная какво да правя.

— Изправи се — извика Кахану. — Стисни го с колене.

Аз стиснах колене и поизправих гръб. Понито спокойно обикаляше из корала. След малко престанах да се боя толкова много и се огледах наоколо. Започнах да се забавлявам. Махнах с ръка на Кахану и Малухиа, а те се разсмяха и ми помахаха в отговор. И тогава, яхнал малкото пъстро пони, аз изпитах вълнението и удоволствието от първото си истинско постижение.

Кахану ми позволи да помагам в конюшните и всяка сутрин, щом слънцето огрееше стаята ми, скачах от леглото и тичах при конете. Работех гол до кръста редом с Кахану, разресвах конете, ринех боклука от оборите, поливах двора. Обожавах новия си приятел и често, занемал от възхищение, седях на оградата на корала и го наблюдавах да обяздва някой нов жребец.

Следвах го навсякъде. Той ми позволяваше да се храня с работниците. Клечах на земята заедно с тях, вземах с пръсти сладко печено месо, разстлано върху бананово листо. По-късно, изтощен, заспивах в скривалището си в сеновала.

Минаха месеци, а Джак не се връщаше на острова. Малухиа ми каза, че Арчър го изпратил в някакъв пансион в Америка. Изоставал в учението и нямало да се върне на Калани, докато не започне да се справя по-добре. Аз се развеселих от думите ѝ, заскачах и се развиках като нормално малко хлапе, а после се затичах към конюшните, за да споделя с Кахану добрата новина.

— В такъв случай и ти не трябва да си пилееш времето напразно, Джони — рече ми той. — Не си мисли, че ще се мотаеш по цял ден из конюшните, да срещеш някой и друг кон и да пояздиш понито си из острова. Не, сър, аз ще те направя истински мъж, та когато онова малко копеле Джак се върне, да можеш да му се опънеш. И да го победиш.

И аз започнах изнурителни упражнения по бодибилдинг и други физически умения. Кахану ме учеше

как да се катеря по дървета, как да сека дърва, да се боксирам, да гребам, да управлявам кану, да ловя риба. Готвачът, китаец, ме учеше на бойни изкуства, а Малухиа ме научи да плувам. Съвсем гол се гмурках заедно с нея под водата, край нас се стрелкаха малки сребристи рибки, водата беше кристално зелена и... отново се чувствах щастлив.

Така изминаха много месеци и аз започнах да вярвам, че животът ми винаги ще бъде толкова спокоен и красив. Кахану ми бе дал хавайско име — Икайкакукане, което означаваше Човек с изключителна сила. Така искаше да отдаде заслуженото на новопридобитите ми смелост и мъжество.

И тогава, когато бях осемгодишен. Джак се върна и мъките започнаха отново.

Хавайците ми бяха дали ново име, но имаха име и за Джак. Наричаха го. Лауохомелемеле, което означаваше Жълтокосия. Той го възприемаше като комплимент — според него името изтъкваше превъзходството му на бял, но хавайците винаги го произнасяха с едва доловимо презрение.

Всички на острова — говедарите, работниците в конюшните, китайските слуги — всички мразеха Жълтокосия. Той се отнасяше с тях като с измет, раздаваше заповеди наляво и надясно и риташе слугите, ако не изпълняваха нарежданията му достатъчно бързо. Замеряше готвача с чинии, когато не харесваше храната, едно негово оплакване пред баща му, че някои работник не работи добре, или пък се отнася лошо към него, бе достатъчно, за да бъде този човек уволнен и прогонен от острова. Арчър му бе дал абсолютна власт.

— Добре е да тренираш за момента, в който ще поемеш ранчото — одобрително повтаряше той.

Джак се държеше арогантно с Кахану, но тайничко се боеше от него. Арчър често повтаряше, че Кахану е най-добрият мъж на острова. Той беше умен и добър работник и ненадминат специалист по чистокръвните коне. Кахану

беше ценен работник и затова Джак нямаше власт над него. И Кахану го знаеше. Хаваецът го пренебрегваше, вършеше работата си и си подсвиркуваше нехайно, докато Джак се мотаеше наоколо и се надяваше да го помолят за помощ. Това никога не ставаше и тогава той ядосано се втурваше да си търси друга жертва. Обикновено мен.

Товага, когато си дойде у дома за ваканцията, той беше на дванайсет години, а аз — на осем. Внимателно се измерихме с погледи и аз забелязах, че очите му се разшириха от изненада, докато ме оглеждаше от горе до долу. Аз вече не бях дребната, съсухрена и хилава Маймуна. Бях израснал с петнайсетина сантиметра, по тънките ми ръце и крака се забелязваха добре оформени мускули. Обаче и Джак беше пораснал — той винаги си е бил добър атлет, но сега тялото му бе наедряло. Беше станал мъж и бе готов да следва стъпките на баща си.

Джак винаги се бе отнасял към Малухиа с презрението, което според него тя заслужаваше. Но сега започна да гледа на нея с по друг поглед.

Винаги, когато Арчър си беше у дома, Малухиа сервираше масата за вечеря. Тя обличаше пъстър саронг, сплиташе косата си в дебела, лъскава плитка и пристъпваше тихо с босите си крака, за да не вдига никакъв шум, с чинии ориз, свинско, скариди и ги предлагаше покорно на господаря си.

Първата вечер след пристигането им Арчър и Джак седнаха на масата, а Малухиа им прислужваше както винаги. Аз, естествено, се хранех в кухнята, но най-често ядях заедно с Кахану и говедарите в конюшните. Тази вечер лежах по корем в градината, скрит от погледите им, гледах зелените гуцери, които се стрелкаха нагоре-надолу по стената, и държах под око Джак и баща му, които вечеряха на верандата. Нашата война се водеше чрез изненадващи атаки и за мен бе изключително важно да зная по всяко време къде е Джак, за да мога да се подготвя за отбрана. Само че този път на Джак не му беше до мен.

Малухиа сервира на Арчър и след това предложи ядене и на Джак, като се поклони учтиво. Джак я погледна, а после каза на баща си нещо, което не долових, но което предизвика вулгарния му смях. И тогава Джак изненадващо протегна ръце и ги сложи върху гърдите на Малухиа.

Тя отскочи назад и изпусна чинията. Притисна саронга към гърдите си и бързо се отдалечи от Джак. Той каза още нещо на Арчър и двамата избухнаха в неприличен смях. Видях, че Малухиа сведе засрамено глава. Прииска ми се да изтичам и да я защитя. Но знаех, че не съм достатъчно силен противник за тях двамата.

През следващите дни Джак стана още по-дързък — пошляпваше Малухиа по задника всеки път, когато тя минаваше край него, все посягаше да опипа гърдите ѝ. Тя не казваше нищо, но аз кипях от безпомощен гняв и срам, които, бях сигурен в това, тя също изпитваше.

— Ела тук, дай да те видим, Маймуно — провикна се Арчър няколко дни по-късно.

Аз правех всичко възможно да стоя далеч от тях и прекарвах дните си с Кахану. Надявах се, че са забравили за съществуването ми, но се лъжех. С неохота излязох от конюшната и тръгнах към тях. Арчър бутна назад шапката си Стетсън^[1], сложи ръце на кръста си и ме заглежда като животно за разплод.

— Проклет да съм, ако Маймуната не е пораснал — най-сетне рече той. Изглеждаше искрено изненадан. — Станал е по-голям и по-силен. Може би, в края на краищата, ще се окаже, че е наследил някои гени на рода Кейн. На колко години си, момче?

— На осем, сър.

— Осем, а? — погледна към Джак, ухили се и рече: — Колко години трябва още да чакаме, Джак? — Избухна в гръмогласен смях и се извърна от мен. — Кахану — изрева през рамо той — дай на това момче някаква работа. Щом ще трябва да го понасяме още десет години, нека поне го накараме да си изкарва прехраната.

— Да, сър, господин Арчър — почтително рече Кахану.

От този ден нататък гледах изобщо да не се мяркам пред очите им. Стоях при Кахану, обикаляхме заедно каньоните, за да търсим изгубени животни. Понякога излизахме с малката му лодка за риба, после палехме огън, печяхме рибата и си хапвахме далеч от злокобната къща. Това продължи до деня, в който Арчър замина за Хонолулу и Джак, останал без надзор, веднага ме намери.

— Ей, Маймуно — провикна се той и ме плесна по рамото. — Защо да не отидем заедно за риба?

— Имам работа — отвърнах аз. Целият се бях сковал от уплаха.

— Е, хайде, Маймуно — помирително рече той. — Нека да забравим разногласията си. Ти вече си по-голям. И по-силен. Бих казал, че сега сме горе-долу равни.

Погледнах усмихнатото му лице, по гърба ми пробягаха предупредителни тръпки. Изобщо му няхах доверие.

— Зает съм — лаконично заявих аз и се обърнах да си ходя.

— Хайде, Маймуно. — Той ме последва и ме прегърна приятелски през рамо. Аз замръзнах и се извърнах да го погледна. До този момент Джак ме бе докосвал само в случаите, в които трябваше да ме удари или нарани по някакъв друг начин. — Хайде, приятел — насмешливо рече той. — Не ми казвай, че се страхуваш.

Така и не се научих да не се поддавам на провокациите му. Веднага се хванах за думите му, а той очакваше точно това. По време на експедициите си с Кахану се бях научил как се управлява лодка.

— Добре — наперено се съгласих аз.

Последвах Джак към избелелия от слънцето кей и двамата се качихме в малката му лодка. Той я отвърза, запали двигателя и двамата се насочихме към някакво местенце, което, според него, гъмжало от риба. Стори ми се, че се отдалечаваме твърде много от острова. След малко

Джак се отказа от приятелския разговор и потъна в мълчание.

След около половин час започнах да ставам неспокоен.

— Защо трябва да ходим толкова далеч? — попитах го аз. — Можем да наловим достатъчно риба малко по-надясно от Кийпърс Пойнт.

— Там, където отиваме, рибата е по-едра — рязко заяви той, засенчи очите си с ръка и се загледа в малкия остров, към който се приближавахме.

Аз също започнах да го разглеждам с интерес. Това бе единственото друго място, което виждах, откакто преди повече от три години бях дошъл на Калани. Арчър искаше да е сигурен, че никога няма да напусна острова, и аз нямах никаква представа какво означават думите град или училище. Бях толкова невеж по отношение на света, културата и образованието, колкото и когато бях петгодишен. Затова бях истински развълнуван от това ново място и когато малката лодка заора в пясъка, скочих и я издърпах на плиткото, изчаквайки Джак да приготви котвата.

После спокойно излязох на брега и се обърнах да го погледна. Той беше във водата и избутваше малката лодка обратно в океана. Затичах се към него, но той бързо скочи в лодката и започна яростно да дърпа въженцето на двигателя. Той изръмжа и запали, а аз, нагазил до гърди във водата, изгледах отдалечаващата се лодка. Бях добър плувец, но знаех, че никога нямаше да успея да я догоня.

Джак стоеше прав в средата на лодката. Видях го да размахва победоносно юмруци, чух презрителния му смях.

— Сега ще видим какво си научил, Маймуно — провикна се той и бързо се отдалечи, оставяйки ме съвсем сам на безлюдния остров.

Бях сигурен, че ще се върне да ме вземе. Не можеше да ме изостави на този остров. Съвсем сам.

Огледах гъстата гора от мангрови дървета зад себе си, подуших зловонната им миризма на гнило. Гората

изглеждаше тъмна и опасна и бързо тръгнах надолу по плажа, опитвайки се да намеря някаква сянка. Единственото, което намерих, бе някакъв недоразвит храст. Свих се под оскъдната му сянка и зачаках.

Часовете се нижеха бавно. Наблюдавах слънцето, което падаше все по-ниско на небето, докато накрая огненочервеният му диск докосна хоризонта. После, с внезапността, характерна за тропиците, то изведнъж се скри и светът около мен се потопи в зеленикав сумрак. Едва тогава осъзнах със сигурност, че Джак няма да се върне да ме прибере. Бях съвсем сам на безлюдния остров. И се страхувах.

В началото си помислих, че ще умра от жегата, но сега изведнъж ми стана студено. Освен това бях жаден. Никъде край плажа нямаше вода, а аз не смеех да се отдалеча, за да не изпусна Джак, ако се върне за мен. Отново обиколих в полумрака, но не намерих нищо. Върнах се на моята скала, свих се, обгърнал колене с двете си ръце, и се загледах към океана. Зеленикавият сумрак постепенно се превърна в мастиленосин, а после настъпи непрогледна тъмнина. Нямаше луна. Всичко потъна в мрак.

Непрекъснато си повтарях, че всичко ще се оправи. Джак непременно ще се върне на сутринта. Малухиа ще открие отсъствието ми. А също и Кахану. Но до утрото имаше още много време, а от тъмнината зад мен долитаха страховити звуци и аз реших, че ги издават животни, тръгнали на лов. Представях си алигатори, пълзящи към мен, готови да ме разкъсат на парчета и да ме погълнат. Струваше ми се, че съвсем близо до мен чувам дишането на лъвове и тигри, съскането на отровни змии, готови да ме нападнат. В тъмнината към мен сякаш се промъкваха скорпиони, гигантски жаби, отровни паяци. Новопридобитата ми смелост се стопи под натиска на хиляди въображаеми страхове. Сгуших се на студения пясък и отново зачаках Джак да се върне и да ме прибере.

Въздъхнах с огромно облекчение, когато страховитата нощ най-сетне свърши. Започнах да си

представям как, когато Джак пристигне, ще се запътя нехайно към него, ще се престоря, че няма нищо страшно в това да прекараш една нощ съвсем сам на безлюден остров. Щях да му кажа, че съм намерил плодове за храна и поток с кристално бистра вода зад гората, че съм видял шестметров алигатор, без да изпитам никакъв страх. Щях да се престоря на истински малък Робинзон Крузо, историята за когото знаех, защото това бе една от любимите книги на дойката.

Слънцето се издигна високо в небето, а Джак все не идваше. Умирах от глад и жажда и най-сетне бях принуден да се разтърся за вода и храна — и бездруго смятах да кажа на Джак, че съм направил точно това. Но аз не бях Робинзон Крузо, а на острова нямаше прясна вода, нито дървета, отрупани с вкусни плодове.

Най-накрая в една локва край скалите намерих кокосов орех, донесен от прилива, и с благодарност се хвърлих към него. След това си дадох сметка, че нямам мачете, за да го отворя. Започнах да го удрям в скалата — отново и отново. Представях си разхладителния сок, който се плъзга по изгорялото ми от жажда гърло. Но когато най-накрая успях да го разцепя, по-голямата част от млякото се разля, преди да успея да го изпия. Ридаяйки от страх и безсилие, се опитах да оближа онова, което бе останало от скъпоценната течност.

Отново се скрих под сянката на хилавия храст и се загледах мрачно в слънцето, което проправяше огнена пътека по небето. От време на време се потапах в океана, за да се охладя, но солта засъхна по кожата ми и слънцето започна да ме изгаря още по-силно.

Към залез-слънце се запрепъвах по брега, замаян от жегата, останал без сили от глад и обезводняване. Бях сигурен, че Джак трябва вече да се появи — точно преди здрачаване. Но когато зеленикавият сумрак отново забули небето, а после постепенно придоби мастиленосин цвят, аз осъзнах, че няма да дойде. Джак изобщо нямаше да се върне. Беше ме оставил тук, за да умра.

Съзнавах, че вече сигурно е скалъпил някоя измислена история — че съм паднал зад борда, а той изобщо не забелязал. Представях си го как обяснява, че Бедната Маймуна се удави, с победоносно блеснали очи и лице, разкривено от подигравателно престорена тъга.

Лежах, разперил ръце и крака на брега. Бях прекалено изнемощял, за да ме е грижа за алигаторите, змиите и лъвовете. Затворих очи и ме обхвана чувство на спокойствие и мир. Толкова щеше да е лесно просто да заспя и, както би казала Малухиа, да оставя Бог да ме прибере при себе си.

Бил съм в безсъзнание, когато Кахану пристигнал на зазоряване и внимателно ме отнесъл до лодката си. Когато ме върнал в Калани, Малухиа наложила изгорялата ми, покрита с мехури кожа с мокри компреси, направила мазила от ароматни листа, за да облекчи силната ми треска.

— Жълтокосият е истински син на баща си — със злоба заключил Кахану. — Злото се предава от поколение на поколение...

По-късно Малухиа ми разказа, че когато казала на Кахану, че ме няма, той отишъл право при Джак и го попитал къде съм. Джак заявил, че изобщо не ме бил виждал през деня, и те започнали да претърсват острова.

— Сигурно е паднал от някоя скала и се е удавил — нехайно подхвърлил Джак, но Кахану знаел, че лъже, и избухнал от гняв. Няколко месеца време и Кахану знаел, че въпросът е на живот и смърт.

Сграбчил ръката на Джак и я извил зад гърба му.

— Къде е той, ти, малко, жълтокосо копеле? — Джак се разпищял и го заплашил, че ще се оплаче на баща си, че Кахану ще бъде нашибан с камшик, ще изгуби работата си, ще бъде прогонен от острова. — Кахану извил ръката му още по-силно, а Джак се разревал с пълно гърло. Тогава Малухиа прошепнала на Кахану истинската причина, поради която Арчър ме искаше жив.

— Ако Маймуната умре — тихо рекъл Кахану — ти си този, който ще отнесе ударите с камшик. Господин

Арчър ще те налага, докато умреш и ти. Знаеш това.

Риданията на Джак бавно утихнали, но знаел, че Кахану има право. Арчър щеше да го убие, ако по негова вина проиграеха възможността да се докопат до богатството ми. Затова им казал къде съм — излъгал, че съм скочил от лодката, доплувал съм до брега и съм отказал да се върна обратно. После съм заявил, че не желая никога повече да се върна на Калани, че ще продължа да живея сам...

— Злобно, лъжливо копеле! — изръмжал Кахану и заизвивал нагоре ръката на Джак, докато тя изпращяла остро — звукът, който се чул, приличал на пистолетен изстрел. Джак изпищял от непоносимата болка. — Убиец — прошепнал Кахану в ухото му. — И да знаеш, че си паднал от едно дърво и така си счупил ръката си. Запомни ли? А Маймуната никога не е напускал острова.

Въпреки силната болка Джак разбрал, че става дума за изгодна сделка и че Кахану няма да каже на баща му за случилото се. Кимнал в знак на съгласие. На следващия ден го закараха на лекар в Мауи, за да намести счупената му ръка. Оттам замина направо за Хонолулу, където прекара останалата част от ваканцията си, преди да се върне на училище. Бях победил и Калани отново беше мой. За момента.

Годините минаваха бавно и аз бях щастлив, макар неспокойните ми сънища да бяха населени със спомени за вилата. Копнеех отново да видя дойката Биъл, да усетя аромата на мимозите през пролетта, да чуя песента на птичките в сребърния птичарник. Но Калани беше единствената реалност, която познавах.

От време на време Арчър изпращаше някой мързелив, недоучен учител на острова, за да покаже на светските си приятели, че постъпва справедливо и осигурява някакво образование на бедния Джони, макар той да не е съвсем с всички си. Те някак си успяха да ме научат да чета и аз жадно изчетох всички книги в къщата. Даже и онези, чиито страници бяха наядени от термитите.

Един от учителите, мършав млад англичанин алкохолик, носеше със себе си водни и маслени бои и триножник. Уискито беше любимото му питие, но когато не разполагаше с уиски, се задоволяваше с ром, бира или вино, или — в краен случай — с терпентин или чист спирт.

През повечето време страдаше от толкова тежък махмурлук, че за преподаване и дума не можеше да става, но когато ръката му не трепереше, рисуваше много добре. Аз заставах на скалите до него и го наблюдавах как пресъздава морския пейзаж и скалистите зъбери и ръката ме засърбяваше от желание да пробвам и аз.

Той ми показа боите, обясни ми разликата между различните платна при рисуване с водни бои, показа ми как да нанасям първо основата, а едва след това да полагам различните цветове. Обучи ме как да смесвам боите, даде ми въглен и ме научи да скицирам.

Изведнъж се озовах в съвършено различен свят. Спрях да яздя из острова с Кахану и започнах да прекарвам дните си в рисуване. Бях изцяло завладян от това изкуство. То обсеби цялото ми време. И отново се почувствах щастлив.

През тези години, до постъпването му в колежа, Джак така и не се върна на Калани. Не зная дали Арчър бе подочул нещо за намеренията му да ме убие, преди да ми е дошло времето, но той съзнателно го държеше настрана и животът си течеше мирно и спокойно. Когато моят вечно пиян учител трябваше да бъде върнат в Хонолулу с тежка форма на делириум тременс, Арчър направи нужното, за да ме снабди с бои и материали. Искаше да съм доволен и щастлив, за да не създавам неприятности.

През този спокоен период от живота си, преди още да навърша петнайсет години, аз рисувах спомените си от вила Мимоза. Нарисувах бавачката Биъл, както си я спомнях, детската стая с Фидо на леглото ми и люлеещия се стол на дойката пред камината. Нарисувах клисурите на Калани, обрасли с тучна зеленина, разноцветните дъги, които се появяваха над тях след дъжд. Нарисувах и

красивата, яркочервена птичка кардинал, която всяка вечер кацаше на перилата на верандата и очакваше да ѝ подхвърлим трохички. Нарисувах Малухиа да разресва дългата си, копринена черна коса и красотата на откъснат цвят хибискус. Нарисувах Калани, видян от гърба на препускаща кобила. Всичко, което виждах около себе си, ми предлагаше все нови и нови детайли, нова перспектива, нов начин на използване на цветовете.

— Ти виждаш нещата по особен начин — ми каза Малухиа, когато погледна портрета си. Защото от картината не я гледаше точно същата жена, която виждаше в огледалото. Но тя усещаше, че бях успял да доловя нещо от онова, което носеше дълбоко в сърцето си.

През тези години бях оставен сам със себе си. Кахану бе ме обучил добре и макар все още да бях слаб, притежавах неподозирана сила и издръжливост. Можех да обзядя всеки кон и да връзвам добитъка наравно с говедарите, но след като в продължение на десет години бях държан като затворник на острова, бях грубо селско момче, непознаващо живота в нормалното общество. Ядях прости манджи от бананово листо, носех раздърпани, кърпени шорти и спях най-често на тавана над конюшната. Малухиа се грижеше да съм чист и дрехите ми да са изпрани. Освен това настояваше да не използвам островния диалект, а да говоря правилно, без напевното хавайско удължаване на гласните. И въпреки всичко аз си бях момче от острова. Бях един млад дивак.

Един ден Арчър се върна на острова и този път доведе и Джек със себе си. Джек беше на деветнайсет, а аз — на петнайсет години. Между нас лежах десет дълги години на силна омраза. Погледнахме се един друг. Лауохомелемеле и Икайкакукане — Жълтокосия и Човека с изключителна сила.

По онова време Арчър вече пиеше твърде много. Нареди да се сервира вечерята и настоя да седна заедно с тях. Той винаги се обличаше елегантно с бели, ушити по поръчка, костюми, панамени шапки и ръчно изработени

ризи. И макар че вечерта тогава бе топла, носеше тъмносиня риза от китайска коприна на цветя. А Джак беше олицетворение на съвършен млад колежанин с безупречно бяла ленена риза и ленен панталон.

Арчър все още беше много красив мъж; макар алкохолът да си казваше думата — под очите му имаше торбички, дясната му ръка започваше да трепери след няколко чашки от любимото му шотландско уиски. Джак също бе красив. Висок, рус, скулест.

Суровите му сини очи преливаха от омраза, докато ме оглеждаше. Бях облечен със стара риза, която някога е била синя, но от слънцето и непрекъснатото пране бе придобила сивкав цвят. Носех груби дънкови шорти, които бях наследил от него и които се бяха изтъркали и придобили приятен светлеещ цвят. Благодарение на Малухиа дрехите ми бяха безупречно чисти, а аз самият — изкъпан и сресан. Бях сигурен, че изглеждам добре... до момента, в който застанах до тях.

Арчър пиеше четвъртото или петото си уиски. Той ме посочи с треперливата си ръка и се изкикоти неприлично.

— Ако покажа това подивяло момче пред цивилизованите хора в Хонолулу или Сан Франциско, всички веднага ще заявят, че Арчър Кейн е напълно прав. Това момче е истински дивак. Сигурно не е съвсем с всичкия си.

— За бога, махни се оттук — изръмжа Джак, който през цялото време ме бе гледал като прокажен. — Не си достоен за нашата компания.

— Не, не. Седни, момче. — Арчър се ухили приятелски. — Кажи ми с какво се занимаваш напоследък?

— Помагам на Кахану с чистокръвните жребци. Яздя с говедарите. Ловя риба — отвърнах аз.

Арчър избухна в смях.

— Видя ли? Какво ти казах? Не бях ли прав? Добре, хлапе, предполагам, че ще е по-добре да се върнеш при конюшните и говедарите, сред които се чувстваш добре. Казват, че всеки човек се стреми да достигне определено

положение в живота. Виждам, че ти вече си достигнал твоето.

С тези думи той ми обърна гръб и щракна с пръсти — знак за Малухиа да сервира вечерята.

Аз го погледнах възмутено през рамо и се запътих към конюшните.

Презрителното му отношение към Малухиа ме вбесяваше повече от жестокостта, която проявяваше към мен. Но не можех да променя нищо.

— Махай се оттук, селяндур такъв! — злобно се провикна Джак. — Ти си едно невежо животно! Не мога да те гледам с тези износени шорти! Не заслужаваш да седиш на една маса с цивилизовани хора.

Знаех, че Арчър и Джак ще останат до късно на верандата, ще говорят за бизнес и ще пият. И въпреки това, рано на следващата сутрин и двамата дойдоха в конюшнията. Кахану вече бе оседдал конете им. Аз се мотаех из боксовете, надявайки се, че ще остана незабелязан. Скоро те се отдалечиха заедно с Кахану, за да инспектират добитъка.

През следващите няколко дни успях да стоя далеч от тях, а и те не попитаха за мен. Сутрин излизах рано с говедарите и често спях с тях под звездите на някой тревист хълм. Животът беше простичък, но приятен, далеч от заговорите и изтънчената поквара на мъжете от семейство Кейн, и тогава си мислех, че това ми е достатъчно, за да съм щастлив.

После Арчър замина за Хонолулу и Джак отново остана сам. И, естествено, веднага ме потърси.

Беше късно една вечер. Прибирах се с говедарите, подгизнал от пот и вонящ като пор, след дълъг и много горещ ден, през който бяхме жигосвали добитъка. Калани имаше само няколко говедари и те всичките бяха възрастни мъже, изпратени от ранчото Каной на Големия остров, за да се грижат за елитните стада на Арчър Кейн. Арчър изповядваше философията, че е безсмислено да се пражосват уменията на каубоите, които през целия си

живот се бяха занимавали с животни. Както е безсмислено да прахосва пари и за пенсии. Той смяташе, че тези възрастни мъже все още са в състояние да работят, и вместо да им плаща пенсии, продължаваше да печели от тях, като им предлагаше по-лека работа на острова.

Трябва да се отдаде заслуженото на Арчър Кейн — той беше добър ранчиер. Разбираше си от работата, разбираше и хората си. Тези стари мъже биха умрели без работата си и Арчър усещаше, че те биха предпочели честно да заработят парите си, като вършат единственото нещо, на което са способни, вместо да бъдат освободени от ранчото, да живеят в някакво мизерно село с порутени стари къщи и да си говорят по цял ден за отминалите дни. Те го мразеха с цялата си душа — всички, които работеха за него, го мразеха — но той им даваше онова, което желяеха, а в замяна те работеха упорито и държаха устите си затворени.

И сега, когато видяха, че Джак ме чака, те извърнаха очи и се засуетиха край конете си — донесоха им прясна вода, завиха ги с одеяла, зачакаха ги да се охладят, преди да ги нахранят.

Джак бе подпрял лакти на оградата на корала. Стъпил бе с единия си крак на оградата, на лицето му играеше зловна усмивка.

— Ей, Маймуно — провикна се той. — Ела насам. Искам да говоря с теб.

Аз бавно се приближих към него. С ъгълчето на очите си видях, че говедарите се заизнизваха към конюшнията. Джак и аз останахме сами. И тогава, обхванат от внезапно вълнение, си дадох сметка, че за пръв път не се страхувах от него.

— Какви са всичките тези приказки, че се занимаваш с рисуване? — студено попита той.

Аз пристъпих още една крачка. Застанах пред него, леко разкراчил крака, скръстил ръце пред гърдите си.

— Какво за рисуването? — попитах и го погледнах право в очите.

— Тук си, за да работиш, а не да рисуваш — изръмжа Джак.

Арогантно вирна брадичка, бутна назад каубойската си шапка и ме изгледа отвисоко. Премерих го на око — висок беше сто осемдесет и пет сантиметра срещу моите сто седемдесет и два. Беше мускулест и набит, а аз — слаб и жилав. Джак сигурно тежеше осемдесет и шест килограма срещу моите шейсет. Той войнствено издаде напред долната си челюст и аз едва устоях на импулса да го цапардосам. Вместо това стиснах юмруци и заявих:

— Арчър знае за рисуването. Кой, мислиш, ме снабдява с бои?

— Е, няма повече да го прави. — Джак победоносно посочи купчината натрошени боклуци, струпани в единия ъгъл на двора. — На този остров повече няма да се рисува, ти, шибан женчо такъв! Ще си изкарваш прехраната точно както и останалите говедари. — Той подуши въздуха и ноздрите му се разшириха. — Ти и бездруго миришеш като нечистокръвен мелез. Съвсем спокойно можеш да си един от тях. — Той се запъти към купчината отломъци и извади от джоба си кутия кибрит. — Виж това, Маймуно — провикна се Джак, запали една клечка и я хвърли на купчината. — Всичките ти шибани рисунки ще станат на пепел.

Той отскочи назад, когато маслените платна внезапно избухнаха в пламъци. Аз вцепенено наблюдавах как спомените ми се превръщат в облак горчив син дим. Това бяха образите и моментите от щастливите ми дни на Калани. Джак бе запалил Малухиа, Кахану и Фидо; изгаряше рибата, уловена току-що от кристалночистите води на океана, говедарите, седнали около огньовете си, изцъклените очи на животните, усетили върху плътта си нажеженото желязо при жигосването. Подпалил бе червената птичка кардинал и зелените гуцери, пъстрото пони, с което за пръв път обиколих гордо корала.

Джак Кейн изгаряше живота ми и аз се хвърлих отгоре му подобно на животно, обезумяло от болката от

нажеженото желязо.

— Ще те убия, копеле! — Сякаш чувах виковете си отстрани. — Ще те убия!

Бързината, с която го нападнах, го изненада. Повалих го по гръб. Стиснах гърлото му с две ръце, а той се претърколи, опитвайки се да ме изрита. Бях усвоил добре уроците по бойни изкуства на китайския готвач и знаех как мога да убия човек. Вдигнах дясната си ръка и нанесох силен, саблен удар върху трахеята му. Той се задави, неспособен даже да изкрещи, като отчаяно се мъчеше да си поеме дъх.

— Ще те убия — повторих аз и още докато изричах думите, си дадох сметка, че това ми доставя удоволствие. Мисълта, че мога да го убия, ми се стори толкова примамлива, че сякаш изведнъж изтреснях и дойдох на себе си. Бях уплашен от дълбочината на омразата и от силата на гнева си.

Седнах върху гърдите му и се вгледах в моравото му лице. После вдигнах очи и видях Малухиа, която стоеше в края на двора и ни наблюдаваше. Когато очите ни се срещнаха, тя с ужас закри лицето си с ръце и аз разбрах, че не мога да го направя. Ако убиех Джак Кейн, щях да се превърна в убиец. А той не заслужаваше такава жертва.

Станах от гърдите му и го изчаках да си поеме дъх. След известно време той се надигна и седна, разтривайки гърлото си. Изгледа ме отмъстително с кървясалите си, подпухнали очи.

— Ти наистина не си с всичкия си — с дрезгав глас се провикна след мен, когато видя, че се отдалечавам от него. — Умствено изостанал като шибаната си майка. Никой не иска да те познава. Никой не го е грижа дали си жив, или мъртъв. — Изправи се и арогантно подпря ръце на кръста си. — Страхливец! — презрително се провикна Джак. — Страх те е да довършиш започнатото, а?

Аз се заковах на място, приготвил юмруци за борба. Почти успя да ме предизвика — също като в отминалите дни. Но този път не обърнах внимание на наглостта му, а

влязох в корала, яхнах коня си без седло и отпраших надалеч.

Отправих се към североизточния край на острова, пришпорвайки коня с все сила, до самия край на скалата, която се извисяваше на шейсет метра над бурните вълни на океана.

Конят заора в пясъка, цвилейки от страх. Аз скочих от гърба му и се загледах във високите вълни, които се блъскаха с все сила в остриите, назъбени скали, а после, превърнали се в завеса от пръски и пяна, се връщаха обратно, понесли със себе си дървени отломъци и всевъзможни парченца и боклуци. Не ме бе страх от нищо, повтарях си, че няма за какво да живея, че всичко останало, дори и смъртта, беше по-добро от живота, който водех.

Останах дълго там. Когато слънцето започна да залязва зад хоризонта, най-после вдигнах поглед от скалите и врящата вода в подножието им и видях красотата, която ме заобикаляше, обагрена от златисточервеното сияние на залязващото слънце. Отпуснах се на колене и започнах да вия като животно. Плачех за пръв път от седемгодишната си възраст насам.

Тази нощ спах на открито под звездите. Останах на ветровития връх на скалата, разговарях със себе си, питах се какво ще правя оттук нататък. Имаше един-единствен изход — трябваше да напусна Калани. Но как? Кахану отговаряше за моторницата — единствената лодка, която беше достатъчно голяма, за да мога да стигна с нея до Мауи. Не можех да го помоля да ми помогне, защото Арчър неминуемо щеше да открие истината и Кахану щеше да изгуби работата си. А и добре познавах отмъстителния нрав на Арчър, за да съм сигурен, че щеше да се погрижи Кахану да не си намери никаква друга работа на островите. Лодката, която ни доставяше хранителни продукти, идваше до Калани веднъж месечно. От време на време до ранчото на Големия остров идваха и товарни кораби, превозващи

добитък, но екипажите бяха подчинени на Арчър и да искам от тях да ми помогнат да избягам, беше все едно да ги накарам доброволно да си прережат гърлата.

Единствената друга възможност бе моторната лодка на Джак. Тя беше малка — съвсем плитка в средата и едва десетина метра на дължина. Беше предназначена за плаване из плитчините и за риболов, а не за прекосяване на коварните дванайсет мили между Калани и Мауи. Каналът бе известен с опасните си подводни течения, силните ветрове предизвикваха промяна във времето за по-малко от час, извиваха се внезапни вихрушки и гръмотевични бури. Да тръгна с тази лодка, беше рисковано, но това беше риск, който бях сигурен, че трябва да поема.

Лежах по гръб и наблюдавах звездите върху нощното тропическо небе. Венера блестеше ярко като диамант и изглеждаше толкова близо, че имах чувството, че ще я докосна, ако протегна ръка. По небосклона прелитаха падащи звезди подобно на празнични фойерверки, а аз планирах бягството си и се питах какво ще правя с новопридобитата си свобода.

На зазоряване се върнах обратно, оглеждайки за последен път пейзажа, който познавах толкова добре. Росата блестеше като перлен наниз по високата трева, птичките започваха утринния си концерт, а тренираният ми слух на селско момче различаваше шумоленето на безброй буболечки и други дребни твари, събудили се за живот. Обичах Калани и знаех, че красотата на острова, както и жестокостта и злобата, с които се сблъсках на него, щяха завинаги да останат част от мен самия.

Възнамерявах да открадна туби с гориво от склада и да ги скрия в шубраците край кея. Лодката на Джак бе завързана наблизко и под прикритието на нощта можех лесно да натоваря горивото и малко храна и да потегля тихо в мрака. Щях да оставя лодката да се носи по течението и щях да включа малкия мотор едва след като се уверя, че съм се отдалечил достатъчно. След това, разчитайки на собствените си умения и уповавайки се на

Бога, щях да продължа пътя си, като се ориентирам по звездите.

Избърсах внимателно изпотения кон. Потупах го ласкаво по гърба и той препусна из корала. Останах за миг загледан в животното, което изхвърляше задните си крака във въздуха и цвилеше от радост, че най-после е свободно. Надявах се, че и аз скоро щях да изпитам същото щастие.

Промъкнах се крадешком до къщата, като постоянно се оглеждах за Джак, но все още бе много рано и наоколо не се виждаше никой. Освен Малухиа.

Тя беше на верандата пред кухнята. Беше се свила като зародиш в утробата на майка си, притиснала колене към брадичката си. Погледна ме унило с тъжните си златисти очи и аз, шокиран, забелязах подутата устна и натъртеното ѝ лице.

— Малухиа? — възкликнах аз и се отпуснах на колене до нея. — Какво се е случило?

Но вече се бях досетил. Твърде често бях наблюдавал Джак, седнал на масата с баща си, да отпива уиски и да заглежда похотливо гъвкавото ѝ тяло, извивката на гърдите ѝ под саронга.

Джак отишъл в стаята ѝ, но Малухиа го отблъснала. Когато започнала да креци, той я пребил от бой, за да я накара да млъкне и да му се подчини.

Този път знаех, че ще го убия. Обезумял от ярост, веднага тръгнах към стаята му, но Малухиа подвижна след мен:

— Той не заслужава да си цапаш ръцете с него, Джони — през сълзи рече тя. — В края на краищата, аз съм само една купена държанка. Какво друго бих могла да очаквам?

Но гневът ми нарасна още повече, докато я слушах. Знаех, че притежава повече почтеност и достойнство от човека, който я бе купил. Сграбчих един нож и тръгнах да търся Джак, а Малухиа се втурна да повика Кахану.

Намерих Джак да хърка в един хамак, завързан между две палми в края на ливадата. Извадих ножа и

разрязах въжетата. Джак се изтърколи на тревата. Бързо скочи на крака и веднага приклекна леко, готов за бой. Вдигна юмруци и се ухили.

— Предполагам, вече си разбрал, че сам си взех онова, което ти винаги си желал — предизвикателно изсъска той и взе да обикаля около мен. — Странно, все съм си мислил, че възприемаш Малухиа като майка. Но пък на теб нищо не ти пречи да изучукаш и майка си, нали, братко? Само за информация държа да ти кажа, че не си заслужаваше труда. Това, дето го разправят за китайските жени, си е чиста измислица. Малухиа не е жена, подходяща за моите апетити и размери, макар че, сигурен съм, ще е напълно достатъчна за малка маймуна като теб. Що се отнася до мен, аз предпочитам всеки ден да имам до себе си по една хубава бяла жена с гореща кръв...

Хвърлих се към него и ножът ми одраска рамото му. Джак отстъпи назад, аз се препънах и едва не паднах. Видях го да опипва рамото си с ръка. После погледна окървавените си пръсти. В този момент Джак забрави напълно за наследството ми и необходимостта да ме опазят жив още три години.

Отчаяно се опитвах да възвърна равновесието си, когато той ме нападна. Сграбчи ръката ми и я изви зад гърба ми. Изпуснах ножа. Джак се наведе да го вземе и аз го изритах, но яростта му бе дала неподозирани сили. Той стисна ножа и замахна към мен. Чух леко изсвистяване, когато ножът разряза бузата ми до костта, усетих металния вкус на собствената си кръв.

Ритах и се биех по начина, който бях усвоил от ориенталския си учител, но Джак беше по-висок и по-тежък. А и обхваналата го ярост му вдъхваше допълнителни сили. Той замахна към гърлото ми, към гърдите ми, към стомаха ми. Аз се опитвах да се предпазя с ръце, крещях, но не от страх, а от ярост, която можеше да се сравни само с неговата. Не ме интересуваше дали ще живея, или ще умра. Обичах кротката Малухиа и исках

Джак да плати със смъртта си за онова, което ѝ бе причинил.

Най-накрая нечии силни ръце откъснаха Джак от мен. Кахану го цапардоса и го просна на земята. Хвана ножа и заплашително се наведе над него.

— Не, не, Кахану — развика се Малухиа. — Аз не заслужавам такова отмъщение. Аз съм само една наложница. Държанка.

Огромното тяло на Кахану видимо потрепери и той премести поглед от нея към Джак. После се приближи до водата и захвърли окървавения нож в океана.

Джак седна, като разтриваше челюстта и бършеше кръвта от лицето си. После се разсмя.

— Надявам се да умреш, ти, шибана, малка маймуно! — изрева той и скочи на крака. — Ще те пипна някой път, когато не се криеш зад полата на Малухиа и когато Кахану не е наблизо, за да те пази. — Бавно се отдалечи, като продължаваше да се смее.

Кахану ме взе на ръце и ме отнесе в конюшните. Сложи ме да легна на сламата, а Малухиа проми раните ми, но не можа да спре силното кървене.

Кахану разтревожено я погледна. Знаеше, че се нуждая от медицинска помощ. Каза ми, че след като се мръкне, ще ме закара с лодка в Мауи при семейството му. Ще повикат лекар да ме зашие, а след това близките му ще ме скрият и ще се грижат за мен, докато се почувствам по-добре.

Малухиа беше очите и ушите на къщата, тя винаги знаеше всичко, което се говори около масата. Довери ми, че Арчър възнамерява да ме убие, след като стана на осемнайсет години, за да получи наследството ми.

Така и не разбрах за какво точно говори.

— Какво наследство? — попитах, защото, доколкото знаех, нямах и пукната пара.

Тя поклати глава — и тя не знаеше. Но разбираше, че на Джак повече не може да му се вярва. Той ме искаше мъртъв. Сега.

— Няма да замина без теб — упорито заявих аз, когато изведнъж си дадох сметка, че я оставям в ръцете на Джак.

— Ти си само едно момче — отвърна ми. — Трябва веднага да отидеш в Мауи. А когато заякнеш, ще заминеш далеч отгук, за да не могат да те намерят никога. — После сложи в ръката ми четирийсет долара — единствените й спестявания. — Никога не се връщай, Джони — прошепна Малухиа и се наведе да ме целуне за сбогом.

Тогава си казах, че ще запомня завинаги тази чиста и непорочна целувка, аромата на цветето в косите й, хладния допир на устните й, топлите тъмни очи, заблестели от обич и непролети сълзи. Знаех, че никога вече няма да видя Малухиа, и тази мисъл ми причини болка, далеч по-силна от онази, причинена от раните ми.

А когато падна мрак и лодката бавно се отдалечи от кея, аз седнах на кърмата и се загледах тъжно в невидимия вече остров, опитвайки се завинаги да съхраня образа й в паметта си.

— Върни се обратно в родния си град — съветваше ме Кахану, докато лодката се клатушкаше по вълните. — Не казвай на никого кой си, защото ако разберат къде си, ще те намерят. Създай си нов живот. Ти си на прага на мъжеството, приятелю. Боговете ти казват да се възползваш от тази възможност и да си изградиш нов живот.

Наблюдавах красивия, снажен хаваец, който управляваше лодката през канала, и си мислех за иронията на съдбата, позволила ми да извоювам свободата си с помощта на лодката на Джак.

Чудех се какво ще правя с този нов дар. Не бях напускал Калани от десет години. Никога не бях виждал голям град. Всъщност никакъв град. Не бях стъпвал дори в Хонолулу или Мауи. Със страх си помислих, че Арчър имаше право — аз бях дивак, който не знаеше как да се държи в цивилизовано общество.

После обърнах взор към Мауи. В джоба ми бяха четирийсетте долара на Малухиа. Носех и вързоп с чисти дрехи, които тя бе приготвила. И бях свободен.

[1] Широкопола каубойска шапка, на името на първомайстора й Стетсън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Беа откъсна поглед от ситно изписаните листа. Избърса една сълза и после продължи.

Знаех, че Кахану възнамерява да каже на Арчър, че съм избягал с малката лодка на Джак. Каза ми, че смята да потопи лодката и да се опита да ги убеди, че сигурно съм се удавил в океана. Не зная дали са му повярвали, или не, но истината е, че никой не тръгна да ме търси. Близките на Кахану се грижиха за мен като за свой собствен син, а аз им завиждах за спокойния и ленив начин на живот, при който всеки ден, изпълнен с обич и разбирателство, плавно преминаваше в следващия.

Бяха щастливи хора и аз все още си спомням как се събираха на верандата на малката си къщичка през дългите, топли вечери, поздравяваха съседите и приятелите, които се отбиваха, за да си побъбрят или да споделят трапезата им. После някой хващаше укулелето и те започваха да припяват старинни песни и напеви, жените започваха да танцуват... даже и по-възрастните се поддаваха на ритмите и радостта на живота на острова. Завиждах им, но се страхувах и исках час по-скоро да се махна надалеч.

Пет седмици по-късно, окичен с гирлянди за сбогом, аз се качих на борда на един кораб, пътуващ за Хонолулу.

Животът ми сред семейството на Кахану на Мауи не представляваше толкова драстична промяна за мен. Аз разбирах хората и начина им на живот. В края на краищата, повече приличах на тях, отколкото на така нареченото си семейство. Но Хонолулу беше голям и пренаселен град, животът в него беше прекалено напрегнат и забързан за

момче като мен, отрасло на острова. А когато видях името на Кейн, изписано с големи букви по пристанища, кейове, кораби и дори по уличните знаци, разбрах, че съм на вражеска територия. Без да губя време, си измислих ново име — Джон Джоунс и си намерих работа на първия товарен кораб за превоз на добитък, който отпътуваше за Сан Франциско. По ирония на съдбата корабът се оказва собственост на ранчото Каной, но никой не ме познаваше. В края на краищата, никой не бе виждал Джони Лъоконт. Можех да се справям с добитъка, а това бе всичко, от което се интересуваха на кораба.

Когато за пръв път зърнах Хонолулу, изпитах страхопочитание, но Сан Франциско ме изпълни с истински ужас. Никога не бях виждал толкова високи сгради, толкова много автомобили, такива огромни тълпи от хора, не бях чувал подобни крясъци, клаксони, всевъзможни звуци. Затруднявах се да пресека улиците, защото не знаех накъде да гледам за коли. Не знаех как да си поръчам храна в евтино кафене, в което влязох, нито пък как да платя. Хората ме гледаха с любопитство по улиците, извъръщаха се през рамо, за да огледат парцаливите ми дрехи. Засрамен, влязох в един магазин и си купих две ризи и първия чифт истински панталони в живота си. После отидох да се подстрижа и когато след това се погледнах в огледалото, видях един съвсем различен човек. Но знаех, че все още съм необразован селяк, попаднал в големия град.

Преброих парите си и установих, че са ми останали само пет долара. Налагаше се да си потърся работа, но аз разбирах единствено от добитък. Стоях и се чудех какво да предприема, когато едно младо момче, застанало на опашката за сандвичи пред малка будка на Маркет стрийт, ме заговори. Облечен беше в елегантна униформа, състояща се от късо червено сако и сини панталони. Каза ми, че работи като пиколо в един от големите хотели. Огледа ме приятелски от горе до долу и вероятно веднага разбра, че имам затруднения, защото ме осведоми, че в

хотела могат да ми предложат работа, ако проявявам интерес. Докато бях на кораба, странях от всички и едва ли бях разменил и десетина думи с другите мъже. Това момче беше първият истински човек, с когото влизах в разговор, откакто бях напуснал острова.

Казваше се Огъстъс Стивънс.

— Казвай ми Газ — дружелюбно предложи той, докато вървахме заедно към хотела. Беше по-нисък от мен и също толкова слаб. Каза ми, че бил от Източното крайбрежие, но дошъл на Запад, за да забогатее. Тогава беше на шестнайсет години. Когато отново попаднах на името му, много години по-късно, той вече бе президент на известна нефтодобивна компания. Все пак бе успял да постигне целта си и да натрупа пари. Но по онова време се опитваше, подобно на мен, просто да свърже двата края и помежду ни мигновено възникна истинско приятелство.

Същия следобед бях назначен за пиколо. Получих и значка с името си, която забодох на елегантното си червено сако. Задълженията ми бяха най-различни — изпълнявах поръчки, отварях врати, пренасях багаж в един от най-люксоznите хотели в града. Основната ми заплата беше мизерна, но Газ ме успокои, че се получават добри бакшиши, и се оказа прав. Намерих си малка, евтина немебелирана стая в китайския квартал и установих, че бих могъл да се справя, ако ям предимно ориз и фасул в кварталното ресторантче.

Насочих се към китайския квартал, защото там се чувствах в безопасност. Разбирах обичаите и нравите на китайците по-добре, отколкото тези на нахаканите, студени мъже, с които работех. Давах си обаче сметка, че разстоянието между мен и островите не е толкова голямо. Знаех, че Арчър и Джак често идват в Сан Франциско, и постоянно бях нащрек. По улиците непрекъснато се оглеждах през рамо, в хотела внимателно оглеждах всички гости. Трябваше да се отдалеча на хиляди мили от двамата Кейн, за да се успокоя и да повярвам със сигурност, че наистина съм им избягал.

С много усилия успях да спестя малко пари, като все се надявах, че някак си ще успея да се върна във Франция и да се добера до вила Мимоза. Чудех се дали бавачката Биъл все още е там. И дали тя ще познае момчето, което бе оставила на Калани преди толкова много години. Но когато прочетох във вестниците за войната, вилнееща в Европа, когато разбрах, че Франция е била окупирана от германците, си дадох сметка, че дойката и вилата са просто една недостижима мечта.

Годината беше 1941-ва. Бях свикнал с работата си в хотела, работех бързо и с усмивка благодарях за бакшишите, които получавах. В свободните си дни разглеждах града с удивлението, което вероятно изпитват туристите, зърнали за пръв път египетските пирамиди. Пътувах с подрънкващите трамваи, качих се на ферибота, прекосих залива, обходих горите и хълмовете. От време на време ходех на кино с Газ. Гледахме предимно уестърни. Конете и наситеното действие ми доставяха истинско удоволствие.

И тогава, на седми декември, японците нападناха Пърл Харбър и Съединените щати влязоха във войната. С ужас си помислих за Оаху — за мирния остров и за всичките прекрасни кораби, погълнати от пламъците — и за многото погубени животи. Изпълнени с гняв, двамата с Газ веднага отидохме да се запишем във флота.

— На колко години си, момче? — попита ме сержантът от комисията, а очите му весело заблестяха.

— На осемнайсет, сър — убедително отвърнах аз, точно както ме бе инструктирал Газ.

— Подбудите ти заслужават уважение, синко — дружески ми рече офицерът — но трябва да пораснеш с още няколко години, преди да получиш правото да защитаваш страната си.

Бях горчиво разочарован. Подсъзнателно през цялото време се бях надявал, че може да ме изпратят в Европа. Газ имаше по-голям късмет. Неговата придобита по улиците самоувереност някак си бе успяла да му помогне и той

излезе от срещата с комисията като пълноправен член на американския флот.

Газ не беше единственият, който напусна хотела. Много мъже получиха повиквателни и заминаха на тренировъчни лагери, персоналът в хотела започна да не достига и аз ненадейно бях повишен в сервитьор. Бях наблюдателен, учех бързо, наблюдавайки поведението на другите, но всъщност не разбирах напълно правилата на живота. Все още продължавах да бъда диво и необразовано момче от островите.

Изминаха две години. Сан Франциско гъмжеше от войници и офицери от флота. Хотелите бяха препълнени с военни, а приятелките и съпругите им също пристигнаха в града, за да са близо до тях. Аз бях на седемнайсет години. Успокоявах се, че ми остава само една година, а след това щях съвсем законно да постъпя във флота. Следях новините от военните действия все с надеждата, че може да ме изпратят в Средиземноморския басейн. А междувременно си намерих нова работа.

„Свети Франсис“ беше шикозен хотел с изискана клиентела: мъжете бяха все офицери, жените бяха от класа — елегантни и богати. Една от тях, на която сервирах редовно, бе наела един от апартаментите на хотела за постоянно. Съпругът ѝ, офицер, служеше в Кемп Пендълтън — военноморска база, близо до Сан Диего, а тя отказваше дори да стъпи там.

— Това е на края на света — чух я да се оплаква на една от приятелките си, докато пиеха редовния си коктейл в шест часа и обсъждаха преживяванията си през деня.

Беше на около четирийсет години, привлекателна и склонна към флиртове, със сини очи и почти прозрачна кожа. Косата ѝ беше сребристоруса по рождение, подстригана късо според модата, а широката ѝ хищна уста беше червена като птичката кардинал, която кацаше на верандата в Калани всяка вечер.

Забелязах я, защото беше красива и винаги в добро настроение — постоянно се смееше и се шегуваше с

приятелките си и офицерите, с които излизаха. Но цялото ѝ същество излъчваше неспокойно очакване и напрегнатост. Забелязах, че очите ѝ непрекъснато оглеждат залата, и започнах да се питам кого ли търси. Понякога дори усещах погледа ѝ, прикован върху мен.

Изчервявах се всеки път, когато тя започнеше да ме оглежда от другия край на ресторанта. Бях млад и невинен. Почти не бях разговарял с момичета. Бях станал висок, жилист и мускулист и смятах, че се присмива на тесните ми черни панталони и на късото червено сако с жълти копчета. Една вечер поставих мартинито ѝ внимателно пред нея, а тя се вгледа в лицето ми. Веднага се извърнах, избягвайки усмихнатия ѝ поглед, защото знаех, че не съм красив. Лицето ми беше прекалено слабо, чертите ми бяха твърде рязко изразени, а благодарение на Джак, имах дълбок белег, който започваше от лявото ми око и продължаваше почти до брадичката. Но госпожа Десото, изглежда, ме намираше интересен.

— Виждам, че си добър сервитьор, Джони — каза ми тя. — Ще трябва да поръчам да ми изпращат теб, когато позвъня от стаята си. Другите сервитьори са толкова бавни, а и почти винаги объркват поръчката ми или пропускат нещо. — Тя въздъхна. — Достатъчно лошо е, че сме във война. Не е необходимо и сервитьорите да превръщат живота ни в ад.

Усмихна ми се отново, алените ѝ устни се разтегнаха над красивите ѝ, равни бели зъби. Като перли, замаяно си помислих аз.

— Благодаря ти, Джони. — Щедрият бакшиш, който ми даде, бе придружен с толкова интимен поглед, че отново се изчервих.

След този случай често я обслужвах в бара, а тя винаги ми даваше добри бакшиши, усмихваше ми се, ръката ѝ докосваше моята, докато слагаше долара в шепата ми, а аз пламвах от срам и неудобство.

Няколко седмици по-късно дежурех като сервитьор за обслужване по стаите. Беше смяната след полунощ.

Никой не я обичаше, защото тогава звъняха все пияници, но понеже бях най-млад, тя се падаше все на мен. Госпожа Десото позвъни и поръча бутилка джин, бутилка вермут и лед. Искаше ги веднага.

— Радвам се, че си ти, Джони — рече тя, отвори широко вратата и се усмихна.

Минах край нея, влязох в стаята и оставих подноса на една малка масичка. Погледнах я. Облечена беше с дълга, изящна червена вечерна рокля, набрана в ханша, и с дълбоко остро деколте. Точно над извивката на белите ѝ гърди лежеше колие от диаманти и рубини.

— Джони, би ли отворил бутилките? — рече ми тя и се отпусна на канапето. — А после ми налей едно питие. Почакай, май ще е по-добре да ти покажа как точно го искам. — Погледна към мен през полуспуснатите си мигли и отново ме дари с онази усмивка. — За да знаеш как да ми го приготвиш следващия път.

Стаята беше цялата осветена и ухаеше на парфюма ѝ — силен и сладен аромат на мускус. Подадох ѝ питието с разтреперана ръка, а тя се наведе и допря чашата до устните ми.

— Опитай го, Джони — измърка тя. — След това вече ще знаеш как точно го предпочитам.

Отпих малка глътка, но алкохолът опари гърлото ми. Закашлях се, а тя се изправи, подпряла ръце на кръста си, и се разсмя.

— Обзалагам се, че никога преди не си вкусвал алкохол — заяви тя. После отново седна на канапето и потупа с ръка мястото до себе си. — Ела седни тук, до мен, Джони. Разкажи ми какво още не си правил никога преди, за да зная на какво да те уча.

Седнах до нея, хипнотизиран от сините ѝ очи, които сякаш знаеха и разбираха всичко, и от червената ѝ уста.

— Виж се — прошепна тя и прокара пръст по дължината на белега ми. — Ти си като млад елен, който всеки момент ще се превърне във великолепен самец. — Дари ме отново със специалната си усмивка и на мен ми се

прииска да я сграбча и да я целуна. — Ти си едно невероятно привлекателно младо и невинно същество — замислено рече тя и отново поднесе питието си към устните ми.

Изправи се и сложи плоча на грамофона. Глен Милър запя Лунна серенада. Аз пресуших мартинито, без да мога да откъсна поглед от елегантната ѝ фигура, която се носеше из стаята в такт с музиката.

— Това е любимата ми песен — каза тя, след като музиката спря. Разпусна косата си и примамливо протегна ръце над главата си. — Не ти ли харесва, Джони? — попита и приготви още две мартинита.

— Разбира се — промърморих аз, загледан в полюшването на бедрата ѝ.

Тя се приближи до грамофона и отново пусна плочата. Обърна се и ме погледна. Изпи мартинито си на един дъх и хвърли чашата в камината. И започна да танцува отново. Само че този път взе да разкопчава роклята си. Полюляваше се в такт с музиката и се приближаваше, докато най-сетне застана точно пред мен. И тогава пусна роклята си, която леко се плъзна на пода.

Беше като русо видение с червен атлазен комбинезон и обувки на високи токове. С мен беше свършено. Седна до мен и започна бавно да ме съблича. Свали всичките ми дрехи, с изключение на вратовръзката.

— И сега какво ще правим с това? — попита тя и закачливо ме подръпна към себе си. Ухаеше на парфюм, на джин и на възбудена плът, а аз сякаш се давех в това ухание, потъвах в пищната ѝ женственост. Не можех да чакам повече.

Първия път свърших прекалено бързо, но тя ме научи как да се контролирам, как да доставя наслада на една жена.

— Ти си добър ученик, Джони — каза ми тя. — Ще те запомня. Макар че все още не зная името ти.

Сетивата ми бяха притъпени от алкохола, парфюма и секса и без да се замислям, ѝ казах истинското си име.

— Джони Льоконт.

Тя ме изгледа с широко отворени очи. После отметна глава назад и се разсмя. Аз я гледах озадачен.

— Не е ли забавно! — възкликна тя, успяла найсетне да си поеме дъх. — Прекалено хубаво е, за да е съвпадение. Искам да кажа... колко често човек среща името Льоконт! Зная, че Арчър Кейн смени името си, когато се ожени за францужойката. Чух, че имал и син. Това си ти, нали? Джони Льоконт?

Сърцето ми се сви. Погледнах я, изтръпнал от ужас, все още неспособен да проумея думите й.

— Разбира се! — рече тя и продължи да се смее.

— Ти не знаеш коя съм. Ами, мили мой млади човече, аз съм Шантал О'Хигинс. Втората съпруга на Арчър. Майката на проклетия му син, Джак.

Навякох дрехите си възможно най-бързо и се завтекох към вратата, без да смея да я погледна. Тя продължаваше да се смее, сякаш току-що бе чула най-голямата шега на света.

Същата нощ напуснах хотела, излъгах за възрастта си и успях да се запиша във флота. Но знаех, че някой ден тази съдбоносна среща с Шантал О'Хигинс Десото щеше да изплува наяве, за да ме преследва и измъчва.

ГЛАВА 30

Беа вече не можеше да откъсне поглед от текста. Трескаво прелистваше страница след страница.

Научих много неща във флота на Съединените щати, но не от книгите, а знанията ми бяха предимно за хората и войната, за живота и смъртта. Служих две години и половина на разрушител предимно в южната част на Тихия океан и със съжаление трябваше да се простя с мечтата да стигна и до Средиземно море.

Не ми беше трудно да се приспособя към условията на войната. В края на краищата, бях прекарал по-голямата част от живота си в състояние на обсада. Вече бях успял да развия у себе си онова допълнително шесто чувство, което предупреждава за опасност, а годините, които прекарах на Хаваите, бяха направили от мен истински моряк. Познавах океана и рисковете, които крие.

Това не означава, че не изпитвах страх. Бих бил истински глупак, ако не се страхувах. Всеки път, когато заставах до оръдейната кула и се озовавах лице в лице с врага, от който ме делиха само неколкостотин метра сива вода, усещах в устата си металния вкус на страха. Войната беше тежка и мъчителна работа, но за компенсация се сблизих с много хора — моряци и войници. Научих се как да живея сред хората, да приемам приятелството им, да им предлагам моето в замяна. Най-накрая се почувствах достатъчно цивилизован. Е, не бях светски лъв, но пък и искрено се съмнявах, че някога ще стана такъв. Психолозите твърдят, че личността на човек се формира в годините преди пубертета, а моята носеше дълбоките белези от много битки.

И макар да живеех сред ужаса на войната, опитвайки се да оцелея, когато ни атакуваха с торпеда или ни нападаха от въздуха, аз бях почти щастлив. Поне бях сигурен, че се намирам достатъчно далеч от мъжете Кейн. Отпразнувах осемнайсетия си рожден ден с ясното съзнание, че ако бях останал на Калани, до този момент сигурно вече щях да съм претърпял заплануваната фатална злополука. Предпочитах да умра, защитавайки страната си. Такава смърт беше далеч по-достойна.

Когато войната свърши през 1945 година, си помислих да остана да служа във флота, но тъй като няха нужното образование, не можех да стана офицер и перспективите ми за бъдеща кариера бяха много ограничени. Освен това отново бях започнал да изпитвам потребност да рисувам. Бях нахвърлял безброй скици на моряците, които играеха карти по тениски и с метални шлемове на главите, излежаваха се по койките, съсипани от изтощение след дълга нощна вахта, четяха писмата си от дома, а очите им се изпълваха с копнеж по жените и децата им. Възпроизведох по памет и сцени от ожесточените битки между бойните кораби, сцени, изпълнени с огън и люта омраза, с кръв и обезобразени, осакатени човешки тела, нарисувах и конвойните кораби, които безшумно се плъзгаха отвъд хоризонта, докато ние, пазителите на Южния Пасифик, бдяхме на поста си.

Капитанът видя рисунките ми. Оцени ги високо и ги окачи в каюткомпанията. А когато дългата война най-сетне свърши, той изпрати част от тях на главнокомандващия операциите на военноморския флот. Няколко бяха поставени в рамки и изложени във величествените коридори във Вашингтон.

Изпитвах тъга в деня, в който за втори път в живота си станах свободен човек. Бях постъпил във флота на Съединените щати като грубо, необразовано момче, а излязох оттам истински мъж. Липсваха ми приятелите и дисциплината, с която бях свикнал. Налагаше се отново да помисля за себе си.

Бях сигурен в едно-единствено нещо — исках да рисувам. Разполагах с малкото пари, които бях успял да спестя, плюс финансовата помощ, която получихме при уволняването си от флота, за да можем да се адаптираме по-лесно към цивилния живот, но съзнавах, че тези пари няма да ми стигнат задълго. Освен това знаех, че не желая да се върна на Западното крайбрежие или на Хаваите.

Животът ми се превърна в поредица от всевъзможни занимания. През лятото работех като сервитьор в планинските курорти на изток, за да спечеля достатъчно пари и да прекарам зимата в рисуване. Нямах и най-малка представа дали изкуството ми е добро. Но рисуването бе нещо, към което изпитвах непреодолимо влечение, единствената движеща сила в живота ми.

В онези дни имах много приятелки — сладки, млади създания, предимно модели, които си падаха по романтичния млад художник и ледената му мансарда. Всъщност това бе просто един таван над магазин за железарски стоки в малко крайбрежно градче в Мейн. Влюбвах се в тях и ги разлюбвах със смяната на сезоните, но истинската ми любов си оставаха морето и изкуството ми.

Годините минаваха бавно, както става обикновено, когато човек е млад. От време на време продавах по някоя картина, но всеки път, когато се налагаше да се разделя с някоя от творбите си, изпитвах непоносима болка. Исках да запазя всичките си произведения, защото те бяха моите спомени за хората, които срещах, за местата, които бях посетил, за момичетата, които бях обичал. Защото, както винаги досега, аз рисувах живота си. Но никога повече не нарисувах Калани или нещо, свързано с детството ми. Тези спомени се спотаяваха в дълбините на съзнанието ми като невзривено торпедо.

В началото на петдесетте години критиците започнаха да забелязват картините ми. Предложиха ми да направя изложба в малка, изключително престижна нюйоркска галерия и аз внимателно прегледах платната си

и с неохота избрах онези, които смятах за най-добри. Купих си нов костюм специално за случая, избърснах брадата, която си бях пуснал през зимата. Чувствах се глупаво и не на място, докато стоях в галерията, стиснал чаша шампанско в ръката си, и подслушвах коментарите на посетителите. За моя изненада повечето отзиви бяха положителни и скоро под творбите ми се появиха малки червени етикетчета, които уточняваха, че картината е продадена. Успехът беше скромнен, но сега поне можех да кажа, че съм художник, успешно продал картините от първата си изложба. В резултат на спечелената популярност получих предложение от един много влиятелен и богат финансист да нарисувам портрет на съпругата му.

Дамата беше съвсем обикновена на вид, но с драматично изсечено лице, което ѝ придаваше сила и достойнство. Омъжила се бе за съпруга си на осемнайсет години и бе останала с него през всичките трудни и тежки години, които бяха преживели. Живели бяха под наем в Лонг Айленд и Ню Джърси, докато той най-сетне успял да се захване с печеливш застрахователен бизнес. Първоначалните предпазливи сделки били последвани от по-смели начинания, сливанията на компании били стъпка към дръзки изкупувания и така, с течение на годините, той се превърнал в известен, макар и не дотам почтен, финансист и мултимиллионер. В онези години живееше като истински лорд. Можеше да бъде видян на всеки благотворителен бал, на всяко бляскаво светско събитие, беше близък приятел на влиятелните личности във Вашингтон.

Само че жена му никога не беше с него. Понякога го придружаваше дъщеря му, но много по-често до него вървеше някоя ослепителна блондинка, два пъти по-млада от него, отрупана с блестящи диаманти и облечена по последна дума на модата.

Знаех, че портретът е ход от негова страна, с който цели да докаже на съпругата си, че все още я обича. И да ѝ

затвори устата. Това поне си помислих, когато я видях за пръв път. Освен това си давах сметка, че се е спрял на мен, само защото щях да му изляза по-евтино от по-известните художници. А и жена му никога нямаше да разбере това.

Тя беше приятна жена, със специфичен чар и вродена доброта, която не ѝ позволяваше, въпреки очевидните доказателства, да повярва, че някой може да е лош към нея. Харесах я и вложих в портрета ѝ всичко, на което бях способен.

Облякох я в сребристорзелено кадифе като средновековна принцеса, помолих я да вдигне косата си нагоре, за да открие изваяните си скули и изящен нос. Накичих я със злато и смарагди, а тя гордо вирна брадичка и застана, изправила гръб и рамене, като жена, която високо цени себе си. Тази високомерна поза остро контрастираше с прекрасните ѝ тъмни очи, изпълнени с рядко срещани топлота и невинност.

Този портрет се превърна в крайъгълен камък на успеха ми, макар че в действителност никога не съм бил художник портретист. Започнаха да го излагат в редица музеи, а името Джон Л. Джоунс се чуваше все по-често. Започнах даже да чета за себе си по вестниците и в списание Тайм. Заваляха нови поръчки, но аз ги отклоних до една, защото най-после бях събрал достатъчно пари, за да осъществя бленуваното пътуване до Европа.

Прекоших Атлантическия океан с кораб точно както го бях направил и на идване. Само че този път имах сносна каюта във втора класа. Все още не можех да си позволя да пътувам в първа класа, но това беше без значение за мен. Важното беше, че си отивах у дома. Прекарах известно време в Париж, като се опитвах да удължа блажения момент на завръщането си и се опивах от прекрасните гледки, които войната не бе разрушила. Разглеждах музеите и изложените в тях картини, пиех червено вино в кафенетата на открито, наблюдавах света, който ме заобикаляше.

Когато най-после са качих на влака, който щеше да ме отнесе на юг, се чувствах като любовник, който прекалено дълго бе стоял далеч от изгората си.

Въпреки че не можех да си го спомня вече. Лазурният бряг, като по някаква магия, се оказа точно такъв, какъвто си го бях представял — зелени хълмове, окъпани от слънчева светлина, бели пясъци, огромни палми, които приличат на чадъри, високи кедрови дървета, прави като игли, заболи върховете си в яркосиньото небе. Но едва когато зърнах Средиземно море, разбрах истинското значение на думата лазурен. Усетих, че треперя от наслада и щастие. Това беше мечтата на всеки художник, светлинката на неговото вдъхновение.

Отседнах в малка странноприемница на брега, която се обслужваше от две яки селянки — майка и дъщеря. Бащата беше рибар, който вечер излизаше с мрежите си и се връщаше на зазоряване с улов, който по-късно през деня се появяваше на масата ни. Бяха очарователно семейство — отнасяха се простодушно, но и учтиво към всеки непознат, попаднал сред тях, но бяха искрено заинтригувани, когато видяха триножника ми и осъзнаха, че съм художник и искам да ги нарисувам. Бях като опиянен от начина им на живот, от добротата и непоквареността им, от храната и виното, от бавния ритъм, така характерен за Средиземноморието.

Но веднъж пристигнал там, аз започнах страхливо да отлагам деня, в който щях да се върна към миналото си. Повтарях си, че това е, защото искам да рисувам, но истината беше, че се боях от онова, което щях да намеря. Страхувах се, че дойката Биъл може да е мъртва, може да е загинала във войната, може просто да се е върнала в Англия. Боях се, че вила Мимоза може би вече принадлежи на някой друг и че ще ми бъде отказан достъп до нея и мечтите ми ще си останат само мечти. Но най-много от всичко се боях да не заваря Джак и Арчър Кейн да се ширят из стария ми дом.

Но трябваше да го направя. Трябваше да разбера истината за миналото. Да открия дойката Биъл и да науча истината за майка ми.

Намерих вила Мимоза веднага — също като котките, които изминават стотици мили, но винаги се връщат в истинския си дом. Въртях педалите на велосипеда по песъчливия път нагоре по хълма, минах край розовата стена с олющена мазилка, полускрита под буйните тропически храсти и рози. Сърцето ми блъскаше в гърдите като на колоездач, участващ в обиколката на Франция. Подпрях велосипеда на стената и позвъних, надничайки през ръждясалата желязна порта.

Пазачът, приятен човек в сини работни дрехи, който ме осведоми, че върши работата и на градинар, отговори на позвъняването ми и ми каза, че в къщата не живее никой.

— Познавах хората, които живееха тук преди — му казах аз, опитвайки се да изтръгна някаква информация. — Семейство Льоконт.

Лицето му светна от радост. Очевидно се радваше да чуе отново това име.

— Тях отдавна ги няма, господине — отвърна той. — Мадам е мъртва, а съпругът ѝ, Чужденеца, и синът му живеят много далеч, на някакъв тропически остров. Чух, че се върнали веднъж, след войната, за да предявят правата си върху богатството на момчето, но така и не дойдоха да видят вилата. Това е старият дом на момчето, господине. Къщата, в която се роди. Мадам Льоконт би била покрусена, ако знаеше, че синът ѝ изобщо не се интересува от този дом, който тя обичаше толкова много.

В този момент осъзнах, че Малухиа е била права. Имаше наследство и двамата Кейн, в края на краищата, бяха успели да се докопат до него. Предположих, че Джек се е представил за мен, престорил се е на Жан Льоконт и е получил богатството. Свих рамене. Пет пари не давах за парите. Бях жив и свободен. И щастлив по свой собствен начин. Не исках нищо повече.

Пазачът почувства, че се интересувам от къщата, и ми предложи да ме разведе наоколо. Когато се изкачихме по застланата с чакъл алея и красивата розова вила се възправи пред погледа ми, аз си спомних с най-големи подробности деня, в който баща ми дойде да ме вземе. Представих си малкото момченце, седнало на мраморните стъпала. Спомних си хладния допир на камъка по босите ми крака, топлата ласка на слънцето, което галеше лицето ми, верния Фидо, когото стисках в ръцете си. И отново почувствах ужаса, който бях изпитал, когато баща ми ме погледна с неописуемо безразличие и рече: Опаковайте багажа му. Ще го взема със себе си. Припомних си и тъмния облак, който ме обгърна тогава и завинаги прогони слънчевата светлина от живота ми.

Познавах вилата. Спомнях си всички детайли и подробности — мраморните подове, голямото вито стълбище с перила от дървото коа, поръчани от Арчър след сватбата им с майка ми. Поколебах се на вратата на детската стая, оглеждайки празното помещение, в което някога командваше дойката Биъл.

Старата камина с месинговата решетка все още си бе там, но люлеещият се стол с висока облегалка го нямаше, а големите шкафове за играчки бяха празни. Отворих вратата на спалнята си и видях малкото си легло от черешово дърво, на което все още личаха инициалите ми Дж. Л., които бях изписал с карфица. Прокарах ръка по буквите и се усмихнах, припомнил си гнева на дойката, когато бе видяла творението ми.

Бавно се запътих към празните стаи на майка ми. Представих си я как се вира в тучните ливади, в пръските на фонтана, заблестели на слънцето, как премества поглед отвъд високите кипариси, как очите ѝ обхождат необятната синева на морето. Представих си как сутрин се буди от сладкопойната песен на малките канарчета и другите птички в сребърния птичарник, който, както ми каза пазачът, бил разрушен по време на някаква буря преди много години.

Стоях до прозореца ѝ, изпълнен със съжаление, че никога не съм я познавал, замислен за това, че вила Мимоза ми принадлежи по право. Можех законно да предявя права над богатството си, можех да остана да живея в тази прекрасна къща, да рисувам на воля с ясното съзнание, че никога повече няма да ми се наложи да работя като сервитьор по летните курорти в Гатскил Маунтинс. Но знаех, че няма да го направя.

Благодарих на пазача за любезността му и колебливо го попитах за дойката Биъл. Страхувах се от най-лошото, защото знаех колко е възрастна. Очаквах да чуя, че пазачът не знае нищо за нея, или пък че възрастната жена се е върнала да умре в Англия. Вместо това той ме информира, че дойката живее в малка къщичка надолу по хълма.

— Тя остана тук през цялата война — с гордост ми каза той — макар германците неведнъж да я заплашваха с интерниране, защото беше англичанка и те подозираха, че е шпионка. — С типично галско равнодушие сви рамене и продължи: — Всички ние бяхме въввлечени по някакъв начин в Съпротивата — помагахме на избягали затворници и английски войници, превозвахме ги до испанското крайбрежие, а оттам — до Португалия. През онези ужасни години в малките ни лодки се превозваше не само риба, господине — додаде той с хитра усмивка.

Спуснах се възможно най-бързо към подножието на хълма по песъчлива бяла алея, криволичеща около малкото полуостровче, на което бяха разпръснати няколко къщички. Веднага се досетих коя е нейната — беше мъничка и варосана и, макар денят да бе топъл, от комина ѝ излизаше дим. В градината ѝ растяха прекрасни английски рози, делфиниуми, големи бели маргаритки и лавандула. А до тях, с голяма сламена шапка на главата и удобни бели обувки с връзки на краката, стоеше възрастна дама.

Сърцето ми подскочи от радост, облегнах се на портата и се загледах в жената. Тя бе изцяло погълната от работата си — режеше най-красивите цветя и ги поставяше в дървена градинска кошница до себе си. Беше се

прегърбила, а артритът бе разкривил ръцете ѝ, придавайки им гротескна форма. Бях шокиран от дребничкия ѝ ръст, защото в детските ми спомени тя изглеждаше толкова висока и внушителна.

Тя вдигна глава, внезапно почувствала присъствието ми. Очите ни се срещнаха и времето сякаш спря. Всеки виждаше пред себе си не само сегашния човек, но и онзи, когото си спомняше от миналото. Аз видях лицето, запечатало се завинаги в съзнанието ми, но сега то беше съсухрено, покрито с мрежа от фини бръчици, белязано от болката на усложняващия се артрит, но поизбелелите ѝ, търпеливи очи говореха, че тя понася всичко с присъщата си твърдост.

А във високия млад мъж, който стоеше пред нея, тя позна някогашното момче — крехкото дете с крайници като клечки се бе превърнало в строен, мускулест мъж, детското личице вече бе оформено и завършено. После тя гордо ми каза, че имам интересно лице. Не красиво, но лице, което не се забравя лесно. Особено пък със зловецкия белег, който прорязваше бузата ми.

— Не си се променил толкова много, Джони — тихо рече тя, а очите ѝ ме огледаха усмихнато. — Все още мога да те позная.

— И ти също, дойке Биъл.

Прескочих градинската порта и я притиснах към себе си. И двамата плачехме, но докато прегръцах крехкото ѝ тяло, аз осъзнах, че сега съм по-силният от двамата.

— Мислех, че си мъртъв — прошепна тя с разтреперан от вълнение глас. — Казаха ми, че си се върнал и си предявил права над наследството си. Уверих ги, че не си бил ти, защото ти непременно щеше да си дойдеш във вила Мимоза и да ме потърсиш. През всичките тези години си мислех за теб, всяка вечер се молах за живота ти. Всяка година на рождения ти ден се питах дали си все още жив, за да му се радваш, защото знаех, че онзи човек е жесток и способен на всичко.

Хванах я за ръка и двамата влязохме вътре. Тя се усмихна през сълзи.

— Обзалагам се, че никога не си допускал, че ще видиш старата си дойка да плаче — рече тя. — Но тези сълзи са от радост.

Тя се разшета и приготви чай. Седнахме пред камината — тя в люлеещ се стол, аз — на обикновен стол с права облегалка, като държахме чашите си в ръце. Имаше и колосани бели салфетки, и старомоден кекс с джинджифил, който тя извади от специална червена кутия, която държеше в килера, но ние бяхме твърде увлечени в разговори, твърде погълнати от обичта, която изпитвахме един към друг, за да ядем. Тя наля чая от стар кафяв чайник, макар че, както забелязах, бе принудена да използва и двете си ръце, за да го вдигне, а чашката шумно потракаше върху чинийката, докато ми ги подаваше.

Отново си бях у дома. Въздъгнах от неподправено щастие. Огледах стаята, видях вещите ѝ, точно както си ги спомнях, и ѝ казах:

— Никога вече няма да те напусна, дойке. Вече съм тук и ще се грижа за теб.

Накратко ѝ разказах за годините, прекарани на Калани, и за живота ми след това. Не исках да я разстройвам и я уверих, че съм доволен от живота си.

— Но ти трябва да се бориш за онова, което ти принадлежи, Джони — заяви тя и загрижено ме погледна над кръглите си очила. — Когато чух, че Арчър Кейн е бил тук с предполагаемия си син, отидох при нотариуса и му заявих, че това не си ти. Описаха ми мъжа, представящ се за Жан Лъоконт — бил висок, рус, синеок, истински млад гигант. Аз им казах, че ти си тъмнокож и с тъмни очи като майка си, но те ми отговориха, че хората се променяли с годините. Аз, разбира се, знаех, че грешат. Предположих, че Арчър е дошъл с другия си син, Джак Кейн. И тогава всичките ми надежди, свързани с теб, Джони, се изпариха. Бях сигурна, че са убили и теб.

— И мен? — озадачено попитах аз.

И тогава тя ми разказа за майка ми. Чашата отново заподскача шумно върху чинийката, но този път моята ръка бе тази, която трепереше. Бавачката ми връчи писмото, написано до мен от майка ми преди смъртта ѝ, и аз го прочетох, вцепенен и окаменял от болка. Помислих си за страданията, които бе преживяла майката, която не познавах — обикновеното малко богато момиченце, което расте и един ден се сблъсква с жестоката истина, че не е красавица; наложената ѝ самота, която преминава в абсолютна изолация след смъртта на баща ѝ; и накрая нещастната *la celibataire*, живееща в охолство и самота във вила Мимоза, влюбена до уши в мъжа, който се кълнял, че я вижда такава, каквато е в действителност — озарена от вътрешната ѝ красота.

Но Арчър Кейн никога не осъзнал истинската красота на майка ми, никога не помислил за душата ѝ. Искал единствено парите ѝ, а сега най-последно ги притежаваше.

— Трябва да се бориш за онова, което ти принадлежи по право — отново повтори бавачката. — Иди и разкажи на властите какво се е случило, поискай си наследството.

Аз нещастно поклатих глава. Богатството на майка ми бе опропастило живота ми. Предпочитах да съм беден, но щастлив и свободен.

— Но когато се ожениш — не мирясваше дойката — какво ще стане тогава? Не можеш да лишиш децата си от правото да потърсят наследството на баба си. Тя би искала точно това. Мъжете от семейство Кейн ѝ го откраднаха. Точно както откраднаха и твоето детство.

Останах непреклонен в нежеланието си да получа тези пари. Казах ѝ, че искам единствено да рисувам и че най-последно съм намерил истинския си дом. И когато дойката най-сетне разбра, че няма да променя решението си, тя ме убеди поне да напиша историята си заради бъдещото поколение. Каза ми, че ще я прибере в банков сейф заедно със свидетелството ми за раждане, с нейния собствен документ, в който разказва същата история, и с трагичното писмо на майка ми. Ще държи ключа от сейфа в

чекмеджето на бюрото си, а под дюшека на леглото си, за по-голяма сигурност, ще скрие още един екземпляр от документите, за да мога да ги допълвам, ако пожелаея. Едва тогава щяла да се успокои. Флора Биъл изпълни обещанието, което бе дала на Мари-Антоанет Льоконт, направи всичко възможно, за да защити сина ѝ, а също така и бъдещите ѝ внуци.

— Когато пораснат достатъчно — доволно ми рече тя — те сами ще решат какво да правят.

Що се отнася до мен, аз съм щастлив и доволен от решението, което взех. Нямам никакво желание да притежавам вила Мимоза с всичките ѝ тъжни спомени, макар че този дом вероятно е мястото, което най-много обичам на света. Нямам нужда от богатството на майка си, защото видях как парите и алчността могат да опустошат човешкото у хората. Научих се да живея в мир със себе си. Имам картините си, върнах се в родината си, намерих старата си наставница и приятелка Флора Биъл. Какво друго бих могъл да желая?

Най-последно съм щастлив.

ГЛАВА 31

Беа все още седеше сгушена на зеленото канапе от раката на терасата, когато слънцето изгря на следващата сутрин. Притискаше към гърдите си листовите с историята на Джони Льоконт и наблюдаваше блясъка на огненото слънце, който обагреше хоризонта и превръщаше Средиземно море в езеро от разтопено злато.

Тя се протегна, за да раздвижи схванатото си тяло, прекоси дългата тераса и влезе в къщата. Застина, загледана в подножието на стълбището — там, където е било намерено тялото на Мари-Антоанет Льоконт, погали с ръка гладкия парапет от дървото коа, както вероятно е правила Мари-Антоанет преди толкова много години.

— Съжалявам — прошепна тя. — Съжалявам за онова, което се е случило. Съжалявам, че никога не съм те познавала.

Отиде в стаята си и се обади на Ник. Каза му, че е прочела историята на Джони Льоконт и го помоли да дойде веднага.

Той пристигна половин час по-късно, а Беа го очакваше на стъпалата.

Седнаха заедно, хванали се за ръце, на хладния мрамор.

— Точно като Джони, който е обичал да седи тук — отбеляза тя и се усмихна тъжно. — Разбира се, че той ми е разказвал тази история, която сега си спомням толкова добре. Не мога да си обясня как изобщо съм могла да я забравя. Той беше много добър разказвач, преразказа ми я по същия начин, по който я е написал. Сега си спомням всичко и ще продължа оттам, където спира той.

Той ми разказа, че през 1954 година наел малка каменна къщичка в Сейнт Пол дьо Венс — малко селце, сгушено в хълмовете по крайбрежието. Това било нещо като колония на художници, писатели и музиканти — сродни души, които се събирали по кафенетата на площадчето, за да вечерят заедно, да изпият по чаша вино и да поиграят petangue.^[1] По онова време селцата по хълмовете все още се придържали към многовековните си традиции — там живеели все едни

и същи семейства, животът им бил прост и обикновен. Той ми казваше, че е имал чувството, че се е върнал назад в по-чиста и невинна ера.

Най-после се бил освободил от миналото и рисувал с новопридобита свобода. Нарисувал стотици картини на дойката Биъл — приведена над розите си в градината, наливаща чай от стария кафяв чайник, задрямала на терасата под лозниците. Спомням си, че ми ги показваше и обясняваше, че това не са просто портрети, защото никога не са целели фотографско възпроизвеждане на определени черти. Те притежаваха определена мечтателност и, както му бе казала навремето Малухиа, изобразяваха *душата* на човека.

Показа ми картини на жени от селото със сбръчкани, загрубели лица, присвили очи срещу слънцето, прикрили косите си с черни шалове, привързали бели престилки върху черните си рокли, напъхали големите си селски крака в груби черни обувки. С магията на четката си той някак си бе успял да улови невинността на децата им, умората в приведените гърбове на мъжете, които в продължение на половин век бяха работили на полето. Нарисувал бе и собственика на кафенето, подпрял огромното си туловище на цинковия бар, обхождащ с проницателния си поглед всяка маса, опитвайки се да запомни кой е платил и кой не. Нарисувал бе и свещеника, седнал на стар дървен стол с права облегалка пред малката бяла църквица. Скръстил ръце върху голямото си шкембе, разтворил крака, нахлупил шапка над очите си, божият служител подремва, а мистралът развява расото му.

Все по онова време нарисувал и около дузина портрети на Малухиа. Цветовете в картините му претърпели промяна — ярките, слънчеви тонове, характерни за Ривиерата, изчезнали, картините му придобили по-мечтателен характер, станали по-екзотични, контурите и формите били размити, полускрити под воала на цветовете. Нарисувал Малухиа да реши дългата си черна коса, която като копринен воал скривала лицето ѝ, около врата ѝ изписал гирлянд от цветя, който леко докосвал гърдите ѝ, едва загатнати върху картината. Нарисувал стройното ѝ голо тяло да се плъзга под кристално зелената вода на океана с лекотата на риба, с примамливия бронзов загар на кожата ѝ, който си спомнял толкова добре.

Беа погледна Ник и той кимна. *Знаеше* тези рисунки — бяха известни по цял свят. Излагаха се в някои от най-престижните музеи и галерии.

— Той вложил цялото си сърце в тези портрети на Малухиа — тихо продължи Беа. — Казвал ми е, че никога няма да я забрави. Любовта на това момиче направила живота му на *Калани* по-поносим и той още тогава се питал дали някога ще обича и друг човек колкото нея.

После един ден срещнал Северин Жадо. Тя пристигнала от Париж, където живеела заедно с майка си. Той рисувал хората от селото, събрали се за вечерната си игра на *petangue*, а тя се спряла и изразила възхищение от работата му. Била висока колкото него, с огненочервена коса, интересно лице, осеяно с лунички, и изразителни зелени очи. Той я последвал в кафенето и двамата се заговорили.

Беа се усмихна, замислена за първата им среща, и за пръв път си ги представи такива, каквито са били тогава — млади и страстни.

— Влюбили се един в друг — с топлота продължи Беа. — И вместо да се върне в Париж, Северин се пренесла при него. Той бил луд по нея и, естествено, я завел, за да я запознае с дойката Биъл.

Джони ми разказваше, че възрастната жена веднага надянала маската си на надменно високомерие, защото, по нейна преценка, никоя жена не била достатъчно добра за нейния Джони. Почерпила ги с чай и кекс с джинджифил. Джони знаел, че бавачката преценява маниерите и възпитанието на Северин, но младата францужойка била образец на френската учтивост. Даже дойката Биъл не могла да открие никакъв недостатък у нея. *Ожени се за нея*, прошепнала му тя, когато си тръгнали. *Това ще е най-доброто нещо, което си правил досега.*

Той ми каза, че тогава само се изсмял, но знаел, че бавачката има право. А и той вече бил помолил Северин да се омъжи за него. Бавачката станала свидетел на брака им месец по-късно. Церемонията била извършена от същия селски свещеник, чийто портрет той бил нарисувал в същата малка селска църква. Празненството се състояло в кафенето. Били поканени всички местни хора, както и останалите художници, писатели и музиканти. Свирили и танцували цяла нощ и според Джони това било най-хубавото празненство, организирано някога в селото.

Това се случило в началото на шейсетте години. Той е бил на около четирийсет години, а Северин е приближавала трийсет. Живеели простичко в малката си каменна къщичка в Сейнт Пол дьо Венс, но нещата по Ривиерата започнали да се променят. Новото десетилетие се

отличавало с по-голям вкус и изтънченост, туристите започнали постепенно да проникват и в тяхната крепост.

Дойката Биъл обаче не доживяла да види тези промени. Една пролетна вечер четяла откъс от любимия си Чарлз Дикенс. После, както винаги, оставила очилата си на отворената страница, за да отбележи докъде е стигнала. След това заспала и мирно и тихо се пренесла в отвъдното.

Ето защо къщичката ѝ и днес изглежда по начина, по който я е оставила. Джони казваше, че не само богатите и известните имат правото да бъдат помнени от поколенията. Той пожелал къщата да си остане непроменена и непокътната — като музей, който да отдаде последна почит на безкористния ѝ живот в служба на другите, на нейното достойнство, неподправеност и доброта.

След смъртта ѝ той и Северин се преместили още по-навътре, сред хълмовете на Прованс. Купили една стара ферма близо до Бонию, заобиколена с полета с лавандула и мак. И двамата били много щастливи. Той искал единствено да рисува — не можел да мисли за бизнес и нямал време за критици и уредници на галерии. Ако зависело само от него, той не би мръднал от дома си. Така че Северин била тази, която отнесла картините му в Париж и организирала изложба в една от престижните галерии. Изминало било доста време, откакто първият му портрет предизвикал толкова ласкави отзиви, но името му не било забравено. А годините, прекарани в уединение, му дали възможност и време да доразвие таланта си. Картините на Малухиа и бавачката Биъл предизвикали истинска сензация.

След успеха Джони станал неспокоен. Казал, че не може да рисува, че се нуждае от промяна в пейзажа. Предстояла негова изложба в Ню Йорк. Двамата заминали за Щатите, останали известно време и установили, че им харесва. Но той не можел да живее в града и затова купили една стара мелница в Бъркшир.

Меките като кадифе, златисти очи на Беа се изпълниха с топлина, докато разказваше. Погледна Ник.

— Там съм се родила аз — тихо додаде тя. — На 28 юли 1968 година. Кръстили ме Мари на баба Льоконт и Лаура, защото името им харесвало. Бях кокалеста и слабичка като баща си, бях взела червената коса на майка си и неговите замечтани кафяви очи. Прекарвахме всяко

лято във фермата в Прованс и аз израснах, говорейки с еднаква лекота и френски, и английски.

А когато станах на четиринайсет години, баща ми прецени, че съм достатъчно голяма, за да разбере онова, което смята да ми каже, и ме заведе да видя къщичката на дойката Биъл. И вила *Мимоза*.

Пусна ръката на Ник и продължи:

— Баща ми и аз седяхме на същите тези стълби, приковали погледи в същата прекрасна гледка, а той ми разказваше ужасяващата история на живота си. Бяхме толкова близки, така добре разбирахме чувствата си, че бях опустошена от болката, която бе преживял, от страданията, през които бе преминал. Бях толкова дълбоко наранена, сякаш всичко това се бе случило с мен, сякаш аз бях онова невинно щастливо дете, седнало на мраморните стълби, заслушано в песента на пойните птички, притиснало Фидо към сърцето си. Сякаш моят сигурен и защитен живот бе свършил през онзи ден, когато тъмният облак завинаги бе прогонил слънцето.

Едри сълзи се затъркаляха по бузите ѝ и Ник я обгърна с ръка.

— Всичко е наред, Беа — каза ѝ той. — Вече всичко ще се оправи, любима.

Тя кимна, но не избърса сълзите си.

— Татко ми обясни, че ми разказва всичко, защото осъзнал, че дойката Биъл имала право. Каза ми, че един ден, когато порасна, ще имам право да предявя претенции над наследството на баба си. Ако *искам*, разбира се. Заявих му, че не искам да имам нищо общо с това. Не се интересувах от парите. Но смятах, че *той* трябва да получи вилата.

— Тя трябва да е твоя — настоях аз. — Това е домът, който си обичал, в който си бил щастлив. А баба Мари-Антоанет би искала ние да живеем тук.

Той само се усмихна и каза, че това не е възможно.

— Нека да оставим миналото на мира — посъветва ме той. — За да не съжالياме горчиво някой ден.

Беа избърса сълзите си и изтощено продължи:

— И това беше окончателното му решение. Той никога повече не дойде във вила *Мимоза*. Животът продължаваше и ние бяхме щастливи. Аз бях дете на художник, но животът ми беше съвсем обикновен — като на всяко нормално дете. Нещата следваха едно след

друго — училище, гимназия, а след това колеж. — Тя се усмихна. — Не пожелаха да ме изпратят в някое частно подготвително училище, защото татко каза, че не би могъл да понесе мисълта, че ще съм далеч от него. Все повтаряше през смях, че ще напусна дома едва след като се омъжа. А мама наистина трябваше да се потруди сериозно, за да го убеди, че трябва да постъпя в колеж. Записах се във *Весар* — стараех се да не е далеч от дома, за да можех да се прибирам през уикендите. А колко обичах да се връщам у дома — това беше най-любимото ми място на света! Баща ми обичаше уединението си, имаше нужда от него, за да може да рисува, и нашата къща беше нещо като божествено островче на тишината и спокойствието. Грубият, суров живот оставаше далеч зад оградата на дома ни.

Мисля, че родителите ми нямаха истински приятели — просто никога не им оставаше време за това. Те бяха свършена, завършена двойка и не се нуждаеха от никой друг.

Детството ми беше съвсем нормално. — Дори не си давах сметка, че баща ми е толкова известен. Научих го от учителката си в гимназията. Спомням си, че останах много изненадана. В края на краищата, той бе просто *моят баща*.

Беа се умълча. Издърпа ръката си от тази на Ник, сви колене под брадичката си и обгърна краката си с ръце. Затвори очи.

— Не мога да говоря за останалото — с напрегнат глас промълви тя.

Ник отново я прегърна и я притисна към себе си. Започна да гали късата ѝ, мека коса, докато търпеливо я изчакваше да се успокои и да спре да трепери.

Той знаеше историята. Всички вестници писаха за това. Джони и Северин Джоунс пътували за Вашингтон за откриването на изложба с последните му творби, когато колата им занесла по мокрия асфалт и изхвърчала от пътя. Изминали часове, преди полицаите да успеят да ги измъкнат изпод смачканите ламарини. И двамата били мъртви.

— Искан ми се да можех да ти помогна — тихо промълви той.

— Дори и ти не можеш да ги върнеш.

— А ти какво направи? След това? — попита Ник.

— Дойдох тук за малко. Във фермата в Прованс. После отново се върнах у дома.

— И? — подкани я той.

— Не зная — отвърна Беа. — *Все още не зная какво точно се е случило в клисурата.*

Децата връхлетяха в стаята, като шляпаха по плочките с босите си крака. Кучето подскачаше след тях. Забелязали разплаканото лице на Беа, те се заковаха по местата си и уплашено я погледнаха.

— Какво се е случило? — дрезгаво попита Скоти със свито от страх гърло. *Не може да ни се случи отново*, паникьосан си помисли той. Беа не би могла да ги напусне, нали?

Джули изтича към Беа и обвини ръчички около врата ѝ.

— Не плачи. Моля те, не плачи, Беа — проплака тя и очичките ѝ се напълниха със сълзи. — Ще направя всичко, което пожелаеш. Ще бъда послушна, ще си почиствам стаята, ще разтребвам след Рошльо. Само не плачи, моля те. Обичам те, Беа — разрида се тя, обхваната отново от ужасните си страхове. — Не плачи. Не ме изоставяй. Искам да остана тук с теб, завинаги...

Скоти се приближи и силно прегърна Беа със загорелите си ръце. Децата буквално се залепиха за нея и Беа успя да се усмихне.

— Аз също ви обичам — прошепна тя. — Но сега искам да ви разкажа за моите майка и татко, да ви обясня защо плача. И защо разбирам толкова добре онова, което се е случило с вас, защо познавам мъката ви.

Притиснала ги към себе си, тя шепнешком им разказа за автомобилната злополука, при която бяха загинали родителите ѝ. Също както и техните.

— Аз, разбира се, вече бях голяма. — Беа погледна Ник. — Предполагаше се, че съм достатъчно зряла, за да мога да се справя със скръбта. Но аз просто не можех да търпя никого около себе си. Искях да остана сама в дома, в който бяхме толкова щастливи, дома, който родителите ми обичаха най-много — фермата ни в Прованс. Имах нужда да отида там и да поплача сама.

— И ние плакахме — обади се Скоти, опитвайки се да преглътне сълзите си — толкова много плакахме, Беа, но сълзите ни не ги върнаха.

Тя погали с ръка разрошената му коса.

— Не, скъпи, сълзите не могат да ги върнат. Те са просто начин да покажем, че много сме ги обичали и те винаги ще ни липсват. Не е лошо да се плаче, Скоти. Запомни това.

— След като се наплача, започвам да се чувствам по-добре — обади се и Джули и погледна нагоре към Беа. — Но искам мама и татко да се върнат.

— Аз също, скъпа. — Беа се наведе и целуна обърнатото към нея лице. — Но помисли си за нас — какъв късмет имахме, че се намерихме. Сега сме едно цяло ново семейство. Аз, разбира се, зная, че никога няма да заема мястото на истинските ви родители. И така трябва да бъде. Но ние сме заедно и това ме прави много щастлива.

— Значи няма да плачеш повече? — с тревога попита Скоти.

— О, не зная, може би ще плача понякога. Също като вас — добави тя и се усмихна. — Но запомнете, че не е лошо да се плаче. Сълзите ни карат да се чувстваме по-добре, сякаш по някакъв начин ни приближават към тях. Някой ден, с течение на времето, ще установим, че споменът за тях вече не ни кара да плачем, ще започнем да мислим за щастливите моменти, които сме прекарвали заедно.

— И кога ще стане това, Беа? — замислено попита Джули и изтри една сълзичка с мръсната си ръка.

— След време, миличка, след време. Ще видиш, че ще дойде денят, в който с усмивка ще си спомниш нещо, което майка ти ти е казала навремето.

— А аз ви гарантирам, че това е самата истина — изведнъж се обади и Ник. Той погледна към Беа и тя забеляза, че очите му са толкова замислени и тъжни, колкото и на Скоти. Усмихна му се, включвайки и него в новото си семейство.

— Какво ли бих правила без теб? — рече тя.

Той само поклати глава.

— Надявам се, че никога няма да ти се наложи да се справяш без мен.

Скоти бързо го погледна, а след това премести поглед към Беа. Сините му очи се присвиха и той ги изгледа пронизително.

— Вие двамата ще се ожените ли? — усмихнато попита той.

— О, да, да. — Джули се приближи към Ник, мокрото от сълзи лице изведнъж се озари от широка, слънчева усмивка. — Моля те, моля те, Ник! Тогаво отново ще си имаме истински мама и татко.

— Това е най-необикновеното предложение за женитба, което съм чувал някога — заяви Ник и се вгледа напрегнато в очите на Беа.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да те изчакам да паднеш на колене и да ме помолиш? — с усмивка попита Беа.

Ник се усмихна, когато Скоти започна да го дърпа за ръкава.

— На колене! Бързо! — настойчиво го приканваше той.

Ник коленичи. Двете деца го последваха.

— Любима Беа Френч, Мари-Лаура Лъоконт. Ще ми направиш ли честта да станеш моя съпруга? — възможно най-смирено промълви Ник.

— О, моля те, омъжи се за него. Кажи да, кажи да, кажи да... — безспирно повтаряха децата.

Беа ги погледна. Очите ѝ преливаха от любов.

— Как изобщо бих могла да кажа не?

Джули я погледна несигурно.

— Това означава ли да? — подозрително попита тя.

— Означава да — отвърна Беа.

— С цялото си сърце? — попита и Скоти, за да е сигурен.

— С цялото си сърце.

— А ние сме твои завинаги? — Джули все още не можеше да се успокои.

— Завинаги.

— Завинаги е, Джули — увери я Скоти и тържествено стисна ръцете ѝ.

— Завинаги, Скоти.

— Да, да — разкрещяха се те, заскачаха из стаята. Премятаха се във въздуха, прескачаха столовете, а кучето ги следваше по петите и се късаше от лай.

— Не се шегувах — сериозно заяви Ник и хвана ръката ѝ.

— Нито пък аз.

— Обичам те, Беа Мари-Лаура — промълви той и се наведе да я целуне по устните.

— И аз те обичам — шепнешком отвърна тя.

— Те се целуват, те се целуват — развика се Джули и се заля от щастлив смях.

— Това са нашите нови мама и татко — извика и Скоти, плъзна се по лакирания паркет и се втурна към кухнята, за да каже новината на Джасинта.

[1] Игра с топки, при които мишената представлява една по-малка топка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Небето беше катраненочерно. Нямаше луна, не полъхваше ветрец. Фил седеше на канапето в красивата лятна стая в къщата на Брад в *Даймънд хед* и го наблюдаваше. Той неуморно крачеше из стаята и не спираше да говори. Беше четири сутринта и Фил бе уморена, но и силно заинтригувана от разказа му.

— *Искам теб* — бе й казал той и я бе изгледал замислено, но вместо да се почувства окрилена от думите му, както би сторила само преди няколко седмици, Фил потрепери от страх.

И сега се питаше защо. Той си беше същият красив, сексапилен, повече от привлекателен мъж, с когото се бе запознала в Париж. Разликата беше в това, че тя вече гледаше на него с очите на професионалист. Той й разкриваше тъмни, смущаващи страни от характера си, които бяха интересни, но и ужасяващо отблъскващи.

Докато го слушаше, Фил си даде сметка, че всъщност никога не е била влюбена в Брад. Тя дори не го познаваше. Връзката им, толкова пламенна и всеотдайна в началото, бе обречена да загине в пламъците на прекалената им страст. Сега, когато знаеше колко е разстроена психиката на Брад, й се искаше никога да не бе идвала на Хаваите. Но той вече часове наред ровеше в душата си, разголваше чувствата си, преразказваше й живота си. И тя бе длъжна да го изслуша, да се опита да му помогне.

— Излъгах те за Маймуната — заяви той. — Той избягал от острова, защото бил виновен за смъртта на една от слугините. Името й било Малухиа. Била млада и красива. Той я изнасилил и тя се хвърлила от една скала. Но Маймуната успял да избяга някак си с малката лодка на Джак. Баща ми никога не повярва, че се е удавил. Все повтаряше, че един ден Маймуната ще се появи и ще започне да го преследва.

По онова време Арчър вече пиел прекалено много и цялата отговорност за ранчото *Каной* паднала на раменете на Джак. Той установил, че финансовото им положение е плачевно и ранчото

отчаяно се нуждае от приток на нови капитали. Арчър харчел парите им, сякаш не съществувал утрешен ден, но Джак бил по-различен.

Брад погледна Фил в очите. В погледа му се четеше отчаяние, което я трогна дълбоко.

— Не зная дали разбираш, но за Джак ранчото *Каной* било неговата същност, единственото нещо, за което си заслужавало да живее. За него то било по-ценно от всичко останало. То стояло над морала, над собствения му живот. И над живота на баща му.

В деня, в който японците нападнали Пърл Харбър, Джак бил в Хонолулу. Разказвал ми е, че при вида на причинените разрушения душата му се изпълнила с убийствен гняв. Испитал желание да се хвърли и да издуши копелетата с голи ръце. Америка влязла във войната и доставките на хранителни продукти се превърнали в главен приоритет. Благодарение на правителството ранчото получило финансови облекчения и Джак се записал в Морската пехота.

Брад се разсмя, настроението му се подобри и той възкликна:

— Господи, Джак бил страхотен боец — гордо рече той. — Получил няколко медала за храброст, печелил всяка битка. Според него това се дължало на неистовата и безкомпромисна омраза, която изпитвал към враговете. *Никой не може да мрази толкова силно, колкото Джак Кейн*, обичали да казват колегите му пехотинци. *Единственото, което той иска, е да убива.*

Арчър бил произведен в майор и назначен да надзирава японските пленници, интернирани на острова. Работата била чиновническа и му оставало достатъчно време, за да управлява ранчото.

После войната свършила и те отново се изправили пред необходимостта да намерят допълнителни капитали. Арчър измислил план. В Европа царял истински хаос. От смъртта на френската му съпруга изминали много години, а Маймуната вече бил на възраст, на която можел да получи наследството си. Но Арчър трябвало да докаже, че Маймуната е мъртъв, а и бил сигурен, че ще му е много трудно да получи парите чрез френските съдилища. Затова завел Джак в Европа и го представил като сина на Мари.

Всичко станало много лесно. Възрастните адвокати и банкери, които познавали *la celibataire*, били мъртви, а всички юридически документи по случая били изгубени. Той просто им дал свидетелството

за раждане на Маймуната, Джак се подписал с името на брат си и двамата получили наследството.

— Нали разбираш — Брад широко разпери ръце и умолително изгледа Фил. — За тях ранчото било най-важно. Постъпката им може да не е била съвсем законна, но Джак твърдеше, че това било единствено правилното решение.

— А ти съгласен ли си с него? — тихо попита Фил.

— Разбира се. И аз самият бих постъпил по същия начин. — Той нетърпеливо сви рамене, сякаш въпросът й нямаше никакво значение. — Парите и бездруго са се полагали на Арчър, но при тези объркани френски закони е бил принуден да си ги вземе сам.

Той отново започна да обикаля из стаята. Кучето клечеше край вратата, не сваляше поглед от него в очакване на някаква команда, но този път Брад сякаш изобщо не го забелязваше.

— Двата заминали за Париж — рязко продължи Брад. — Арчър бил пиан, но въодушевен от победата.

— Богатството на *la celibataire* най-после е наше — повтарял той. — Никой вече не може да ни го отнеме. Сега вече притежаваме достатъчно, Джак. Ще имаме пари за *Даймънд хед*, ще имаме и за ранчото. Всичко, което поискаш, е твое.

По онова време Джак бил на около двайсет и четири години, но знаел, че трябва да установи контрол върху ранчото, преди Арчър да прахоса всичките пари за пиене и жени, както бил правил толкова пъти преди.

Били в бара на хотел *Руц*, пиели шампанско и се поздравявали с победата, когато Джак забелязал една руса, елегантно облечена жена, която се взираше в него от другия край на залата. На лицето й играела странна усмивка. Не била в първа младост, но все още изглеждала красива и привлекателна. У нея имало нещо, което му се сторило много познато. Тя срещнала погледа му, а после станала от масата си и се приближила до тях.

— Изненада, изненада — възкликнала тя и целунала Арчър по бузата. Той само я изгледал, на лицето му се появило озадачено изражение. След това жената се обърнала към Джак и каза: — Когато те видях за последен път, ти беше ревящо бебе с червено лице. Трябва да призная, че сега изглеждаш далеч по-добре. — Изпратила му въздушна целувка, отметнала глава назад и се разсмяла. — Не ме ли

познаваш? — попитала тя, продължавайки да се смее. — Аз съм твоята майка, Шантал О'Хигинс.

— Джак ми разказваше, че изпитал към Шантал същия прилив на внезапна омраза, която изпитал към японците след нападението над Пърл Харбър. Можел спокойно да я убие с голи ръце там, в бара на хотел *Риц*. Никога не я бил виждал преди, но бил прочел достатъчно долни клюки по неин адрес в светските хроники.

Брад изгледа Фил и продължи с горчивина в гласа:

— Не ти ли казах, че мъжете от рода Кейн наистина са знаели как да си избират жените! Е, Шантал била истинска кучка. Казаха им, че дошла във Франция, за да нагледа собствеността и имотите си.

— За щастие — заявила тя — германците обичали коняк и оставили предприятията в сравнително добро състояние. А и аз съм късметлийка, защото семейният бизнес е съсредоточен в Швейцария. Така ще успея да запазя всичко.

Стояла пред тях и им се присмивала. После рекла:

— Чух, че третата ти съпруга оставила милиони след смъртта си, но по-голямата част от парите били наследени от сина ти. Между другото — нехайно продължила тя и хвърлила бомбата — казах ли ви, че срещнах Джони? Той, разбира се, не е и наполовина толкова красив колкото теб, Джак. Но държа да ти кажа, *че в леглото е ненадминат*. — Изсмяла се презрително, обърнала се и се отдалечила от масата им.

Джак скочил, за да я догони, но Арчър го спрял.

— Сядай долу, глупак такъв — сърдито изръмжал той. — Не й доставяй удоволствието да си помисли, че си й повярвал.

Но Джак *наистина* й повярвал. Съзнавал, че това не било нещо, което Шантал би измислила само за да се подиграе с тях. *Шибаният му полубрат бил все още жив. И на всичкото отгоре се чукал с майка му*. Пламнал от унижение, той заявил на Арчър:

— Някой ден ще открия това малко копеле Маймуната. И тогава ще го убия.

— Дано да успееш — отвърнал Арчър и си поръчал шотландско уиски. — В противен случай той ще се върне и ще си поиска парите. И какво ще стане тогава с ранчото *Каной*!

Брад си наля чаша бренди. Разклати кехлибарената течност, приковал празния си поглед в чашата. Фил имаше чувството, че е забравил за присъствието ѝ. Беше изцяло погълнат от разказа си за миналото.

Най-накрая изпи питието и продължи:

— Джак знаел, че Арчър е способен да пропилее това състояние даже по-бързо и от първото. Но този път парите били на името на Джак. А той искал единствено ранчото. Дал на Арчър достатъчно пари, за да си живее като богаташ, а после се захванал да възстанови бизнеса.

Вложил всичко, което притежавал, в ранчото. То погълнало целия му живот. А той бил готов да направи всичко, за да го превърне отново в процъфтяващ бизнес. Но никога не забравял, че Маймуната е някъде по света и че един ден би могъл да се върне и да предяви претенции към богатството си.

Джак работил упорито през тези години, но и се забавлявал добре. В живота му имало много жени — всички си падали по него. И тогава на едно парти в Сан Франциско срещнал Ребека Брадли. Дори и по-късно, когато вече я мразеше, той постоянно повтаряше, че тя била най-красивата жена, която бил виждал през живота си.

Ребека била богата, разглежена и много общителна и в началото се отнесла с високомерно презрение към младия ранчиер. Когато ги запознали, тя присмехулно го нарекла *дивия мъж*, а Джак само се разсмял. Спомнил си за Маймуната и си помислил, че е истинска ирония, че сега и той бил наречен *дивак*.

Джак ми е разказвал, че Ребека била елегантна и възпитана, но под лъскавата ѝ фасада той почувствал сродна душа. Тя била също толкова дива и порочна колкото него и това му харесало. За пръв път му позволила да я люби на задната седалка на бащината ѝ лимузина в присъствието на шофьора.

Връщали се заедно от някакво парти. Било вече тъмно. Шофьорът дискретно гледал право напред и нито веднъж не се извърнал, но Ребека съзнавала, че той не може да не разбира какво става отзад. И това ѝ *харесвало*. Много обичала опасностите. Харесвало ѝ чувството, че всеки момент може да я заловят или разкрият. Настоявала да се любят в асансьорите на хотелите, в баните

по време на многолюдни партита или пък карала Джак да я обладава на улицата като евтина проститутка.

Брад извърна опустошените си, съсипани от мъка, очи към Фил.

— Ето, такава била Ребека — горчиво рече той. — И никога не се променила.

Ръката му силно трепереше, когато си наля още едно бренди.

— Но Джак ѝ давал всичко, което желяела, и Ребека решила, че не може да живее без него. Оженили се няколко месеца по-късно. Това била сватбата на годината в Сан Франциско. Баща ѝ бил хавайски захарен барон и във вените ѝ течала смесена кръв — оттам идвала дългата ѝ черна коса и формата на очите, но майка ѝ била аристократка от старата гвардия и каймакът на светското общество присъствал на церемонията.

Брад спря да се разхожда и погледна Фил.

— Почакай тук — внезапно нареди той, вдигнал ръка. После излезе в антрето. Кучето го последва, като стържеше с лапи по дървения под.

Фил потрепери, замислена за онова, което ѝ бе разказал току-що. Съзнаваше, че най-после се приближава до истината за Брад и се боеше от онова, което предстоеше да чуе. Искаше ѝ се да се намираха в кабинета ѝ, отношенията ѝ с Брад да бяха между лекар и пациент. Тя го изгледа притеснено, когато той се върна в стаята, понесъл снимка в сребърна рамка.

— Ето — рече той и посочи с разтреперан пръст двойката, снимана в сватбения им ден. — Това е баща ми. А тази, да бъде проклета дано, е Ребека. — Той изстена, сякаш разкъсван от непоносима болка, после внезапно захвърли снимката в другия край на стаята.

Фил ахна, когато снимката се удари в стената и натрошените стъклени парчета се посипаха по пода. Кучето се затича нататък, като душеше и тихичко ръмжеше.

— О, боже — страдалчески проплака Брад. Наведе се и вдигна повредената снимка. — Защо направих това? — попита той и завря снимката в лицето на Фил. Тя, стресната, отстъпи назад. — Зная защо! — сърдито изръмжа Брад. — Майка ми не беше стока. Беше евтина уличница. Беше ненаситна. Готова бе да си легне с всеки — с приятелите на съпруга си, с нейните собствени приятели, с напълно

непознати. Даже и след раждането ми тя продължила да го прави. Винаги взимала онова, което желала.

Той се отпусна на един стол и стисна главата си с ръце.

— Аз ѝ служех за примамка — прошепна Брад. — Често ме взимаше със себе си. В края на краищата, кой би заподозрял една жена, която излиза с детето си, че се чука наляво и надясно? Но тя го правеше. Аз бях свидетел, съучастник в мръсните ѝ игрички. Баща ми прекарваше по-голямата част от времето си на ранчото и тя ме взимаше със себе си в Сан Франциско. Винаги, когато тръгнахме на път, аз си мислех: *Може би сега ще бъде забавно. Само ние двамата. Може би този път всичко ще бъде както трябва.* Но при тези пътувания аз почти не я виждах, особено когато ме влачеше по така наречените ѝ *светски ангажменти*. Даваше ми играчки и книжки и ми заръчваше да бъда добро и послушно дете. Обясняваше ми, че тя и приятелят ѝ трябва да отидат в другата стая и аз не бива да ги безпокоя, защото имали да обсъдят много важна работа.

Брад вдигна глава и нещастно погледна към Фил.

— И аз никога не ги *безпокоях* — заяви той. — Бях добро момче, послушен син. Исках тя да е доволна от мен и правех всичко, което ми наредеше. Докато един ден не се наложи да чакам толкова дълго — два, три, даже четири часа — че се уплаших. Допрях ухо до вратата на стаята, но не чух никакъв звук. Боях се, че може да ме е забравила, че може да е заминала, оставяйки ме сам. Помислих си, че може да е умряла... Отворих вратата и надникнах вътре. Завесите бяха спуснати, но от едната страна на леглото светеше нощна лампа. Видях дрехите ѝ, разпръснати по пода, и въздъхнах с облекчение. Знаех, че не би могла да замине без дрехите си.

Промуших се през вратата, като се взирах в полумрака. И тогава ги видях. Тя лежеше съвсем гола, черната ѝ коса бе разпиляна по възглавницата. Главата му лежеше на гърдите ѝ. Той спеше. Тя се извърна и ме погледна. Очите ни се срещнаха. После, без да сваля поглед от мен, тя се усмихна съучастнически, хвана гениталиите му с ръка и започна да ги гали.

Чух как мъжът изстена от удоволствие. После се размърда, а аз побягнах, изпълнен с ужас, от стаята. Затворих вратата след себе си, но не можах да избягам от подигравателния ѝ смях.

Брад гледаше право във Фил, но тя се съмняваше, че я вижда.

— Смехът ѝ ме преследва и до днес. Чувам го и насън, и наяве. Виждам усмивката ѝ. Никоя майка не се усмихва така на сина си. — Той отчаяно поклати глава. — Тя беше толкова красива... После отидохме да пазаруваме и тя си купи нова шапка — червена, украсена с малки пера. След това отидохме да прием чай в някакъв шикозен хотел, който тя много харесваше. Там се срещна с приятелите си. *Виждете каква страхотна майка съм*, каза им тя. *Извеждам сина си на чай*. И отново ми се усмихна с онази съучастническа усмивка. *Той е момче, което знае как да пази тайните на една жена*, добави тя и всички се разсмяха.

Брад потъна в мълчание, стиснал главата си с ръце. Фил чакаше. На моменти не смееше да диша дори. Боеше се да не провокира някой друг опасен спомен. Той въздъхна дълбоко.

— Години по-късно, след като вече се бяха развели, аз попитах баща си защо се бе примирявал с всичко това. Той само сви рамене и каза, че и той се забавлявал по свой начин. Освен това тя била част от имиджа на семейство Кейн — красива наследница с аристократично потекло, бляскава съпруга и майка. Предполагам, че по някакъв странен начин те са си подхождали и са се допълвали взаимно. Тя получаваше всичко, което желаше. Той — също. Казвал ми е, че жените не означавали нищо за него. Често ми напомняше, че единственото нещо, което има значение за нас, е ранчото *Каной*. *Никога не забравяй това, сине!* — повтаряше ми той. И аз не го забравих.

Баща ми ми разказа историята на ранчото — за Арчър, който положил основите, за финансовите им проблеми през годините. И за богатството, което трябвало да стане тяхно още преди много години, ако не бил брат му.

— Тази проклета, съсухрена Маймуна се опита да ни открадне онова, което ни принадлежи по рождение, Брад — повтаряше баща ми. — И ако дядо ти Арчър не беше толкова умен, той щеше да го направи. И тогава ти и аз сега нямаше да сме тук, в една от най-големите ферми за добитък в Америка. Зная, че трябваше да убия Маймуната, когато имах тази възможност, защото дълбоко в душата си знам, че той все още е жив и подобно на гърмяща змия се спотайва някъде, свит на кълбо, и изчаква подходящия момент, за да нападне. Някой ден той ще се опита да ни отнеме богатството, сине. Ще поиска да вземе всичко,

за което семейство Кейн се е трудило през всичките тези години — нашия къртовски труд и пот, нашата земя, наследството ни. *Името ни*. Не се заблуждавай, сине. Той ще дойде с претенциите си и когато това стане, ние трябва да сме готови да действаме. Бързо и безмилостно.

Брад спокойно погледна Фил и тихо заяви:

— И аз чаках този момент през целия си живот.

Фил тревожно седеше на ръба на стола си. Настроението на Брад се менеше постоянно — от гняв и ярост до ледено спокойствие — и вещаеше неприятности. Сигурна беше в това.

— И смяташ ли, че той *някога* ще дойде? — тихо попита тя.

Брад се изправи, сипа си още бренди и го изпи на един дъх.

— Не — студено отвърна той. — *Вече* не.

Ледени тръпки отново разтърсиха тялото ѝ. Означаваше ли това, че Маймуната се е върнал? И че той го е убил? Боеше се да попита. Внезапно се уплаши от това, че е съвсем сама с него.

— Знаеш ли, Джак едва не уби Ребека, преди тя да си тръгне — нехайно продължи Брад. — После ми каза, че тя прекалено много парадирала с авантюрите си и той просто превъртял. Тогава грабна пушката си и я заплаши, че ще я застреля, но тя само се изсмя и си излезе. Ребека знаеше всичко за него и за семейство Кейн. *Какъвто бащата, такъв и синът*, презрително подхвърли тя на излизане, за да го предизвика.

— О, боже! — прошепна Фил, но се побоя да попита какво се е случило.

— Той трябваше да я застреля, но не го направи — замислено продължи Брад. — Само я понатупа малко. Тя си го заслужаваше. Гледах всичко от вратата на стаята и се чувствах доволен. Радвах се, че тя си отива и оставаме сами с баща ми. Те се разведоха, а ние продължихме живота си, посветен на ранчото. Джак ме изпрати на училище, после в колеж, но аз няхах търпение да се върна у дома час по-скоро.

Той отново започна да кръстосва из стаята, пъхнал ръце в джобовете си, навел глава.

— Никога повече не видях майка си. Арчър вече бе починал. Скоро чухме, че Ребека получила удар. Поживя още малко, но никой от нас не я видя. Казваха, че едната половина на лицето ѝ била парализирана, но другата била почти нормална и все така красива. Но

не можела да говори, нито пък да се движи. Умря няколко години по-късно.

Джак се удави при злополука с лодка в годината, след като завърших колежа. Казаха ми, че бил пиан, но аз не им повярвах. Той беше добър моряк, но попаднал в една от онези внезапни бури. Зная, че щеше да се измъкне, ако това е било възможно. Никога не би ме изоставил съвсем сам. Аз наследих всичко. Ранчото, къщите, острова. — Той се изсмя горчиво. — И постоянно надвисналата над главата ми заплаха — Маймуната. Гърмящата змия, свита в сърцето на семейство Кейн, изчакваща удобния момент, за да нападне.

Фил го погледна. Колебаеше се дали да зададе фаталния въпрос. Но тя трябваше да узнае истината.

— И какво направи с тази заплаха? — прошепна Фил. Брад се приближи и застана точно пред нея. Вгледа се в очите ѝ. Наведе се напред и нежно погали черната ѝ коса, опъна я назад и откри изплашеното ѝ лице.

— Ами погрижих се за нея, естествено — тихо рече той.

Фил погледна красивото му, нежно усмихнато лице, вгледа се в красивите му, луди очи. Спомни си думите на Махони: *С течение на времето се научаваш да разпознаваш злодеите, даже и в случаите, когато те изглеждат напълно нормални. Обикновени, свестни хора, също като теб и мен. Но известната доктор Фостър би трябвало да знае по-добре от всеки друг какво става в умовете на хората. В тези дълбоки, тъмни глъбини. Какви типове се крият зад приличния външен вид, чара и скъпите дрехи. Съпрузи, които пребиват жените си, родители, които тормозят децата си, убийци. Всички те са само хора — също като теб и мен.*

Той съвсем точно бе описал човека, който стоеше пред нея в този момент. Брад беше класически пример за социопат, а тя, опитната психиатърка, не бе забелязала това.

Фил потрепери, почувствала ръцете му на раменете си. Уплашена, че той може да съзре паниката в очите ѝ, побърза да наведе глава. Трябваше да запази спокойствие, да го надхитри. Трябваше да се махне оттук...

Той заговори с нежния, загрижен глас, който тя познаваше толкова добре:

— Бедничката ми Фил, цяла нощ те държах будна с моите разкази. Виж, слънцето вече изгря. Отивай да си лягаш, любов моя. Почини си малко. — Той погледна часовника си и продължи с възможно най-спокоен и делови тон — сякаш дългата му, сърцераздирателна изповед изобщо не се бе състояла: — Почти забравих. Трябва да присъствам на едно събрание в ранчото рано сутринта. Веднага ще излетя за там.

Тя затвори очи и се опита да не се отдръпне, когато той бързо я целуна по челото.

— Ще се върна по-късно — обеща ѝ Брад. Гласът му звучеше съвсем нормално. — Искам да останеш тук и да ме чакаш. Не излизай. Не напускай тази къща. Обещавах ли?

Тя кимна сковано.

— Обещавам.

— Добре. — Той се усмихна доволно. — *Този път* ще ти повярвам.

Брад се запъти към вратата и Фил го изпрати с поглед. Той подсвирна на кучето. Дългата безсънна нощ и изпитият алкохол изобщо не му се бяха отразили. Лицето му беше спокойно, усмихнато. Облечен със скъпа риза и добре изгладени джинси, той напълно отговаряше на създадената за него представа — богат, възпитан, делови светски мъж.

Обърна се и ѝ се усмихна за довиждане.

— Чакай ме, Ребека — рече Брад и затвори вратата след себе си.

ГЛАВА 33

Фил изчака да заглъхне шумът от отдалечаващата се кола и едва тогава изтича в стаята си и започна бързо да прибира багажа си. Телефонира на летището и си запази място за първия възможен полет. После се обади за такси. Започна нервно да обикаля из стаята си в очакване на колата. Мълчалив китайски слуга се появи изневиделица, за да ѝ помогне с багажа, и тя, изненадана, се зачуди как бе разбрал, че си заминава. Реши, че вероятно е подслушал разговорите ѝ, замислена за всичко онова, което слугите биха могли да чуят в тази къща.

Поколеба се на вратата. Представи си какво би могъл да направи Брад, когато разбере, че си е заминала без всякакви обяснения. Реши да му остави бележка: *Брад, по-добре ще е да не се виждаме повече. С нищо не мога да ти помогна.*

Даде я на слугата и бързо се качи в таксито. През целия път поглеждаше през рамо назад — очакваше едва ли не да го види да препуска след нея, следван по петите от злобния си доберман.

Когато пристигна на летището, полетът ѝ бе вече обявен. Тя бързо зае мястото си. Въздъхна с облекчение, когато вратите най-после се затвориха. Едва не се разплака, когато си даде сметка колко уплашена е била в действителност. Не ѝ се искаше даже да мисли върху последните думи на Брад — та той я бе объркал с Ребека! Искаше единствено да заспи и да се събуди след пет часа в Сан Франциско. После щеше да се види с Махони. Потрепери от уплаха. *О, Господи, помисли си Фил, наистина имам нужда от Махони.*

Беше неделя и Махони дежуреше в спокойната смяна от осем сутринта до четири след обяд. В един момент той реши, че часовникът сигурно е спрял още преди няколко часа. Може би трябваше да е благодарен, че наркопласъорите, извършителите на въоръжени грабежи и убийците го бяха оставили да си отдъхне, но пък времето се влачеше едва-едва.

Захвана се с компютъра и пак стигна до името на Брад Кейн. Беше отделил много време на подробностите в биографията му, защото имаше нещо у господин Хавай, което не му даваше мира. А ето че бе намерил и потвърждение за невъздържания му, буен нрав.

Първият инцидент се случил в колежа. Брад нападнал някакво друго момче в един бар. На пръв поглед нищо необичайно — просто две колежанчета, попрекалили с алкохола. Само че атаката на господин Хавай била особено жестока — той наврял парче счупено стъкло в лицето на другото момче. Брад Кейн бил оправдан, защото баща му успял да му намери изключително хитър адвокат. Жертвата получила обезщетение — размерът на сумата бил запазен в тайна — а Брад Кейн получил два месеца условно.

Няколко години по-късно бил арестуван за притежание на хладно оръжие — нож. Не го бе използвал, но жертвата твърдяла, че е била заплашвана с него. Този път жертвата била жена. Всъщност обикновена проститутка. В Хонолулу. Отново заиграли парите, последвало предупреждение, но нищо повече.

Третият случай бе станал съвсем наскоро. Преди няколко месеца бил убит слуга от домакинството на семейство Кейн. В доклада се казваше, че едно от кучетата на Брад Кейн, доберман, внезапно обезумяло и го нападнало. Брад Кейн собственооръчно застрелял кучето и повикал полиция. Казал им, че бил съсипан от скръб. Жертвата била възрастен мъж, който работел за семейството повече от петдесет години. Брад се извинил, че го чака неотложна работа и трябва да тръгне веднага, но обещал да отговори на всички въпроси на полицията след завръщането си. И го направил — месец по-късно, след като се върнал от Париж. Възрастният човек вече отдавна бил погребан — разходите, естествено, поел Кейн — а разследването било чиста формалност. Показания под клетва, искрено съжаление, изразено по подобаващ начин, и толкова.

Махони въздъхна и изключи компютъра. Един инцидент на младежко насилие след препиване можеше да бъде приет. Два подобни инцидента вече навяхаха известни подозрения. Три инцидента в живота на един и същ човек вече бяха прекалено много.

Помисли си дали да не се обади на Фил на Хаваите, за да й каже какво е открил. Искаше да я предупреди, че разкритията никак не му

харесват, и да я посъветва да се маха час по-скоро оттам. Точно тогава телефонът иззвъня.

Беше Фил. В слушалката се чуваше някакво бръмчене.

— Обаждам се от самолета — каза тя. — Трябва да те видя, Махони.

— Какво се е случило? — бързо попита той. — Да не те е наранил?

— Не, добре съм. Самолетът ми пристига около три.

— Защо не дойдеш у дома? Ще оставя съобщение на телефонния ти секретар, ако тук възникне нещо.

— Имам нужда от *теб*, Махони.

— Радвам се да го чуя, докторе. В края на краищата, работата ни е да служим на хората. — Беше му ясно, че тя говори напълно сериозно.

Затвори телефона и в следващия миг той иззвъня отново. Когато вдигна слушалката, един типично английски глас каза:

— Обажда се Ник Ласел. Приятел съм на Беа Френч и Фил Фостър.

— Здравей, Ник — сърдечно отвърна Махони. — Слушал съм много за теб от Беа. И държа да ти кажа, че все хубави неща.

— Не мога да се свържа с Фил — продължи загрижено Ник. — Затова реших, че е по-разумно да се обадя на вас. Ние направихме някои разследвания, свързани с вилата. Предполагам, че Беа ви е разказала. Е, намерихме връзката, която търсихме. Тя си спомни, че малкото момче от хипнотичния ѝ сън е баща ѝ. Той живял във вила *Мимоза* до петгодишната си възраст. Завел я там, когато тя била четиринайсетгодишна, и ѝ разказал цялата история. Тя е много разстроена, детектив Махони, защото си спомни още, че родителите ѝ са загинали при автомобилна злополука миналата година. Художникът Джон Джоунс е баща ѝ.

Махони подсвирна от изумление. Той познаваше добре произведенията на Джоунс и искрено им се възхищаваше.

— Спомням си, че четох за катастрофата във вестниците — отбеляза той. — Ами останалите членове на семейството?

— Няма такива: Останала е съвсем сама.

Махони се зачуди дали това не е причината, поради която бе изгубила паметта си. Смъртта на единствените ѝ близки хора бе

достатъчно сериозна травма.

— Ами какво казва за клисурата *Митчъл*?

— Точно тук е проблемът. Тя все още не знае кой се е опитал да я убие. Нито пък защо. И това я подлудява. Беше ужасно разстроена, но присъствието на децата като че ли ѝ помогна и сега изглежда по-добре. Въпреки това реших, че ще е по-добре да ви се обадя и да ви уведомя за последните събития. Според Беа вие сте истински приятел.

— Да, приятелчета сме. Макар че когато това се случи, Беа нямаше абсолютно никакви приятели. А от това, което чувам, като че ли и сега не са много. По дяволите, та момичето е дъщеря на известен художник. Сигурно все трябва да е липсвала на някого!

— Тя ми каза, че след погребението искала да остане сама за известно време. Дошла тук, в къщата им в Прованс. Предполагам, че приятелите ѝ са се съобразили с желанието ѝ и никой не я е безпокоил. В края на краищата, тя все пак се върнала в Щатите, в къщата им в Бъркшир, но оттам нататък не си спомня абсолютно нищо.

— Така. Кажи ми пълното ѝ име, Ник, и аз се захващам за работа.

— Казва се Мари-Лаура Льоконт Джоунс. Родена е през 1968 година, а адресът ѝ е Олд Мил, Фейвършъм, Масачузетс. Семейството прекарвало летата в *Ле Керезие*, близо до Бонию в Прованс.

Махони кимна.

— Благодаря ти, че си бил до нея, Ник. Не я изоставяй. Тя се нуждае от помощ.

Затвори телефона, пусна компютъра и извика дългия списък от имена на жени, долетели от по-топли страни в Сан Франциско през седмицата, в която бе нападната Беа. Бързо ги прегледа. Нищо. Още веднъж изчете дългия списък. И тогава го видя. Срещу името стоеше отметка, че жената е проверена. Проклетите компютри! И те не са непогрешими. И те, подобно на хората, допускаха грешки.

— *М. Л. Л. Джоунс* — прочете той. — *Полет 511 от Хонолулу. Излита в осемнайсет часа. Каца в двацет и три часа.*

Хаваите! Отново. Той подсвирна от изненада. Май щеше да се окаже, че съвпаденията са прекалено много. Докато се опитваше да се свърже с полицейския участък в Хонолулу, Махони се чудеше какво ли е правила на Хаваите наскоро осиротялата Мари-Лаура. Може би просто се е нуждаела от почивка. И въпреки това следата си

заслужаваше да бъде проверена. Помоли колегите си от Хонолулу да проверят кога е пристигнала, в кой хотел е отседнала, както и всичко останало, до което успееш да се доберат. После нахлузи сакото си, предаде смяната и тръгна за вкъщи; за да се срещне с Фил.

Тя го чакаше пред сградата на дома му; нямаше никакъв грим, под сините ѝ очи имаше огромни сенки.

— Изглеждаш ужасно — рече ѝ Махони вместо поздрав.

— Така се и чувствам.

Отпусна се в прегръдките му и той я притисна към себе си.

— Ей, докторе, какво става? — внимателно попита той. — Зная, че съм страхотен тип, но не смятах, че мога да се меря с господин Хавай.

Тя още по-здраво обви ръце около врата му.

— Никога вече не споменавай името му — приглушено изрече тя, заровила лице на гърдите му.

— Толкова ли е лошо?

— Толкова.

— Не ми се ще да ти казвам, че те предупредих. Знаеш мнението ми по въпроса.

— Зная. Каза ми да не се срещам повече с него. Трябваше да те послушам — рече тя и го последва по стълбите към апартамента му.

— Трябваше да послушаш собствения си здрав разум. Той те предупреждаваше, но ти не пожела да се вслушаш в него.

Фил се отпусна на един стол.

— Признавам, виновна съм. — Вдигна поглед и го погледна с разкаяние. — Как можах точно аз да се окажа толкова глупава, Махони?

Той сви рамене.

— Не е толкова трудно. Просто си повярвала на онова, което той е искал да ти внуши. Действал е като всеки друг измамник.

— Той е повече от измамник. Брад Кейн страда от сериозно психическо разстройство.

— Наистина ли? — Махони влезе в кухнята и се зае да приготви кафе. — Може да ти е интересно да научиш, че аз самият извърших малко проучване върху въпросния Брад Кейн. Мога да ти кажа, че не

останах особено изненадан, когато открих, че има досие. — Тя го погледна с тревога. — О, нищо сериозно в действителност — заяви той. — Просто нарязал лицето на някакъв хлапак със счупена бирена бутилка и заплашил с нож някаква уличница. Нищо наистина сериозно. *Все още.*

— Той ме изплаши, Махони — промълви Фил.

— Какво се случи? — Той наля гъстото кафе в малки чашки и ги сложи на един поднос заедно с купа кафява захар.

— Нарече ме *Ребека*.

Той я изгледа проникателно. После се ухили.

— Майката?

— Не е смешно — отбранително рече Фил.

— Дяволски си права, че не е. Гнусно е, скъпа. Противно.

— Изпитах истински ужас. Говори през цялата нощ, като кръстосваше из стаята подобно на... подобно на животно, затворено в клетка. Разказа ми всичко за отвратителния си дядо, за Джак и за Ребека. О, боже, Махони — проплака тя. — Мисля, че е убил един човек.

Той ѝ подаде чашата с кафето.

— Захар? — учтиво я попита. Тя си взе малко, като го гледаше като вцепенена.

— Добре. Най-напред си изпий кафето — посъветва я той. — После ще ми разкажеш всичко. От самото начало.

Фил го послуша и за пръв път, откакто се познаваха, Махони я изслуша в пълно мълчание.

— Значи смяташ, че е убил този човек? Маймуната? — накрая попита той. Тя кимна.

— Какво друго да си помисля?

— И реши, че може би възнамерява да убие и теб?

— Не зная — безпомощно изрече тя. — Той се люшкеше между неконтролируема ярост и искрена нежност. Бях уплашена. Нещо като шесто чувство, онова, в което трябваше да се вслушам и преди, ме караше да се страхувам. Не можех да повярвам в онова, което се случваше. Гледах го — толкова привлекателен, толкова преуспяващ и... о, не зная. Той е страхотен мъж. И после изведнъж си спомних какво ми каза ти веднъж. За убийците, за хората, които малтретират деца, които на пръв поглед изглеждат съвсем прилични и свестни хора

и прикриват греховете си зад скъпи дрехи и нормално поведение в обществото. Като психиатър разбирах къде се коренят проблемите му. Разбрах болката, причинена му от Ребека. Ясно ми беше, че Джак е бил тираничен родител, човек без никакъв морал. В един момент дори започнах да го съжалявам. И тогава изведнъж си дадох сметка, че вече е прекалено късно. Той вече беше прескочил отвъд допустимите граници. О, той, разбира се, успява да поддържа безупречна репутация за пред света. Никой никога не би се досетил за бурята в душата му. И точно тогава се уплаших, защото проумях, че човек като него е способен на всичко.

— Ти смяташ, че в мислите си той те бърка с Ребека?

— Точно така — тихо се съгласи Фил. — Той се люшка между омраза и любов към нея. Но съм сигурна, че омразата е по-силна.

— Значи имаме проблем — заяви Махони. — Къде е господин Хавай в този момент?

— След цялата тази изпълнена с лудост нощ — в гласа на Фил все още се долавяше изумление — след като изля душата си — нещо, което съм сигурна, че не е правил никога преди — той спокойно ме уведоми, че имал среща в ранчото. После щял да се върне при мен. Ранчото е винаги на първо място — каквото и друго да се случва! — Тя потрепери. — Слава богу, че си спомни за този ангажимент, иначе не зная... не зная какво можеше да направи...

— Така че той все още е на Хаваите?

— Да.

Махони се ухили.

— Жалко. Помислих си, че ще имам повод да те поканя да прекараш нощта тук. За да си в по-голяма безопасност, разбира се. В случай че той се появи.

Тя се разсмя въпреки тревогите.

— Дори и ти не можеш да ме убедиш да направя това.

Махони отново отиде в кухнята. Извади едно пиле от хладилника и започна да го реже на порции. Фил се намръщи, а той й се усмихна.

— Не се тревожи. Смятам да приготвя една супичка. А междувременно, за да не мислиш, че всичко върви от зле по-зле, ще ти съобщя една добра новина. Беа си е възвърнала паметта.

Фил замръзна от изумление.

— О, Господи — изплака тя. — И аз не бях до нея, за да ѝ помогна. Отново.

— Не е имала нужда от теб — рече Махони, запържи месото в тиган с медно дъно и прибави шепа на рязани зеленчуци. — Ник е бил до нея.

После ѝ разказа онова, което бе научил от Ник.

— Значи така — обобщи той. — Беа е Мари-Лаура Лъоконт Джоунс. И поради някакъв странен каприз на съдбата в нощта на нападението е пристигнала в Сан Франциско от Хонолулу.

Очите на Фил се разшириха от учудване.

— Това, разбира се, е съвпадение — допусна тя.

— Нали знаеш, че много вярвам в съвпаденията. Особено когато става дума за извършено престъпление. — Махони ѝ подаде чаша червено вино.

— Бедната Беа. Искам да кажа Мари-Лаура — отрони тъжно Фил. — Първо загубва родителите си, а после бива нападната от някакъв луд. Нищо чудно, че паметта ѝ блокира напълно.

— Нищо чудно — съгласи се той и прибави към месото и зеленчуците пилешки бульон.

— Заминавам за Франция — заяви Фил и решително се запъти към телефона. — Ще се обадя в авиолиниите и ще си запазя билет за първия възможен полет до Париж.

— Разбира се, докторе — спокойно рече Махони. — Но първо си хапни, а след това звъни по авиокомпаниите. Супата ще е готова след десет минути, а аз съм готов да се обзаложа, че не си яла през последните двайсет и четири часа.

Беше прав, разбира се. По-късно Махони ѝ запази място на полет до Вашингтон, откъдето щеше да вземе директен полет до Ница. Тя с облекчение си даде сметка, че пътуването ѝ при Беа ще я отдалечи на хиляди мили от Брад.

Фил погледна Махони. Беше се облегнал на рамката на прозореца. Зад него се виждаха ярко осветените плавателни съдове, които прекосяваха залива, блещукащите светлини на мостовете, увиснали като гирлянди в небето. Махони стоеше, скръстил ръце, и си тананикаше арията от Моцарт, която тихичко се носеше от уредбата. Изглеждаше спокоен, в мир със себе си и заобикалящия го свят —

пълно противоречие на Брад, който обикаляше из апартамента си като обезумяло животно.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита я Махони, сякаш прочел мислите ѝ.

— Утре заминавам — твърдо заяви тя. — Ще му изпратя писмо и ще му кажа, че не мога повече да се виждам с него. Ще му препоръчам психиатър в Хавай. Може би, докато се върна в страната, той вече ще се е примирил с решението ми.

Махони я изгледа скептично.

— Наистина ли вярваш в това?

Тя уморено посегна към сакото си.

— Надявам се поне.

Той я откара до дома ѝ. И двамата мълчаха по пътя.

— Ще ми се да можех утре да дойда с теб — каза ѝ Махони, когато стигнаха пред дома ѝ.

— На мен също. — Фил го погледна замислено.

— Не забравяй да се грижиш за себе си и за Мари-Лаура. Не съм сигурен коя от двете се нуждае от повече грижи. — Целуна я леко по двете бузи и не свали очи от нея, докато не влезе в сградата. След това пришпори мустанга и избръмча по празната улица.

Докато се качваше с асансьора, Фил си мислеше, че би предпочела котката да е с нея. Никак не ѝ се стоеше сама в празния апартамент, но Коко щеше да остане при Махони до завръщането ѝ от Франция. Докато отключваше вратата, изведнъж си спомни, че някога много държеше на уединението си. Сега обаче го възприемаше като самота.

Апартаментът тънеше в мрак и тя се поколеба. Можеше да се закълне, че бе оставила една лампа да свети. Винаги постъпваше така. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Надникна в тъмното фоайе и плъзна ръка по стената, опитвайки се да намери ключа за осветлението. И тогава ръката ѝ докосна нечия чужда *плът*.

Той обви ръце около тялото ѝ, запуши устата ѝ и затвори вратата с ритник.

— Ти отново ме изостави, Ребека — дрезгаво прошепна Брад. — Защо постъпи така? Нали знаеш колко много те обичам?

Той включи осветлението. Тя се завъртя и го погледна ужасено.

— Как влезе тук? — попита Фил.

Той се усмихна надменно и ѝ показа един ключ.

— Извадих дубликати от ключовете ти, докато беше на Хаваите — спокойно обясни той. — Исках да съм сигурен, че мога да дойда при теб по всяко време. През деня или през нощта.

Очите му нито за миг не се отделяха от нейните. Беше безукорно облечен в син кашмирен блейзър, памучни панталони, мокасини. Истински джентълмен. Но светлите му очи, скрити зад очилата със златна рамка, изобщо не се усмихваха. Бяха леденостудени и далечни и Фил осъзна, че той живее в някаква измислена, съществуваща единствено в главата му, фантазия.

— Съжалявам, че те стреснах. — Господи, та ти трепериш. — Пристъпи към нея, разтворил ръце. Тя инстинктивно отстъпи. — О, хайде, Ребека. Знаеш, че не съм по извиненията. Дойдох тук, за да те заведа у дома. Това е всичко. Знаеш, че винаги си се чувствала най-щастлива в *Даймънд хед*. И аз искам да си до мен. Не искам никога повече да ме изоставяш.

Фил отстъпи по посока на спалнята. Не сваляше от него изпълнените си с ужас очи.

— Не бягай от мен. — На лицето му се появи озадачена усмивка. — Знаеш, че ме обичаш. Искам само да го чуя от теб.

Фил почти бе успяла да се добере до вратата на спалнята. Сърцето ѝ блъскаше като след маратонско бягане. Ако реакциите ѝ бяха достатъчно бързи, можеше да затвори вратата след себе си и да го заключи отвън. С копнеж си помисли за телефона върху нощното шкафче и за Махони...

— Кажи го, Ребека — настоя Брад и тръгна към нея. — Кажи го, любима. Кажи, че ме обичаш. Кажи, че никога няма да ме изоставиш.

Тя сякаш се вкамени. Замръзна от страх, когато той се приближи до нея. Усмивката му вече я нямаше, очите му бяха като ледени късове.

— Брад — отчаяно изхлипа тя. — Не бива така. Разбира се, че държа на теб. Ти си мой приятел. — Бързо отстъпи крачка назад, вдигнала ръце пред себе си, за да се предпази от него. Брад беше настръхнал като любимия си доберман и Фил се боеше да не каже нещо нередно, което да отключи лудостта му.

— Повече от приятели — възрази той, а тя направи още една предпазлива стъпка към спалнята. — Любов като нашата е завинаги, Ребека. Знаеш това.

С ъгълчето на окото си виждаше бравата на вратата. *Още една крачка, помисли си тя. Само още една крачка и съм спасена. Веднага ще позвъня на Махони.* Тя внезапно се хвърли към вратата и я затръшна след себе си, ридаейки от страх. Но не можа да я затвори. Фил погледна надолу и видя скъпата мокасина на крака му. Чу смеха му, а после първо ръката, а след това и рамото му се промушиха през вратата.

Вратата се отвори със замах, а Фил се свлече на пода. Закри лице в ръцете си и продължи да ридае задавено.

Усещаше погледа му върху себе си, но той не каза нито дума. Най-накрая тя надникна между пръстите си. Той стоеше и я гледаше. Беше скръстил ръце пред гърдите си, лицето му бе напълно безизразно. Внезапно коленичи до нея и хвана ръката ѝ.

— Не мога да ти позволя да ме отхвърлиш отново, Ребека — ласкаво изрече той. — Не и този път. — Издърпа я, за да се изправи и тъжно се вгледа в лицето ѝ. — Бедното момиче — тихо промълви Брад. — Бедното ми красиво момиче. — Внимателно отмахна разрошената коса от лицето ѝ и я приглади назад, без да сваля напрегнатия си поглед от нея. После хвана и двете ѝ ръце.

— Брад — отчаяно рече тя. — Не бива да ме наричаш *Ребека*. Аз съм *Фил*. Забрави ли? Аз съм лекар. Онази, на която обичаш да разказваш за миналото си.

— Шаманката — заяви той. — Помня те.

— Ребека е била майка ти, Брад. Ти ми разказа всичко за нея.

— Не *всичко* — с равен глас каза той и Фил отново настръхна.

Брад продължаваше да държи ръцете ѝ. Стискаше ги като в менгеме и тя си представи какво би станало, ако реши да я стисне за врата. Ако реши да *убие Ребека*. Тя се опита да се пребори с вълната на ужас, надигнала се в душата ѝ, опита се да разсъждава разумно. Единственото ѝ спасение бе да се опита да го убеди да не го прави.

— Трябва да поговорим за това, Брад — пак започна тя.

Говореше бавно, опитвайки се да прикрие треперенето на гласа си. Трябваше да го накара да повярва, че *тя* контролира положението, че тя е тази, която дърпа конците. Това беше единствената ѝ възможност за спасение.

— Ти ми каза, че съм ти като изповедник, и сега искам да ми разкажеш всичко за Ребека. Тук съм, за да ти помогна, Брад. Знаеш

това.

— Ти ме предаде — заяви той и я стисна още по-силно. — Обеща ми, че ще останеш. Знаеш, че не трябваше да постъпваш така, Ребека. — Брад сведе глава, целуна я по устните и страстно я привлече към себе си.

Фил омекна в ръцете му. Цялата трепереше, разкъсвана от желанието да го отблъсне и да се разкрещи. Той вдигна лице и се вгледа в очите ѝ.

— Брад, моля те, трябва да поговорим — бързо рече тя. — Толкова съм уморена... чувствам се ужасно...

Той я грабна на ръце и я отнесе до леглото ѝ. Внимателно я положи да легне и седна до нея. На лицето му се появи озадачена гримаса. Брад взе възглавницата и се обърна към нея.

Фил погледна възглавницата в ръцете му и осъзна какво се кани да направи. Очите ѝ потъмняха от ужас.

— Защо изглеждаш толкова уплашена, Фил?

Тя ахна, когато си даде сметка, че той я нарече с истинското ѝ име — беше си спомнил коя е. Огледа се като обезумяла, опитвайки се да намери начин да го измъкне от апартамента.

— Толкова съм гладна, Брад — бързо избъбри тя. — Защо не излезем да хапнем нещо? Ти сигурно също умираш от глад. Можем да отидем в *Ил Форнайо*. Нали си спомняш, че харесваш сладкишите им. Можем разумно да обсъдим всичко това. Искам да ти помогна, Брад. Обещавам да направя всичко, което е по силите ми.

Забеляза колебанието, появило се в очите му.

— Обещавах ли, че няма да ме изоставиш отново? — попита Брад, без да спира да милва ръката ѝ.

— Да, да. Обещавам. — Тя се вгледа в него, без да смее да диша дори. Чакаше и се молеше той да се съгласи.

В този момент телефонът иззвъня пронизително, нарушавайки тишината. Фил прикова поглед върху апарата. Нейното спасение.

— По-добре да вдигна — бързо излъга тя. — Очаквах това обаждане. Един мой... мой колега. Ако не се обадя, ще започне да се чуди къде съм.

Брад вдигна ръка. Отрицателно поклати глава, гледайки към телефона, който продължаваше да звъни. Фил беше обхваната от нова вълна на страх и безпомощност. Почти беше успяла да го убеди, да го

измъкне оттук... О, боже, кой, по дяволите, реши да ѝ позвъни точно сега? Звъненето престана. Двамата седяха като застинали в смълчаната стая. Брад все още се взираше в нощното шкафче, а Фил се питаше дали той няма да изключи телефона. Вместо това Брад взе снимката на Мари-Лаура. Фил ѝ я беше направила, преди тя да тръгне за Ню Йорк. Момичето изглеждаше много красиво с късата си коса и големи, уплашени очи.

Брад приближи снимката до лампата и я разгледа внимателно и продължително.

— Откъде я познаваш? — попита той с онзи, *другия* глас.

— Тя е моя пациентка. Онази, за която ти разказвах — страда от загуба на паметта. Нали ти казах, че станахме приятелки.

— Как се казва?

Очите му гледаха безизразно, но тя забеляза, че ръката, с която държеше снимката, леко трепери. Озадачена, Фил отговори на въпроса му.

— Името ѝ е Беа Френч.

— *Френч*? — Брад погледна момичето на снимката, а после отново прикова поглед във Фил. — Сигурна ли си?

— Ами... не. Забравих, че тя съвсем наскоро си е възвърнала паметта. Името ѝ е Мари-Лаура Лъоконт Джоунс. — Фил започна да се смее като истеричка. Съзнаваше, че думите ѝ са безсмислени...

Брад се изправи. Сложи снимката в джоба си, а после погледна Фил, която лежеше на леглото, плачеше и се смееше едновременно.

Пак този далечен поглед в очите му.

— Бедничката ми! Ти си пренапрегната и уморена. Защо не поспиш малко?

Фил остана да лежи, замръзнала от страх. Той се запъти към вратата. Обърна се към нея и се усмихна със старата си, самоуверена усмивка.

— Трябва да свърша нещо. След това всичко ще се оправи, обещавам. Ще се върна след няколко дни. Защо не дойдеш с мен на *Калани* през уикенда? Ще продължим разговора си там. В края на краищата, *Калани* е центърът на живота ми, душата на семейство Кейн. А аз искам да го споделя с теб, Фил. Искам да споделя с теб целия си живот.

Той все още се усмихваше, когато излезе. Тя чу целенасочените му стъпки, после долови и щракването на резето. А след това настъпи тишина.

Фил лежеше неподвижно, не смееше да помръдне дори. Напрегна слуха си. Той може би се опитваше да я подмами. Може би я чакаше зад вратата, готов да я сграбчи за гърлото... Тя предпазливо стъпи на пода. Ослуша се отново.

Прекося на пръсти стаята, прилепи се до стената и надникна през вратата. Промъкна се през процепа, като се оглеждаше страхливо. Той може би все още се криеше, очакваше да я сграбчи и да я убие. Нервите внезапно ѝ изневериха и тя започна да крещи, да тича като обезумяла от стая в стая, разтваряйки вратите по пътя си.

— Ти, смахнато копеле — крещеше тя. — Излез! Излез!

Най-накрая Фил заключи входната врата и ридаейки, се отпусна на пода.

— О, мили боже — хълцаше тя. — Помогни ми, помогни ми... — Набра номера на Махони, притиснала слушалката към ухото си. Никой не вдигна отсреща. — Отговори, Махони! Отговори, да те вземат дяволите! — изпъшка тя. — Отговори, моля те! Моля те...

Махони зави по улицата на Фил с рязко свистене на гумите и изруга, когато видя черното порше по средата на улицата, устремило се право срещу него. Веднага рязко сви вдясно и се качи на тротоара, като едва не се блъсна в някакъв пожарен кран.

— Исусе Христе, човече — изръмжа той и сърдито погледна през рамо към отдалечаващите се стопове на поршето. После изпъшка още веднъж, осъзнал изведнъж, че това беше колата на Брад Кейн.

Той изскочи от колата и се затича към сградата, в която живееше Фил. Натисна звънеца и не спря да звъни, докато портиерът, почервенял от гняв, не застана пред него.

Махони размаха значката си и попита:

— Доктор Фостър? Вкъщи ли е?

— Да — отвърна портиерът. — И едно позвъняване щеше да е достатъчно.

— Не и тази вечер — заяви Махони и се запъти към асансьора.

— Почакайте, трябва да ѝ кажа, че сте тук — провикна се портиерът. — Такива са правилата.

— Никакви правила тази вечер, приятел. Да не си посмял да пипнеш телефона.

Махони натисна бутона на асансьора и нетърпеливо зачака вратите да се затворят.

Когато преди известно време позвъни на Фил и тя не се обади, той внезапно се притесни. Знаеше, че тя си е у дома, и затова остави телефона да звъни продължително. Когато никой не вдигна, започна да се пита какво ли би могло да се е случило. Нещо не беше наред, сигурен бе в това. Зачуди се дали Брад Кейн не се е появил, но пък Фил му беше казала, че той е тръгнал за ранчото. Сега трябваше да си е в *Даймънд хед*. После изведнъж си спомни. Брад Кейн притежаваше самолет *Гълфстрийм IV*. Можеше да отиде където си пожелае, преди хората около него да са успели дори да си купят билет.

Махони излезе от асансьора и натисна звънеца на Фил. Приблужи глава до вратата и се ослуша. Не чу никакъв звук и започна да чука по вратата.

— Фил! — изкрещя той. — Аз съм Махони. Отвори!

Тя рязко отвори вратата и се хвърли, ридаейки, в прегръдките му.

— Махони? О, слава богу! О, Франко — продължаваше да проплаква тя.

— Добре, добре. Спокойно, скъпа. — Той нежно я въведе в апартамента. — Къде е Брад? Нарани ли те?

Сините ѝ очи, преливащи от ужас, срещнаха неговите.

— *Той възнамеряваше да убие Ребека* — рече тя.

— И какво го възпря?

— Телефонът иззвъня. Звукът като че ли по някакъв начин наруши фантазиите му и той като че ли дойде на себе си.

Краката на Фил внезапно омекнаха и тя безпомощно се отпусна на канапето. Махони погледна преbledнялото ѝ лице. После огледа скромните ѝ запаси от алкохол и ѝ наля чист бърбън.

— По вида ти личи, че имаш нужда от нещо по-силно — рече ѝ той. — А аз искам да ми отговориш на няколко въпроса.

Тя кимна и отпи от уискито, като не сваляше погледа си, изпълнен с доверие, от Махони.

— Той нападна ли те?

Тя поклати отрицателно глава.

— Сграбчи ме за ръцете, затисна устата ми с ръка, но не ме е удрял.

— Ти ли го пусна в апартамента?

— Той беше тук, когато се прибрах. Изненада ме.

— Как, по дяволите, е влязъл?

— Извадил е дубликати от ключовете ми. Каза, че го е направил, докато бях на Хаваите.

— Ами портиерът?

Фил сви рамене.

— Не зная. Всъщност зная. Знаеш какъв е Брад. Изглежда така, сякаш целият свят му принадлежи. Бил е тук и преди и предполагам, портиерът знае, че е приятел. Вероятно му е казал, че съм го помолила да ме изчака и съм му дала ключовете си... поне така смятам...

Фил го погледна умолително.

— Какво ще правим?

— Не можем да направим кой знае колко. Влязъл е незаконно в апартамента ти, но пък спокойно може да каже, че ти си му дала ключовете. В края на краищата, вие бяхте добри приятели. Би могъл да заяви, че става дума просто за спречкване между любовници. Постоянно се сблъскваме с такива случаи, макар и не в толкова изискани апартаменти.

— Но той е луд, Махони! Той ме смята за майка си. Влюбен е в нея, не в мен!

Махони също го знаеше и точно това го притесняваше най-много. — Лудите хора бяха непредсказуеми. Нямаше начин да предвидят следващия ход на Брад Кейн.

— Ти ми каза, че си тръгнал, след като телефонът почнал да звъни? Просто стана и тръгна, така ли?

Фил отрицателно поклати глава.

— Беше ме накарал да легна на леглото. Взе възглавницата и аз си помислих, че възнамерява да ме задуши... Опитах се да разговарям с него, да го успокоя. И изведнъж той сякаш дойде на себе си и си спомни коя съм. Исках да го изведа от апартамента. Предложих му да отидем да хапнем някъде и да обсъдим ситуацията. И тогава телефонът иззвъня и ние двамата подскочихме. Просто стояхме и гледахме, а той звънеше и звънеше... после спря. Брад седеше и се взираше в нощното

шкафче и аз си помислих, че ще изключи телефона. Но вместо това той взе снимката на Беа.

Фил объркано изгледа Махони.

— Попита ме коя е тя. Веднъж вече му бях говорила за нея и за загубата на паметта ѝ. Казах му, че се казва Беа Френч, но после изведнъж се забърках, защото се сетих, че тя вече не е Беа Френч. И след това Брад направи нещо наистина много странно. Сложи снимката в джоба си. Каза, че трябва да свърши нещо неотложно, но ще се върне по-късно. Предложи ми да отида с него на *Калани* през уикенда, за да поговорим за случилото се. После си тръгна.

— Но защо му е да взема снимката на Беа? Виждал ли я е някога тук, при теб?

— Никога. Никога не е срещал Беа, кълна се.

Махони започна да крачи из стаята, стиснал ръце зад гърба си. Питаше се какво общо би могла да има Беа Френч, или Мари-Лаура, с някакъв откачен тип, влюбен в собствената си майка, който бе пренесъл болезнената си страст върху Фил, която седеше на ръба на канапето с прибрани колене и стискаше в ръка празната си чаша. Помисли си, че тя изглежда ужасно. Лицето ѝ бе напълно лишено от цвят... ако не се броят тъмните кръгове под очите ѝ.

— Хайде, миличка! — Той взе чашата от ръцете ѝ. — Ще дойдеш с мен у дома.

Тя му се усмихна несигурно.

— За да съм в безопасност? — попита Фил, спомнила си как по-рано през деня се бяха шегували по същия този повод.

— Дяволски си права, скъпа — отвърна Махони и наметна сакото върху раменете ѝ. — Можеш да спиш в леглото ми. Коко ще се свие в краката ти, за да ти прави компания, а аз ще бъда в другата стая и ще се погрижа никой да не те безпокои.

— О, Махони — възкликна Фил и се облегна на него, докато слизаха с асансьора. — Какво бих правила без теб?

Четири часа по-късно Махони все още не си бе легнал. Стоеше на любимото си място — подпираше се на рамката на прозореца и наблюдаваше мъглата, която се спускаше на талази отвъд хоризонта, докато най-накрая скри от погледа му мостовете и града. Започна отново да кръстосва из стаята, а тигровата котка не сваляше жълтите си очи от него. Искаше му се да си пусне някаква музика — нещо

тъжно и натрапчиво — например ария от Пучини или Верди. Но Фил спеше като умряла. Или *почти* умряла, поправи се той. Благодарение на навременното му телефонно обаждане.

Онова, което не разбираше, беше връзката с Мари-Лаура Лъоконт. Защо му е на Брад снимката ѝ? Може да го измъчват и други болезнени фантазии? И то не една и две! Човекът, с когото си имаха работа, не беше *нормален*. И все пак съществуваше и фактът, че Мари-Лаура бе долетяла *от Хавай* през онази нощ. Но това си беше само някаква малка сламчица.

Реши да отложи размислите за Мари-Лаура на заден план. По-важно бе какво би могъл да направи, за да предпази Фил. Брад Кейн щеше да се върне и никога нямаше да се примири с отказа ѝ да се вижда с него.

Махони въздъхна и най-накрая се отпусна на канапето и затвори очи. Нощта се бе оказала прекалено дълга. Щеше да обмисли всичко по-късно, когато мозъкът му отново започне да функционира нормално. След няколко часа щеше да изпрати Фил във Франция. Поне там тя щеше да е в безопасност, а отсъствието ѝ щеше да му даде достатъчно време, за да научи повече подробности за господин Хавай.

ГЛАВА 34

Бяха в Кан. Утрото беше прекрасно. Лек ветрец шумолеше в листата на палмите и развяваше късата коса на Мари-Лаура. Ник шофираше малката открита алфа. Минаха по *Кроазет*, а после поеха нагоре по лабиринт от еднопосочни улички.

— Къде отиваме? — попита тя. Той само се усмихна.

— Изненада.

Паркира колата пред художествената галерия.

— Мисля, че се досещам каква ще е изненадата — каза тя.

— Обзалагам се, че грешиш.

Ник я хвана за ръка и двамата се затичаха по стълбите към входа. Той бързо я преведе през изложбените зали.

— Затвори очи — нареди той.

— Ще ми покажеш някоя от картините на баща ми, нали? — Тя се усмихна. — Обзалагам се, че ще е на бавачката Биъл.

— Казах ти, че е изненада. Добре, вече можеш да отвориш очи — тихо рече Ник.

Мари-Лаура прикова поглед в обикновена на вид, тъмнокоса жена, облечена в неподходяща за нея жълта копринена рокля. Нарисувана беше в цял ръст. Чертите ѝ бяха едри и грубовати, но лицето ѝ притежаваше приятно излъчване. Дългата ѝ коса бе привързана с панделка като на младо момиче, макар тя да не беше вече в първа младост. Тъжните ѝ, дълбоко разположени кафяви очи издаваха несигурност и липса на самочувствие, които художникът изобщо не се бе опитал да прикрие.

— Мари-Антоанет Льоконт — най-послед проговори Мари. — Моята баба.

— Открих я съвсем случайно — обясни Ник. — Опитвах се да проследя някои картини из вестникарските архиви, когато прочетох за нея. Нали изглежда точно както си я представяхме? Портретът е бил нарисуван няколко години преди да срещне Арчър Кейн. Преди той да

се постараете да я вкара в крак с модата на двайсетте години — подстригана коса и къси поли.

— И по този начин ѝ е отнел достойнството, а това е било най-тъжното от всичко. — Мари-Лаура въздъхна. — Радвам се, че е била нарисувана така — такава, каквато си е била винаги.

Излязоха от галерията и се върнаха при колата. Вървяха прегърнати, замислени все още за Мари-Антоанет Льоконт. После седнаха да обядват в любимото си кафене близо до пазара, след което отидоха да ѝ купят годежен пръстен.

— Искам Фил да научи първа — щастливо рече Мари, докато разглеждаше блестящия диамант и старинния обков на пръстена. — Нека запазим това в тайна, докато тя дойде при нас.

Брад Кейн шофираше лъскавото черно *порше* по криволичетата, застлана с чакъл алея на вила *Мимоза*. Знаеше, че Мари-Лаура, или Беа, както още бе известна, е извън дома — беше я видял да излиза. Малко след това бе позвънил на икономката.

— Казвам се Джони Льоконт — излъга той. — Американец съм и съм стар приятел на госпожица Френч. Уговорихме се да се срещнем в Антиб и да обядваме заедно. Тя ме помоли да мина и да взема децата със себе си. — Икономката се поколеба, но той се засмя успокоително. — Тя каза, че ги очаква специална почерпка — световноизвестната рибена чорба, която те още не били опитвали.

Почувства облекчението на икономката, а веднага след това тя се съгласи да ги пусне и обеща да са готови след десет минути.

Хлапетата го чакаха на стълбите и Брад забеляза, че очите на момчето се разшириха, когато забеляза колата.

— Уха! — провикна се Скоти. — Истинско *порше*! О, боже! — Той едва не падна по стълбите — искаше час по-скоро да се приближи и разгледа блестящото черно чудовище. Прокара ръка по боята, надникна вътре и огледа гладката кожа, дървената ламперия и лъскавото табло.

Брад му се усмихна.

— Скачай вътре, приятелче — непринудено рече той. — Ще ти покажа какво значи кола.

Джасинта се приближи. Водеше Джули за ръка.

— Здравсти — приятелски поздрави Брад. — Аз съм Джони. И зная, че ти си Джули, защото Беа ми разказа всичко за теб.

Без да се усмихва, момиченцето го изгледа напрегнато.

— Къде е Беа? — подозрително попита тя.

— Не ти ли казах? Тя ви чака в ресторанта — обясни Джасинта, която с одобрение оглеждаше Брад и скъпата му кола. — Тръгвайте с господин Джони и се забавлявайте добре.

Скот развълнувано се настани в *Поршето*. Джули го последва.

— Не се тревожете, няма да карам бързо — рече Брад и дари Джасинта с ведрата си усмивка. — Ще се грижа добре за тях — обеща той, форсира мощния двигател и потегли, а след колата се разхвърчаха малки камъчета.

След спокойния и ленив обяд Ник остави Мари-Лаура пред вилата. Знаеше, че тя все още се бои от онова, което би могла да си спомни за нощта в клисурата *Митчъл*, и никак не му се искаше да я оставя сама, но трябваше да свърши някои неща. Обеща ѝ, че ще се върне след час и двамата заедно ще отидат в Ница, за да посрещнат Фил.

— Радвам се, че те срещнах, Ник Ласел — извика след него тя. Той весело натисна клаксона, зави по алеята и се изгуби от погледа ѝ.

Мари-Лаура тръгна нагоре по стълбите. Чувстваше се добре. Това беше *нейната* вила, с усмивка си напомни тя, сетила се за Мили. Не минаваше и ден, без да си спомни за нея. Вила *Мимоза* бе най-добрият паметник, който биха могли да издигнат на Мили.

— Джули — провикна се тя, докато прекосяваше смълчаното антре. — Скот? — Никой обаче не се затича по стълбите, за да я посрещне. Тя излезе на задната тераса. Засенчи очи и огледа моравата, но и там не видя никого. Върна се в кухнята и попита Джасинта къде са децата.

— Вашият приятел дойде да ги вземе. Нали така сте поръчали? — отвърна Джасинта.

Мари-Лаура я изгледа неразбиращо.

— Но Ник беше с мен.

— Не, не господин Ник. Вашият приятел господин Льоконт дойде да ги вземе с едно голямо черно *порше*. — Джасинта се

усмихна. — Децата останаха очаровани. Той ми каза, че сте го изпратили да ги вземе и че ще се срещнете, за да обядвате заедно в Антиб.

— Господин *Льоконт*? — Коленете на Мари-Лаура се подкосиха и тя немощно се отпусна на един стол.

— Каза ми, че се казва Джони Льоконт. — Джасинта започваше да се тревожи. — Нещо не е наред ли, госпожице?

— Това е *той* — прошепна на себе си Мари-Лаура. — *Най-накрая ме намери.*

В съзнанието ѝ проблеснаха объркани образи и в следващия миг тя си спомни с безпощадна яснота човека, нарекъл се Джони Льоконт. Спомни си и какво точно се бе случило. Сърцето ѝ подскочи от ужас, когато осъзна, че миналото ѝ най-сетне я бе догонило. Брад Кейн я искаше мъртва и сега бе отвлякъл Скот и Джули. Тя прекрасно знаеше, че той е напълно способен на убийство и че използва децата само за да стигне до нея.

Телефонът иззвъня и тя се втурна да отговори. Молеше се да е Ник. Щеше да му разкаже всичко. Той щеше да знае какво да направят. Щеше да ѝ помогне. Джасинта я наблюдаваше с тревога.

— Децата искат да те поздравят, Мари-Лаура — заяви Брад с непринудения си тон. — А може би вече предпочиташ да те наричам Беа?

Беа си даде сметка какво е направил и се изпълни с убийствена ярост.

— Къде са те? — изкрещя тя. — Защо си ги взел?

Чу смеха му.

Скоти взе слушалката.

— Здравей, Беа — поздрави той. — Приятелят ти има страхотна кола. Даже ми позволи да запаля двигателя. Кога ще дойдеш при нас?

— Скоро, Скоти — отвърна тя. Гласът ѝ потрепери от облекчение. Скот изглеждаше напълно спокоен.

После отново заговори Брад:

— Ще ти дам и Джули — рече той, а Мари си представи усмивката му.

Долови обаче и леката несигурност, която се прокрадваше в сладкото гласче на Джули, която рече:

— Беа, защо не се срещнахме на обяд, както беше обещала?

— Аз... Джули, Ник и аз се позабавихме в града. Ще се видим скоро. Обещавам.

Брад отново взе слушалката.

— Казах им, че непременно ще си тук за вечеря. — Разсмях се леко и непринудено. — Естествено, не им казах какво би могло да се случи, ако не се появиш.

В гласа му се прокрадна суровата нотка, която тя вече познаваше, и Мари-Лаура внезапно проумя, с абсолютна сигурност, че наистина разговаря с истинския Брад Кейн. Човекът с налудничавите мании. Достатъчно налудничави, за да го карат да убива.

Сърцето ѝ натежа като камък в гърдите.

— Къде сте? — попита тя.

— Ще ти дам указания как да ни намериш. Взemi си химикал и ги запиши — делово разпореди той. — Тръгни по магистралата *Дю Солей* на запад, край Салон дъ Прованс. Ще излезеш при Кавайон. Оттам тръгни по път *Д-2*, докато стигнеш до кафе *Сентон*. Намира се на три километра след отбивката за Горд. Бъди там точно в шест часа. Ще ти позвъня.

Тя записа всичко.

— Какво ще правиш с децата? — с разтреперан глас попита Мари.

— Мила моя Мари-Лаура, знаеш, че изобщо не се интересувам от децата. Те не означават нищо за мен. Не са част от всичко това. Очевидно няма да кажеш на никого за тях... или пък за *нас*. Няма да отидеш в полицията. Това е част от сделката. В противен случай ще се съглася с теб, че ще е жалко две толкова сладки малки дечица да не могат да се порадват на дълъг и щастлив живот. — Той тихо се изсмя. — Решението е твое, Мари-Лаура.

— Ще бъда там — бързо го прекъсна тя.

— Иди в кафенето и чакай обаждането ми. И не допускай грешката да кажеш на някого за мен или пък да вземеш някого със себе си. Веднага ще разбере.

Телефонът замлъкна, а Мари остана неподвижно на мястото си. Безпомощно притискаше апарата към себе си и се чудеше какво да прави. Спомни си, че Ник ще се върне да я вземе, за да посрещнат Фил след няколко часа. Спомни си радостния глас на Скот, който ѝ разказваше за красивото черно *порше*, както и несигурността в

гласчето на Джули. И осъзна, че не може да каже на никого. Трябваше да изпълни нарежданията на Брад. Без да губи време.

Рязко се изправи. После си даде сметка, че тръгва да се срещне с един луд, с един убиец... А нямаше никакво оръжие. В къщата нямаша пистолет, нито дори ловна пушка. Видя острите кухненски ножове и бързо избра един. *Не трябва да е твърде голям*, за да може да се побере в джоба, помисли си тя. После изведнъж шокирана проумя, че разсъждава като престъпница. *Като убийца*.

Отново прочете указанията, които бе надраскала набързо, и проумя, че не са й нужни. Знаеше точно къде се намира Брад. Смачка листа и го хвърли в кошчето. Рошльо влезе откъм градината и радостно се хвърли към нея, но тя го отблъсна. Сложи ножа в чантата си, излезе навън и седна в мерцедеса, Рошльо се затича след нея, като се плъзгаше по мрамора. Застана на най-горното стъпало. Стоеше, навел голямата си рошава глава на една страна, и я гледаше умолително. Мари-Лаура се поколеба. Мисълта, че ще има кой да й прави компания, й подежда успокояващо. Освен това присъствието на кучето щеше да се отрази добре и на децата. Защото тя нямаше никаква представа какво би могло да се случи с нея. Или с тях.

Отвори вратата и кучето скочи на седалката до нея, като лаеше радостно. Мари бързо подкара по алеята. За миг се зачуди как Брад бе научил за къщата им в Ле Серезие, но после си спомни, че вестникарските статии за смъртта на баща й бяха пълни с подробности за къщата им в Прованс, където бе нарисувал повечето от картините си. На Брад едва ли му е било трудно да получи указания как да стигне дотам. А тя познаваше пътищата из Прованс като пръстите на ръката си. Мари-Лаура Льоконт, а не Беа Френч, тръгваше, за да се срещне със съдбата си за втори път.

В полицейското управление на Сан Франциско Махони си наля първата чаша кафе за деня. Крачеше по коридорите на сградата и си мислеше за Беа — всъщност за Мари-Лаура Льоконт Джоунс — тормозен от неприятното чувство, че има нещо, което е пропуснал. Наля си още едно кафе и отново провери файловете — разписанието на полетите, частните самолети. И тогава го видя — *Гълфстрийм IV*,

от Хаваите за Сан Франциско, пилотиран от Брад Кейн. Пристигнал бе в Сан Франциско в нощта на нападението.

Махони се облегна назад, замислен за съвпаденията. Сигурен беше, че в този случай едно и едно неминуемо дава две. Доказано бе, че Беа е била в Сан Франциско в нощта на престъплението. И че онзи мъж бе достатъчно луд, за да убива. *Имаше* някаква връзка между тях двамата. Предчувстваше го.

Той поръча разговор с вила *Мимоза*. Отговори му Ник Ласел.

— Радвам се, че попаднах на теб, Ник, а не на Беа — започна Махони. — Исках да ѝ задам няколко въпроса, но по телефона е трудно и сигурно щях да я разстроя. Исках да зная дали познава човек на име Брад Кейн?

— Брад Кейн? Не зная дали го познава лично, но съм сигурен, че знае много неща за семейство Кейн. — Ник бързо му разказа историята за Джони Льоконт, Арчър Кейн и ранчото *Каной* на Хаваите.

Махони наклони стола си назад и въздъхна със задоволство. Най-накрая бе открил мотива. Знаеше кой е неговият човек. В това време Ник продължи:

— Малко съм притеснен, защото току-що пристигнах във вилата. Имахме уговорка да се срещнем с Беа, но тя не е тук. Нито пък децата. Икономката ме осведоми, че някакъв приятел на Беа минал по-рано през деня и взел децата с някакво черно *порше*. Най-странното е, че се е представил като Джони Льоконт. Когато Беа се прибрала у дома, същият този човек ѝ телефонираше. Джасинта чула Беа да разговаря с децата по телефона. Казва, че се уговорили да се срещнат някъде. Детектив Махони, по това време трябваше да сме в Ница, за да посрещнем Фил на летището. Беа не би забравила това. Идването на Фил е много важно за нея. Искаше да я види час по-скоро. А и кой е този тип, който се нарича с името на баща ѝ? Притеснен съм, сър, и не зная какво да предприема.

— Не прави нищо! — нареди му Махони. — Не предприемай абсолютно нищо. И най-вече — не се обаждай в полицията. Остави на мен да се погрижа за всичко. Иди да посрещнеш Фил и да я предупредиш. Кажй ѝ, че става дума за Брад Кейн. И че веднага тръгвам към вас.

Махони затръшна телефона. Свърза се с Интерпол и ги предупреди за възникналата ситуация. После се обади на ФБР.

Отвлеченията на деца бяха под тяхна юрисдикция. Само след час Махони вече летеше за Вашингтон на борда на специален самолет. От там щеше да излети за Париж, където щеше да го чака друг самолет, за да го закара до Ница. През целия път се молеше на Господ да пристигне навреме.

Обезумяла от тревога, Фил нервно крачеше по терасата на вила *Мимоза*. На връщане от летището Ник ѝ бе разказал накратко всичко, което се бе случило до този момент. Страх и неописуемо чувство на вина разкъсваха сърцето ѝ всеки път, когато се сетеше, че Беа и децата са съвсем сами с Брад Кейн.

Ник стоеше, подпрян на една колона, зареял невиждащ поглед към моравата. Най-накрая избухна и широко разтвори ръце.

— Не мога да стоя и просто да чакам — безпомощно възкликна той.

Фил се спря и го погледна. Очите им се срещнаха и тя разбра, че и той се измъчва от същите ужасни мисли.

— Защо Беа не е оставила бележка? — проплака тя.

— Защо не ни е дала никаква възможност да ѝ помогнем?

— Защото децата са при Брад Кейн, а той ѝ е наредил да не го прави. В това се крие силата на всички, които се занимават с отвлечения — заплахата, че могат да наранят заложените. — Ник не го каза, но и двамата знаеха, че Брад Кейн не е обикновен престъпник — откупът, който искаше срещу децата, бе животът на Беа.

— Но тя е знаела, че е опасно. Сигурно си е спомнила какво точно се е случило в клисурата *Митчъл*. О, боже, Ник, какво можем да направим?

— Отново ще поговоря с Джасинта. Може пък да си спомни още нещо — каза Ник и тръгна към кухнята.

— Каж ми какво *точно* се случи, Джасинта — попита Ник, като се стараеше да говори тихо и спокойно, защото икономката очевидно бе силно разстроена.

— Сега разбирам, че не трябваше да пускам децата — изплака Джасинта. — Но той изглеждаше толкова приятен мъж, толкова дружелюбен и толкова... елегантен, толкова мил с децата. Изобщо не приличаше на престъпник...

— Да, Джасинта, зная това — успокой я Ник. — Виж, полицаите ще пристигнат всеки момент, за да ти зададат някои въпроси. Но първо искам да ми разкажеш отново какво *точно* се случи.

— Той телефонира — започна тя. — Госпожица Беа отговори. Поговори с децата — разговорът им ми се стори съвсем нормален. Чух я, че се уговаря да се срещне с него. Тя записа някакви указания, а аз се върнах към готвенето, защото си помислих, че всичко е наред... а после тя тръгна с колата си. Кучето скочи при нея...

— Указанията, Джасинта — прекъсна я Ник. — Къде ги записа?

— В тефтера, сър. Онзи до телефона. Тук, в кухнята.

Ник сграбчи тефтера. Най-горната страница беше откъсната. Разбира се, Беа бе взела указанията със себе си... освен ако... Ник погледна в кошчето, но то беше празно. В този момент забеляза смачкан лист хартия на пода зад него. Спусна се към него. *Магистрала Дю Солей* — прочете той. — *Изхода за Кавайон, Д-2... три километра... отбивка за Горд... кафене Сентон...*

— Мили боже, Фил — провикна се той. — Мисля, че го намерих.

— Трябва веднага да уведоим полицията — предложи тя.

— Не, Махони ме предупреди да не го правя. Каза да не предприемаме нищо. Нареди да стоим и да го чакаме.

— Нека поне му оставим една бележка — настоя Фил. — За да знае къде сме.

Написаха една бележка със същите указания и казаха на Джасинта да я предаде на първия полицаи, който пристигне във вилата. После се качиха в червената алфа и следвайки указанията на Беа, тръгнаха да търсят кафенето в някакво селце в Прованс.

ГЛАВА 35

Кафенето *Сентон* беше типично крайпътно заведение, до което се стигаше по няколко стъпала. На малката тераса, опасана с железен парапет, имаше няколко пластмасови масички и столове, над които се издигаха поизбелели чадъри с надписа на *Кроненбърг*. Вътре кафенето беше като всички подобни заведения — евтин сивкав под, поцинкован бар, стъклена витрина, на която бяха изложени поизсъхнали десерти и няколко спаружени, покафенели банана.

Собственикът стоеше, подпрян на бара, и четеше вестник. Вдигна поглед само за миг, когато Беа влезе в заведението. Тя бързо огледа посетителите, но не видя Брад Кейн.

Беа си поръча едно бренди и помоли за купа вода за кучето. Начумереният собственик я обслужи, без да каже нито дума и без да си направи труда да извади от устата си цигарата, която беше като залепена за долната му устна.

Рошльо шумно излочи водата, а след това се излегна под масата като възпитано френско куче. Беа изгълта брендите, без да сваля поглед от телефона до бара. Когато, минута по-късно, той най-сетне иззвъня тя подскочи като обезумяла. Собственикът се наведе да отговори и посипа с пепел от цигарата си спаружените банани.

Беа стана от стола, приковала в него напрегнатия си поглед, но собственикът поведе оживен разговор — с някой приятел очевидно. Беа се отпусна на мястото си и погледна часовника си. Шест без пет. Нервно огледа собственика — той жестикулираше разпалено и обсъждаше футболния отбор на Марсилия. Не бързаше за никъде и по всичко личеше, че може да си говори така цяла вечност. А нейният краен срок — шест часът — бързо приближаваше. Беа продължи да го гледа втренчено, като тихичко се молеше да прекрати вече този разговор.

Той най-сетне затвори телефона и се зае да обслужва поредния клиент. Беа не сваляше очи от телефона. Чуваше тиктакането на големия стенен часовник, който отброяваше минутите — една, две,

три, четири... Телефонът извъня в шест и пет. Този път тя първа стигна до него.

— Извинете ме, господине! — Тя се обърна към собственика и бързо сграбчи слушалката. — Може ли да използвам телефона?

Той само сви рамене, избърса бара с употребяван, мръсен парцал и запали нова цигара *Голоаз* от фаса на предишната, която загаси в голям жълт пепелник.

— Пристигна навреме — спокойно изрече Брад. — И сама. Радвам се, че прие условията ми.

Беа седна на един стол пред бара, стиснала слушалката с двете си ръце.

— Къде са децата?

— Тук са, с мен. — В гласа му се прокрадна веселие. — Не трябва да ти обяснявам къде ще се срещнем, нали? Сигурен съм, че познаваш мястото много добре.

Беа знаеше, че той говори за фермата Льоконт.

— Ле Серезие — отвърна тя.

— Чакай ме там. Ако си сама, децата ще си тръгнат, без косъм да падне от главите им. Разполагаш с половин час.

Беа тресна телефона. Хвърли пари за брендите на бара и без да изчака рестото, се затича надолу по стълбите и бързо седна зад волана. Рошльо скочи до нея, като лаеше развълнувано. Тя запали мерцедеса, рязко даде газ и изхвърча на пътя, като едва не попадна под колелата на огромен камион. Даже и не чу пронизителния клаксон на ядосания шофьор. Натисна газта и пое към отбивката за Бонию.

Ник караше, без да обръща внимание на знаците за ограничение на скоростта. При нормални условия би пътувал няколко часа до Кавайон, но тази вечер успя да съкрати пътя поне с трийсет минути. Пътуваха мълчаливо — и той, и Фил бяха прекалено разтревожени, за да разговарят.

Освен това, мислеше си Фил, загледана в пейзажа наоколо, вече бяха обсъдили всичко. Какво повече биха могли да си кажат?

Летяха по път *N100* и се оглеждаха за кафене *Сентон*. Едва не го подминаха в сгъстяващия се полумрак. В края на краищата, това беше само още едно малко крайпътно кафене, подобно на стотици други по

пътя. Отпред бяха паркирани няколко пикапа, един опел рекорд с немска регистрация, но белият мерцедес на Беа не бе там. Нито пък черното *порше*.

Собственикът вдигна поглед от спортната страница на вестника и ги изгледа намусено.

— Добър вечер — поздрави той, сгъна вестника и запали друга цигара. Останалите посетители ги изгледаха с любопитство. Ник поръча две бири и попита съдържателя дали по-рано през деня в заведението му не се е отбивала млада червенокоса жена.

Собственикът извади бирите от хладилника и ги сложи на бара заедно с две мокри чаши. С безразличие сви рамена.

— Възможно е, господине. Много хора се отбиват тук. Кафенето е доста популярно.

Ник го изгледа с раздражение.

— Красива млада жена, с къса червена коса. С голямо кафяво куче...

— А, кучето. Разбира се, господине, защо не казахте веднага? — Той загаси цигарата и бавно избърса мокрите петна по бара. — Беше тук — обясни той. — Очакваше телефонен разговор. След като го проведе, изхвърча оттук като ракета. Изпари се, както казват по филмите — добави той с ужасен американски акцент.

— Знаете ли накъде тръгна?

— Как бих могъл? Не съм ясновидец.

Ник погледна Фил.

— Сещам се само за едно място, което си заслужава да проверим. Лятната къща на семейството й край Бонию. — Ник хвърли няколко банкноти на бара, сграбчи Фил за ръката и двамата бързо напуснаха заведението.

Собственикът ги изпрати с поглед. После погледна двете недокоснати бири и парите. Вдигна очи към останалите посетители и недоумяващо сви рамене.

— Луди чужденци — измърмори той, отпи глътка бира и се върна към спортната страница.

Те едва не пропуснаха отбивката за Бонию — тесен път, който пресичаше огромни масиви с лозя, а после започваше да се изкачва, криволичейки, по хълма, на върха на който бе разположено малко селце. Беше съвсем тъмно, когато най-после стигнаха там. Стръмните

калдъръмни улички бяха безлюдни, прозорците на средновековните каменни къщи вече бяха със спуснати капаци, но едно кафене и една малка галерия, продаваща произведения на местни художници и занаятчии, все още работеха. Собственикът на галерията знаеше къде е къщата на Джони Лъоконт Джоунс.

— Всеки в това селце го познаваше — каза той на Ник, като го оглеждаше подозрително. — Но той беше много затворен човек. Имаше нужда от самота, за да твори, и ние уважавахме стремежа му към уединение. Никой тук не би ви казал веднага къде е къщата на господин Джоунс.

— Но въпросът е спешен — отчаяно настоя Фил. — Дъщеря му, Мари-Лаура, е моя приятелка. Всъщност тя е моя пациентка. Нуждае се от помощ и аз идвам чак от Сан Франциско, за да ѝ помогна... моля ви, господине...

Беа седеше на терасата в очакване на Брад. Беше пристигнала преди час, но от него все още нямаше и следа. Беше вече почти тъмно. Стомахът ѝ се свиваше от ужас, сърцето ѝ блъскаше в гърдите ѝ, а през главата ѝ се въртяха различни възможности — децата, окървавени, изоставени, застреляни... или пък бутнати от някоя висока скала, както се бе случило с нея... *Мили боже, молеше се тя, нека само да освободи децата. Ще направя всичко, само да ги освободи, без да им стори нищо... Обещавам.*

Спомни си първото обаждане на Брад преди всичките тези ужасни месеци. Току-що се бе върнала от Франция, където се бе уединила след погребението на родителите си. Все още не се бе свързала с никого от приятелите си, за да ги извести за завръщането си, и тъкмо разопаковаше багажа си в тъжната, смълчана къща, когато той ѝ се обади.

— Здравсти, аз съм Брад Кейн — каза ѝ той. — Не зная дали си чувала за мен, но бих искал да ти обясня някои неща и да се опитам да поправа злините, причинени от дядо ми, Арчър Кейн.

Тя, разбира се, веднага разпозна името и застана нащрек.

— Как научихте за мен? — разтревожено попита.

— Прочетох некролога на баща ти в *Ню Йорк таймс*, а в едно списание видях снимка от погребението. Не мога да ти опиша колко

съжалявам.

Говореше толкова сърдечно, толкова искрено, че ѝ се прииска да му повярва. И въпреки това не можеше да не се пита защо той се обажда точно сега, след всичките тези години. Баща ѝ не желаше да има нищо общо със семейство Кейн. *Не ни трябва да се ровим в миналото*, постоянно повтаряше той.

— Виж, може би се обаждам в неподходящ момент — колебливо продължи Брад. — Не искам да те разстройвам. Всъщност тъкмо обратното. Напоследък научих някои неща за историята на семейството ми. На *нашето* семейство, Мари-Лаура. В края на краищата, ние сме роднини. Всъщност ти може би си единствената ми жива родственица.

А ти може би си единственият ми жив братовчед, с изненада си помисли тя.

— Изпитвам необходимост да прогоня черните мисли от главата си, да се опитам да изкупя греховете на дядо си. Ето защо трябва да поговоря с теб. Мари-Лаура, ранчото *Каной* е едно от най-големите в Америка. И половината от него законно ти принадлежи. Бих искал да дойдеш тук, на Хаваите, и да го разгледаш. Да видиш сама какво е било създадено с помощта на парите на баба ти. Мисля, надявам се, че тя би се гордяла с постигнатото. Въпреки всичко. И ми се ще да вярвам, че дъщерята на Джони Лъоконт би изпитала същите чувства.

— Баща ми не искаше никакъв дял от това ранчо. Изобщо не желаше да си спомня за миналото — разпалено заяви тя. — Той мразеше Джак Кейн.

— Зная — тъжно отвърна Брад. — И е имал всички основания за това. Но аз не съм Джак. Но съм негов син и трябва да живея с неговите грехове. Моля те, заради мен, а и заради теб самата, Мари-Лаура, позволи ми да поправам стореното. Не ме оставяй да се разяждам от чувство на вина. Ела поне да видиш ранчото. Може пък и ти да се влюбиш в него.

Говореше толкова любезно — сякаш наистина искаше да се срещне с нея. А тя беше толкова самотна, че мисълта за Хаваите и ранчото ѝ се стори примамлива. Щеше да е прекрасно да види мястото, на което бе пораснал баща ѝ. Може би Брад имаше право — може би те двамата най-после можеха да поправят всички минали злини. Забрави предупрежденията на баща си и замина.

На летището в Сан Франциско я очакваше лъскав *Гълфстрийм IV*, за да я откара до Хонолулу. После една малка, двумоторна *Чесна* я откара до ранчото. Брад я очакваше на пистата и тя бе изненадана от красотата му. Не беше подготвена за това, макар да си спомняше, че баща ѝ бе казвал, че мъжете от семейство Кейн са руси и симпатични. Помисли си, че Брад сигурно прилича на тях. Облечен беше с дънки, синя работна риза и ботуши. Когато се ръкуваха, Беа му каза, че прилича на истински ранчиер.

— Разбира се, аз съм точно такъв — отвърна той и се вгледа в очите ѝ. — Снимката ти, която видях, не дава вярна представа за теб — додаде той. — Не очаквах, че си толкова красива.

Тя беше много спокойна и веднага се почувства като у дома си. Потеглиха по дългата алея, обградена от двете страни с индийски смокини, към къщата, построена от Арчър Кейн. Той ѝ показва цветните градини и необятните ливади, по които пасяха елитни животни за разплод от най-добрите породи в света. Заведе я да види малкото градче, построено от собствениците, за работниците, говедарите и семействата им, училището, църквата, медицинския център, построени все с парите на семейство Кейн.

— Това е, за да не си мислиш, че сме чак толкова лоши — весело рече той и се усмихна. — И за да си сигурна, че парите на баба ти са били използвани за благородна кауза.

В края на дългия ден той я закара отново на летището. Качиха се в чесната и той нехайно рече:

— А сега ще те заведа на *Калани*.

Калани. Красивият, ужасен остров, на който баща ѝ е бил държан като затворник в продължение на десет дълги години. Брад прозря мислите ѝ, наведе се напред и хвана ръката ѝ.

— Мари-Лаура, нека отидем заедно там и да се опитаме да прогоним духовете, които ни преследват.

Брад сам пилотираше самолетчето. Обиколи над острова, показва ѝ двата вулканични върха, стръмните скали в североизточния му край, деретата, обрасли с гъсти гори, ливадите, осеяни с доволно пасящи елитни говеда от породата *Херфорд*. Докато пътуваха с джипа към къщата, Мари-Лаура се опита да си представи слабичкото, кокалесто момче, наричано от тях Маймуна, и самотния му живот тук. Баща ѝ, ѝ бе разказвал, че е бил и щастлив на острова — във времето, през което

Арчър и Джак заминавали и той оставал сам с Малухиа и Кахану. А след това открил рисуването, което придало нов смисъл на живота му.

Къщата беше дълга и бяла, с покрив от палмови листа.

— Не е много по-различна от времето, през което баща ти е живял в нея — непринудено рече Брад, а един китаец се спусна по стълбите, за да вземе чантата ѝ. — Всъщност ще те настаня в неговата стая. Помислих си, че това ще ти хареса.

Тя го погледна с благодарност — той като че ли предвиждаше всичко.

Стаята на баща ѝ беше мъничка — имаше място само за тясно месингово легло и нощно шкафче. Тъмният дървен под бе покрит със син килим, на стените висяха стари, черно-бели снимки на *Калани*. От стаята се излизаше на верандата, от която се разкриваше умопомрачителна гледка към градините и океана.

Мари-Лаура легна на леглото. Сложи ръце под главата си и се загледа в моравите, палмовите дървета и океана. Баща ѝ сигурно бе лежал по същия начин, загледан в същата гледка, и се бе молил Джак Кейн да не се връща на острова. Колко ли сутрини, питаше се тя, малкото петгодишно момченце се бе будило отчаяно и уплашено от новите мъчения, които Джак му е приготвил за деня? Колко ли нощи е лежал там и се е чудил как да избяга? *Чудил се е дали изобщо ще може да избяга.*

И въпреки това Брад Кейн бе останал недокоснат от цялата тази лудост и насилие. Той беше добър, искрен, изпълнен със състрадание. Разбираше, че Арчър и Джак бяха постъпили жестоко. Докато се къпеше, Беа се усмихна, замислена за вечерта, която я очакваше. Хрумна ѝ, че се усмихва за пръв път след смъртта на родителите си. Може би бе постъпила добре, като бе решила да посети *Калани*? Облече си кремава копринена риза и дълга черна пола, обу новите червени сандали, които импулсивно си бе купила от Авиньон миналата седмица. Поколеба се на вратата, огледа стаята на баща си и отново я връхлетяха съмнения, когато си припомни предупредителните му думи. С нетърпение очакваше да разгледа *Калани*, но не желаше нищо друго от Брад Кейн.

Той стоеше на верандата, подпрян на парапета. В едната си ръка държеше питие и наблюдаваше двойка червени кардинали, които лакомо кълвяха трошици от една чинийка. Два огромни черни

добермана седяха от двете му страни, приковали блестящите си очи в птичките.

— Не се плаши — успокой я той, забелязал ужаса, изписан на лицето ѝ. — Кучетата са добре обучени. Няма да се приближат до птичките. Освен ако не им позволя, разбира се.

— Но ти няма да го направиш — притеснено рече тя.

— Разбира се, че няма. Птичките идват всяка вечер тук, за да бъдат нахранени, и това продължава десетилетия наред. Баща ти сигурно ги е познавал добре.

Брад ѝ наля чаша шампанско и каза:

— Струва ми се, че поводът заслужава тост. За сдобряването след толкова много години на семействата Лъоконт и Кейн. — Вдигна чаша и я чукна с нейната. — За нас, скъпа Мари-Лаура. За наследниците.

— За нас — повтори тя, като се питаше притеснено какво ли би казал баща ѝ за това.

Брад се оказа съвършен домакин. Кучетата послушно седяха зад стола му, докато ядяха скромната вечеря от прясно наловена риба, а той ѝ разказваше историята на ранчото и на *Калани*. Разказа ѝ за първата съпруга на Арчър, хавайката, обясни, че островът, който тя бе кръстила *Калани-Рай*, е бил подарък от семейството ѝ за сватбата им, а после се е превърнал в първа стъпка към ранчото и богатството на семейство Кейн.

— А сега половината от това богатство е твое — завърши той, приковал поглед върху лицето ѝ.

Мари-Лаура виждаше, че говори искрено, и остана трогната от щедростта му. Пресегна се през масата и хвана ръката му.

— Нямам нужда от него, Брад — каза му тя. — Не го искам. Миналото си е минало. Ранчото *Каной* ти принадлежи. Освен това, виждам колко много го обичаш, а за мен то не означава нищо.

— Много си щедра, Мари-Лаура — отвърна той, а на лицето му се появи странна усмивка.

— Не става дума за щедрост. Баща ми смяташе, че наследството на майка му е отровило живота му. То е било причина за нещастията му и той не желаше да има нищо общо с тези пари. Нито пък аз. — Тя се поколеба. — Освен може би вила *Мимоза*.

Брад отхвърли глава назад и се разсмя:

— Аз ти предлагам половината от ранчото *Каной*, а ти ми обясняваш, че единственото, което искаш, е вила *Мимоза*. Знаеш ли, че аз никога не съм я виждал?

— А аз съм. Само веднъж — каза тя. — Красива е. *Калани* е твой, но вилата принадлежи на моето семейство. Това е къщата на баба ми. Баща ми се е родил там. Бил е щастлив в нея, докато... — Не искаше да казва нищо повече. Брад Кейн не по-зле от нея знаеше историята за насилствения начин, по който Джони Лъоконт е бил отведен от вила *Мимоза*.

— В такъв случай, тя е твоя — рязко заяви Брад. — А сега ще ти пожелае лека нощ, Мари-Лаура. Трябва да прегледам някои документи.

— Лека нощ, Брад — извика след него тя, озадачена от неочакваното му излизане. Двете огромни черни кучета го последваха безшумно като сенки.

Тази нощ тя спа дълбоко в стаята на баща си. Лекият плисък на вълните, които се удряха в брега, я приспиваше и унасяше. А когато се събуди и видя перлено синьото небе и пъстрите птички, които пееха под прозореца ѝ, Беа се усмихна и си помисли, че Лахлахи бе избрала най-подходящото име за своя остров. Той наистина бе райско кътче.

Слугата китаец ѝ донесе поднос с топло кафе и кифлички. Наситените тропически цветове на нарязаните пресни плодове приличаха на мозайка от скъпоценни камъни върху чинията.

Тя с любопитство попита слугата как е разбрал, че вече е будна.

Той се усмихна загадъчно.

— Ние знаем всичко, госпожице — отвърна и се зае да подрежда чиниите на масата на верандата.

Китаецът изглеждаше крехък и слаб като вейка. Облечен бе в бяла памучна риза и черни панталони и макар че по деликатно изваяното му лице почти нямаше бръчки, Мари-Лаура подозираше, че е много стар. Попита го откако работи за семейството.

— От много години, госпожице. Откакто бях съвсем млад — отвърна той, стисна ръце и почтително наведе глава. — Най-напред работих дълго време за господин Джак в *Даймънд хед*. После, след смъртта му, започнах да работя за господин Брад. А сега, когато вече съм много стар, стоя предимно на *Калани*. Господин Брад смята, че тук ще ми е по-лесно, защото работата е по-малко. — Той се усмихна

закачливо. — Господин Брад настоява да се пенсионирам, но аз не желая. Никаква пенсия, ще работя, докато умра.

Мари-Лаура се разсмя и го попита за името му. Той ѝ отвърна, че се казва Уонг.

— Това не е истинското ми китайско име, госпожице. Господин Джак ми го даде, защото не можеше да произнася истинското ми име. Е, затова сега съм Уонг.

Мари-Лаура изведнъж осъзна, че разговаря с човек, който е познавал Джак Кейн лично. Човек, който не му бе близък като сина му. Не, казваха ли хората, че слугите винаги знаят всичко? Ако някой знаеше истината за мъчителя на баща ѝ, то това беше точно този възрастен човек.

Тя попита:

— Що за човек беше господин Джак, Уонг? Лош ли беше?

Старият китаец се поколеба, свел глава.

— Господин Джак беше горд човек, госпожице — най-сетне отвърна той. — Много се гордееше с името Кейн. Понякога беше добър, понякога — лош. — Той въздъхна. — А понякога ставаше много лош. Но аз съм само един слуга. Виждам всичко, но не казвам нищо. — Вдигна очи и я погледна. — За умрелите или добро, или нищо.

Отново сведе глава и бавно тръгна да излиза.

— Уонг — извика след него тя. Той се извърна и я погледна, търпеливо скръстил ръце. — Познаваше ли навремето едно момче, наречено Маймуната?

Той отрицателно поклати глава.

— Не, госпожице. Никога не съм чувал за него. Брад се приближи към тях последван, както винаги, от кучетата.

— Мари-Лаура, добро утро — весело поздрави той. — Надявам се, че си спала добре. Кучетата послушно седнаха, а той ѝ се усмихна. — Извинявам се, но възникна проблем в Хонолулу. Трябва да се върна там. Надявах се, че ще можем да прекараме няколко дни тук, но се боя, че ще трябва да тръгнем още тази сутрин. — С раздражение сви рамене. — Става дума за работа. В противен случай не бих постъпил така с теб. В края на краищата, ти току-що пристигна на *Калани*. Но какво да се прави. Поне успя да го видиш. А може би *Даймънд хед* ще ти хареса още повече.

Уонг и едно от кучетата, Макана, тръгнаха с тях за Хонолулу. Кучето лежало кротко в краката на Уонг по време на целия полет. Започна да ръмжи високо едва когато самолетът взе да се спуска над Хонолулу.

— Тихо, Макана — провикна се Брад от пилотската кабина. — Уонг, накарай това куче да млъкне.

Уонг потупа голямата му глава и му каза нещо на китайски. Кучето спря да ръмжи, макар че продължаваше да трепери нервно.

— Без значение колко често лети с мен това животно, винаги започва да вие, когато се приземяваме — раздразнено рече Брад. — Уонг прекарва с доберманите толкова време, колкото и аз. На практика той ги отгледа. Той е единственият човек, освен мен, на когото се подчиняват.

Мари-Лаура си помисли, че дребничкият китаец вероятно е два пъти по-лек от добермана. Кучето можеше да го събори на земята с един-единствен скок.

— Едно такова куче не се контролира със сила — каза ѝ Брад, сякаш прочел мислите ѝ. — Всичко е въпрос на обучение. Животните се управляват чрез команди.

Мари-Лаура си помисли за буйните, весели ловджийски кучета, които отглеждаха в семейството ѝ, и изпита съчувствие към Макана.

Хеликоптерът на семейство Кейн ги очакваше в Хонолулу, за да ги откара в *Даймънд Хед*. Брад тръгна към града.

— Уонг ще се постарее да получиш всичко, от което се нуждаеш — увери я той и ѝ махна за довиждане. — Чувствай се като у дома си.

Мари-Лаура с изумление се загледа надолу, когато хеликоптерът започна да кръжи над *Даймънд Хед*. Къщата беше изумително красива — обгърната в тропическа зеленина, с фонтани и огромни ярки цветя, с кобалтовосин басейн, който се простираше до самия край на голяма черна скала, надвиснала над огромните зелени и пенливи вълни на Тихия океан.

Уонг я придружи до стаята ѝ, но човечецът изглеждаше толкова стар и уморен, че тя не му позволи да носи опърпаната ѝ зелена чанта. Вървеше след него и разглеждаше с възхищение картините и произведенията на изкуството, край които минаваха.

— Това беше стаята на госпожа Кейн — осведоми я Уонг и отвори една врата. Стаята беше просторна, красива и пълна със

светлина. От прозорците ѝ се разкриваше гледка към ливадите, осеяни с дървета, и към океана.

Уонг взе чантата ѝ и я прибра в най-големия гардероб, който Мари-Лаура бе виждала някога.

— Мадам трябва много да е обичала дрехите — със страхопочитание изрече тя. — Уонг, за майката на Брад ли става дума?

— Да, госпожице. Казваше се Ребека. Беше много красива. В трапезарията има неин портрет. И на всички останали — на господин Арчър и втората му жена, на господин Джак.

Мари-Лаура гореше от нетърпение да ги разгледа. Уонг я разведе наоколо, като сочеше с гордост семейните портрети, но не бе нужно да ѝ обяснява кой, кой е. Баща ѝ така образно ѝ бе описал жестокото, арогантно лице на Арчър Кейн и изражението му на абсолютно безразличие към околните, че тя би го разпознала навсякъде. Разбираше обаче защо бедничката, уязвима *la celibataire* се бе влюбила в него — негодникът наистина беше впечатляващо красив и мъжествен.

Сините очи на Джак Кейн я гледаха присмехулно — сигурно по същия начин се бяха взирали и в баща ѝ.

— Ти си мислеше, че понеже си Кейн, си нещо като крал и всичко ти е позволено — прошепна тя. — Но, в края на краищата, не успя да спечелиш, Джак. Получи единствено пари.

Ребека беше дори по-красива, отколкото си я бе представяла — ефектна и очарователна, окъпана в блясъка на смарагдите и собствената си арогантност. Това трябва да е била фамилна черта, с изумление си помисли Мари. Даже и съпругите им я притежавали. Шантал — също. Художникът бе уловил извивката на устните ѝ, нетърпението и надменността в очите ѝ, макар че Мари-Лаура като че ли долавяше и следа от самоирония и присмех в изражението ѝ.

Мари-Лаура се почувства по-добре в момента, в който обърна гръб на тези отдавна мъртви хора. Радваше се, че бе дошла тук и се бе изправила лице в лице с призраците от живота на баща ѝ. Вярваше, че той би одобрил постъпката ѝ.

Върна се в стаята си, където завари едно момиче да разопакова багажа ѝ. Не можа да сдържи усмивката си, когато видя тениските си, една рокля, една пола и няколко ризи да висят самотно в огромния гардероб. Простичките ѝ дрехи не бяха в тон с импозантното

великолепие на обстановката. На гардероба на Ребека щяха да подхождат изтънчени тоалети по последна мода, кутии със скъпи шапки, куфари *Вюитон*... А не стара зелена брезентова чанта, купена от *Л. Л. Бийн*.

Мари-Лаура си сложи бански костюм и преплува няколко дължини в огромния басейн. После се излегна на удобен бамбуков шезлонг под един чадър. Отпиваше чай с лед, донесен ѝ от друг китаец, и си мислеше за Брад.

Каза си, че той се държи много добре с нея. Не можеше да прояви по-голямо гостоприемство, съчувствие и щедрост, предлагайки ѝ половината от ранчото *Каной*. Защо тогава продължаваше да я измъчва чувството, че нещо не е както трябва? *Защо* той е толкова мил? Тя не можеше да забрави онова, което баща ѝ, ѝ бе казал за мъжете от семейство Кейн — единствените неща, които имаха значение за тях, бяха ранчото *Каной* и фамилното им име. Нищо друго не ги интересуваше. Бяха готови и да убиват заради тях.

Тогава *защо* Брад Кейн внезапно бе решил да ѝ предложи половината от ранчото *Каной*? Все едно че ѝ предлагаше половината от сърцето си.

Почувствала внезапно безпокойство, тя изгълта чая. Брад Кейн беше практичен и трезвомислещ бизнесмен. Не беше филантроп, нито милозлив християнин, нито пък луд. Това просто не беше в характера му. Той чудесно знаеше какво прави. И щом искаше да ѝ даде половината от ранчото, сигурно щеше да поиска нещо в замяна.

Предупредителните думи на баща ѝ отекваха непрекъснато в главата ѝ, тя сякаш чуваше гласа му, който ѝ казваше: *Не рови в миналото, защото то изведнъж може да се обърне срещу теб...* Нещо съвсем определено не беше наред. И внезапно си даде сметка, че няма желание да се опитва да разбере какво точно. Трябваше час по-скоро да се махне оттук.

Изтича обратно през райските градини и стигна до стаята на Ребека. Отново събра багажа си, изкъпа се, облече си бяла тениска и дънки, сложи си червените сандали и излезе на терасата, за да чака Брад.

Той се върна в дванайсет и половина.

— Хубаво е да видя едно красиво момиче да ме чака, когато се прибера у дома — игриво рече той и си сипа едно уиски.

Предложи и на нея, но тя отрицателно поклати глава, като през цялото време се питаше дали не греши в края на краищата. Той изглеждаше толкова спокоен и красив, загорял от слънцето и... *богат*. Изглеждаше така, сякаш целият свят му принадлежеше. *Защо тогава*, отново се обади онова малко гласче, *иска да даде половината на теб?*

— Много си мълчалива, Мари-Лаура — отбеляза той и я изгледа внимателно.

— Уморена съм. Преплувах басейна няколко пъти — уклончиво отвърна тя.

— Смятах да обядваме в беседката — осведоми я той. Тя видя красивата бяла дървена прищявка на самия ръб на скалата. Брад я хвана за ръка и я изправи, прегърна я приятелски през раменете и я поведе натам. Доберманът ги следваше по петите.

Беседката бе построена като хавайски павилион — бял дървен осмоъгълник, открит от всички страни, с вълнообразен сламен покрив. Тежки брезентови платна бяха навити между колоните. Използваха ги при силен вятър. А гледката, която се разкриваше от върха, бе неописуемо красива — виждаха се стръмните черни скали и огромните тихоокеански вълни, които величествено се приближаваха към тях и се разбиваха в подножието им.

Уонг подреждаше чинии и прибори на бара, но Брад настоя да си сервира сами и го освободи.

Загледана в красотата, която я заобикаляше, Мари-Лаура отново за миг се изкуши да повярва в предложението му. Тези красиви градини, пълни с ароматни тропически цветя, смарагдовозелените ливади, неповторимата гледка към океана. Единственото, което трябваше да направи, бе да приеме предложението му и тогава половината от всичко това би могло да е нейно. Но когато погледна Брад, забеляза много странно изражение на лицето му — отчуждение и студенина, които я накараха да потрепери.

— Хайде да ядем — подкани я той и побърза да се усмихне. Лицето му отново изразяваше само доброжелателно гостоприемство и тя реши, че се държи глупаво и си внушава най-различни неща.

Мари-Лаура разрови салатата си. Брад също не изглеждаше гладен. Седеше мълчаливо, пиеше уиски и я наблюдаваше.

Небето изведнъж се забули от черни облаци, които скриха слънцето. Изви се силен вятър, който превърна кротките вълни в

ревящи, пенливи чудовища. Тя потрепери и нервно погледна Брад в сгъстяващия се полумрак. Той продължаваше да мълчи.

— Брад, мисля, че трябва да си тръгна утре сутринта — бързо рече тя. — Ти беше прекрасен домакин. Благодаря ти, че ми показа ранчото *Каной* и *Калани*, благодаря ти и за щедрот предложение. Но не мога да приема. Не искам нищо от всичко това.

Той я изгледа безизразно. Отново не каза нищо и Мари-Лаура отново усети тръпки на притеснение и страх. С тревога си помисли, че макар да гледаше право в нея, Брад като че изобщо не я забелязваше.

Тя се изправи и нервно се приближи до една от стените на беседката. Надвеси се над перилата и се загледа в океана. Опитваше се да измисли нещо, което да наруши тази странна тишина. Обърна се, за да му се извини отново за внезапното си заминаване. И тогава видя пистолета, поставен на стола зад него. Беше красиво оръжие — с лакирана дървена ложа, украсена със сребърни орнаменти.

— Красив пистолет — рече тя, учудена, че не го бе забелязала преди. — Но по какво стреляш тук?

— По *хищници* — злобно изсъска той. — Седни, Мари-Лаура Лъоконт.

Във въздуха изведнъж надвисна някаква опасност — осезаема като мириса на уискито. Тя замръзна, приковала поглед в него.

— *Казах* да седнеш.

В гласа му се долавяше заплаха, която я накара да се подчини. Коленете ѝ се подкосиха и тя се отпусна на стола срещу него.

— Съжалявам, че не мога да остана повече — уплашено промълви тя. — Но така е по-добре. Баща ми имаше право. Не трябваше да идвам...

— Мълчи — нетърпеливо я прекъсна той — и чуй какво ще ти кажа, *глупачко*. — Кафявите ѝ очи се разшириха от изумление. — Разбира се, че е така. — Гласът му сякаш идваше от много далеч. — Не трябваше да идваш тук. И баща ти не е трябвало да идва. Арчър Кейн трябвало да го убие във вила *Мимоза*, когато убил майка му. Това щеше да е най-доброто решение за всички нас. — Усмихна се студено и отново отпи от питието си. — И щеше да ми спести много неприятности.

— Какво искаш да кажеш? — Мари-Лаура отблъсна стола си назад. Изправи се и се отдръпна по-далеч от Брад. Доберманът тихичко

изръмжа и я погледна заплашително.

— Беше толкова глупава и наивна да повярваш, че съм готов да ти дам дори и частичка от ранчото *Каной*. Сега вече го видя. Знаеш, че принадлежи на семейство Кейн. Че е плод на упоритата ни работа, на интелигентността ни, на всеотдайността ни, на *превъзходството* ни. Единственият принос на Мари-Антоанет Льоконт и сина ѝ са пари. Нищо повече. Не те са построили тази къща, не те са създали *Калани*, не те са засадили смокините, не са построили малката къща в ранчото, медицинския център, църквата и къщите за работниците. Не са направили нищо, Мари-Лаура.

Отново се умълча и тя го погледна умолително.

— Зная това, Брад — бързо рече тя. — Направили сте чудеса...

— Джак имаше право — продължи той, сякаш тя изобщо не бе казала нищо. — Той все повтаряше, че е трябвало да убие Маймуната в онази нощ на острова, когато се сбили. Трябвало е да забие ножа си в сърцето му и да се отърве от него. През целия си живот съжаляваше, че не го бе направил. Постоянно ме предупреждаваше: *Дълбоко в душата си зная, че той все още е жив някъде — като свита на кълбо гърмяща змия, която очаква най-подходящия момент, за да нападне. Някой ден той ще се опита да ни отнеме богатството, сине. Ще поиска да ни лиши от всичко, за което семейство Кейн е работило през всичките тези години — от потта и изнурителния труд, от земята ни, от наследството ни. От нашето име. Не се заблуждавай, той ще се върне и ще поиска богатството ни. И когато това стане, ти трябва да си готов да действаш — бързо и безмилостно.*

Брад яростно издрънча с празната си чаша по масата и Мари-Лаура ахна от изненада и уплаха. Той се изправи и се надвесил над нея.

— Баща ми е мъртъв — извика тя. — Никога не е искал да има нещо общо с *Калани* и ранчото *Каной*. Никога не пожела да се върне тук. Не желаше да чуе дори за семейство Кейн.

— Но *ти* не си мъртва, Мари-Лаура. И един ден ти ще се замислиш за всичко това. За ранчото, за тази красива къща, за *Калани*, за парите. Ще отидеш при някой хитър адвокат, ще му разкажеш историята си, ще предявиш претенциите си. И тогава ще поискаш повече от половината, Мари-Лаура. Ще поискаш *всичко*. Сама разбираш, че не мога да позволя това да се случи.

— Ти си луд — възкликна ужасено тя и се отдръпна още по-далеч. — Казах ти, че не желая нищо от теб. Не искам името Лъоконт да бъде свързвано по някакъв начин с името Кейн. Моят баща беше напълно прав. Вие живеете над закона, нямате морал. Дядо ти убил жена си, за да се докопа до парите ѝ, готов бил да убие и Джони, когато стане на осемнайсет години. Изобщо не трябваше да идвам тук. Не трябваше да те слушам. Трябваше да се доверя на баща си.

Огнена светкавица изведнъж разцепи тъмното небе.

— Вече е прекалено късно — изръмжа Брад. Облегна се на парапета, скръстил двете си ръце. Не сваляше поглед от нея през полуспуснатите си клепачи.

— Смятах да си тръгна утре — каза Мари и тръгна към стълбите. — Но сега ми се струва, че ще е най-добре да тръгна веднага.

Студеният му, горчив смях я съпроводи, докато слизаше по стъпалата. Кръвта ѝ се смрази. Тя се затича. Чу, че Брад излая някаква команда, и погледна през рамо.

— Убивай! — отново извика той.

И тогава тя видя добермана, който препускаше към нея като черна стрела в бурната нощ.

Мари изкрещя и разпери ръце, когато силното куче се хвърли отгоре ѝ. Усети изгаряща болка, когато зъбите му разкъсаха плътта ѝ. И тогава чу виковете на Уонг.

— Долу, Макана — кресна той и се затича към нея. — Пусни я. Долу, проклето псе!

Кучето се подчини на командата, а Уонг се хвърли между нея и звяра.

— Убивай! — отново извика Брад и се затича към тях през тъмнината и дъжда, стиснал пистолета в ръката си.

Доберманът се хвърли към стария китаец и впи зъби в гърлото му.

— О, боже! О, боже! — Мари-Лаура отново се разпищя. Възрастният мъж лежеше на земята, а кучето късаше цели парчета месо от лицето му. Навсякъде имаше кръв, която шуртеше от разкъсаната артерия на врата му. Проехтя изстрел и кучето вдигна кървавата си муцуна. Погледна я за миг, после нададе тънък, зловец

вой. Искрящите му, червено-кафяви очи се изцъклиха, краката му се огънаха и то бавно се свлече на земята до тялото на Уонг.

Страхът вдъхна неподозирани сили на Мари-Лаура и тя се затича надолу по хлъзгавата пътека. Всеки момент очакваше да прокълнти изстрелът, който да изпрати и нея във вечността. Но нищо не се случи и тя погледна през рамо назад. Брад стоеше под проливния дъжд и гледаше двете тела. Видя го да хвърля пистолета, после коленичи до тях.

— О, боже — проплака той. — Виж какво направих пък сега! — Вдигна глава към небето и започна да вие като ранено животно, разкъсвано от неописуема болка.

Мари-Лаура се затича отново към къщата. Трябваше да се махне оттук възможно най-бързо... щеше да отиде в полицията... да им разкаже всичко... да ги предупреди, че Брад е луд... Още докато си го мислеше, осъзна, че ще е безсмислено. Щяха да огледат Брад Кейн — джентълмен ранчиер, който притежава по-голямата част от острова, семейството на когото живее тук поколения наред. После щяха да погледнат нея — истерична млада жена, измислила някаква налудничав история за нападение и убийство. Беше й пределно ясно чия страна ще вземе полицията.

Тя се затича по алеята към портата. После си спомни, че парите и кредитните й карти бяха в стаята ѝ. Поколеба се безпомощно. Без тях нямаше да може да стигне далеч.

Погледна назад към къщата. Видя слугите, които тичаха нанякъде, чу уплашените им викове и си даде сметка, че разполага с няколко минути. Върна се в стаята, грабна чантата си и отново побягна през градините към портата. Пазачът бе чул изстрела. Беше хукнал, за да види какво става, и бе оставил портата без надзор. Мари натисна електронното отключващо устройство и се измъкна. Затича се надолу по хълма — дъждът се изливаше като из ведро отгоре ѝ, сърцето ѝ блъскаше в гърлото.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да стигне до първата бензиностанция. Намали темпото и погледна часовника си. Тичаше вече двайсет минути. Брад не би се осмелил да я нападне на обществено място, помисли си тя и започна да рови из чантата си за монета.

Приближи се до телефонния автомат и повика такси. После влезе в тоалетната и се пооправи. Ръката ѝ кървеше. Мари-Лаура я изми, свали тениската си и я обвини около раната. Облече лек пуловер, за да може да прикрие импровизираната превръзка. Изми лицето си със студена вода, среса косата си и излезе навън, за да чака таксито.

Гърлото ѝ бе пресъхнало от бягането. Взе си една кола от автомата и я изгълта, но не спря да трепери. Помисли си за скръбта, изписана по лицето на Брад, докато наблюдаваше Уонг и агонизиращото си куче. Спомни си и умиращото куче, изцъклените му очи, тялото му, което се свлече на земята като в забавен кадър. Знаеше, че Уонг бе спасил живота ѝ. Заради него Брад не я преследваше в този момент. *Не още.*

Таксито пристигна и тя се затича към него. Бързо се качи и с благодарност се облегна назад.

Следващият полет до Сан Франциско беше след два часа. *Два часа!* Цяла вечност. Мари-Лаура си купи билет и бързо се отдалечи от гишетото. Прикри се в тълпата, оглеждаше се внимателно и чакаше. Но когато обявиха полета ѝ, от Брад Кейн все още нямаше и следа.

Тя въздъхна с облекчение, когато най-после се качи на борда и зае мястото си. Беше в безопасност.

После пристигна в Сан Франциско.

А Брад вече бе там и я очакваше.

И сега, докато седеше на терасата на красивата семейна къща в Прованс, Мари-Лаура се питаше как изобщо бе повярвала, че някога може да бъде в безопасност. За Брад Кейн семейство Льоконт се бе превърнало в мания, във фиксидея. Той беше луд. А тя изобщо не бе подозирала колко бързо ще я догони. И колко потайно и хитро ще я нападне. Изобщо не се бе досетила, че той е излетял с частния си самолет, преди още да са обявили полета ѝ за Сан Франциско. Нямаше как да знае, че Брад е човек, който може да купи всичко, което пожелае. И знае къде да го потърси — спринцовката с бързодействаща упойка, например, с която да я приспи, а после да я убие и да представи убийството като злополука. След това ранчото *Каной* най-после щеше да е само негово.

Почувства присъствието му, преди още да го е видяла. Не чу никакъв звук — той просто изведнъж се появи. По-тъмна сянка на фона на вечерния сумрак.

Мари-Лаура видя огънчето на цигарата му, когато я поднесе към устата си.

— Е, Мари-Лаура — тихо и безизразно рече той — ето че се срещаме отново.

Рошльо настръхна и се изправи. Изръмжа и предупредително оголи зъби. Брад се разсмя.

— Надявам се, че не си довела този помияр, за да те защитава. Кой знае защо смятам, че не е от подходяща порода.

— Къде са децата? — бързо попита Беа. Изумена беше от спокойния си глас. Сега, когато стоеше лице в лице с убиеца си, тя изпитваше невероятно силна омраза, която я шокираше и плашеше едновременно. Но ако искаше да спечели, трябваше да запази привидно спокойствие. Трябваше да се увери, че той е спазил обещанието си и децата са добре.

— Удържах думата си — отвърна той. — Пътуват с такси към вила *Мимоза*.

Тя напрегнато се вгледа в мрака, очите ѝ проследиха ръката с цигарата.

— Как мога да съм сигурна?

Той с безразличие сви рамене.

— Предполагам, че просто ще трябва да ми повярваш, Мари-Лаура.

Видя го да гаси цигарата си. После се приближи до нея. Мари бръкна в джоба си и стисна острия кухненски нож. Изпоти се от страх, косата ѝ залепна за главата ѝ, разтрепери се от омраза към него, към Джак и към Арчър. Онези двамата се бяха отървали безнаказано, но тя нямаше да позволи Брад да се измъкне също. Не и отново. Най-напред щеше да го убие. Разрида се, когато си даде сметка за мислите, които минаваха през главата ѝ. Брад Кейн я превръщаше в убиец, в престъпник. В човек, който не бе по-добър от мъжете Кейн.

После видя пистолета в ръката му. Рошльо отново изръмжа. Беа видя оголените му зъби и стисна нашийника му още по-здраво.

— Ще отидем на една кратка разходка, Мари-Лаура — каза ѝ Брад, без да обръща внимание на кучето. — Ще поразгледаме наоколо.

Жалко, че вече е тъмно, но пък ти сигурно познаваш околните пътища като дланта на ръката си. — Той я хвана за лакътя и я поведе към колата. Отвори вратата. С пистолета ѝ даде знак да седне на мястото на шофьора. Рошльо седна до нея. Не разбираше какво става и жално виеше.

Брад седна на задната седалка и нареди:

— Добре, можеш да тръгваш. На Т-образното кръстовище завий наляво. Нали помниш, точно там пътят тръгва стръмно нагоре.

Мари-Лаура усещаше, че пистолетът е насочен към главата ѝ. Тя запали колата и последва инструкциите му. Разбира се, че знаеше къде отиват. На това място бе прекарала не един следобед, загледана в красивата долина, простряла се на стотици метри под нея. Наблюдаваше колите, които пълзяха като мравки по стръмните пътища към красивите селца, кацнали на отсрещния хълм, вслушваше се в песните на птиците и щурците, лежеше на скалите, сгрети от лятното слънце, възхищаваше се на маковите полета, които се простираха като червен килим, който после преминаваше в лилаво от лавандулата и в жълто от слънчогледите, оглеждаше лозята, зреещи под палещите лъчи на слънцето. Нейната наблюдателница се намиреше на още по-стръмна скала от клисурата *Митчъл*.

Ръцете ѝ трепереха, докато бавно шофираше нагоре по хълма и отчаяно се оглеждаше наоколо, опитвайки се да измисли начин за бягство. Ножът все още беше у нея, но не можеше да очаква, че ще успее да се пребори с пистолета му. По дяволите, гневно си повтаряше тя. Този път не беше упоена и щеше да се бори за живота си... Нямахше да му позволи отново да я бутне от върха... Щеше да му се наложи първо да я застреля.

Внезапно ѝ хрумна, че Брад можеше да я застреля още на терасата. Както беше седнала неподвижно, представляваше чудесна мишена. Би могъл да си спести всичкия този труд с пътуването. Но той не бе пожелал. Не искаше да я застреля. Ето защо бе насъскал добермана срещу нея, а после я бе хвърлил в клисурата. *Не искаше* смъртта ѝ да прилича на убийство. Държеше така да изпипа нещата, че полицаите да си помислят, че става дума за злополука. Тя спря колата в края на пътя.

— Закарай я до самия ръб — нареди той.

Тя се подчини. После изключи двигателя и зачака. Брад не се помръдна, не издаде нито звук. Тишината беше оглушителна. Беа си представи пистолета, насочен към главата ѝ, но сега вече бе сигурна, че той не желае да го използва. Познатите нощни звуци започнаха да достигат до съзнанието ѝ — крякането на дървесните жаби, стъпките на нощните животни, пляскането с криле на птиците. Забеляза фарове на кола, но тя се движеше ниско долу, в долината. Безпомощно ги изгледа как премигаха, а после изчезнаха. А после нищо.

Беше сама с Брад Кейн.

Брад излезе от колата, Рошльо започна отново да вие. В тъмнината Беа едва успяваше да различи очертанията на пистолета, насочен към нея.

— Защо правиш това? — извика тя, изпитала внезапна необходимост да го разбере. — Казах ти, че не искам ранчото. Не искам парите. Не искам нищо от онова, което притежаваш...

— Все още не разбираш, нали? — прекъсна я той. — През целия си живот Джак Кейн бе очаквал Маймуната да се върне и да му открадне земята, да поиска онова, което му принадлежи по рождение. Аз само защитавам интересите си, опитвам се да запазя ранчото *Каной* за семейство Кейн. Не мога да позволя ти или бъдещите ти потомци да продължите да бъдете заплаха за семейството ми. Ето защо, мила моя Мари-Лаура, дойде време да възстановим равновесието. Мисля, че това е най-добрият начин — продължи той и Беа видя, че в действителност ѝ се усмихва. — Този път трябва да сме сигурни, нали?

Той отвори вратата на колата. Пресегна се и освободи ръчната спирачка, запали мотора и включи на скорост. Натисна тялото ѝ назад с едната си ръка и се протегна към педала за газта. Мари-Лаура нададе ужасяващ писък и ненадейно се изтръгна от хватката му. Хвърли се през вратата, а Рошльо скочи след нея. Лаеше като обезумял. Беа остана да лежи зашеметена на твърдата камениста земя, а колата се понесе към пропастта. Задържа се за няколко секунди на ръба, после бавно се плъзна надолу. Беа чуваше ужасното пращане на стъклото, острото скърцане на раздраните ламарини, докато колата подскачаше от камък на камък... а после последва силна експлозия, нощта се освети от огромни пламъци. Тя щеше да е в този ад, ако Брад бе успял да я изтика заедно с колата.

Страхът я накара да скочи на крака, но в този момент Брад я сграбчи откъм гърба. Обви ръце около тялото ѝ и я заблъска към ръба на пропастта. Тя се разпищя с цяло гърло. Забиваше токовете на обувките си в земята, хващаше се за трънливите храсти, край които я влачеше, опитваше се да открие с крака някой по-голям камък. Трябваше да извади ножа — той бе единствената ѝ възможност за спасение. Трябваше да убие Брад, преди той да е убил нея. Чу Рошльо, който ръмжеше като подивял, видя черния му силует на фона на червените пламъци. В този момент кучето се хвърли към нападателя ѝ, изненада Брад и ги събори и двамата на земята.

Мари-Лаура се претърколи настрана и бързо се изправи. Видя, че Брад се прицелва в кучето, и изрита пистолета от ръката му. Наведе се да го вземе, но Брад бе прекалено бърз за нея. Той го грабна, а после злобно, с все сила, удари с него кучето по главата. Рошльо излая пронизително и се срина на земята. Мари-Лаура се разплака от страх и ярост. Брад я сграбчи за крака и отново я повлече към ръба.

Тя го ритна с все сила и се претърколи, но в следващата секунда той вече бе отгоре ѝ. Хвана главата ѝ и започна да я блъска в камъните. Болката беше непоносима и тя съзнаваше, че той не възнамерява да спре. Започваше да губи съзнание. Не можеше да му позволи да спечели; *нямаше* да му позволи... После, едва ли не подсъзнателно, тя долови някакъв нов звук. И изведнъж навсякъде около тях заблестяха светлини, появиха се хора.

В следващия миг Брад вече беше на крака. Изправи и нея и я стисна пред себе си като щит. Тя замаяно огледа заобикалящите ги полицаи. Оръжията им бяха насочени към тях. Отнякъде дочу гласа на Ник, който ѝ крещеше, настояваше да се *държи*. А после изведнъж потъна отново в познатия тъмен тунел и изгуби съзнание.

— Брад — тихо извика Фил. — Брад, аз съм.

Той се взря в светлините, на лицето му се изписа изненада.

— Ребека? — дрезгаво прошепна той. — *Какво правиш тук? Мислех, че ме чакаш в Сан Франциско. Щяхме да ходим на Калани. Забрави ли?*

Фил го погледна. Сърцето ѝ натежа от болка, имаше чувството, че то вече не е част от тялото ѝ. Мъжът, който стоеше пред нея, не бе

очарователният любовник, когото познаваше. Не беше изтънченият светски лъв, богатият красив ранчиер, който имаше всичко. Пред нея стоеше един непознат.

Тя дълбоко пое дъх и застана в светлия кръг, очертан от фаровете на колите. Брад все още държеше безчувственото тяло на Беа и Фил не можеше да прецени дали момичето е живо, или мъртво.

— Пусни я, Брад — тихо го подкани тя и се приближи до него.

Бледите му очи се вгледаха в нейните.

— Трябваше да го направя. Знаеш това, нали? Ти поне трябва да ме разбереш.

— Разбирам, Брад. Разбирам. Но мисля, че зная по-добър начин.

Фил се тресеше от ужас. Трябваше му само една крачка, едно бързо движение и Беа щеше да се озове в пропастта.

Брад огледа заобикалящите ги полицаи. И изведнъж сякаш отново се върна към реалността:

— Вече е прекалено късно, нали? — попита той и я изгледа изпитателно.

Тя кимна, неспособна да проговори. Той се променяше пред очите ѝ — студенокръвният, полудял хищник, който стискаше плячката си, бавно отстъпваше пред непосредствения, чаровен мъж, когото познаваше.

— Твърде е късно и за нас двамата — тихо додаде той. — Съжалявам, ако съм те наранил, Фил. Ти си единствената жена, която може би съм обичал.

Блъсна тялото на Мари-Лаура към нея. После допря пистолета към главата си. Обезумелите му очи срещнаха погледа на Фил за част от секундата.

— Ти си предателка, Ребека — злобно изрече той и натисна спусъка.

Собствените ѝ писъци отекнаха в ушите ѝ, когато красивата глава на Брад избухна пред очите ѝ, а тялото му се преметна назад и полетя в пропастта.

ГЛАВА 36

Махони пристигна във вила *Мимоза* рано на следващата сутрин. Всички седнаха на терасата. Отпиваха лимонада и се взираха в стръмните морави, във високите кедри, в съвършено правите кипариси, забили корони в ясното синьо небе, после отместваха поглед към спокойното Средиземно море, възхищаваха се на цвета му, който навремето бе накарал Джони Лъоконт да се опита да дефинира наново думата *лазурен*.

Скот и Джули бяха поуплашени, но изобщо не бяха наранени. Намериха ги заключени в багажника на колата на Брад. Махони обаче бе сигурен, че е възнамерявал да убие и тях. Брад не би допуснал никакви живи свидетели.

Беа — или Мари-Лаура, както трябваше да я наричат сега — отново бе с превързана глава и кисело бе отбелязала, че започва да се харесва повече с обръсната глава. Имаше няколко лоши порязвания и натъртвания, но това беше нищо на фона на огромното облекчение, което изпитваше сега, когато знаеше коя е и когато съзнаваше, че няма от какво повече да се бои. Радваше се, че не ѝ се налага да носи твърда вратна шина като Рошльо. Бяха се принудили да му я сложат, за да не може да дърпа шевовете в задната част на обръснатата си глава. Той лежеше щастливо в краката ѝ. Бяха го нахранили с пържоли и той се бе натъпкал до пръсване. А Ник седеше до нея и държеше ръката ѝ. Тя им разказваше за случилото се в *Даймънд хед* през онзи ден, за начина, по който Брад я бе причакал на летището в Сан Франциско.

— Вече всичко свърши — успокояващо каза Фил, докато всички наблюдаваха децата, които игриво се затичаха през моравата към басейна. — Трябва да се опиташ да забравиш, да продължиш живота си.

Мари-Лаура ѝ се усмихна с любов и признателност.

— Благодарение на теб все още съм жива. И смятам да живея още дълго. — Огледа се наоколо. Видя къщата си, децата си, мъжа,

когото обичаше, приятелите си. — В края на краищата — продължи тя — имам толкова много неща, заради които да живея.

Фил се облегна назад. Очите ѝ все още бяха подути от сълзите, които бе проляла, изглеждаше бледа и изтощена.

— Малко червило би ти се отразило добре — усмихнато рече Махони, придърпа стола си по-близо до нея и си сипа чаша лимонада.

Тя го погледна ядосано, но той забеляза, че този път гневът ѝ не бе искрен.

— Американската полиция се притича на помощ — саркастично отбеляза тя. — Само дето малко закъсня.

— Да. Даже и конкордът не се оказа достатъчно бърз. А все още не са изнамерили начин да ни телепортират по света. Но пък компютрите на ФБР и Интерпол ни позволиха да поддържаме връзка през цялото време. Важното е, че полицаите все пак стигнаха навреме. — Погледна я сериозно и тихо додаде: — И слава богу...

— И как все пак се досети, че става дума за Брад?

— Като събрах две и две. Трябваше да се сетя по-рано, още когато стана дума за Хавай. Частен самолет, пилотиран от Брад Кейн, е кацнал в Сан Франциско през същата онази нощ. — Той сви рамене. — Трябваше да се досетя.

— Никой не е безгрешен — ласкаво отвърна Фил. Не искаше той да се чувства виновен.

— *Никой*, наистина — отвърна той и я погледна в очите. — Може би трябва да запомниш това.

Дълго не отклони очи от нейните. Тя знаеше, че той говори за случилото се с бебето ѝ, с Мари-Лаура, с Брад. Тя не можеше да продължава да се вини за всичко, което се случва около нея. Не беше свършена. Трябваше просто да си остане Фил Фостър, жената, която се опитва да си върши работата възможно най-добре.

И да продължи живота си.

Махони се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Знаеш ли какво?

Тя се облегна назад и го погледна.

— Какво?

— Тази вечер направих резервация в ресторант *Мулен дьо Мужен*. Нали помниш, че ти бях обещал да те заведа там някой път — да проверим дали тяхното пиле е толкова вкусно, колкото моето.

Тя отметна глава назад и се разсмя, а после го целуна. Щастлива целувка.

— Мъжът, който мисли в дългосрочен план — отбеляза тя, припомнила си разговора им.

Той се усмихна широко, около очите му се появиха малки бръчици.

— Това съм аз — съгласи се Махони, хвана я за ръката и я целуна в отговор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.